HOLLY GRAMAZIO

"O bijuterie de carte care impune timpului legi proprii."
GABRIELLE ZEVIN

"Foarte, foarte amuzantă."
CLAIRE LOMBARDO

Traducere de Irina Stoica

TREI

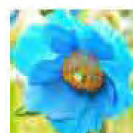
FICTION CONNECTION

Holly Gramazio

Bărbații

Traducere din limba engleză de
Irina Stoica

Pentru Terry, soțul meu preferat

Capitolul 1

Bărbatul este înalt, are părul negru și ciufulit și, când Lauren se întoarce acasă târziu de la petrecerea burlăcițelor organizată în onoarea Elenei, îl găsește în capul scărilor.

Strigă și face un pas înapoi.

— Ce nai... începe, după care încearcă din nou. Cine ești?

Bărbatul oftează.

— A fost o noapte distractivă?

Scările acoperite cu mochetă duc spre bărbat și spre holul slab luminat. Sigur a nimerit apartamentul corect, nu? N-are cum altfel: cheia a mers. E beată, dar nu într-atât încât să intre prin efracție din greșeală. Mai face un pas în spate și încearcă să găsească întrerupătorul, fără să-și ia ochii de la străin.

Îl găsește. În lumina orbitoare, totul pare la locul lui: orientarea scărilor, vopseaua crem de pe pereți, chiar și întrerupătorul, care a mers puțin mai greu. Totul, mai puțin el.

— Lauren, zice bărbatul. Haide, intră. Intră și îți fac un ceai.

Îi știe numele. Oare e — nu, au trecut câteva luni de când a venit cu tipul ăla acasă, și oricum era blond și avea barbă, sigur nu e el. O fi un hoț? Dar cum ar putea un hoț să-i știe numele?

— Dacă pleci, îi spune, n-o să depun plângere.

Sigur o să depună plângere. Pune mâna pe clanță și încearcă să apese, ceea ce se dovedește destul de complicat, dar nu vrea să-și mute privirea, nu acum când — o, Doamne, a început să coboare treptele. Lauren se retrage din apartament, pe hol și pășește atentă până ajunge

la ușa de la intrare — o deschide și simte aerul cald de vară în spatele ei. Iese în picăturile răzlețe de ploaie — dar nu se îndepărtează atât de mult încât să-l scape din ochi.

Bărbatul traversează holul, după care apare în prag, cu silueta conturându-i-se în lumina ce răzbate din casă.

— Lauren, ce faci?

— Chem poliția, zice și începe să-și caute telefonul în geantă, sperând că mai are baterie.

În buzunarul în care ar fi trebuit să fie telefonul găsește un cactus micuț într-un ghiveci pictat la atelierul de azi. Telefonul e îngropat și mai adânc. În cele din urmă se aprinde ecranul. Lauren apucă telefonul și îl scoate.

Dar, când face asta, vede poza de pe ecran.

E o poză cu ea, pe o plajă, în brațele bărbatului din prag.

Mai are 2% baterie și se apropie de 1%. Și fața lui! Nu e nicio urmă de îndoială. Lângă a ei.

Ia repede cactusul și îl ridică, gata să-l arunce spre bărbat.

— Rămâi pe loc.

— OK. OK, rămân pe loc.

A făcut deja câțiva pași afară, desculț. Se uită din nou la fața lui care strălucește pe ecran, apoi la fața lui în întunericul nopții. Poartă un tricou gri și pantaloni de flanel, în carouri. De fapt nu-s pantaloni, realizează, ci pijamale.

— Bine, zice Lauren, vino mai aproape.

Bărbatul o ascultă, oftând și pășind desculț pe asfalt.

Acum are suficient loc să alerge pe lângă el, spre ușa de la intrare; pe lângă perdelele trase de la apartamentul de jos.

— Stai pe loc, îi ordonă și, fără să-și ia privirea de la el, începe să înainteze.

Bărbatul se întoarce și o privește. Lauren ajunge la ușa de la intrare, pășește înăuntru, pe

gresia din hol, și aruncă o privire ca să verifice: da, ușa închisă duce spre apartamentul lui Toby și al lui Maryam, iar ușa deschisă duce spre apartamentul ei; scările îi sunt cunoscute, e casa bună.

— Lauren, zice bărbatul.

Ea se întoarce și țipă și bărbatul se oprește. I-a spus să rămână pe loc și s-a mișcat! Lauren îi trântește ușa în nas, după care aleargă pe scări și intră în apartamentul ei, trântește și ușa aceasta și o încuie.

— Lauren, repetă bărbatul de afară.

Ea pune din nou mâna pe telefon, gata să sune la poliție, însă telefonul se luminează — și Lauren vede din nou fața bărbatului —, apoi se stinge. A rămas fără baterie.

Rahat!

— Lauren, aude ea, de data asta odată cu zăngănitul ușii de la intrare. Ce naiba?

Aleargă pe scări, intră în bucătărie și își ia repede încărcătorul. O să sune pe cineva, poate chiar pe Toby, care locuiește dedesubt. Dar îi aude pașii și știe că bărbatul urcă — cumva a intrat în apartament. Este *în apartament*.

Se întoarce și se duce în pragul ușii de la bucătărie.

— Ieși naibii afară! strigă, cu cactusul încă în mână.

E pregătită. Dacă se apropie și mai mult, o să-l arunce.

— Calmează-te, spune bărbatul când ajunge în capul scărilor. Îți aduc niște apă.

Mai face un pas spre ea, așa că Lauren chiar aruncă cactusul spre el, dar nu-l nimerește; planta se lovește de perete și cade pe scări, *buf, buf, buf-buf-buf,* accelerând pe trepte în liniștea nopții, după care se oprește în cele din urmă în dreptul ușii de la intrare.

— Ce naiba ai pățit? întreabă bărbatul, cu cheile în mână.

Așa a intrat: i-a furat cheile de rezervă. Logic. Poate i-a intrat în calculator și i-a schimbat poza de pe telefon de la distanță. Se poate să faci asta?

— Haide, Lauren! Stai jos. Te rog.

Bărbatul stinge lumina de pe scări și o aprinde pe cea din hol, holul mare care duce spre toate camerele, holul mare, cu pereți gri, prin care trece de zeci de ori în fiecare zi.

Care acum are pereții albaștri.

Și un covor. Niciodată n-a avut covor. De ce e un covor pe jos?

N-are timp să se uite: bărbatul se îndreaptă spre ea. Lauren face un pas înapoi pe covor, pe care-l simte moale și gros chiar și prin pantofi, spre ușa de la sufragerie. E fix deasupra dormitorului lui Toby și al lui Maryam. Dacă țipă, se gândește Lauren, ei o s-o audă. Dar, chiar și în întuneric, ceva nu pare în regulă în cameră.

Caută întrerupătorul.

Click.

Lumina se așterne pe și mai multe obiecte ciudate. Canapeaua e de un maro-închis și sigur când ea a plecat de dimineață era verde. Ceasul de pe perete are cifre romane, în loc de numere normale și se pare că cifrele romane sunt mult mai greu de citit, II, VII, XI. Trebuie să mijească ochii ca să nu le mai vadă în ceață. Vaza ei veche de pe raft e plină cu lalele, linogravura cu o bufniță stilizată a dispărut. E ceva în neregulă cu cărțile sau poate nu sunt puse unde trebuie, perdelele au fost înlocuite cu obloane. Majoritatea fotografiilor sunt în neregulă și una dintre ele — una dintre ele e *foarte* în neregulă. E de la o nuntă — și Lauren se apropie atât de mult, încât aproape atinge sticla cu nasul — *e ea*. Și bărbatul.

Bărbatul care a intrat în sufragerie.

Soțul.

Se întoarce și vede că el îi întinde un pahar mare cu apă. După o clipă îl ia și observă, pentru prima dată, un inel pe degetul ei.

Mută paharul în mâna dreaptă și își întinde degetele de la mâna stângă în față, întoarce palma în sus, dar inelul e tot acolo și atunci când strânge pumnul și îl atinge cu vârful degetului mare. Aha.

— Haide, o îndeamnă soțul. Stai jos. Bea puțină apă.

Se așază. Canapeaua are aceeași formă, în ciuda culorii diferite. Și denivelarea e la locul ei.

Se așază și soțul pe un fotoliu și la început nu-și dă seama dacă poartă și el verighetă, dar, când se apleacă înainte, o vede: strălucește pe degetul lui. Bărbatul o privește. Și ea se uită la el.

Se gândește că e foarte beată, așa că poate îi scapă ceva evident. Dar un bărbat pe care nu l-a mai văzut niciodată i-a dat un pahar cu ceva în el și faptul că s-ar putea să fie căsătorită cu acest bărbat ar trebui s-o facă și mai sceptică.

— O să... o s-o beau imediat, zice atent, răspicat, pronunțând clar fiecare silabă (deși chiar par să fie mai multe decât de obicei).

— OK.

Dacă e normal să se afle aici, de ce nu e în pat?

— De ce nu ești în pat?

Bărbatul oftează.

— Eram în pat. Dar nu ai intrat chiar în liniște.

— Nu știam că ești aici!

— Poftim? Uite, bea apa și dezbracă-te și te băgăm în pat. Ai nevoie de ajutor cu fermoarul?

— Nu! răspunde ea repede și apucă o pernă, pe care o pune în dreptul pieptului.

Rahat! Nu l-a mai văzut niciodată. Doar n-o să se dezbrace în fața lui.

— OK, OK, nu te... șșș, OK, bea apa.

Are fața obosită. Obrajii rotunzi sunt puțin îmbujorați.

— Bine? o întreabă.

— Bine, îi răspunde. O să dorm aici, adaugă după un moment. Ca să... ca să nu te mai deranjez. Poți să pleci.

— Vrei să dormi în camera de oaspeți? Pot să-ți fac patul...

— Nu. Nu. E bine aici.

— OK, zice el din nou. O să-ți aduc pijamaua. Și o pătură.

Lauren se ridică, încă atentă, și, până se întoarce bărbatul, rămâne în picioare. E pijamaua ei, una veche pe care a cumpărat-o de la un Sainsbury's mare, cu Moomins pe ea, dar pătura e un alt lucru nou: pătrate bleumarin și bleu, aranjate ca niște petice, dar sunt doar imprimate. Nu-i place.

— Știu, îi spune el, dar gândește-te așa: dacă vomiți pe ea, în sfârșit o să ai o scuză s-o aruncăm.

N-are niciun sens, *în sfârșit*, dar totul e intens și confuz și nu vrea să se certe. În cameră se aude un bâzâit încet.

— OK, răspunde ea.

Par să spună „OK" cu rândul sau să ofteze ori să aștepte, dar probabil asta se întâmplă în orice căsnicie; e prima dată când face asta.

Soțul aprinde o veioză și stinge lustra.

— Ești bine? o întreabă. Vrei niște pâine prăjită?

— Am mâncat cartofi prăjiți.

Încă le simte gustul.

— Și pui.

E vegetariană, dar nu și când e beată.

— OK, mai zice bărbatul o dată. Bea-ți apa, adaugă înainte să închidă ușa.

Îl aude în bucătărie, apoi în dormitor, după care se așterne liniștea.

Așa deci.

Se duce în dreptul ușii și ascultă câteva clipe. Liniște pe hol și liniște în tot apartamentul. Își pune pijamaua, pas cu pas, ca și cum ar fi într-un vestiar de la școală: mai întâi pantalonii peste

chiloți, apoi își scoate rochia peste cap, după care își pune bluza de pijama peste sutien, apoi își deschide sutienul, își scoate brațele pe rând și în cele din urmă îl trage, triumfătoare, pe mânecă. Tocmai atunci își pierde echilibrul și cade pe canapea — se aude o bufnitură când telefonul îi alunecă de pe perne pe jos.

Îngheață și așteaptă să vadă dacă soțul se va întoarce. Nimic.

I se pare că aude un scârțâit. Un camion sau un autobuz afară, pe stradă.

Măcar acum stă jos.

Apoi huruitul unei alte mașini. Poate un tren, mai departe, deși e cam târziu pentru asta. Poate doar și-a imaginat, așa cum poate doar și-a imaginat și soțul.

Dacă nu și l-a imaginat înseamnă că e un străin în casa ei. Se ridică cu greu și încearcă să-și mențină echilibrul. Pășește ușor spre masa din colț, ia un scaun și îl duce — încet-încet — în dreptul ușii. N-a mai făcut asta până acum, dar a văzut-o în atât de multe filme — proptești scaunul de ușă ca s-o blocheze, nu? Îl așază și îl aranjează, cu spătarul sub clanță. După câteva încercări, reușește în sfârșit să-l fixeze, apoi se uită la ușa închisă și se așază pe canapea, unde vrea să se gândească la ce să facă mai departe. În câteva clipe, adoarme.

Capitolul 2

Când se trezește, își dă seama că e mai puțin beată, dar se simte mult, mult, mult mai rău.

Camera e inundată de lumina caldă care se strecoară printre obloane și vopsește totul în galben.

Se ridică. În mare parte, se descurcă. Privește în jur. Scaunul pe care l-a folosit azi-noapte ca să se baricadeze e tot lângă ușă, dar nu o blochează, ci e pur și simplu căzut pe o parte. Ușa e pe jumătate deschisă și din apartament răsună tot felul de sunete: pași, zăngănit de tacâmuri.

Soțul.

Nu e în cea mai bună formă, dar își ia telefonul descărcat, îndreaptă scaunul căzut și se uită afară. Sunetele vin din bucătărie.

Pășește tiptil pe hol, ajunge la baie și încuie ușa după ea. Nu știe dacă ar fi mai bine să-și golească vezica sau să vomite; alege a doua variantă și se apleacă deasupra vasului de toaletă, începe să tușească și în cele din urmă dă la boboci.

Durerea de cap îi trece imediat, greața scade și în locul lor se instalează o claritate minunată, care va dura cel mult 20 de minute, până când corpul ei își va da seama că mai sunt tot felul de alte probleme de rezolvat. Când ajunge la chiuvetă, își clătește gura cu apă, o scuipă, apoi soarbe iar, dar de data asta înghite. Își dorește foarte mult să se spele pe dinți, dar pe marginea chiuvetei stau două periuțe necunoscute, una galbenă și una gri. N-are de ales, o să se spele cu degetul.

N-a mai băut atât de ceva vreme.

— Lauren? strigă soțul din spatele ușii, foarte aproape.

— ... Da. Ies într-un minut.
— Vezi că pregătesc micul-dejun.

Se uită fix la ușă, așteaptă ca el să plece, apoi se spală pe față îndepărtând ultimele urme de sclipici și de mascara de aseară. Își dă jos pijamaua, se șterge cu un prosop: pe față, pe umeri, sub sâni, la subsuori. O să facă duș după ce o să-și dea seama care e faza cu soțul.

Hainele ei din seara trecută sunt în coșul de rufe. Probabil că el a venit în sufragerie când ea dormea și le-a luat de acolo. Rochia se poate spăla doar la curățătorie și n-are ce căuta în coș, dar dedesubt găsește sutienul de aseară și un tricou bărbătesc, boxeri, un pulover gri pe care-l recunoaște ca fiind al ei și o pereche de colanți pe care nu-i știe. Își pune sutienul, puloverul, apoi își schimbă pantalonii de pijama cu colanții și se uită în oglindă.

Corector? Mascara? Nu. Nu merge la o întâlnire: încearcă să-și dea seama ce caută bărbatul ăsta în casa ei. E curată sau cât de cât curată și asta e de ajuns.

Descuie ușa.

Soțul (cardigan, pantaloni) e în bucătărie, unde pereții nu sunt vopsiți în galbenul pe care și-l amintește, ci în aceeași nuanță de albastru de pe hol. Prăjitorul ei de pâine (neschimbat), un espresor (nou), o măsuță cu două taburete înghesuite la perete (noi). Ceva se prăjește pe aragaz.

— Ia uite-o că trăiește, zice soțul când Lauren intră în bucătărie. Poftim, adaugă și îi întinde o cană cu cafea, după care se întoarce spre espresor și mai face una. Baconul e aproape gata.

— Sunt vegetariană, spune ea fără prea mare convingere.

— În tranșee nu există atei, răspunde soțul.

Lauren vede un încărcător într-o priză din perete, cu firul atârnând încolăcit pe măsuță. Se așază pe taburetul mai îndepărtat și își pune telefonul la încărcat. Soțul construiește un sendviș și îl pune în fața ei, pe masă.

Dacă ar fi un criminal, ar fi omorât-o deja azinoapte — n-ar avea niciun sens să aștepte să se facă dimineață ca s-o otrăvească cu un sendviș cu bacon. Și când ia o înghițitură constată că sendvișul e bun, foarte bun: crocant, sărat, plin de unt, pâinea e proaspătă și se simte gustul delicios de sos. Începuse să evite porcul dinainte să devină vegetariană; porcii sunt la fel de deștepți ca un copil de trei ani, așa a auzit undeva, în aceeași zi în care s-a dus la aniversarea nepotului ei, Caleb, care împlinea chiar trei ani. De atunci n-a mai mâncat porc. Dar, dacă ar arunca sendvișul acum, n-ar salva niciun porc. La a patra sau a cincea gură, deja se simte puțin mai bine.

— Și ia spune, i se adresează soțul, care stă pe celălalt taburet, cu un alt sendviș în față. Te-ai distrat ieri?

Chiar s-a distrat ieri. Își aduce aminte cum a vopsit ghiveciul în atelierul ăla mic, cum au băut până s-au uscat ghivecele, apoi cina copioasă, karaoke, barul, dansul, și mai multe băuturi, cartofii prăjiți plini de ulei și de sare, în timp ce Elena fotografia reflexiile lor în pereții de sticlă ai restaurantului, lumina caldă în întunericul nopții. Își aduce aminte cum Elena i-a promis că n-o s-o abandoneze în favoarea vieții de persoană măritată sau a lucrurilor de persoană măritată, *știi că nu aș face niciodată asta*. Își aduce aminte cum s-a urcat la etajul autobuzului de noapte spre Norwood Junction, cum s-a așezat și a văzut luna imposibil de mare de pe cer. Își aduce aminte cum a admirat Londra printre stropii de ploaie de vară de pe geam, semafoarele, străinii, șaormeriile și podurile late, își aduce aminte lunga călătorie

printre străduțele unde orașul se relaxează și se întinde în suburbii.

Își aduce aminte cum a ajuns acasă și l-a găsit pe soț.

— Da, răspunde.

Cum se desfășoară o conversație cu un soț?

— Tu? Ce-ai făcut aseară?

— Am fost la înot. Am făcut puțin curat. L-am ajutat pe Toby să repare fereastra, ca să nu aibă probleme cu proprietarul.

OK, se gândește Lauren, soțul îl știe pe Toby.

— Și am dus cutiile alea în pod. Poate mă ocup puțin de zarzavaturile din suport mai încolo, continuă el.

Pare foarte harnic. Ea nu are un suport cu zarzavaturi, dar poate l-a adus el. Tot apartamentul a devenit un puzzle în care trebuie să observi diferențele: sunt mai multe cărți de bucate, crăpătura din perete ivită după ce a trântit ușa prea tare a dispărut, o lampă de veghe încă atârnă strâmb în priză. Ghiveciul pe care l-a vopsit ieri e pe pervaz și cactusul stă puțin înclinat înăuntru. Probabil l-a luat soțul de pe trepte. Chiar pare drăguț.

A apărut când ea nu era acasă. Dacă pleacă și se întoarce, poate totul va reveni la normal?

— Mă... mă duc la o plimbare. Să-mi limpezesc puțin gândurile, rostește încet.

— Vrei să vin și eu?

— Nu, sunt bine.

Poate îi scapă ceva și puțin aer curat o s-o ajute să înțeleagă mai bine.

Găsește șosete, pantofi, chei. Se întoarce în bucătărie să-și ia telefonul, care s-a încărcat deja până la 30%. Soțul mestecă vesel ultima îmbucătură din sendviș. Lauren deschide frigiderul, vrea să ia o cola pentru mahmureală, dar găsește doar o doză de apă cu aromă de grepfrut. Se mulțumește cu asta.

Coboară treptele și iese, după care se uită înapoi spre casă și vede obloanele noi.

Restul străzii. Casele, o parcelă goală aproape de drumul principal, copacii și frunzele lor verzi. Se îndepărtează de casă, numără douăzeci de pași, apoi se uită iar în spate: obloanele sunt încă acolo.

Când ajunge în colțul străzii, vede stația de autobuz unde a coborât azi-noapte. Din câte își dă seama, e aceeași. În spatele ei, benzinăria și copiii care vorbesc tare, cu bicicletele sprijinite de un zid. Traversează, se așază pe banca înclinată din stația de autobuz și își scoate telefonul.

Pe ecran e tot fotografia cu ea lângă același bărbat, cu marea în fundal.

Atinge ecranul și i se cere o parolă. Poate și asta s-a schimbat; dar, nu, telefonul se deblochează după ce tastează același cod pe care îl are de ani.

Deschide mai întâi albumul cu fotografii și se uită la poze — cele mai noi sunt de aseară. Călătoria cu autobuzul, restaurantul, barul, celălalt bar, atelierul de olărit cu ghivecele tuturor aliniate frumos, al Elenei cu niște diamante desenate, al lui Noemi cu niște penisuri flasce. Bun. Apoi merge în albumul de selfie-uri și se uită la pozele din ultimul an: unele sunt doar cu ea, dar și mai multe sunt cu ea și cu soțul ei, cu ochii mijiți în lumina soarelui. Și mai departe: ba sunt poze doar cu ea, ba cu ei doi. El are barbă. Nu mai are barbă. Sunt pe un deal. Lângă un copac. În fața unei lebede; lebăda se apropie de ei; încearcă s-o hrănească; lebăda nu e prea încântată.

Ridică privirea din telefon și se gândește la cât de imposibilă e situația, la fața bărbatului de pe ecran, în bătaia soarelui. Unul dintre copiii de la benzinărie lovește cu piciorul o sticlă de plastic, iar celălalt apără o poartă. Un taxi oprește în fața ei și cineva se dă jos.

Își verifică din nou mesajele: sunt multe inimioare trimise Elenei, *TE IUBESC ȘTIU CĂ O SĂ*

FII CEA MAI FERICITĂ, și o poză de la ea, cu reflexiile lor în restaurantul de aseară, cu un mesaj în care scrie *Ce greu trebuie să le fie tuturor când noi suntem așa de frumoase.* Lauren deschide o altă conversație și vede că a scris *AJUNG CURÂND, NE VEDEM ACAS DAAAA BUNĂ CURÂND* — i-a trimis mesajul lui... — a, în sfârșit — lui Michael.

Pe soț îl cheamă Michael. Continuă să citească mesajele.

Altul către el, de acum două zile: *Lămâi, detergent de vase, mersi!*

Altul: o poză cu o pară cu niște ochi mari lipiți.

Un mesaj de la el, de acum câteva zile: *Ajung imediat, ne vedem în 5.*

Când caută numele lui în mesaje, vede că le pomenește de el tuturor: Michael e plecat într-o delegație, Michael se antrenează pentru semimaraton, deci nu poate să iasă în oraș, Michael aduce salată *panzanella* la grătar. Michael, Michael, Michael. Nimeni nu a răspuns cu *Cine naiba-i Michael?*

În fine. Dacă prietenii îl știu, poate unul dintre ei o să-i explice ce se întâmplă.

Găsește numărul lui Toby în telefon; soțul l-a menționat și locuiește jos, așa că el ar trebui să știe ce se întâmplă. *Hei*, îi scrie, *sunt căsătorită.*

Primește aproape imediat un răspuns: *Din câte știu, da. E înalt, arată bine. Locuiește cu tine. Sigur îl știi.*

OK când ne-am căsătorit?

Pe 14 aprilie. E un test? Câștig?

14 aprilie. Anul ăsta? Dacă da înseamnă că acum câteva luni. Nu descoperă nicio poză de la nuntă în album, dar se uită în mesaje și găsește în cele din urmă unul trimis mamei sale: *Astea sunt primele — o să le primim pe restul de la fotograf peste o lună sau două.*

Sunt patru poze.

Prima e o poză de grup, cea pe care a văzut-o și în sufragerie. E îmbrăcată cu o rochie crem, cu mâneci lungi, cu o fustă cloș midi, are pantofi cu tocuri roz și un buchet de flori roz (nu trandafiri, altceva). N-are voal. Soțul, Michael, poartă un costum maro-închis. Mama ei. Sora ei și Elena, și o femeie pe care nu o știe sunt domnișoare de onoare, îmbrăcate toate în nuanțe diferite de verde. Străini: prietenii lui, familia lui.

Următoarea poză: doar ea și soțul ei, dansând. Se uită unul la celălalt. El zâmbește, ea e serioasă.

Următoarea poză: semnează actele.

Și ultima: ea și Michael din nou, sărutându-se. Își atinge buzele. Sunt uscate.

Așa deci, au făcut nuntă.

E căsătorită. Are un soț care e acum în apartament.

Pe ecran apare un mesaj de la el, ca și cum i-ar confirma totul: *Hei, dacă treci pe la magazin, poți să iei și un bec? Cu filet, nu cu baionetă.*

Aproape scapă telefonul din mână — i se pare că s-a prins că-l spionează —, dar se liniștește repede și îi răspunde *Sigur*. Asta se zice, nu?

Bun, ce altceva? Mai întâi caută numele lui Michael în e-mailuri și îi găsește și numele de familie: Michael Callebaut.

Se pare că și pe ea o cheamă acum tot Callebaut. Aha. Tot e mai bine decât Strickland.

Caută pe Google numele soțului, dar sunt prea mulți Michael Callebaut, așa că adaugă „Londra" și începe să se uite la imagini. Sfinte, oare își mai aduce aminte cum arată? Da, el e, se uită la ea, din fața unei pietre.

E de pe site-ul unei firme de arhitectură, care îl menționează pe la mijlocul paginii „Despre noi". Pe site mai sunt poze cu biserici, o bibliotecă, un sediu al primăriei, un târg. Nu-și dă seama dacă modelele sunt fotografii adevărate cu clădiri pe

care le-au construit sau machete pe calculator ale unor lucruri pe care le-au proiectat.

Dar e arhitect! Ce slujbă perfectă pentru un soț. Ambițioasă, dar concretă; artistică, dar practică; sofisticată, dar nu într-un domeniu în care există probleme cu drogurile. Asta explică de ce el a astupat crăpătura din peretele din bucătărie și de ce a plantat zarzavaturi. Stai așa, asta înseamnă că și ea are altă slujbă în lumea asta nouă? Verifică, dar nu: e tot consultant în afaceri la primărie, unde încearcă să convingă companiile să se mute în Croydon și îi ajută pe localnici să dezvolte noi proiecte. Calendarul ei e plin de albastru, în loc de verde, dar în mare parte are aceleași întâlniri, poate doar în ordine diferită.

Și totuși. Sunt multe alte lucruri care s-au schimbat.

— Lauren Callebaut, zice cu voce tare, să vadă cum sună.

Deschide doza de apă și ia o gură. Are un iz metalic și neplăcut, e acră și fără gust în același timp, dar mai ia o gură. Poate asta e noua ei viață: bea apă cu aromă de grepfrut acum.

Pe drumul de întoarcere merge încet, cumpără un bec de la benzinărie, trage de timp și se oprește la colț, încercând să dea lucrurilor șansa să revină la normal; dar, pe măsură ce se apropie de casă, observă că la sufragerie sunt tot obloane în locul perdelelor care erau acolo ieri.

Ajunge la ușa din față: nu. Nu încă. O ia prin lateral, trece pe lângă pubele și analizează casa din spate, se uită spre dormitor și spre bucătărie, pe pervazul căreia observă un vas de ceramică pe care nu l-a mai văzut până acum, plin cu ustensile.

Și grădina s-a schimbat puțin. Partea lui Toby și a lui Maryam, care se vede peste gardul scund, e la fel ca întotdeauna — începută cu entuziasm, dar întreținută haotic. Partea ei — a ei și a lui

Michael, bănuiește — arată puțin mai bine, are chiar și niște straturi de legume (ceva minimal, doar niște mazăre și salată). Un rând de flori rozalii de-a lungul gardului. Un vas pe jumătate plin cu granule biodegradabile lângă robinetul exterior. Are o pisică. Sau Michael are o pisică? Au o pisică împreună?

Cum o cheamă pe pisica mea? îi scrie lui Toby.

Apoi îi scrie și surorii ei, Nat: *Întrebare scurtă, ce părere ai despre relația mea?* Apoi Elenei: *Ți s-a întâmplat ceva ciudat aseară, când ai ajuns acasă?*

Imediat o sună Nat și ea răspunde, dar se dovedește că e Caleb, care i-a luat telefonul lui Nat.

— Mătușă Lauren! Vrei să asculți cum fac eu karate?

Se aud niște foșnete, un strigăt și o bufnitură.

— Caleb! strigă ea. Caleb! Mami e acolo?

— Nu! Îi face baie Magdei. O să mai repet lovitura.

S-ar mulțumi cu orice adult acum.

— Dar mama e?

— Nu, ele spun că e nevoie de doi oameni ca s-o spele pe Magda. Ai auzit?

Doamne, îl iubește, dar nu e momentul potrivit acum.

— Caleb. Trebuie să închid. Dă-i telefonul înapoi lui mami, bine? Și spune-i să mă sune. Poți să-mi trimiți un filmuleț cu tine făcând karate, bine?

— I-l dau dacă mi-l dai pe unchiul Michael! zice Caleb. Unchiul Michael mă ascultă mereu.

Aha. Poate Caleb are mai multe informații decât credea ea.

— Da, Caleb. Ce poți să-mi spui despre unchiul Michael?

— Îi place la nebunie când îi arăt loviturile mele bune, răspunde Caleb hotărât. Și dinozaurul lui preferat e triceratopsul și păsările lui preferate sunt lebedele.

— Și l-ai văzut des?
— Sunt nepotul lui preferat!
— Caleb. Îți aduci aminte nunta? Când eu și unchiul Michael ne-am căsătorit?
— A fost așa de plictisitor. Spune-i unchiului Michael să mă sune să-i arăt loviturile, zice Caleb și închide brusc.

Lauren se uită la telefon.

— Ești bine? o întreabă Toby, de după gard.

E pe treptele din spatele casei, cu telefonul în mână. Aceeași voce calmă, aceeași gropiță pronunțată, același tricou lălâu. Îi pare bine să vadă că nu totul s-a schimbat.

— Da, răspunde ea, atâta doar că... ieri nu aveam niciun soț. Și acum am un soț de câteva luni? Căruia îi place să exerseze lovituri cu nepotul meu? Din câte îmi dau seama, e un tip foarte agreabil.
— Mie îmi place.

Toby mereu ia lucrurile în râs. În timpul carantinei, au petrecut mult timp împreună, fiecare în grădina lui, în timp ce Maryam era la spital. Beau ceai, vorbeau și Lauren simțea mereu că se poate baza pe Toby, pe calmul și ciudățeniile lui. Îi face bine să-i povestească acum cu voce tare ce s-a întâmplat.

— E foarte surprinzător, îi spune. Și se pare că avem o pisică?
— Da.
— Cum o cheamă?
— Gladstone.
— Ca pe primul-ministru?
— Da, ai zis că seamănă la perciuni.

Lauren e sigură că nu știe cum arată perciunii lui Gladstone. Ce a făcut Gladstone? Cât de rasist a fost? Are o pisică problematică? Probabil asta nu e cea mai mare grijă a ei acum.

— De când sunt cu Michael?

— Chiar nu îți aduci aminte? Ești... te-ai lovit? Vrei s-o chem pe Maryam?
— Nu, sunt bine. N-am nevoie de un doctor. Glumeam doar, nu mă băga în seamă, mă simt bine.

* * *

Când ajunge în fața casei, ezită din nou. Ușa de la intrare, gresia de pe hol, ușa apartamentului, scările.
— Bună, zice ea timid.
Soțul ei scoate capul privind în jos, spre scară.
— Bine ai revenit, îi zice. Ți-a priit plimbarea?
— Da. Sigur.
Lauren urcă scările, treaptă cu treaptă.
— Ai luat bec? o întreabă soțul.
— O, zice ea, scotocește prin geantă și i-l întinde când ajunge sus. Da, uite.
Se gândește că va trebui să spună cuiva ce s-a întâmplat. Poate va trebui să-i spună chiar bărbatului ăstuia, soțului. Dar mai întâi trebuie să stea jos puțin.
— Vrei un ceai?
— Da, sună bine, răspunde el. O secundă doar. Becul din pod nu mergea când am urcat acolo ieri, lasă-mă să-l schimb până nu uit.
— Da. OK.
Se duce în bucătărie, în timp ce el trage scara în hol — îl aude cum o smucește, acolo unde se poticnește mereu, ca și cum locuiește aici de ani întregi. În frigider, găsește trei tipuri diferite de lapte: de ovăz, de caju și de vacă. Doamne, dacă bea ceaiul fără lapte? La urma urmei, e arhitect. Va trebui să-l întreb și, dacă o să i se pară ciudat, aia e. Poate așa va începe conversația pe care tot nu știe cum s-o inițieze.
— Vrei lapte? întreabă și pășește în hol, cu cana albastră în mână.

— Poftim? zice un alt bărbat, care coboară pe scară din pod.

Capitolul 3

Al doilea bărbat e chiar mai înalt decât primul și mai musculos. E tuns scurt, ca un tânăr cu început de calviție care nu e deloc mulțumit de asta, dar arată surprinzător de bine, are maxilarul proeminent și pielea măslinie, netedă și poartă un tricou verde-închis, mulat.

— Ăăă, zice Lauren, uitându-se la chipul lui, apoi la brațe (și ce brațe!).

Și el poartă verighetă.

— E pentru mine? întreabă bărbatul și arată spre cană.

Are un accent slab — poate turcesc? Cana din mâna ei e galbenă, cu niște linii negre, subțiri.

— ... da?

— Perfect, răspunde el.

Are genele negre.

Lauren nu se mișcă.

— Ești bine? întreabă soțul posibil-turc, nedrept de chipeș, după o clipă.

Sprâncenele lui impecabile se încrețesc ușor, îngrijorate. Lauren ridică privirea spre pod, căutându-l pe Michael, apoi se uită iar prin hol. Pereții — de obicei gri, mai recent albaștri — sunt albi. Face un pas în spate și se uită în sufragerie. Poza de la nuntă a dispărut.

— Nu mai ești mahmură, nu? întreabă bărbatul.

— Nu, minte ea și își mută atenția asupra lui. Ai fost în pod?

— Ce? Da. M-ai văzut doar.

— Mai era cineva acolo?

— Unde?

Ea se uită la pătratul întunecat.

— Sus. Este Mich... mai e cineva în pod?

— O veveriță? Șoareci? Nu cred. Vrei să verific?

Stă în fața ei, cu o mână pe scară, vizibil iritat și îngrijorat. Cana e în continuare caldă în mâinile ei.

— Da, răspunde ea.

— Sigur ești bine?

— Da. Da, dacă poți, te rog să verifici.

Soțul strânge din buzele lui subțiri și începe să urce pe scară, o treaptă, apoi încă una, apoi continuă, sus, tot mai sus, până ajunge în pod, în picioarele goale (fără urmă de calusuri, cu forme perfecte) și dispare din raza ei vizuală. Lauren simte o mișcare, zărește o lumină deasupra, ca o rază de soare care se reflectă în geamul unui tren, apoi aude un bâzâit ascuțit.

O clipă mai târziu vede un papuc albastru pufos ieșind prin trapă. Apoi încă unul.

Aha.

Al treilea soț e mai puțin atrăgător decât primii doi, are capul pătrățos și nasul palid îi e ars de soare. Are părul roșcat și ciufulit. Ea încă ține în mână cana (acum e roz). Degetele îi iau foc, așa că o mută în cealaltă mână. Papucii lui au niște pete mov și gheare negre și Lauren se gândește că ar putea fi din *Monsters, Inc.*

— Trebuie neapărat să facem curat acolo.

După accent pare a fi galez, dar nu e sigură. Aruncă o pungă pe jos și, fără să aștepte un răspuns, urcă înapoi, ajunge până la jumătatea treptelor, mai ia o pungă pe care probabil a lăsat-o lângă trapă și urcă iar, de data asta până în pod. O altă rază de lumină strălucește, apoi se lasă iar întunericul, urmat de un sunet, un bâzâit. Câteva clipe mai târziu — și aproape că n-o mai miră — se aude vocea unui alt bărbat.

— Lauren, Lauren, uite ce am găsit, zice tare și blajin, ca un profesor agitat. E de-a dreptul remarcabil. Extraordinar.

De data asta picioarele care apar sunt goale, la fel ca pulpele, la fel ca posteriorul incredibil de rotund și de alb care urmează. Lauren face repede doi pași în spate, când posesorul posteriorului ajunge jos, se întoarce spre ea și își deschide larg brațele. Soțul ăsta e mai scund decât ceilalți și extrem de slab, în afară de fesele remarcabile, are niște gambe subțiri, i se văd coastele și are un penis subțire, dar foarte lung, spre care arată cu ambele mâini.

— Un penis! zice bărbatul.

Lauren se uită confuză la el. Când bărbatul arată spre penis, observă că și el poartă verighetă. Este de fapt singurul lucru pe care îl poartă.

— Nu ți se pare amuzant? Haide, sunt complet dezbrăcat!

Când vede că Lauren nu reacționează, mai așteaptă o clipă, apoi repetă pe același ton entuziasmat și informativ:

— Penis!

De data asta își pune degetele de-o parte și de alta a mădularului, strigă *ta-da* și se răsucește ca să-l facă să se bălăngănească.

Lauren strânge cana mai bine, gata să arunce cu ceai fierbinte în el dacă se dă mai aproape.

— Putem să-l ducem la *Antique Roadshow*[1], spune soțul, legănându-se. Un specimen arătos, bine făurit, întreținut în condiții excelente, rar vezi un exemplar așa de mare.

Sincer, penisul chiar este extraordinar de lung.

Lauren nu știe ce să facă — vrea să vadă ce e în pod, dar nu vrea să se apropie de bărbatul dezbrăcat. În cele din urmă alege să nu facă nimic.

— Un exemplar extraordinar, continuă bărbatul, fără să se lase descurajat. Nu? Tot nu ți se pare amuzant? În fine, stai puțin, am mai găsit ceva, adaugă și urcă înapoi în pod.

Din fericire, Lauren nu află care era a doua parte a glumei. În schimb, aude iar bâzâitul, vede

lumina și bărbatul care coboară 30 de secunde mai târziu e îmbrăcat cu blugi și tricou, poartă chiar și un șorț pe care scrie AȘA ARATĂ O FEMINISTĂ. Are părul vopsit roz la vârfuri, lucru despre care nu știe ce să creadă, dar o să se dumirească în legătură cu părul după ce o să se lămurească în legătură cu bărbatul din fața ei.

— Nu, zice el, nu l-am găsit.

Lauren ține în continuare cana în mâini. Bărbatul face un pas spre ea și Lauren i-o întinde fără să-și dea seama.

— Mersi, zice el și o ia. Nu mai avem lapte?

— Am uitat.

Lauren e confuză, încă încearcă să înțeleagă ce se întâmplă, dar apartamentul este din nou altfel, vede un covor diferit când se uită în jos; totul se schimbă de fiecare dată, dar mereu fără să-și dea ea seama; parcă totul rămâne așa cum e până își mută ea privirea o clipă, apoi, când se întoarce, pare că cineva a apăsat pe un întrerupător sau a tras de o manetă și în fața ei se dezvăluie o lume nouă.

Soțul cu șorț duce ceaiul în bucătărie și Lauren îl aude cum deschide frigiderul. Se uită în sufragerie, la pereții noi, la canapea și la cărți.

— Te simți bine? întreabă soțul, întors în hol, ai cărui pereți sunt acum portocaliu-deschis, așa cum descoperă Lauren. Ce se întâmplă?

Lauren se uită spre podul deschis.

— Mi se pare că am auzit ceva sus, răspunde, poate o veveriță, adaugă repede, copiindu-l fără rușine pe soțul cu gene și brațe frumoase. Poți să te duci să verifici?

— Rahat, pe bune? Sper că nu sunt iar șobolani.

Soțul își pune cana de ceai cu lapte pe calorifer și se îndreaptă spre scară, după care se oprește o clipă.

— Ce sunet ai auzit?

— Un chițăit, zice ea ferm. E plauzibil, adaugă, și chiar așa e.

— Nu sunt sigur că șobolanii chițăie, ripostează el, nesigur.

Urcă. Sunetul, sunetul alb, puternic. Lauren își ațintește ochii asupra peretelui portocaliu-deschis din fața ei și a posterului cu o reclamă veche la trenuri: IA TRENUL SPRE MATLOCKS PENTRU O VACANȚĂ RELAXANTĂ, SERVICII EXPRESS ȘI PREȚURI MICI. Dacă se mai schimbă ceva, de data asta o să fie pe fază.

Din sufragerie se aude muzică, ceva vechi, o voce de bărbat care cântă. Lauren nu lasă asta să-i distragă atenția. Rămâne concentrată, chiar și atunci când aude pașii deasupra capului îndreptându-se spre trapă și vede cu coada ochiului o pereche de pantaloni cu imprimeu. Continuă să fixeze peretele cu privirea, încercând să surprindă schimbarea; apoi bărbatul împinge scara sus, iar ea nu se poate abține, se uită la el. Are pielea ciocolatie, e slab, poartă ochelari și o pereche de pantaloni cu carouri verzi. Când se uită la poster din nou, vede că reclama s-a transformat într-un con fosforescent de înghețată. Pereții sunt un bej foarte deschis.

— Poți să lași scara? îl întreabă pe noul soț.

Are mânecile suflecate și nu poartă verighetă, dar probabil a dat-o jos ca să se ocupe de treburi prin casă.

— OK, îi zice el și o trage la loc. Doar câteva minute, da? E cald sus și nu vreau să se încălzească tot apartamentul.

— Sigur, aprobă Lauren.

Pe telefon vede acum o poză cu nepotul și nepoata ei. În hol e o măsuță pe care nu se află vreo scrisoare, ci doar un portofel pe care îl deschide. Găsește un nume, Anthony Baptiste, pe un card de donator de organe.

— Anthony! strigă Lauren.

— Da? se aude din sufragerie.

Se duce înapoi la scară și o atinge ușor.

— Da? repetă bărbatul. Ai zis ceva?

O să-l filmeze, o să-l filmeze cum urcă și cum coboară altcineva în locul lui. Așa o să aibă o dovadă.

— Poți să mai arunci o privire în pod? întreabă calm.

— Poftim? De ce? O să-mi pice în cap o găleată cu apă?

— Nu. N-o să se întâmple nimic. Dar vreau să mai arunci o privire.

— De ce?

— E OK. E... e o surpriză. Un cadou. O să înțelegi imediat.

Exagerează cât poate dând explicații despre pod, dar reușește să zâmbească.

— Nu e un păianjen uriaș de cauciuc, nu? Știi că nu-mi place să fiu speriat.

Se pare că îi plac bărbații ciudat de tensionați. Îi plac bărbații care sunt la poli opuși când vine vorba de încrederea în sine, bărbați care știu ce vor și fie sunt încrezători că vor obține acel lucru, fie le e groază că nu vor reuși; își dă seama de ce ar fi atrasă de tipul ăsta.

— Nu, îi zice. O să-ți placă la nebunie. Nu e niciun păianjen de cauciuc.

Pare că se bagă singură într-o situație fără scăpare, dar, dacă lucrurile merg tot așa, nici nu va trebui să scape.

— O să fii așa de bucuros, adaugă, o promisiune și mai curajoasă. Plănuiesc asta de luni întregi.

Anthony se relaxează, zâmbește confuz și se uită în sus, apoi îi dă cana și începe să urce, până ajunge cu capul în dreptul trapei. Încă un pas.

— Ce caut? o întreabă, când e pe jumătate în pod.

Corpul lui se întinde deasupra ei, prin trapă; Lauren apasă pe telefon și începe să filmeze.

— Mai urcă puțin. De-abia aștept să vezi despre ce e vorba. E cel mai tare lucru pe care l-am făcut pentru tine.

Bărbatul mai urcă. Pune un picior în pod, apoi în sfârșit dispare și celălalt picior. Podul se luminează și de data asta Lauren vede o lumină dinspre becul care atârnă. Strălucește, luminând bârnele de sub acoperiș, apoi dispare.

— Ești bine? strigă spre ceea ce va fi, probabil, un alt bărbat, un alt soț.

Face un pas înapoi și constată că totul s-a schimbat iar, că o nouă lume a apărut când ea nu se uita. Pereții s-au schimbat, chiar în timp ce îi filma. Se simte mai bine — poate în versiunea asta a lumii a băut mai puțin azi-noapte sau poate lucrurile încep să aibă sens. De sus se aude un sunet.

— Ce-i acolo? strigă, întrebându-se cine o să răspundă.

---

[1] Emisiune difuzată de BBC, în cadrul căreia specialiști în antichități evaluează obiecte aduse de localnici, în diverse orașe din Marea Britanie (*N.t.*).

Capitolul 4

— E un nenorocit de pod, ce crezi că e? răspunde un bărbat.

Prin trapă zboară niște prosoape, care se lovesc de scară și cad în cele din urmă pe podea.

Lauren vede cum soțul (al șaselea? al șaptelea?) coboară, în adidași, cu pantaloni scurți, tricou și pe braț cu o husă în care îți pui telefonul când alergi.

E înalt și palid și supărat de ceva. Începe să adune prosoapele de pe jos și să le împăturească, după care le duce în camera de oaspeți. Dă să plece, dar Lauren se ține după el. Bărbatul se oprește și face un semn din cap, așteptând ca ea să-l lase să iasă.

— Ar trebui să mai fie două prosoape, zice Lauren, blocând ușa.

O să-l trimită sus și o să-l înlocuiască cu un soț mai binedispus.

— Sunt prosoapele mele, ce căcat? Știu câte sunt.

— Eram sigură că sunt șase.

— Nu-i adevărat.

Bine.

— Nu vrei să iei și fața de masă?

— Ce? Acum vrei să folosești fețe de masă?

Din câte știe, ei nu-i pasă deloc de fețele de masă, dar se pare că soțului nu-i plac. Pare că multe lucruri nu-i plac. Își dă seama că n-are cum să-l convingă să facă ceva: n-are rost să-l roage să verifice sursa unor zgomote din pod sau să ducă o cutie sus ori să-i promită o surpriză plăcută.

Bănuiește că se ceartă. Bărbatul intră în baie și Lauren începe să caute un nume, ceva după care să se ghideze; dar lipsește doar o clipă, nici măcar

nu a închis ușa, apoi se duce în bucătărie, ia o sticlă de apă din frigider și se întoarce în hol. Se oprește.

— Ei la cât vin? o întreabă.

— Ăăă, nu știu.

— Află atunci.

Bărbatul coboară treptele apăsat, trântește ușa apartamentului și, după câteva secunde, și pe cea de la intrare. Lauren se duce în sufragerie, unde vede numai obiecte noi, și se uită pe fereastră: bărbatul face pași mari, din ce în ce mai rapizi, traversează, trece de pubele și începe să alerge.

Apartamentul e din nou gol. Dar nimic nu e în ordine. În sufragerie a reapărut canapeaua ei veche, dar a dispărut măsuța de cafea, de care era atât de mândră că a găsit-o la doar zece lire, crăpătura din peretele din bucătărie s-a întors, televizorul e mai mic și pernele sunt diferite. Sute de semne care arată că are un soț nou. Și nu-l place deloc.

Își verifică mesajele. Probabil el e Kieran.

Se uită apoi în albumul foto și vede că filmulețul pe care l-a făcut când a coborât Kieran din pod a dispărut. Și e chiar mai rău decât atât, pentru că vede o poză cu ghiveciul de la petrecerea Elenei, primul bar, dar nu și pe al doilea și nici urmă de restaurantul unde au mâncat pui în toiul nopții. Din câte îi indică telefonul, s-a întors acasă devreme.

Se uită prin telefon și constată nu numai că nu există mesaje de azi-noapte de la Elena, ci și că nu a mai primit niciun semn de la ea de săptămâni întregi. Niciun mesaj către Maryam, în afară de ceva despre un pachet rătăcit, niciun mesaj către Toby. Sunt doar câteva de la colega ei Zarah. Mai multe mesaje de la Nat, dar nici urmă de sfaturi, de instrucțiuni, niciun link către un articol pe care trebuie să-l citească; doar câte un *Mă gândesc la tine, haide să ne vedem curând* sau poze cu copiii.

Își vede reflexia în oglindă: e mai palidă decât ar trebui să fie vara, mai palidă decât era ieri și e ceva în neregulă cu părul pe care îl ține strâns într-un coc. Slăbește puțin elasticul. Da: de obicei, are părul până la umeri, dar acum e cu 9–10 centimetri mai lung și ăsta e primul lucru care face lumea de acum de netolerat, care o face să amețească, deși, în versiunea asta a lumii, nu e mahmură. E șocată de propriul corp, se dă înapoi, simte cum îi tremură degetele, cum o trec fiorii, are un gol în stomac.

Vrea atât de mult să dispară părul ăsta lung, încât se gândește să ia foarfeca din bucătărie și să-l taie. Dar îl prinde la loc. Soțul va dispărea și, odată cu el, și părul ăsta.

Firește, toată lumea are zile proaste. Toți țipă la partener sau cel puțin așa susține Elena. De obicei, Lauren s-a limitat la comentarii acide, iar relația sa cu Amos, cea mai lungă relație a ei, s-a terminat calm într-o zi, în urmă cu patru ani, când trebuia să se mute cu ea, dar a sunat-o în timp ce stătea la coadă la un roller-coaster din parcul de distracții Alton Towers și i-a spus că i se pare că lucrurile se mișcă prea repede.

Însă nimic nu pare să meargă bine în căsnicia asta.

Și dacă vrea să scape de tipul ăsta, n-are timp să se gândească la ce se întâmplă, n-are timp să refuze să creadă, să se ciupească pentru a se trezi, să-și sune unul dintre puținii prieteni.

Oricât de nouă ar fi situația, e clară. I s-a dat un soț și, de fiecare dată când soțul urcă în pod, este înlocuit cu un altul. De unde vin soții, câți sunt și, în anumite cazuri, cum îi cheamă — astea sunt mistere pe care le va rezolva în timp. Dar mecanismele de bază sunt clare, la fel ca faptul că noul soț e... în fine, probabil cel mai sigur calificativ e: *un ratat*.

Se întoarce în hol. Podul se întinde deasupra ei ca o amenințare. Are un plan.

Găsește o boxă în bucătărie, un cilindru gri, și o conectează la telefonul ei. Oprește Bluetooth-ul, îl repornește, apasă pe un buton, *Șterge acest dispozitiv*, reia tot procesul. Începe să se îngrijoreze, e atentă la ușa de la intrare, dar, în cele din urmă, reușește să se conecteze. I-a luat, cât, patru minute? Cinci? E în regulă. Are timp.

OK, partea a doua. Se urcă pe scară, treaptă cu treaptă, încă una și încă una. Ține boxa într-o mână. E în siguranță, își spune, încercând să-și domolească frica. Soții s-au schimbat doar când au intrat cu totul în pod. Dar cu cealaltă mână se ține strâns de cea mai de sus treaptă, apoi respiră adânc și își bagă capul în întuneric.

Și îl vede: podul ei.

În întuneric se disting doar formele mobilei, ale cutiilor și încă ceva care o face să tresară, după care își dă seama că e bradul de Crăciun. Nici urmă de Michael, niciun bărbat dezbrăcat cu fese rotunde, niciun Anthony, niciun bărbat arătos și confuz. Nici sute de soți înghețați sprijiniți de perete, nicio ușă de aur prin care intră și ies, niciun fum verde, nicio fantomă care stă la o masă și joacă poker, ca să câștige șansa de a ieși din pod. Nici măcar manechine care atârnă de bârnă cu capul în jos, ca niște lilieci, și care respiră la unison. Nici trupuri stivuite ca niște covoare, așteptând să fie rostogolite într-o viață nouă.

Doar podul și becul care începe să strălucească slab.

OK. Priorități. Au trecut... zece minute de când a plecat Kieran? Douăsprezece? Cât timp mai are la dispoziție?

Se întinde cât poate de mult în pod, fără să urce de tot. Lumina de deasupra ei se aprinde. Pune jos boxa care bâzâie, apoi o împinge. Coboară ca să ia o umbrelă, apoi urcă iar și mai

împinge boxa prin praf cât să nu ajungă ușor la ea. Boxa bâzâie iar. Acum e suficient de departe ca să n-o poată atinge nimeni fără să intre cu totul în pod.

Își retrage capul și ia o gură de aer. Lumina de deasupra se stinge.

Coboară pe scară și încearcă să pună ceva la boxă, de pe telefon. De deasupra se aude playlistul de ieri, cântece pe care prietenele Elenei le-au adăugat în timpul atelierului de olărit.

Deschide YouTube-ul, ca să caute zgomotul perfect.

Îl găsește.

Înapoi în sufragerie, se uită afară, după Kieran. Nu caută pe telefon poze de la nuntă, dovadă a vieții lor împreună. Oricare ar fi situația, o rezolvă. Nu vrea să știe mai multe.

Trec 15 minute, apoi 20. 25. Lui Lauren nu-i place deloc să alerge, nu-i place să o vadă toată lumea, nu-i place traficul, nu-i plac oamenii care aleargă mai repede și o depășesc; nu știe cât aleargă oamenii, dar n-ar trebui să se întoarcă în curând? Ar trebui să apară din capul străzii, dacă nu cumva a luat-o prin spate.

Și se pare că tocmai asta a făcut: în sfârșit îl zărește între alee și casă. Nu-l recunoaște din prima. La urma urmei, a petrecut doar câteva minute în compania lui. Se uită după un alergător palid, dar el merge, se apleacă sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi, apoi se ridică iar, roșu la față. Mai are un minut, poate două.

Lauren e calmă. O să funcționeze. O să funcționeze, nu? Dacă podul refuză schimbul? Dacă i s-au dat doar șapte soți și Kieran e punctul culminant? Șapte e un număr magic în basme, cifra șapte te duce cu gândul la genul de lucruri care ar putea fi adevărate.

Nu. Nu trebuie să se gândească la asta acum: n-are de ales, trebuie să aibă încredere în pod.

Pornește videoclipul și răsună o reclamă: *Merită să dai banii pe Hello Fresh? Bineînțeles!* Dar reușește să sară peste reclamă și murmurul apei din videoclipul cu titlul *Două ore de susur de apă de la țevi sparte, cascade liniștitoare ASMR* se aude prin trapă și da, când dă sonorul la maximum, în apartament încep să se facă auzite tot felul de zgomote: picături, șuvoaie, răpăit de ploaie.

Se duce repede în dormitor, intră și închide ușa. Voia să se ascundă sub pat, dar e unul nou, lipit de podea. Atunci, în dulap; sunt și hainele lui Kieran acolo și simte mirosul unui detergent nou, care nu-i place, dar nu-i momentul să fie pretențioasă.

Se ghemuiește, trage hainele peste ea, se așază astfel încât ușa să se închidă complet, cu un picior întins, sperând să nu i se pună vreun cârcel. Totul e moale și cufundat în întuneric, se zărește doar o rază de lumină. Din pod răzbate picurul apei, deși mai încet. Lauren aude ușa de la intrare — îi simte reverberațiile când se închide —, apoi pașii soțului și, când el ajunge în hol, respirația lui, tare și precipitată.

Capitolul 5

— N-ai fost în stare nici măcar să închizi nenorocitul ăsta de pod? urlă el.

Apoi se duce în bucătărie și deschide robinetul. Acum sunetul apei se aude din mai multe direcții.

— Lauren! strigă.

Ușa de la dormitor se deschide, dar el nu intră. *Fii atent la apă*, îi zice ea în gând. *Vezi ce se întâmplă în pod*. Acum sunetul e mai puternic, cu ușa de la dormitor deschisă. Lauren aude un scârțâit care ar putea fi de la scară, apoi altul; poate el urcă, dar poate nu suficient de sus ca să se schimbe, poate nu suficient de sus ca să vadă. Se gândește la lumina degajată de boxa cu Bluetooth și se întreabă dacă asta o s-o dea de gol.

— Lauren! strigă bărbatul iar.

Haide, se gândește ea, curge apă în pod, n-ai de gând să verifici? Apoi telefonul ei se aprinde cu un apel de la el, luminând hainele și mâinile ei în șifonier; de sus, din pod, se aude soneria ei, amplificată de boxă, tare, *bip-bip-biiiiip, bip-bip-biiip*. Rahat. *Rahat*.

Întoarce telefonul cu ecranul în jos, ca să ascundă lumina, dar soneria continuă; îl întoarce iar ca să-l oprească, dar nu nimerește butonul.

— Ce căcat, Lauren, îl aude pe soț zicând, de dincolo de ușă.

De sus răzbate iar un bâzâit, amplificat de boxă, și, o secundă mai târziu, reușește să închidă și încearcă să reporneascǎ sunetele apei, dar probabil a apăsat pe ceva greșit, pentru că repornește playlistul de aseară și vocile celor de la The Veronicas răsună de sus.

Oprește muzica și rămâne nemișcată când îl aude înjurând din nou și urcând pe scară — da —, se oprește după câțiva pași, apoi mai urcă o treaptă.

Încă una. Și încă una.

Bâzâitul crește în intensitate. Apoi cineva coboară.

A mers. Sigur a mers.

— Hei, strigă o voce, dar e aproape sigură că nu e el. Lauren? Unde ești? se aude din hol.

De data asta e clar: vocalele, ritmul vocii lui. Un alt bărbat. Lauren iese din șifonier, aruncă o haină veche pe jos, lasă în urmă cămăși și rochii, trece prin dormitorul schimbat din nou, ajunge în hol, unde îl îmbrățișează strâns pe noul soț, care e cât ea de înalt sau poate puțin mai scund și n-are tricou pe el. Lauren vede un tatuaj cu o iederă care i se încolăcește pe umăr. Când îl strânge în brațe, își dă seama că e primul soț pe care îl atinge. Își pune capul pe umărul lui și își dă seama că părul ei a revenit la lungimea obișnuită și că a dispărut covorul de pe podea.

— Bună, îi zice soțul și râde.

Lauren se dă un pas în spate și se uită la el. Are riduri în colțul ochilor și părul scurt și ușor creț, ca un snop de flori. Poartă blugi și pantofi de pânză. E bine-făcut, bronzat, miroase a noroi și a soare. N-ar putea spune câți ani are, deși după ochi pare să fie mai mare decât ea. Schimbul de soți nu a afectat și vremea, dar parcă totul în jur s-a luminat. Poate de la parchet sau de la pereții care sunt galbeni acum.

— Bună, îi zice și ea și își dă seama că zâmbește larg.

— Vrei o cafea? o întreabă, zâmbindu-i la rândul lui.

— Da, mi-ar plăcea.

Până la urmă n-a băut ceaiul pe care ea și ceilalți soți și l-au tot pasat.

Soțul râde iar, vizibil încântat de veselia ei, pe care încearcă să și-o stăpânească, dar nu reușește, *a mers*, a scăpat de Kieran și podul i-a dăruit acest soț vesel care îi aduce cafea. Se desprinde din brațele lui, puțin jenată.

— Vrei s-o bem în grădină? O aduc eu.

— Perfect, îi răspunde ea.

Grădina! Mereu a vrut să aibă mai multă grijă de grădină.

Face un pas în spate și se uită în jurul ei. Apartamentul, deși mai luminos, e foarte dezordonat: pe blatul din bucătărie sunt aruncate tot felul de hârtii, pe scaunul din colț niște prosoape, cabluri, o cutie cu doze de aluminiu goale, care trebuie duse la reciclat.

— Nu te mai duci sus, nu? îl întreabă, arătând spre scară.

— A, nu. Am terminat, răspunde soțul. Scuze, ar fi trebuit să-l închid.

— Bine.

Lauren împinge scara.

— Să nu te mai duci acolo. Promite-mi.

Bărbatul se uită la ea.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Dar să nu te mai duci în pod azi, bine? Sau mâine. Am avut un fel de presentiment că... că o să cazi. Așa că nu mai urca.

— Promit. Nu mai urc în pod, zice el și râde.

Mocheta de pe scări a dispărut, dar în locul ei e un covor lung, verde, pe mijloc. Când iese, vede o arcadă de posibili trandafiri și se trezește într-o grădină adevărată.

Flori, iarbă și o masă de lemn. Câteva păsărele maronii își iau zborul când se apropie de ele. În colțul din capăt vede o cutie mare din plasă, plină cu ramuri încâlcite și o mierlă care se agață de ea și încearcă să ciugulească prin găurele. Gardul care desparte grădina ei de cea a lui Toby și Maryam e din lemn, mai înalt și acoperit cu tot felul de

plante cățărătoare, unele verzi, unele pline de mănunchiuri de flori albe și mov; dar în mijloc e o poartă care leagă cele două jumătăți de grădină.

Lauren își verifică telefonul și vede din nou mesajele către prietenele ei, aventurile de aseară. Vede și că a luat un Uber, în loc să vină cu autobuzul. Stai, e bogată acum? Sigur, are jumătate din apartament; ea și Nat l-au moștenit împreună de la bunica lor. Deci sigur e suficient de bogată cât să nu se plângă de bani în fața prietenilor ei. Dar oare e suficient de bogată cât să-și permită un taxi de 45 de lire până în Zona 4? Tot ce se poate!

Face o poză cu grădina nouă, plină de flori, copaci, lujeri și scaune.

Maryam iese din bucătărie cu un coș de rufe în mână și strânge niște prosoape de bucătărie de pe sârmă.

— Bună, îi zice Lauren. Ce zi frumoasă!

— A, bună, răspunde Maryam. Chiar e frumos afară, nu?

Se uită spre cer, ca și cum ar fi o surpriză. De-asta ea și Toby se potrivesc așa de bine: Toby observă și Maryam acționează.

— Am o întrebare, continuă Lauren. Am avut vreodată o pisică?

— Cred. Pari genul.

— Nu, vreau să zic de când locuiesc aici.

Maryam mai ia un prosop și se uită la ea. Lauren o consideră mai mereu distrată, până când, dintr-odată, nu mai e și devii pentru ea cea mai importantă persoană din lume. Lauren îl simte: momentul în care Maryam își adună gândurile împrăștiate și revine în prim-plan, ușor confuză.

— Ce? Nu. Nu cred. Corect?

Lauren își dă seama că a fost o întrebare ciudată.

— Da, așa e. N-am avut niciodată pisică.

Maryam se încruntă, dar nu insistă și se întoarce la prosoapele ei. Deloc concludent! Dar asta înseamnă că Gladstone nu a existat niciodată?

Lauren se așază la masă și își întinde picioarele, cu fața la umbră, dar cu corpul în lumina caldă a după-amiezii.

Părul de pe picioare strălucește în soare, câteva fire răzlețe sub genunchi; se gândește că acum, căsătorită fiind, a lăsat-o mai moale cu rasul picioarelor. E *soție* acum. Nu-i place că i se tot schimbă corpul fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus, că nu doar lumea se schimbă, ci și ea odată cu lumea. Își trage scaunul mai aproape, să-și ascundă picioarele sub masă, să nu mai vadă părul până când o să-l radă mai târziu, după care se uită spre bucătărie. Soțul de-abia se zărește înăuntru, o umbră întunecată care se mișcă.

Pe masă e un ghiveci cu margarete. Ia una și începe să smulgă o petală, două, trei. E la jumătate când soțul apare pe sub arcada de posibili-trandafiri. Duce o tavă pe care sunt două cești și un pachet de biscuiți digestivi pe jumătate gol, închis la un capăt. Și-a pus un tricou și, cu cât se apropie mai mult, cu atât îl vede mai bine: are nasul ușor strâmb, ochi mari, sprâncene bine conturate, care aproape se unesc. Șlapi potriviți pentru grădină. Tot nu-și dă seama câți ani are, dar, de la distanță, ridurile din jurul ochilor nu mai ies așa de mult în evidență: poate e cam de-o vârstă cu ea. Zâmbește.

Pare genul de soț cu care ar putea trăi o vreme.

Capitolul 6

Păsările, insectele, huruitul traficului din depărtare, soțul care mestecă biscuiții digestivi cu ciocolată. Lauren se bucură de ce se întâmplă, relaxată că a rezolvat problema cu Kieran; merită o pauză înainte să trebuiască să se ocupe de problema soților. Se uită la cel de acum și la degetele lui lungi.

— Arată bine grădina, îi zice.

— Da. Hortensiile au înflorit frumos.

— Da... așa e.

— Sunt alea de acolo, adaugă el și îi arată.

— Știam.

— Sunt sigur.

Dar nu pare enervat; poate e una dintre glumele lor recurente. După ce trăiești cu cineva câțiva ani, trebuie să te amuzi ori de câte ori ai ocazia.

— Îmi place jornbrugerul, zice ea, testându-l.

El zâmbește, după care se lasă iar liniștea.

Se uită la el cu coada ochiului.

Bărbatul plesnește un țânțar.

Lauren mai ia o gură de cafea.

— E bună cafeaua, încearcă ea.

— Da. Dar am terminat pachetul luat de la cafeneaua aia.

Îi e greu să poarte o conversație cu un soț al cărui nume nu-l știe. Dar, din fericire, nu pare să fie nevoie. Pe soț nu-l deranjează deloc că stau acolo și își beau cafeaua în liniște.

— A, am plătit instalatorul, spune la un moment dat.

— Perfect, rostește ea, și pare un răspuns potrivit. Mersi că te-ai ocupat de asta, adaugă.

Nu se poate abține să nu-i zâmbească atunci când îl privește stând acolo, atât de mulțumit și de gânditor și zâmbindu-i la rândul lui.

Lauren mai rămâne puțin afară, chiar dacă el se întoarce în casă; își scoate telefonul și încearcă s-o sune iar pe Nat.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ești bine? întreabă Nat când răspunde, ceea ce are logică.

Nu sunt genul de surori care se sună din senin.

Soarele a intrat în nori, dar e tot cald afară.

— Da. Sunt bine. Voiam doar să mai stăm de vorbă.

— A. Poate mâine? Trebuie să plec să-l iau pe Caleb de la karate și încerc s-o urc pe Magda în mașină și — șoptește următoarele cuvinte — m-a mușcat de dimineață. O iubesc, evident.

— Da, zice Lauren. Sigur. Am doar o întrebare scurtă — trage adânc aer în piept — îl știi pe soțul meu?

Se lasă liniștea.

— Poftim? Pe Jason?

Jason! Da, arată ca un Jason.

— Jason, repetă. Îl placi?

— Ce? Da, normal. De ce?

— A, nu, doar voiam să verific ceva.

Poate un ton convingător contează mai mult decât cuvintele.

— E ceva în neregulă cu el la care ar trebui să fiu atentă?

— Ăăă, în afară de felul în care mestecă? Dar am discutat deja despre asta. Magda, *nu*, zice Nat și se aude un zăngănit. Crede că poate să mănânce chei. Ți-am spus că mi-au dat-o afară de la creșă?

Felul în care mestecă? Cum adică?

— Nu, nu mi-ai spus.

— La un an și jumătate! A trebuit să-mi iau liber săptămâna viitoare. Încercăm să găsim alt loc, dar au *liste de așteptare*. Liste de așteptare, ca să stea

într-o cameră și să lingă piese de Duplo. Uite ce e, trebuie să închid...

— OK, aprobă Lauren. A, încă o chestie, ai remarcat vreodată ceva ciudat în podul de aici?

— Ce? Nu. E vreo problemă? E de la boiler? Ți-am zis, trebuie să chemi pe cineva când începe să scoată sunete ciudate, nu poți să stai până se strică. Haide, Lauren, ar trebui să știi asta. Nu sunt proprietara ta.

— Asta înseamnă că pot să nu-ți mai plătesc chirie?

Stai, se gândește: în lumea veche îi plătea lui Nat pentru jumătatea ei de apartament în fiecare lună, însă dacă e diferit acum?

Dar nu, se pare că a scăpat.

— Da, ripostează Nat. Foarte amuzant. Uite ce e, trebuie să plec și să-mi iau copilul *care nu mușcă,* dar îți scriu mâine.

Încearcă s-o sune pe Elena, dar nu răspunde, ceea ce e normal, Elena a fost mereu genul de fată care doarme până îi trece mahmureala. Și Toby: *Hei, am avut vreodată pisică?* Soții nu știu că apar și dispar. Maryam habar n-are de Gladstone, dar oare Toby o să-și aducă aminte că au vorbit de dimineață?

Când intră în casă și se uită prin hârtiile de pe blatul din bucătărie, află că pe soțul ei îl cheamă Jason Paraskevopoulos și că ea și-a păstrat numele când s-au căsătorit, poate din motive politice sau poate doar fiindcă se scrie mai ușor.

— Încă mă doare puțin capul, îi zice în timp ce clătește cănile și se uită spre grădina mai întunecată.

Se aud păsări, mai tare decât de obicei, mai tare decât ar vrea când e încă mahmură.

— Ce, te doare capul pentru că ai fost extrem de beată aseară? întreabă Jason.

— Da, nu știu, pare diferit.

Pregătește terenul pentru conversația despre dormitul separat, încearcă să pară natural. Îl place pe Jason, dar nu e pregătită să doarmă în același pat cu el ca soț și — simte din nou un gol în stomac când se gândește la cuvântul *soție* — ca soț și soție.

— Sper să nu răcesc.

Jason e sceptic, dar nu exclude posibilitatea.

— Poate ai luat răceala de la mine, zice generos. Dacă e așa, o să dureze doar câteva zile.

— Bănuiesc că era inevitabil.

E atât de plauzibil, încât îi aduce un Panadol și comandă curry (*Ca de obicei?* o întreabă). Cât timp așteaptă, se uită la *Mindhunter*, din care au văzut patru episoade. Nu îi place neapărat, dar poate e o poveste care îi scapă. Mâncarea ajunge când sunt pe la jumătatea episodului și se pare că *de obicei* își ia curry cu năut. Spera să fie cu *paneer*, dar măcar e vegetarian.

Are nevoie de timp să se gândească. Cât de devreme poate să meargă la culcare? Trebuie să aștepte măcar până strâng masa și apune soarele.

— O să dorm în camera de oaspeți, îl anunță. Am impresia că o să mă tot zvârcolesc la noapte.

— Nu, tu ești cea bolnavă, se opune Jason. Dorm eu acolo. În plus, mai am și niște e-mailuri pe care trebuie să le trimit până la finalul săptămânii. Și știi că lunea încep devreme.

După zece minute aproape insuportabile — și după ce îi mulțumește soțului pentru ceaiul de mentă pe care i-l face, apoi pentru cartea deschisă despre istoria ciupercilor pe care se pare c-o citește — în sfârșit nu mai are ce s-o întrebe sau ce să-i ofere. Gata? Așa se pare.

— Noapte bună, zice Lauren.

Jason se apleacă s-o sărute și, după ce se uită o clipă la buclele și la zâmbetul lui, Lauren decide că o să-l lase și se apropie de el, dar, în ultima clipă, Jason se răzgândește.

— Dacă ești răcită, ar fi mai bine să nu.
— Da, ai dreptate.
Își dă seama că e puțin dezamăgită.
Jason pleacă și închide ușa în urma lui.

E încă acolo, știe că e încă acolo (aude cum trage apa, cum ia ceva din bucătărie). Dar în dormitor e doar ea, în lumina slabă a veiozei, ascunsă.

Hainele sunt încă pe podea, de când a ieșit din șifonier și le-a împrăștiat peste tot. Scoate din husă rochia puțin șifonată de domnișoară de onoare pentru nunta Elenei; dar mai sunt aproape două săptămâni până atunci, deci poate s-o calce și mai târziu. Aruncă restul hainelor în șifonier și închide ușa; o să se ocupe de ele dimineață.

Pe una dintre noptiere se află un elastic de păr și un încărcător bun, așa că se gândește că aia e partea ei. Se așază ușor și stinge veioza.

În întuneric totul pare din nou cunoscut. Lumina lunii pică așa cum ar trebui într-o cameră aproape corectă.

Nu doarme.

Mai întâi se uită la pozele din telefon, la poze din ce în ce mai vechi.

Multe dintre ele par cunoscute. Nu par a fi întocmai poze făcute de ea, dar sunt destul de asemănătoare. Un apus superb, surprins printre două blocuri. Soția lui Nat, Adele, pe o pătură de picnic, zâmbind și uitându-se la micuța Magda, care se încruntă. Nat și Caleb cu picioarele în fântâna de la V&A, înconjurați de ziduri de cărămidă roșie. Un magazin de fish & chips numit „Fishcotheque". Un platou de brânzeturi pe care și-l aduce aminte sau poate e alt platou de brânzeturi, similar.

Unele poze sunt noi. Un restaurant în care nu a intrat niciodată; graffiti pe podeaua unui metrou, scrie *douăzeci de ouă te rog*. Cea mai mare

diferență o reprezintă pozele cu dealuri, dealuri înalte, un picnic aranjat în ceață pe un deal, o pasăre într-un tufiș plin de mărăcini pe un deal, ea pe un deal, ea și soțul, ea și niște străini, toți pe un deal. Surprinzător, pare că a început să-i placă să meargă în drumeții.

Trece prin trei sau patru ani de poze înainte ca lumea să arate cam așa cum și-o aduce aminte. Caleb mic; ea și Amos într-un parc; ea, Elena și prietena lor Parris, înainte ca Parris să se mute din Londra. Aprinde veioza și face o listă cu soții, pe ultima pagină a cărții cu ciuperci:

Michael
(Chipeș)
(Papuci)
(Dezbrăcat)
Anthony
Kieran
Jason

Se uită la listă, apoi își aduce aminte de *Șorțul feminist*, care a fost fie înainte, fie după *Dezbrăcat*.

Nu știe sigur ce poate face cu informația asta. O să se întoarcă la ea mai târziu.

Mai scrie: *când se duc în pod, se schimbă.*

Și: *lumina se aprinde, după care se aude un zgomot.*

Și: *ceva e diferit în trecut, poate.*

N-o să rezolve nimic așa.

Își ia din nou telefonul și își verifică e-mailurile, să vadă dacă s-a schimbat ceva important în viața ei de zi cu zi. Și rahat! Nu mai lucrează la consiliu. Acum e administrator la magazinul cel mare cu materiale de construcții și articole pentru grădinărit de lângă ei. Un magazin cu materiale de construcții! Nici măcar nu știe dacă șurubelnița Philips e cea în cruce sau cea ca o linie. Știe că există șurubelnițe Philips, dar asta

probabil nu se socotește drept o competență extraordinară în domeniu.

Mâine e luni. Caută în arhiva de e-mailuri trimise până găsește unul de acum șase luni, când și-a luat liber de la birou pentru că nu se simțea bine; trimite același mesaj din nou, la aceeași adresă. A făcut o intoxicație, își cere scuze. Poate să se ocupe de serviciu marți.

Înapoi la investigația ei. Caută numele lui *Jason Paraskevopoulos* și îi găsește site-ul: *Aranjamente și întreținere grădini*.

Deschide WhatsApp-ul și citește mesaje către prieteni, un grup de Discord plini cu străini care fac glume despre batoane cu ovăz și o etichetează. Are cont de Instagram, dar ultima postare e de acum optsprezece luni, o poză cu un cimitir în ceață și, cu două luni înainte, un rulou cu scorțișoară. Când se uită la profilurile persoanelor pe care le urmărește, vede în mare parte nume pe care nu le recunoaște și are un sentiment de libertate: *nu trebuie să se uite*.

Când a plecat de acasă sâmbătă după-amiază nu se aștepta ca petrecerea Elenei să fie cel mai puțin interesant eveniment din weekend. E trei dimineața, nu au trecut nici măcar 24 de ore de când a luat autobuzul de noapte. Se ridică și iese pe hol, merge spre ușa întredeschisă a camerei de oaspeți. O împinge puțin, până vede o movilă întunecată pe pat. O mai împinge puțin și face jumătate de pas în față. Soțul respiră încet, sacadat și strânge o pernă la piept.

Capitolul 7

Nu e nici măcar șapte dimineața și pe Lauren o trezesc zgomotele produse de soțul ei care se pregătește să plece. Se dă jos din pat încet, merge pe vârfuri și apasă ușor pe clanță, ca și cum ar încerca să nu-l sperie. Îl aude în bucătărie. Oare e tot el?

— 'Neața, zice Jason. Te-ai trezit! Cum te mai simți? Ai dormit bine?

Aceleași riduri la coada ochilor, același zâmbet când o vede.

— Da, cât de cât, îi răspunde.

— Am o săptămână importantă. Tu îți iei liber azi?

— Da, simt nevoia să mă odihnesc.

Când pleacă, îl urmărește cu privirea de la fereastra din sufragerie. Se urcă într-o dubă parcată puțin mai departe, care are pe o parte un logo cu un copac mare. După ce mașina cotește la dreapta și nu se mai vede, tensiunea din umerii lui Lauren dispare, odată cu presiunea cauzată de nevoia de a se stăpâni.

Apartamentul e din nou al ei.

Se așază pe canapea, se întinde, închide ochii. E în regulă. Totul e în regulă.

Se trezește iar la zece și jumătate și face un duș lung, până se simte curată, ca nouă; își usucă părul, se rade pe picioare. Picioarele par să fie puțin mai groase decât înainte, mai tonifiate. Își ridică și își coboară o coapsă pe vasul de toaletă.

În șifonier vede o pereche de bocanci și o jachetă plină de fermoare și de catarame. Dar mai vede și o pereche de pantaloni pe care îi are de ani buni, un tricou verde de la universitate și o

cămașă pe care crede că a vrut s-o cumpere cândva, dar i s-a părut prea scumpă. O îmbracă.

Începe să tragă scara din pod.

Se oprește. I se face rău.

O împinge la loc.

Ar trebui să mănânce. Prăjește niște pâine și o unge cu unt de arahide, dar e altă marcă decât cea pe care o cumpără de obicei, gros și prea dulce. I se lipește de cerul-gurii. E calmă, dar în spatele calmului ceva se precipită. Trebuie să iasă din casă. Lasă acolo pâinea prăjită, după o singură înghițitură; își ia telefonul.

Înainte să plece, se mai uită o dată în sus, la treptele acoperite cu covor verde, apoi închide ușa.

Afară e mai bine; cu cât se îndepărtează, cu atât respiră mai adânc. Uite: stația de autobuz e la locul ei! Și centrul de artă unde se tot gândește să meargă la un spectacol cândva. Cerul, strada, mașinile, copacii, benzinăria. Curba domoală a dealului pe măsură ce grăbește pasul.

Poate ar fi logic să meargă la spital. Dovezile chiar par să arate că e căsătorită. Nu are nimic care să-i susțină convingerea că sâmbătă după-amiază nu era; cea mai probabilă explicație nu e că podul ei creează și transformă bărbați, ci că ea e bolnavă, că s-a produs o scurgere de gaze — așa cum a sugerat internetul — sau că a luat ceva la petrecerea Elenei și încă nu a trecut efectul.

Dar nu vrea să meargă la spital. Vrea să stea afară și, poate, să bea o cafea.

Sau poate, își zice atunci când ajunge în vârful dealului și vede pubul, cu mesele lui dezordonate în lumina soarelui, o bere. În mod normal nu ar bea într-o luni sau la 11:30 dimineața, nemaivorbind de suprapunerea ambelor situații, dar acum există niște circumstanțe excepționale.

După cum se spune, cine nu riscă nu câștigă, iar ea oricum a riscat mult în ultima vreme.

Când ajunge la barul din pubul gol, cere meniul de cocktailuri.

Femeia de la bar zice un „Da?“, apoi se apleacă, scotocește puțin și îi întinde o foaie laminată. Băuturi colorate strălucesc din pahare complicate, pe care Lauren e convinsă că cei de la pub nici măcar nu le au.

— Aș vrea un Merry Berry Fascination. Și un *flat white*, spune Lauren, după ce examinează foaia câteva clipe.

Femeia se apleacă din nou; de data asta scoate un dosar și începe să caute prin rețetele de cocktailuri.

— S-ar putea să... știi ceva, găsesc eu o soluție.

— Perfect, mulțumesc, zâmbește Lauren. Mă așez afară.

Găsește o bancă, se așază cu fața la umbră și așteaptă până se deschide ușa și apare femeia cu cafeaua și un cocktail roz strălucitor într-un pahar de vin.

— Nu mai avem umbreluțe, zice ea, cerându-și scuze.

— Mulțumesc mult, răspunde Lauren.

Merry Berry Fascination e dulce și acidulat. Are o felie de măr înăuntru.

De pe bancă, Lauren se uită spre intersecție. Vede un bărbat care stă acolo, cu o pungă de cumpărături, ca și cum lumea nu s-ar fi schimbat. Se uită cât e ceasul în Spania și încearcă să-i dea un mesaj mamei ei: *Bună! Sper că totul e bine! Am o întrebare ciudată: ce părere ai despre Jason?*

Câteva minute mai târziu vine și răspunsul: *Bună, scumpo, mă bucur că mi-ai scris. Mereu mi-a plăcut Jason. Și e clar că ține foarte mult la tine. Mi se termină rezervele de ceai bun și Marmite, poți să-mi trimiți câteva borcane?*

Se gândește să-i sune iar pe Nat, pe Toby, poate chiar să-i spună totul lui Jason, deși e o idee proastă. Probabil nu ar crede și s-ar duce în pod pentru a-i dovedi că nu are dreptate — sau, și mai rău, ar crede și ar refuza să mai urce vreodată acolo. Îl place, dar nu e sigură că e pregătită pentru o relație chiar așa de serioasă.

În plus, Elena e persoana căreia îi mărturisește tot.

Mă duc la Elena diseară, îi scrie lui Jason, *e foarte stresată de nuntă.*

Apoi îi scrie Elenei: *Trebuie să vorbim* și trimite mesajul; de-abia după câteva clipe se gândește că poate Elena are alte planuri. E totuși luni și mai sunt doar două săptămâni până la nuntă. *Pot să te ajut cu baloanele.*

Își verifică aplicația de pe telefon care îi măsoară pașii și vede niște numere uriașe, de la drumeții: 28 300; 35 600. Deschide o aplicație care monitorizează furtunile și ecranul i se umple de puncte roșii și galbene, care vin dinspre vest.

Apoi primește un răspuns: *7 seara. O să te ocupi de migdale și o să-ți placă,* îi scrie Elena.

De-abia la ora două nu mai știe ce cuvinte să caute pe telefon: *bărbați care apar în pod* (știri despre locuri secrete), *transformări în pod* (renovări scumpe), *soți dispăruți* (alte știri, plus multă bigamie, care e oarecum opusul problemei sale, deși nu prea). Încearcă și *soț apare ca prin magie în pod și când se întoarce se transformă în altcineva.* Tot felul de rezultate: o femeie care și-a ascuns amantul în pod; un bărbat abuziv; o tipă care a scris la o rubrică de sfaturi pentru că soțul ei și-a dat seama că e gay; rezumatul cărții *Florile de la mansardă.*

Va trebui să tragă iar scara și să se uite.

Dar, când ajunge acasă, duba soțului e parcată la locul ei. Orele flexibile de muncă ale unui

grădinar; își dă seama că asta înseamnă că nu va putea să se uite în pod. Nu poate să ascundă că se simte ușurată, recunoscătoare și bucuroasă că poate să mai ignore problema o vreme. Jason a salvat-o a doua oară.

Când intră în casă, Jason apare din baie în chiloți, lăsând din nou să se vadă tatuajul cu iedera de pe umăr. Are părul ud, probabil de-abia a făcut duș și pare — așa ca de obicei — bucuros s-o vadă.

— Chiar mă întrebam unde ești!

— Am fost la o plimbare. Mă bucur că ești aici! Mă simt mult mai bine.

— A, da? zice și vine spre ea. Cât de bine, mai exact?

— Puțin mai bine, răspunde ea, apoi își dă seama de aluzie.

Îl place. Încă e entuziasmată că poate să mai amâne investigația din pod. Și au trecut câteva luni. De ce nu?

— Mult mai bine, adaugă și face un pas spre el.

Jason își dă chiloții jos.

E normal, se gândește Lauren în timp ce se duc spre dormitor. E dezbrăcat în fața ei și asta e normal pentru el. Ea își descheie cămașa și își spune că și asta e normal; la urma urmei, din perspectiva soțului, a mai stat dezbrăcată în fața lui de sute de ori, de mii de ori. Doar ea știe că nu s-a mai întâmplat niciodată.

Își scoate pantalonii și se așază pe marginea patului, entuziasmul se transformă în nesiguranță când se uită la el și la zâmbetul lui, la acest bărbat cu care e căsătorită; s-a mai culcat cu oameni pe care de-abia îi cunoscuse, nu asta e problema, ci faptul că e *soțul* ei. Nu s-a mai culcat niciodată cu un soț.

Dar se întinde pe spate și el sare entuziasmat în pat, lângă ea. Până să-și dea seama ce se întâmplă, Jason se întoarce, cu capul între picioarele ei.

Surprinsă, Lauren își desface larg picioarele. Ar fi preferat un preludiu mai tandru, își zice când se uită în jos, la capul lui harnic, dar e clar că știe ce face. Limba lui e fermă, plină de energie, eficientă, corpul ei e din ce în ce mai excitat în timp ce mintea încearcă să țină pasul: da, știe ce face; îi atinge buclele cu o mână. În mai puțin de trei minute, poate patru, se întinde satisfăcută, cu picioarele pe umerii lui, în timp ce se gândește la detalii, la cât de des crede el că a mai făcut asta, la lampadarul de deasupra capului care, de-abia acum a observat, are altă culoare.

Apoi, încă zâmbind, Jason se așază în genunchi pe pat și își apleacă ușor capul, făcând semn către penisul lui, un fel de „hmm?“, ca și cum i-ar oferi un alt biscuit digestiv cu ciocolată. Lauren dă aprobator din cap și Jason se pregătește pentru propriul orgasm.

Durează ceva mai mult, dar totul se termină în zece minute.

Doamne! Așa e când ești căsătorit, își zice Lauren.

* * *

Își ia hainele în baie, se spală și se îmbracă la loc. Soțul e în bucătărie, în continuare dezbrăcat, mănâncă felia de pâine prăjită pe care a abandonat-o ea de dimineață.

— E acolo de la micul-dejun, îi zice Lauren. E după-amiază deja, n-are cum să mai fie bună.

— Cine nu cruță când are va răbda la lipsă mare.

Plescăie și nu prea închide gura. Probabil la asta se referea Nat când a pomenit de faza cu mestecatul. Simte cum afecțiunea postcoitală se mai diminuează puțin.

— Când te duci la Elena? o întreabă.

Aproape că a uitat. S-a făcut 15:30. E oare pregătită pentru alte câteva ore cu soțul?

— Putem să ne mai uităm la un episod din *Mindhunter*? întreabă el, iar niște bucăți de pâine prăjită i se zăresc între dinți când vorbește.

Nu.

— Trebuie să mai iau câte ceva pe drum, îi răspunde. O să mănânc la Elena, să nu mă aștepți dacă trebuie să te trezești devreme mâine.

— A, pot să mă întorc în dormitor la noapte? o întreabă când pleacă.

La urma urmei, de ce nu?

— Da, probabil mi-a trecut răceala.

— Perfect. Mi-a fost dor de tine azi-noapte.

E mereu așa de entuziasmat!

Lauren se dă jos la Walthamstow la 16:30, are două ore și jumătate de pierdut până se vede cu Elena. Se așază la o cafenea ca să mai caute chestii prin telefon, dar nu mai suportă, așa că pornește mai departe, mergând repede și fără o țintă anume. Trece pe lângă niște uși colorate, un amanet, o pisică întinsă la soare pe capacul unei pubele negre, pe lângă desenele de pe zidurile unui cartier considerat acum la modă. Vede bicicletele livratorilor în fața unui restaurant Nando's. O saltea sprijinită de un zid; cineva a scris E ILEGAL SĂ ARUNCI GUNUOIUL PE STRADĂ MATTHEW cu marker permanent.

Se oprește în fața unei cofetării și ia două cupe de înghețată, apă de trandafiri și ciocolată cu mentă, iar vânzătoarea îi dă trei batoane gratis.

— Ia mai multe, dacă vrei, scumpo, nu mai sunt suficient de proaspete să le vând.

Mănâncă înghețata, apoi pornește iar. Ajută și plimbările pe munte la ceva: merge de două ore și de-abia observă, nici urmă de bășici sau picioare obosite.

Când se face în sfârșit ora 19, se îndreaptă spre apartamentul Elenei și se bucură când vede că e neschimbat. Poate e puțin mai dezordine acum, că

se apropie nunta — masa din bucătărie e acoperită cu cartonașe, numele invitaților aranjate în jurul unor mese rotunde ipotetice —, dar pereții, mobila și farfuriile sunt aceleași.

— Doamne! zice Elena în timp ce se trântește pe canapea, cu picioarele în sus. Nunțile sunt groaznice. Ar fi trebuit să-mi spui câte sunt de făcut. Mă rog, tu mi-ai spus, dar ar fi trebuit să mă faci să te cred.

— Presupun că ar fi trebuit, încuviințează Lauren.

Luni întregi a ascultat-o pe Elena vorbind despre planurile ei, despre rochii și despre flori și a fost distractiv, dar și puțin ciudat, pentru o persoană singură — să ajuți pe cineva să organizeze o petrecere care nu face altceva decât să scoată în evidență că nu e ca tine. Cât de diferit ar fi fost dacă ar fi avut și ea un soț?

— N-am gătit, o anunță Elena, adică, na, evident, doar ai văzut ce e în bucătărie. O să comand niște noodles imediat.

— Da, sună bine.

— Și după aceea putem să aranjăm migdalele, continuă Elena. Dar mai întâi zi-mi tu ce voiai să-mi spui, scuze. Nu știu de ce sunt așa, numai la nuntă mă gândesc. De ce îmi pasă unde o să fie masa pentru cadouri? De ce îmi pasă dacă beculețele au lumină caldă sau rece? E mai bine caldă, nu?

— Da, răspunde Lauren ferm. Clar caldă.

— Doamne, uită-te la mine! Zi-mi ce voiai să-mi zici.

Elena se ridică, se apleacă și își pune telefonul pe măsuța de cafea. E atentă. Ascultă.

Acum, că are ocazia să vorbească, lui Lauren nu i se mai pare așa de simplu. Nu poți să spui direct *podul meu ciudat are puteri magice*.

— OK, începe ea. Podul meu ciudat are puteri magice. Tot creează o groază de soți și nu știu ce să

fac.

Capitolul 8

— A, da? spune Elena. O sută de soți? O mie? Doamne, cum ar fi?

— Opt sau nouă. Dar câte unul, pe rând.

— Probabil e mai bine așa, comentează Elena. Mă rog, ai camera aia de oaspeți, dar oricum.

Nu e reacția *a, uau, ce ciudat, dar te cred, mai zi-mi*, pe care ar fi vrut-o, dar nici nu e *a, trebuie să te duci imediat la doctor*, așa cum se temea.

— Deci, continuă Lauren, evident nu prea înțeleg ce se întâmplă.

— Nu, răspunde Elena. Îmi dau seama. Știu că am studiat lucruri diferite la universitate, dar cred că niciuna nu a învățat despre poduri cu puteri magice.

Prietenia lor s-a bazat mereu pe credințele Elenei și pe cooperarea lui Lauren. În prima săptămână de facultate, Lauren a fost așa de încântată că a găsit o prietenă care părea că știe ce face și era dispusă să improvizeze dacă nu știa, să comande o bere chiar dacă habar n-avea ce înseamnă IPA sau dacă i-ar plăcea (nu i-a plăcut), să susțină că e perfect în regulă să ieși în oraș în adidași (și chiar e), să se așeze la o masă anume doar pentru că un anumit băiat ar putea trece pe acolo, „Nu, aici se învață mai bine, n-are nicio legătură cu Nick“ (avea). După facultate, Nat a părăsit apartamentul și Elena s-a mutat în camera ei, au inventat reguli de adulți și au continuat să dezvolte o prietenie bazată pe ideea de a nu spune niciodată „O, nu, nu se poate, nu așa merg lucrurile“.

Firește că Elena nu o crede. Dar îi cântă în strună. Și ce e mai important? Să fii crezut sau să

poți să vorbești despre asta?
— Mă gândeam că ai putea să mă ajuți, zice Lauren. Știi... știi unde l-am cunoscut pe Jason?
— La petrecerea lui Noemi, nu? Imediat după ce te-ai despărțit de Amos.
Acum patru ani. Se potrivește cu pozele din telefon.
— Ce m-a atras la el?
— A, stai. Părul lui? Prăjitura cu brânză pe care o face maică-sa? Felul în care e mereu înzorzonat cu păsări și flori, ca o prințesă Disney? Buburuza aia pe care a salvat-o de la Pizza Express, pe care, apropo, încă mai cred că a pus-o acolo special ca să te impresioneze? Nu că ar fi ceva rău în asta. Arată ambiție.
Lauren încearcă o altă abordare.
— S-a întâmplat ceva ciudat când am plecat de la petrecerea burlăcițelor?
— Ca de exemplu?
— Sau când eram în oraș. Păream bine?
— Da? Ce se întâmplă?
— Am zis ceva despre Jason?
— Da, ai vorbit zece minute întruna despre cât de minunat e să fii căsătorită și cât de mult o să-mi placă. De ce?
O să trebuiască să fie mai directă.
— OK. Știu că sună ciudat, dar chiar am un pod cu puteri magice și chiar îmi produce soți.
— Da, mi-ai mai zis asta, rostește Elena, complet impasibilă.
— Chiar e adevărat și nu știu ce să fac.
Nu știe dacă poate să explice mai clar de atât.
Elena se uită la ea, ca și cum ar fi evident.
— Treci prin mai mulți până îl găsești pe cel mai bun, îi spune. Unul frumos, bogat, amuzant, care gătește bine, se înțelege cu familia ta, tu te înțelegi cu familia lui și e coregraf de lupte în filme independente.
— Da. Bănuiesc că e și asta o idee.

— Știi că mai e foarte, foarte puțin până la nuntă, nu? Dacă asta e metoda ta complicată de a-mi transmite că e de rahat să fii căsătorită și că n-ar trebui s-o fac, o să trebuiască să fii mai directă.

— Nu e. Nu e vorba despre asta.

Ar putea să insiste. Ar putea să plângă și să zică *Nu, nu e o glumă, e ceva real*, să zică *Știu că n-are niciun sens*. Ar putea să se străduie din greu și Elena tot nu ar crede, dar poate măcar ar accepta că nu e o glumă.

Însă atunci s-ar întâmpla alte lucruri: Elena s-ar îngrijora, ar suna diferiți oameni, ar căuta pe Google lucruri pe care Lauren deja le-a căutat și, sigur, *sigur* ar presupune că din cauza nunții ei Lauren a luat-o razna. Și conversația asta ar rămâne în istorie drept ceea ce Lauren a făcut fix înainte de nuntă. O poveste pe care a inventat-o, o cădere nervoasă.

— Nu, îi zice Elenei. Trebuie neapărat să te căsătorești.

— Așa mă gândeam și eu. Dar ne-au sunat azi cei de la fermă și ne-au spus că au doar o sută de huse roșii de scaune. Așa că trebuie să alegem altă culoare sau să avem jumătate albe, jumătate roșii, mă gândesc? Pare OK? Doamne, urăsc că îmi pasă de lucrurile astea. Scuze. Haide să comandăm ceva de mâncare. Și, dacă mai ai chef, putem să ne ocupăm de migdale între timp.

Arată spre podea, care e acoperită cu tul, panglici și pungi mari de plastic pline cu migdale glazurate de diferite culori.

Lauren pricepe repede ce are de făcut. Cinci migdale: una roșie, una portocalie, una roz, una albă și una aurie. Strânge tulul. Leagă cu o fundă. Cât lucrează, se lasă purtată de conversația despre nuntă, dar e doar pe jumătate atentă: părerile finale despre poeziile care vor fi citite; dacă să-i roage pe cei de la fermă să țină găinile în coteț

pentru că e mai practic așa sau să le lase libere, pentru că e mai pitoresc; lista cu cântece pe care DJ-ul nu are voie să le pună.

Când ajunge comanda, mănâncă amândouă pe singurul colț al mesei din bucătărie care nu e ocupat de planul așezării invitaților la mese. Lauren vede numele ei și al lui Jason la o masă din stânga.

În lumea reală a fost puțin dezamăgită că nu ea e principala domnișoară de onoare. E puțin dezamăgită și acum, deși măcar nu va trebui să țină un discurs, iar Jason nu va sta la masa principală, plescăind de zor.

Se uită la vecinii de masă.

— E în regulă să stați cu Amos și cu Lily, nu? întreabă Elena, arătând spre numele lor. Niciunul dintre ei nu cunoaște alți invitați și am fost și noi la nunta lor, așa că a trebuit să-i invităm. Dar am o masă specială pentru oamenii care au făcut copii și regretă asta — dacă vrei, pot să-i pun acolo și mă asigur că au o seară mizerabilă.

— Nu, răspunde Lauren, e în regulă. Cum ți-e mai ușor. Mă bucur că o să mai povestim.

N-o să fie deloc bine. Când ai un partener foarte critic, se gândește, e minunat, atâta vreme cât te place *pe tine*. Dacă cineva urăște pe toată lumea și tu ești singura excepție, asta sigur dovedește ceva. Când ea și Amos erau împreună, le plăcea să-i judece pe cei din jur și așa și-a dat ea seama mai repede cine vrea să fie. Oamenii care se laudă că nu folosesc niciodată rețete: *judecați*. Oamenii care nu-și duc paharele goale la bar, deși trec pe lângă el: *judecați*. Oamenii care își duc paharele goale la bar, chiar dacă n-aveau drum pe acolo și care se asigură că angajații îi văd: *judecați de două ori*. Amos disprețuia oamenii care oftează tare când întârzie trenul, pentru că *Suntem cu toții în același tren, nu ești tu mai special, faptul că întârzii tu nu e cu nimic mai important decât faptul*

că întârziem cu toții. Dar și: oamenii care poartă colanți turcoaz sau orice din catifea ori cei care se dau cu parfum când merg la cinema. Casele cu nume. Soneriile cu cameră video. Apa carbogazoasă. Fântânile de metal pentru păsări, din cine știe ce motiv. Cât de mult îi plăcuse să găsească toate defectele din lume și să le eticheteze împreună, să arunce cu acuze în stânga și în dreapta ca și cum ar fi fost confetti.

Nu mai e așa de distractiv când ești în afara micii conspirații de critici. Nu l-a văzut des pe Amos de când s-au despărțit, dar de fiecare dată a fost sigură că a mai încălcat o regulă nou descoperită, că el încă face aceleași glume răutăcioase, dar că de data asta sunt despre ea, în loc să fie pentru ea.

Măcar cu Jason o să aibă un partener la nuntă și n-o să fie singură cu fostul iubit și cu soția lui, ascultând poezii despre cât de minunat e să nu fii singur.

* * *

E trecut de miezul nopții când se întoarce acasă, iar Jason se trezește devreme, așa că urcă treptele încet.

A lăsat o lumină aprinsă în bucătărie, ceea ce e drăguț din partea lui. Când se bagă în pat, respirația lui Jason se schimbă ușor, scoate puțin aer pe gură, un *pfff* care îi arată că știe că ea s-a întors. Se întinde lângă el, suficient de aproape încât să-i simtă căldura corpului și îi atinge umărul, unde se încolăcește iedera.

El mai scoate un sunet, unul relaxat, *mmmmm*, și se cuibărește lângă ea. Nu-și dă seama dacă doarme, dar își pune un braț peste el și se trage mai aproape — corpul lui se lipește de al ei cu fiecare respirație.

Dimineață îi spune că i s-a întors răceala și își ia o nouă zi liberă. A venit momentul. Nu mai poate evita podul.

N-o să urce de tot, bineînțeles; doar a văzut ce li se întâmplă soților când fac asta. Așa că aruncă o privire și își retrage repede capul, fără să lase ochilor suficient timp să se adapteze, fără să vadă altceva în afară de bezna din pod.

Data următoare se uită mai mult, stând pe la jumătatea scării. Becul de deasupra începe iar să pâlpâie. Nu strălucește, doar luminează slab, ceea ce e tipic pentru podul ei obișnuit.

Nu-i place. Scoate capul și trage adânc aer în piept.

A treia oară își ia telefonul cu ea, cu lanterna aprinsă. Dar, când ridică brațul, lumina se stinge și ecranul devine portocaliu. Rahat! Când lasă brațul jos, ecranul revine la normal.

Are o lanternă adevărată pe undeva. De regulă se afla într-un sertar, dar în lumea asta o găsește în cele din urmă pe frigider.

De data asta se suie mai sus, intră în pod până la mijloc; lanterna se aprinde înainte să o pornească ea, apoi se aude un bâzâit și se stinge brusc. Când coboară în hol, nu se mai aprinde deloc.

Găsește cartea cu ciuperci și mai adaugă niște notițe la final:

telefonul și lanterna merg ciudat în pod
??
?????

Face o serie de mici experimente:

lumina din pod se aprinde chiar dacă oprești siguranța
periuța de dinți electrică, fierbătorul de apă etc. încep să funcționeze în pod (fără să fie băgate în priză)

un cartof lăsat în pod nu se transformă în alt cartof
o floare lăsată în pod nu se transformă în altă floare
e imposibil de spus dacă o furnică lăsată în pod se transformă în altă furnică

Brusc, îi vine o idee: *melci*. Ochii ei nu fac diferența între o furnică și alta, dar ar putea să pună o picătură de vopsea pe cochilia unui melc să vadă dacă se schimbă?

Găsește un melc de dimensiuni medii în spatele unui ghiveci de teracotă, se strâmbă când îl ridică și simte cum corpul lui vâscos se agață de ea. Îl duce în apartament într-un bol de plastic. N-are vopsea: folosește o picătură de maioneză.

Lasă melcul nesupravegheat în pod preț de trei minute: în fond, se știe că sunt extrem de lenți.

Când bagă iar capul în pod, are impresia că melcul a dispărut și poate asta chiar e ceva important, dar, când lumina de deasupra începe să pâlpâie, vede că pur și simplu s-a târât afară din bol și că are aceeași pată de maioneză. Îl ia de pe podea și îl duce înapoi în grădină.

Ce să mai încerce? Ar putea să sune un electrician, dar, deși n-o deranjează că podul face să apară și să dispară soți (care, la urma urmei, au fost creați de pod în primul rând), nu i se pare corect să trimită acolo un tip oarecare, care poate va dispărea și va fi și el înlocuit.

Găsește un forum online care promite să răspundă la orice întrebare. Ce poveste science-fiction încerc să-mi aduc aminte? Care e cea mai bună metodă să cureți jaluzelele verticale? Cum se prepară gulașul? Se înregistrează cu un nume fals și postează: *Ați auzit vreodată de o situație în care soți diferiți apar în casa voastră, unul câte unul, și lumea se schimbă?* Dar, când verifică forumul jumătate de oră mai târziu, vede că întrebarea ei a fost ștearsă: *Bine ai venit, Tallulah Callebaut! Acest forum e destinat întrebărilor care au un răspuns. O*

întrebare speculativă ca aceasta nu are un răspuns clar, dar poți încerca din nou, cu ceva mai precis.

Nu e vina ei că viața i-a scos în cale o întrebare excesiv de speculativă. Între timp mai face o încercare să mănânce un sendviș cu pâine prăjită și unt de arahide (e mai ușor de înghițit decât ieri; reușește să mănânce jumătate de felie înainte să i se pară prea mult). În plus, după patru-cinci pagini de rezultate, dă peste un eseu al unui fizician care a dezvoltat o teorie despre cum viața poate fi creată spontan de către câmpurile magnetice. Nu reușește să înțeleagă, dar îi trimite oricum un mesaj. Folosește același nume fals, deși nu e sigură de ce face asta.

Aproape nu mai crede nici ea că situația pe care o cercetează e reală: se poate să *nu aibă dreptate*? Dar din pod se aude același bâzâit de fiecare dată când se uită; apoi vine Jason acasă și prezența lui e la fel de surprinzătoare. I-a adus supă de la un restaurant din cartier. E delicioasă, dar murdărește trei oale, o tigaie și cinci linguri de lemn ca s-o încălzească și nu spală niciuna. Sigur, dacă l-ar fi inventat ea, ar fi inventat pe cineva mai priceput la curățenie, nu?

Miercuri dimineață își ia liber din nou și se loghează cu adresa ei falsă de e-mail. Are un răspuns de la fizician. Îl deschide, încercând să-și domolească bătăile inimii. *Tallulah, draga mea, vibrațiile universului te-au adus la mine. Prisma eternității strălucește. A șaptesprezecea dimensiune a ajuns unde ajunge mereu. Destinul = ΔeS+iNΓ.*

Ah. Se duce înapoi pe site-ul lui și, când se uită mai bine, vede că doctoratul i-a fost acordat de „Soarele, Luna și Imanența Lumii".

O notificare: i-a mai trimis un mesaj. Scrie doar: *Draga mea, ai vreo fotografie cu pielea dintre degetele tale depărtate?*

Iese din cont.

După-amiază încearcă să-și refacă traseul de sâmbătă noapte. Ia autobuzul spre St. Pancras. Trece de navetiști și de studenții la arte din restaurantul cu carne de pui, se uită la propria reflexie în pereții de sticlă. Ia un alt autobuz spre Soho, unde barurile în care au intrat ele sunt închise ziua, dar se uită pe geam, ascultă la ușa zăvorâtă, în timp ce livratorii pe motociclete trec pe lângă ea și porumbeii ciugulesc dintr-o pâine aruncată pe asfalt, pe jumătate ieșită din pungă.

Nimic.

În autobuz, pe drum spre casă, se gândește: nu poate să pretindă la nesfârșit că e bolnavă.

Așa că joi dimineață se trezește devreme și se duce la magazinul cu materiale de construcții, unde se presupune că lucrează. Simplul gând că trebuie să meargă acolo o sperie; a intrat pe site-ul companiei și și-a citit e-mailurile, dar tot nu știe cu ce se ocupă ea.

Ajunge cu jumătate de oră înainte de deschidere, se oprește vizavi și privește magazinul. Angajații intră pe poarta laterală, scot cărucioare cu plante pe asfalt. Măcar ea e în echipa administrativă și nu lucrează cu publicul; nu va trebui să încerce să-și dea seama cum funcționează un POS în fața unei cozi de clienți iritați.

Și-a strâns părul, ceea ce pare eficient. Cu câteva minute înainte să înceapă programul, cineva deschide ușa de la intrarea în magazin, așa că nu trebuie să se strecoare prin ușa laterală sperând că nu are cod. După ce intră, vede o tejghea și un angajat care o salută. Un raion de fierăstraie și ciocane, clești și șurubelnițe. Un mic aranjament cu fântâni ornamentale. O ușă pe care scrie ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAȚILOR. Își adună toate forțele ca să intre, dar se pare că dă într-o curticică plină cu mobilă de grădină din seturi diferite, unde stă un bărbat cu barbă lungă, care fumează.

— 'Neața, îi zice el.

În cele din urmă, în spatele scândurilor, găsește o ușă nemarcată, care dă într-o încăpere îngustă cu ferestre mici, acoperite de jaluzele. E cald și nu există aer condiționat. Se află aici de câteva minute și tot nu și-a dat seama care dintre birourile goale e al ei, când intră un bărbat cu un dosar de plastic în mână.

— A, bun, te-ai întors, poți să-mi înregistrezi comenzile astea?

Pleacă fără să mai zică ceva.

Pe ceea ce ar putea fi biroul ei sună un telefon; e cineva pe nume Bev, care vrea să știe dacă a ajuns C040338-14.

— Revin eu cu un răspuns, învață să spună, încerc să trec prin mesajele din ultimele zile.

Dar n-o să mai răspundă nimănui. În următoarea oră, bărbatul cu dosar de plastic se întoarce de două ori și îi mai aduce niște hârtii, nu-și dă seama cine e șeful ei, bărbatul cu barbă aduce o capră de tăiat lemne, o lasă în dreptul ușii și o roagă s-o „eticheteze". În final, ia cele unsprezece formulare diferite pe care le-a primit pe parcursul dimineții și le toacă, înainte să se strecoare pe lângă capra de tăiat lemne și să plece la 11:30 în pauza de prânz, din care nu se mai întoarce deloc.

Seara e îngrijorată și Jason încearcă s-o înveselească.

— Haide, ce zici să mergem la o pizza?

E drăguț din partea lui, dar nu au despre ce vorbi, el mestecă iar cu gura deschisă și, deși îi pare rău, va trebui să-l trimită înapoi.

Nu poți să rămâi căsătorit cu cineva pentru totdeauna doar pentru că a coborât din podul tău într-o după-amiază. A salvat-o de Kieran și e recunoscătoare pentru asta, dar îl știe de patru zile și nici măcar nu au fost niște zile prea interesante.

Doar s-au uitat la *Mindhunter,* și-au spălat hainele de drumeții și au băut cafea. Nu-i datorează tot restul vieții ei.

Nu vrea să meargă cu el la nuntă, să-și dea seama că Amos și Lily critică modul în care el mestecă în timp ce Elena și Rob își jură dragoste eternă. Și, datorită podului, nici nu trebuie: poate să-l trimită înapoi fără să fie nevoie să aibă o conversație ciudată despre asta.

Așa că a doua zi dimineață ignoră e-mailurile de la serviciu, care se tot adună, mesajele despre zilele ei libere și cele patru apeluri de la *Christine (muncă)* și, în schimb, mănâncă înghețată, zace pe canapea și citește. Acum, când știe că ea schimbă totul, că nu există consecințe pentru acțiunile ei, o sună pe Elena înainte ca Jason să ajungă acasă, încercând să-i povestească ce se întâmplă, *mai știi ce ți-am zis despre pod? știu că pare ciudat*, și bineînțeles că Elena nu o crede, dar, într-un târziu, măcar acceptă ceea ce-i spune. Și totul se întâmplă așa cum și-a imaginat Lauren: îngrijorarea — *Stai, vin la tine, nu pleca nicăieri, ține ferestrele deschise, ai vreo scurgere de gaze? Toby lucrează de acasă? Nu poți să te duci la el?*

Apoi Jason apare. A sosit momentul.

— Bine ai venit! îi zice ea.

— Te-ai întors mai devreme.

— Da, am terminat mai repede.

Tot testează tonul de *asta explică tot*.

— Minunat, spune el.

— În fine, mi se pare că am auzit ceva în pod. Ai putea să te duci să verifici?

O incantație, o întrebare scurtă.

— Da, sigur.

— Eu mă apuc să pregătesc cina cât te ocupi tu de asta.

— Ce mâncăm?

— Mâncarea ta preferată.

Probabil are un fel de mâncare preferat.

Îl privește din bucătărie și vede cum trage scara.

— A, îi zice, când e pe cale să urce. Mulțumesc.

Îl sărută pe obraz, evitând gura prea umedă.

— N-ai pentru ce, răspunde el și zâmbește, după care începe să urce spre pod.

Capitolul 9

În momentul în care piciorul lui Jason dispare, Lauren e cuprinsă de îndoială. Poate va primi soți din ce în ce mai răi, poate a fost ultimul bun, poate că asta a fost șansa ei și a ratat-o.

După doar câteva secunde, un alt bărbat începe să coboare pe scară. Și coboară. Este incredibil de înalt și corpul lui lung pare să nu se mai termine. Nu, își zice Lauren. E vineri. Nunta Elenei și a lui Rob e sâmbăta viitoare, mai sunt doar opt zile. Tot ce își dorește acum e să găsească pe cineva cu care să meargă. O să trebuiască să doarmă într-un cort acolo și bărbatul ăsta pur și simplu nu o să încapă.

— Scuze, o clipă doar, îi zice înainte chiar să-l vadă cu totul. Am auzit ceva, poți să te mai uiți o dată?

Următorul soț pune un picior pe scară. Poartă încălțări cu degete separate. Din nou: nu.

Înainte să apară următorul soț, aude un zgomot din sufragerie și se întoarce: e *Mindhunter* la televizor, același episod pe care l-a văzut cu Jason. Nu.

Dar funcționează, procesul funcționează.

Următorul soț poartă adidași, blugi și o cămașă albastră cu imprimeu geometric mic. Pare să vină din Asia de Sud, e bine-făcut, dar nu ostentativ de musculos. Îi iese limba puțin printre buze când coboară pe scară, e concentrat și lui Lauren îi place asta, i se pare drăguț. Într-o mână ține o vază albastră cu o formă ciudată, pe care o duce în bucătărie și Lauren se ia după el.

— Bună, îi zice și zâmbește.

Se apleacă să-l sărute și observă că miroase a mare.

Până acum pare să fie ce trebuie.

Ba chiar mai bine: aude un zgomot din sufragerie și, când se uită, o vede pe sora ei, Natalie, pe canapea, cu ochii în telefon.

Perfect! Va trebui să afle dacă soțul are vreun costum. Va trebui să verifice și unde lucrează ea acum. Dar, deocamdată, îl place. Poate să-și imagineze cum o să-l ducă la nuntă, cum o să stea la masă cu Amos, cum o să admire niște cai, cum o să doarmă în același cort. Și, bonus, poate să vorbească și cu sora ei! Fără copii! N-a mai fost la Nat de câteva săptămâni și au trecut ani întregi de când n-a mai văzut-o fără copii. Dacă soțul se dovedește a fi o dezamăgire, poate oricând să-l schimbe.

Se întoarce în bucătărie. Ar fi mai ușor dacă ar ieși puțin din casă: nu vrea să stea la taclale pe canapea cu Nat și să se străduie să afle cât mai multe despre soț, în același timp.

— Hei, îi zice soțului, suficient de încet încât sora ei să n-o audă, Natalie e stresată de toată povestea cu Magda, cred că o s-o scot puțin la pub, să se mai liniștească, bine?

— OK, răspunde el. Care poveste cu Magda?

— Știi tu, cu creșa. O să-ți explic mai târziu.

— Sigur.

Nu e doar drăguț, ci și foarte înțelegător!

După care se duce la Natalie și îi zice:

— Pe el — face un semn spre bucătărie când își dă seama că nu știe cum îl cheamă pe soț — îl doare puțin capul, ai chef să ieșim la pub și să-l lăsăm să doarmă puțin?

— Doamne, serios? Tocmai m-am așezat. Mi-am și scos pantofii. Jumătate din apartamentul ăsta e și al meu, ai uitat? Nu poți să mă dai pur și simplu afară.

— Haide, o îndeamnă Lauren veselă, fără să se gândească la ce înseamnă asta, hopa sus!

De data asta mesele din fața pubului sunt ocupate, în ciuda cerului cenușiu, amenințător, dar înăuntru nu e aproape nimeni și e întuneric. Lauren se gândește să comande o sticlă din cel mai scump vin alb pe care îl au, dar poate o să vrea să rămână în lumea asta ceva vreme și nu a apucat să-și verifice contul bancar. Așa că, dintre vinurile ieftine, îl alege pe al treilea de la coada listei. Nu pe al doilea. Se răsfață!

Cât timp barmanul verifică frigiderul de jos („Nu vindem multe sticle din astea"), îl găsește pe soț în telefonul ei. Ben Persuad. Se uită prin poze. Ei doi la o fermă din oraș, Ben zâmbește larg în timp ce mângâie un măgar. Ei doi la o cafenea, împart o înghețată elaborată. Ei doi victorioși în fața unui *escape room*, cu niște prieteni pe care nu îi știe, au brațele ridicate triumfător, se țin de mână. Lui Amos i se păreau ridicole *escape room*-urile, bineînțeles, un hobby pentru oameni *cărora le e dor de teme*, dar nu o să găsească niciodată un soț imun la toate situațiile în care Amos ar putea să dezaprobe o persoană.

În fine, știe la cine să apeleze dacă vrea informații mai prețioase.

— OK, îi zice lui Nat când se așază, spune-mi care e cel mai important lucru pe care nu-l fac bine în viața mea.

De unde altundeva să obțină lămuriri detaliate și imediate despre ea, despre soț, despre căsnicia lor și despre tot ce nu merge între ei?

— Ce? Nu. Haide doar să bem un pahar în liniște.

Evident, o dată vrea și ea să i se spună ce face greșit și tocmai atunci Nat refuză să coopereze. Poate o s-o mai întrebe după un pahar sau două de vin.

— În plus, continuă Nat, termenul pentru promovarea aia a expirat săptămâna trecută, nu? Așa că oricum ai ratat-o.

Serviciu! Doamne, dacă doar la *serviciu* greșește e bine.

— Da, așa e, spune și se lasă pe spate.

Cât de magic e să afle că cea mai mare greșeală a vieții ei a fost să nu candideze pentru postul ăla.

— Ce zi frumoasă, adaugă, ceea ce nu e deloc adevărat.

— Sigur, răspunde Nat.

— La tine cum merg lucrurile?

— Binișor.

Hmmm. Lauren a fost așa de ocupată cu soții (și pe bună dreptate, își zice!), încât nu mai știe să poarte o conversație normală.

— Ce mai face Magda? I-ai găsit un nou grup de joacă?

Nat se încruntă.

— Poftim?

Poate Magda e mai cuminte în versiunea asta a lumii și poate nu a fost dată afară pentru că seamănă cu mama ei.

— OK. Dar Adele ce mai face?

— Nu știu, n-am mai văzut-o de ani.

Stai. Rahat!

— Scuze, zice Lauren, o secundă doar. Știu că pare ciudat. Ai fost cu Adele?

— Da.

Lauren dă din cap.

— Dar... v-ați despărțit?

— ...Da.

Nat se uită la ea, așteaptă ceva, așteaptă ca totul să aibă sens.

— Uite, fă-mi puțin pe plac. Scuze, dar poți să-mi spui ce s-a întâmplat mai exact?

— Mi-am cerut scuze de o sută de ori, Lauren, dacă nu poți să treci peste, atunci...

— Nu, nu e vorba despre asta. Promit că o să-ți explic într-un minut. Te rog, Nat, spune-mi doar ce s-a întâmplat.

Nat se lasă pe spate.

— OK, rostește după câteva secunde. Bine. Eu și Adele ne-am despărțit la nunta ta, pentru că, deși ești sora mea mai mică, păreai așa de sigură pe tine, îl cunoșteai pe tipul ăsta *de patru luni* și ai făcut o nuntă uriașă și nici măcar nu știu când ai avut timp să organizezi totul, pe când eu și Adele eram împreună de patru ani și eu încă nu eram sigură. Douăzeci dintre invitații voștri au auzit cum ne-am despărțit. Iar eu plâng în fundal în jumătate din pozele voastre de la nuntă. Dar mâncarea a fost delicioasă.

Îi e greu să înțeleagă. Dacă Nat și Adele s-au despărțit acum câțiva ani, de cât timp e Lauren căsătorită? Cât de departe merg toate schimbările astea? De ce s-a căsătorit *la doar patru luni* după ce l-a cunoscut? Dacă s-a grăbit, oare chiar e o căsnicie așa de grozavă precum pare? Dar, când pune lucrurile cap la cap, se gândește la ceva și mai important:

— A, rahat! N-ai copii.

— Ce? Nu. Bineînțeles că n-am copii. Zici asta ca să te răzbuni pentru ce am comentat despre serviciul tău? Tu m-ai întrebat, ce era să fac? Să te mint?

— Nu, răspunde Lauren. Rahat, scuze, o să mă ocup de asta imediat.

Se ridică de la masă și dă să iasă, dar Nat vine după ea, așa că se întoarce și se duce la toaletă, unde se încuie în cabina pentru persoane cu dizabilități și îl sună pe... Ben, nu? Da, apare în mesajele ei. Îl sună pe Ben. O ignoră pe Nat, care e afară și tot întreabă *Ești bine?*

— Ben, zice repede, mai ești acasă? Am o rugăminte superurgentă și știu că e enervant, dar trebuie să te duci în pod și să găsești o cutie verde pe un raft. Am nevoie să verifici dacă e acolo și să-mi trimiți o poză. Vreau să-i dovedesc lui Nat că o mai am, e foarte îngrijorată. O să spăl eu vasele și rufele și o să fac curat în baie, o să fac tot ce vrei,

dar trebuie să verifici chiar acum, ești cel mai tare, mulțumesc, te iubesc.

Închide. Își dă seama că e prima dată când i-a spus „te iubesc“ unui soț.

Aude cum Nat bate la ușă, dar se gândește la ce va face Ben, pas cu pas: cum va trage scara, cum poate se va încălța. N-ar trebui să dureze mai mult de un minut sau două, dar Nat e în continuare pe hol, ceea ce înseamnă că Magda și Caleb tot nu există, și Lauren încearcă să respire adânc, dar nu reușește; cât poate să-i ia cuiva să urce într-un pod?

Bătăile din ușă se aud din ce în ce mai rar. O dată la trei secunde. La cinci, la zece. La douăzeci.

Simte cum îi dispare golul din stomac.

Își dă cu apă pe față.

Deschide ușa și vede că pe hol nu e nimeni, așa că o sună pe Nat și îi intră căsuța vocală; sună iar și iar, până când Nat răspunde în sfârșit.

— Ce s-a întâmplat? A pățit mama ceva?

Cum ar putea Lauren să-i explice?

— Nu, îi răspunde, voiam doar să te salut.

Aude în fundal un bebeluș urlând furios, țipete neîntrerupte.

— E Magda? Ea se aude?

— Ce? Da, logic. Lauren, doar nu m-ai sunat de opt ori la rând doar ca să mă saluți! Credeam că a ajuns cineva la spital.

— Știu. Scuze, pot să vorbesc cu Caleb?

— Poftim?

— Vreau să-i spun ceva despre un dinozaur. E foarte tare.

— Ești beată?

— Nu, doar am aflat ceva despre un dinozaur.

Așteaptă.

— OK, zice Nat după câteva clipe. Dar are de silabisit niște cuvinte acum. Să nu-l ții mult.

O aude pe Nat strigându-l pe Caleb, apoi răsună niște pași grăbiți și vocea lui Caleb.

Doamne, ce ușurare!

— Nu-mi mai plac dinozaurii, îi zice Caleb imediat. Acum îmi place spațiul. Unchiul Rohan mi-a spus că un meteorit a omorât toți dinozaurii și că spațiul e mai puternic.

Unchiul Rohan; noul soț, probabil.

— Da, zice Lauren. Cred că așa e. Bine, n-o să-ți mai povestesc nimic despre dinozauri.

Oricum nu știa ce să-i povestească, deci e mai bine așa.

— Poți să te întorci la silabisit, dacă vrei.

Se așază la aceeași masă unde stătuse și înainte și respiră adânc. Totul e în regulă.

Dar va trebui să fie mai atentă.

Se ridică și iese; afară se sprijină de un zid. Michael. Tipul dezbrăcat. Bucătarul feminist. Monsters, Inc. Kieran. Jason. Tipul înalt. Alți bărbați despre care nu-și aduce aminte de ce i-a trimis înapoi. Ben. Și cine e acum acasă, bărbatul care a coborât după ce a urcat Ben, unchiul Rohan.

Decide să-l păstreze peste noapte, dacă nu cumva o să i se pară periculos în vreun fel: n-o să mai trimită pe nimeni înapoi din cauza unui tricou urât, din cauza unor alegeri mai puțin inspirate când vine vorba de odorizantele de cameră, pentru că se tunde singur sau se uită întruna la *The Wire* ori umple sufrageria cu figurine Funko Pop. În noaptea asta nu mai are energia să exploreze caracteristicile podului sau să înceapă o nouă campanie ca să găsească partenerul perfect pentru nuntă.

În plus, regulile situației îi devin mai clare acum. Toți soții sunt bărbați pe care o versiune a ei ar fi putut să-i aleagă și care ar fi putut s-o aleagă pe ea. Niciunul dintre ei nu va fi diametral opus soților care au vizitat-o deja.

Se va duce acasă și va cunoaște un alt bărbat. Un bărbat care nu a schimbat nimic fundamental la apartament, așa cum vede când se apropie de casă. Și va fi un soț plauzibil pentru ea. Nu va fi un astronaut sau regele Ruritaniei ori un bărbat care e prea mândru să urce pe o scară.

O să fie un tip oarecare.

Descuie ușa. Scările sunt iar acoperite cu mochetă.

— Hei, am ajuns! strigă.

— Scumpă domniță, răspunde un soț îmbrăcat cu un pieptar roșu brodat și colanți cu romburi, cu pielea ciocolatie strălucitoare și părul negru prins la spate cu o fundă enormă. De pe ce tărâmuri vii? Ce veșminte stranii porți!

Ah.

Capitolul 10

Se dovedește că soțul e actor amator și că joacă în *Rosencrantz și Guildenstern sunt morți* la centrul local de artă; interpretează rolul Jucătorului și a adus acasă pieptarul ca să se obișnuiască să se miște în el, dar și pentru că i se pare extrem de amuzant. Luminozitatea nefirească a chipului provine de la machiajul de scenă pe care și-l șterge cu grijă în baie, dar nu își dă jos și pieptarul.

— Ți-am promis că nu o să-l port la masă, spune în timp ce își ia o bere din frigider, dar n-am zis că n-o să beau îmbrăcat așa. Sau, știi tu...

Dă din șolduri, iar volanele enorme din jurul coapselor îi amplifică mișcarea. Gambele îi sunt extraordinar de bine conturate în colanții strălucitori.

Lauren e cât pe ce să zâmbească și să-l întrebe dacă vrea un ceai, dar când îi vede mișcările din șolduri, gambele, încrederea, îi vine dintr-odată cheful de *distracție* și își zice: de ce nu?

Dintr-o mulțime de soți, de-abia a atins vreunul și a făcut sex ca lumea doar cu Jason. Acum e altceva. E aproape sigură că nu s-a culcat niciodată cu un bărbat pe care să-l știe de mai puțin de cinci minute. Sigur nu a făcut niciodată sex cu un bărbat îmbrăcat cu un pieptar elisabetan roșu-aprins.

Coada e prinsă cu un clips și iese din fundă; fără ea, soțul ar părea ciudat în pieptar și colanți. Totuși gambele îi rămân bine conturate.

Îl împinge pe pat cât încă are gulerul și pieptarul pe el. Materialul se umflă când se așază peste el, *puf*. E adorabil.

El nu se dezbracă de tot până nu termină; apoi își dă colanții jos, își desface gulerul și își atârnă costumul cu grijă în camera de oaspeți.

Lauren se duce dezbrăcată în baie, își ia telefonul cu ea și începe să caute. Da, Rohan. Lucrează la consiliu, unde e director adjunct temporar al Serviciilor Electorale. Și ea s-a întors la consiliu; probabil s-au întâlnit la serviciu.

Doarme bine lângă el, pe partea cealaltă a patului față de cum a dormit cu Jason. A doua zi dimineață, sâmbătă, doarme până târziu și, când se trezește, Rohan îi face un ceai, pe care ea propune să-l bea împreună în grădină. Când ajunge afară, vede că totul e iar puțin neîngrijit, scaunele sunt la fel de bătute de vreme și câteva plante de-abia mai supraviețuiesc, dar, datorită lui Jason, știe acum că cele două plante înflorite sunt condurul-doamnei și mușcata, deși nu e sigură care e care.

Maryam e afară și se apleacă peste gard ca să stea de vorbă cu ei.

— Tocmai ne-am întors de la magazin. Am luat foitajele de care vorbeai, îi spune lui Rohan, alea cu prune. Nu le-am încercat încă, dar putem să le mâncăm după cină.

— Sunt foarte bune, răspunde Rohan.

— Sper. Dacă tot mănânc zahăr, ar face bine să merite.

— Da, de când nu ai mai mâncat tort?

— Tort? De la nunta voastră. Dar am mâncat o clătită în mai, când am fost la Paris de ziua lui Toby. Și am lins o pricomigdală.

— Nu înțeleg care e faza cu pricomigdalele, spuse Rohan. Îmi plac produsele de patiserie care au textură mai bogată. Să simți ceva între dinți.

E fermecător. Un soț fermecător! Cine nu ar vrea asta?

— Atunci o să arunc ce am cumpărat și o să pun la cuptor ceva cu piele pentru cină, bine? întreabă Maryam.
— Hai să nu exagerăm. La șapte, da?
— La șapte, răspunde Maryam și zâmbește.
— Ce să aducem? întreabă Lauren.
— Ca de obicei. Doar pe voi. Și niște vin. E musai să aduceți niște vin.

Rohan pleacă de acasă după prânz: are repetiție la centrul de artă de vizavi. Lauren își zice că, dacă îl păstrează suficient de mult, o să meargă să-l vadă în piesă și va putea în sfârșit să taie „mergi la centrul de artă" de pe lista cu lucruri pe care și-a propus să le facă.

Ar putea să-și petreacă după-amiaza liberă cercetând situația soțului, dar a fost o săptămână încărcată. Merită o pauză. Așa că se așază pe canapea și nu face absolut nimic.

Rohan se întoarce și scoate din dulap o sticlă de vin alb, pe care o pune la congelator să se răcească.
— Să-mi aduci aminte să o scot, să nu explodeze.
Lauren dă din cap. Își pune chiar și o alarmă pe telefon.
La 18:30, Rohan se îmbracă cu o cămașă elegantă, ceea ce pare cam mult pentru o cină între vecini, dar îi stă bine și dacă îi place să se îmbrace frumos înseamnă că o să arate bine la nuntă.
Alarma sună la 18:50: *NU LĂSA VINUL SĂ EXPLODEZE*.
— Știm ce mâncăm? întreabă ea.
— Cred că noua ei pasiune e să dea bani pe brânză, răspunde Rohan.
Și, într-adevăr, când intră în apartamentul de jos — poziționat aproape ca al lor, doar că sufrageria și dormitorul sunt invers, cu pereții

vopsiți în întregime bej, ca în orice apartament închiriat —, văd un platou imens cu struguri, curmale, caise uscate, o brânză portocalie, una galbenă și una acoperită cu cenușă gri, plus patru tipuri diferite de biscuiți.

— Bună, zice Toby.

— Bine ați venit! spune și Maryam, atentă la amândoi, dar mai ales la Rohan.

Stă în spatele platoului cu brânzeturi, cu mâinile pe masă și se apleacă în față.

E ciudat. Ceva e în neregulă. Maryam nu stă niciodată concentrată pe cineva atât de mult. Și nu se *apleacă*. Lauren se uită la amândoi și se gândește: Maryam și Rohan au o aventură sau cel puțin se gândesc la asta, dansează la limita dintre flirt și tensiune.

Ce naiba?

A mai fost înșelată în trecut, dar nu s-a mai întâmplat asta de ani, cel puțin nu din câte știe ea. Din facultate. Și e inacceptabil. Toby și Maryam sunt cuplul perfect, dovada că doi oameni imperfecți pot să facă lucrurile să meargă, să creeze ceva sincer și bun. Spre deosebire de Elena și Rob, care se tot ceartă și se împacă; în timpul carantinei, chiar au luat o pauză de două luni și Elena s-a mutat în camera de oaspeți a lui Lauren. Nu ca Nat și Adele, care sunt mereu epuizate de viața de părinte. Sunt doar doi oameni fericiți împreună, doi oameni grijulii și tandri, Maryam e mereu distrată, dar Toby e calm și atent și se completează perfect.

Cum *îndrăznesc* să strice asta?

Rohan e sigur interesat la rândul lui. Nu-l cunoaște aproape deloc, poate așa este el, cald și dornic să flirteze și sigur pare la fel de afectuos cu Toby cum e cu Maryam. Dar Maryam e așa de frumoasă și are ochii așa de mari! Unii oameni vorbesc ca și cum fiecare cuvânt pe care îl spun e nou, ca și cum nu ar repeta nimic din conversații

trecute; își compun gândurile și ți le oferă ca pe un semn de carte croșetat cu grijă. Poate și Rohan e la fel. Dar Maryam fie nu e deloc atentă, fie, dacă se concentrează, te face să te simți ca și cum tot ce spui e original și interesant. Cum se poate aștepta Lauren ca un actor, cineva al cărui hobby e să capteze atenția oamenilor, să reziste tentației?

Nu îi prea pasă de Rohan. Da, e o lovitură pentru mândria ei, dar oricum nu se aștepta să-l păstreze prea mult; își dă seama că sigur l-ar fi trimis înapoi înainte de premiera spectacolului său de amatori *Rosencrantz și Guildenstern sunt morți*, care cel mai probabil ar fi interminabil.

Îi pasă mai degrabă de Maryam, de faptul că prietena ei o trădează.

Dar cel mai mare afront e adus modelului ei de fericire ideală.

O eventuală aventură înseamnă că relația dintre Maryam și Toby nu e perfectă precum credea? Poate. Sau arată că circumstanțele pot strica tot. Dacă mai trece prin încă zece soți și află că Maryam îi seduce pe toți, sigur va avea probleme mai mari. Dar dacă se întâmplă doar în lumea asta, poate pur și simplu să se asigure că lucrurile nu vor merge mai departe.

Maryam continuă să se aplece spre Rohan, cu mâna relaxată pe brațul lui Toby. Rohan le acordă ambelor gazde la fel de multă atenție și o include chiar și pe ea, femeia plictisitoare cu care e căsătorit de câțiva ani, deși Lauren nu știe încă de câți. Vorbesc despre brânzeturi; Maryam toarnă vin; Maryam râde fermecător; Maryam se apleacă și, spre marea surpriză a lui Lauren, o sărută ușor pe buze.

O, își zice ea.

Nu o înșală. Sunt *swingeri*.

Dar swingerii nu sunt toți albi și n-au 40 de ani? E sigură că a citit asta într-un articol; grupul lor nu se potrivește cu statisticile. Poate au o

relație poligamă. Nu îi e foarte clar care e diferența, dar locuiesc într-o suburbie îndepărtată a Londrei și, din câte știe, niciunul dintre ei nu lucrează în IT, așa că se potrivește mai bine cu ce știe despre swingeri decât cu ce știe despre relațiile poligame.

Și se potrivește și cu puținul pe care îl știe despre actorii amatori.

Dar nu-i place deloc asta. Își dă seama cum într-o altă lume ar putea fi atrasă într-un astfel de joc, hotărâtă să întrețină fericirea soțului, flatată de atenția lui Maryam, curioasă de cum ar fi fost dacă ea și Toby ar fi format un cuplu. Dar acum stă în sufrageria vecinilor ei, după ce a renunțat la pomii fructiferi ai lui Jason și la grădina lui imaculată, la prietenii veseli ai lui Ben și la înghețata lor. Dacă a pierdut toate astea pentru ca noul ei soț să se sărute cu vecinii lui mai atrăgători, atunci nu. Nu se simte îngrădită din punct de vedere sexual, așa cum se întâmplă în majoritatea căsniciilor, are opțiunea unei monogamii în paralel, dar nu în serie, așa că nu are *nevoie* să facă asta pentru două guri străine și farmecul unui penis nou; prin urmare se dă în spate, zâmbește și zice:

— Tocmai mi-am adus aminte că am mai lăsat o sticlă de vin în congelator. Nu vrem să explodeze!

Iese din apartamentul lor, urcă în al ei, deschide iar podul, trapa întunecată și trage scara.

Pornește iar videoclipul cu zgomote de țevi sparte, deși în lumea asta nu găsește o boxă, așa că se străduiește să pună telefonul în pod, pe podea, cu ecranul în jos și volumul dat la maximum, cât de departe poate, încercând să găsească o crăpătură prin care îi încape mâna, fără să oprească videoclipul.

Și așteaptă.

În cele din urmă — șapte, opt minute mai târziu, ce spune asta despre atenția pe care i-o

arăți mult iubitei tale soții? — aude pași pe scări.
— Lauren? zice el când ajunge sus.
Doar că nu e el. El nici măcar n-a venit să vadă dacă e totul în regulă cu ea: l-a trimis pe Toby.

Capitolul 11

— Ești bine? o întreabă Toby, cu mâinile în buzunare, puțin stânjenit.

— Da. Se pare că nu mai era nicio sticlă de vin în congelator.

— OK, zice el, dar sună ca o întrebare și se uită spre pod, de unde se aud zgomotele.

— E telefonul meu. Sunt sunete de apă — e complicat. Uite ce e, rostește Lauren brusc, până să apuce să-și dea seama ce urmează să spună, vreau să-ți mărturisesc ceva.

— OK.

Când încercase la un moment dat să-i povestească totul, nu a mers prea bine, dar acum mai face o încercare.

— Am un… un pod cu puteri magice.

Toby se uită la trapa deschisă.

— Ca în *Magic Faraway Tree*[2]? Lumi ciudate?

— Oarecum. Îmi creează soți.

— … Ce?

Decide s-o ia de la început.

— O știi pe Elena?

— Elena care la nunta voastră a citit toate mesajele pe care i le-ai trimis când erai beată? Elena care m-a făcut să-mi arunc geaca în foc la petrecerea de anul trecut pentru că i se părea că nu-mi stă bine cu ea? Da, o știu pe Elena.

Sună plauzibil, Elena chiar ar face asta.

— Acum o săptămână am fost la petrecerea ei de burlăcițe și, când m-am întors, am găsit un soț acasă. Purtam verighetă și el la fel și erau poze cu noi pe pereți. Îl chema Michael.

— Îl înlocuise pe Rohan?

— Nu. Înainte să apară el, eram singură. Nu mai fusesem niciodată căsătorită. Apoi a apărut un alt soț. După care s-a dus în pod și, când a coborât, era altcineva. Apoi altcineva. Și tot așa, până când a apărut Rohan. Și poate ar fi trebuit să păstrez vreunul dintre ceilalți, pentru că nu sunt dispusă să fac — gesticulează larg — asta? Ce se întâmplă? De ce ai venit tu, în locul lui Rohan? De ce se dă iubita ta la soțul meu? Se presupune că și noi...

Și face iar un gest cu mâna, prea stânjenită s-o spună cu voce tare.

— Nu, dacă nu vrei! zice Toby repede.

— Dar am...? În trecut?

— ... de obicei doar miercurea, am mai reprogramat pentru că Maryam a trebuit să-și schimbe turele. Uite ce e, Lore, chiar ai uitat toate astea? Vrei niște ceai? Vrei s-o chem pe Maryam?

Da, da, Maryam e așa de minunată, are stetoscop și o lanternă cu care îți poate verifica pupilele și sărută bine.

— N-am *uitat*, răspunde Lauren. Doar că nu mi s-a întâmplat așa ceva niciodată. E totul nou pentru mine. L-am cunoscut pe Rohan ieri. N-am trăit niciodată una dintre serile voastre de miercuri.

Știe cât de ciudat sună. Oamenii greșesc mereu. Podurile rareori au puteri magice. Dar e mai sigură decât oricând. E nervoasă fiindcă soțul ei — soțul pe care nici măcar nu-l place așa de mult, dar e vorba de principiu aici — se giugiulește cu Maryam. Își face griji pentru Toby, pentru prietenul ei, cu care și ea ar trebui să se giugiulească, dar care nu pare să fie atras de ea sau de situația asta în general. Se gândește la cât de improbabil e totul, la cât de lungi și înceți ar fi trebuit să fie pașii care au adus-o aici. Nemulțumirile pe care le-ar fi putut ignora, sfaturile din reviste pe care le-ar fi putut citi, conversațiile cu Elena. Nu e ceva ce ar fi putut să *uite*. Dacă s-a întâmplat în realitate, sigur ar ști.

— Te-ai uitat în pod? întreabă Toby.
— Puțin.
— Vrei să mă duc eu să verific?
— Nu! Dacă toată lumea se transformă? Dacă primesc un nou vecin?
Toby se încruntă.
— O să mă uit doar.
Lauren stă puțin pe gânduri. Soții se schimbă doar când intră cu totul în pod; a aruncat și ea o privire și nu s-a întâmplat nimic.
— Bine. OK. Dar să ai grijă, dacă începe să se întâmple ceva ciudat, să cobori imediat. În afară de lumina care pâlpâie, aia e normal.
— În regulă.
Privesc amândoi în sus și Toby începe să urce spre trapă și spre zgomotele de țevi sparte. Bagă capul în pod. Lauren așteaptă să vadă lumina. Dar nimic. Nicio pâlpâire, niciun bâzâit.
Aha. Asta e ceva nou.
Toby își scoate telefonul din buzunar și, din câte își dă Lauren seama, aprinde lanterna. Ar trebui să ia o umbrelă și să-l roage să-i tragă telefonul din care încă se aud sunete de țevi sparte, ca să-l oprească.
Dar, când se întoarce cu umbrela în mână, Toby intră cu totul în pod.
— Nu!
E deja prea târziu, piciorul îi dispare și brusc e acolo, înăuntru și n-ar fi trebuit să-l lase să facă asta, e doar vina ei.
Se holbează în sus, panicată.
— Poftim? întreabă Toby și se uită în jos la ea, învăluit în întuneric.
— Ești bine? Ce faci acolo? Am zis doar să arunci o privire!
— Arunc.
— De pe scară! Doamne! Ai fi putut să pățești ceva!
Oare s-a transformat?

— A, scuze. Vrei să cobor?
Cam târziu pentru asta.
— Nu. Bănuiesc că n-are nimic.
— Deci pot să mă uit?
Fața îi dispare.
Nu se aude niciun bâzâit. Doar pași. Zgomotul de țevi sparte de la telefonul ei. Un clic, apoi lumina galbenă din pod se aprinde deasupra ei, puternică, strălucitoare. Ca de obicei. Și Toby reapare.
— Pare în regulă, zice el.
— Ajunge, stinge lumina și coboară.
Asta și face. Aceiași pantofi pe care i-a avut și când a urcat, aceleași picioare cunoscute, aceeași față.
— Poate doar soții se transformă, conchide ea.
— Da?
Toby îi întinde telefonul. Probabil se întreabă dacă e o glumă la care îl invită să ia parte, se gândește Lauren, sau dacă ar trebui să-și facă griji.
— Nu e doar în imaginația mea, îi explică. O să-ți arăt.
Lauren începe să urce pe scară, câte două trepte deodată și își ridică mâna deasupra capului, cât să intre puțin în pod. Nu e doar în imaginația ei, nu? E adevărat? Însă când își ridică mâna, lumina începe să pâlpâie, mai slabă decât de obicei, dar nu e nicio urmă de îndoială. Bâzâitul.
— Rahat! zice Toby.
— Vezi?
Acum, că a văzut și el, răsuflă ușurată. Coboară de pe scară, se duce în bucătărie și începe să caute lanterna, pe care o găsește în cele din urmă, în lumea asta funcționează. Când se întoarce, Toby e din nou cu capul băgat prin trapă.
— Ce-a fost asta? o întreabă. Ai chemat un electrician să verifice?
— E nenorocitul meu de pod cu puteri magice, răspunde și se gândește de câte ori o să mai fie

nevoită să repete asta. Ți-am spus deja. Coboară.

Toby se dă jos și Lauren urcă iar și ridică mâna, cu lanterna aprinsă: lumina începe să strălucească puternic, apoi se aude un pârâit, lumina pâlpâie, bâzâitul răsună. Coboară iar și îi dă lanterna lui Toby.

— Doamne, trebuie neapărat să chemi pe cineva să verifice. Totul părea în regulă când am urcat eu. Sigur e periculos. Când a început? Rohan s-a uitat?

Dacă s-a uitat Rohan? I-a explicat situația cât de clar a putut, i-a arătat bâzâitul și lumina și el tot nu poate să înțeleagă.

Lauren își dă seama că a început să plângă, iar Toby pășește spre ea și o ia în brațe, un gest pe care nu l-ar face niciodată în mod normal, e prea intim, fața lui e prea aproape de a ei și nici asta nu e în regulă și nu înțelege cum de plânge tocmai acum, după tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână.

O enervează că îi e frică. O enervează că plânge. O enervează că soțul, un soț care nici măcar nu e pe gustul ei, se află jos cu Maryam și nu poate fi trimis imediat în pod.

O enervează că și sticla de vin rece e jos. Se desprinde din brațele lui Toby și se duce în bucătărie unde nu e vin alb rece, ci o sticlă deschisă de vin roșu, probabil pentru gătit, dar merge și așa și, fiindcă nu găsește un pahar pentru vin, toarnă într-o ceașcă de cafea, pe care o dă pe gât, apoi își mai toarnă una.

Își dă seama că o mai enervează și că Toby s-a culcat cu ea, dar ea nu s-a culcat cu el, un dezechilibru de informații nedrept. Măcar asta poate să rezolve, își zice și îl sărută; se simte ca și cum și-ar săruta brațul, el are buzele rigide, deloc cooperante, ezită și o întreabă dacă e bine, iar Lauren îi zice că da, da, era îngrijorată din cauza podului, dar o să cheme un electrician; mânată de

dezgustul față de întreaga situație, îl duce în dormitor, unde fac sex într-un mod cât se poate de plictisitor.

Odată ajunsă în baie, se gândește la cât de clișeizate sunt preferințelor oamenilor în materie de sex, cum toată lumea vrea ce nu are, de la directorii de companii închiși în dormitoare scumpe, umiliți de femei în cizme incomode, la tocilarii timizi care se dezlănțuie în pat și își zice: nu e așa întotdeauna. Ea și Toby se lasă conduși în viața reală, sunt docili, le permit celorlalți să ia decizii, poate le e teamă de eșec. Și în pat sunt detașați, dar tot încearcă să se ajute. Politicoși, cu siguranță, implicați în intențiile partenerului; dar generozitatea nu poate exista în neant, nu poate lua forma unei serii de așteptări reciproce imaginate și îndeplinite fără pic de veselie.

Mai devreme sau mai târziu, cineva trebuie să vrea ceva și să recunoască asta.

Nu îi e clar ce ar trebui să facă, dacă ar trebui să se întoarcă la Maryam și la Rohan, dacă au încălcat deja procedura standard.

O să rescrie totul curând, o să scape de consecințe, o să cheme un soț nou și, odată cu el, o lume nouă. O să se asigure că Maryam îi rămâne devotată lui Toby și că vor continua să fie modelul său de oameni care pot să fie fericiți.

A fost prea vagă în căutările ei, prea confuză cu privire la ce vrea de la un soț. E cazul să se concentreze. Gata cu swingerii, gata cu actorii amatori. Gata cu bărbații care mestecă fără să închidă gura. Vrea doar un bărbat drăguț pe care să-l țină o săptămână și cu care să meargă la nuntă. Nu un soț perfect, doar un partener perfect. De restul poate să se ocupe mai târziu.

În cele din urmă îl lasă pe Rohan să stea până dimineață; e mai ușor decât să înceapă iar ciclul soților în miezul nopții. Zace pe pat, lângă el, încearcă să-și domolească furia, gândindu-se că el oricum va dispărea din lumea asta.

De dimineață îl trimite sus; fără să-i mulțumească, fără să-l sărute de rămas-bun; doar lumina, pâlpâitul, bâzâitul.

În schimb îl primește pe Iain, un pictor la început de drum, cu ochelari mari și cu pânze care umplu camera de oaspeți. Îi plac petele lui de culoare puternice, care o fac să se gândească la reflexii într-o fereastră. Se gândește să-l țină, în plus e amuzant și are și un costum gri. Dar din jumătate în jumătate de oră se plânge de ceva: că avocadoul gata de mâncat pe care l-a cumpărat nu e gata de mâncat, că un sculptor pe care îl știe a obținut o bursă în locul lui, că medicamentele pentru alergii nu sunt la locul lor. Nu, își zice ea.

Este înlocuit cu un tip pe nume Normo (care are un început de barbă, poartă boxeri și are niște ochelari chiar mai mari). E consilier juridic; găsește oameni care știu multe lucruri despre imprimante ori puști sau originile diferitelor tipuri de tapet și îi aduce la procese. Și pe el îl place, dar, când intră în baie, vede că: a) tocmai i-a venit ciclul, ceea ce nu e ideal și b) singurul produs pe care îl are în dulap e o cupă menstruală. Caută câteva desene cu instrucțiuni pe telefon, îndoaie-o *așa* sau *așa* ori *așa* și încearcă, dar cupa se tot desface când e pe jumătate înăuntru, sângele pică pe gresie și cupa devine din ce în ce mai alunecoasă. Intră pe un site cu întrebări frecvente, ca o ultimă încercare, dar află doar că există două mărimi de cupe menstruale și că la 31 de ani se recomandă să o folosești pe cea mai mare; refuză să rămână într-o lume care are ceva de spus despre mărimea vaginului ei.

Următorul soț e de-a dreptul șocant. Se întâmplă repede, apucă să coboare doar patru sau cinci secunde pe scară, dar suficient de încet încât ea să-și dea seama de următoarele lucruri:

- Soțul coboară cu o cutie în mâini.
- E înalt, slab, are părul ca al lui Amos.
- Se întoarce.
- Are părul ca al lui Amos pentru că este Amos.
- E căsătorită cu Amos.

Asta da soluție la problema nunții la care va sta la aceeași masă cu Amos. Dar nu.

— Nu, mulțumesc, spune cu voce tare.

— Poftim? întreabă Amos.

— Cred că am auzit ceva sus, răspunde și îl trimite înapoi.

După Amos vine Tom, care are o problemă, are ochii roșii și părul ciufulit și Lauren se simte prost când îl trimite înapoi, dar nu are nevoie de un soț la bine și la rău, ci de unul pentru sâmbăta viitoare. Tom e înlocuit cu Matthias, unul dintre englezii ăia timizi, atât de palizi încât nasul lor arată ca un bec roșu în mijlocul feței, cu degete lungi, care știu să pronunțe nume de sate obscure și care citesc cărțile lui Lytton Strachey[3]. Îi plac bărbații timizi, dar o să fie groaznic la conversații cu străinii. Nu.

În locul lui Matthias apare Gabriel, care pare mai arătos decât alți soți; dar, când deschide ușa spre camera de oaspeți, vede cu surprindere o cameră de copil. Un copil vitreg oare? Nu pare că ar sta cineva aici mereu. Markere, Lego, un poster cu un dinozaur pe o rachetă. Nu vrea copii, are sterilet de ani întregi și sigur nu-și dorește să

meargă la nuntă cu un soț divorțat și cu copilul lui.

Așa că Gabriel se transformă într-un bărbat și mai chipeș, Gorcher Gomble, al cărui nume nici nu poate să-l pronunțe cu voce tare[4]. *El e soțul meu, Gorcher.* Se pare că a dat de un grup de bărbați frumoși: următorul soț e și mai atrăgător, are dinții albi și un ușor accent american. E o prezență remarcabilă în casa ei, care s-a schimbat doar puțin: e prea relaxat, parcă e creat altfel, luminos în comparație cu vremea mohorâtă de afară. Poartă o cămașă bleumarin, proaspăt călcată, care lasă să se vadă tricoul de dedesubt.

Nu știe nimic despre el, dar e convinsă că ar arăta foarte bine în costum. Sigur, își zice. Nu strică să-l încerce.

---

[2] Serie de romane pentru copii, semnate de autoarea britanică Enid Blyton (*N.t.*).

[3] Lytton Strachey (1880–1932), scriitor britanic care a pus bazele unui nou stil de scrieri biografice, în care se pune accent nu doar pe faptele istorice, ci și pe trăsăturile psihologice ale personalităților în cauză (*N.t.*).

[4] În engleză, *gorch* se referă, printre altele, la o persoană libidinoasă (*N.t.*).

Capitolul 12

Pe soț îl cheamă Carter.

Lauren își ia liber luni. Dacă o să-și tot schimbe soții o dată la câteva zile, nu va mai trebui să muncească oricum niciodată, își zice: o să se bazeze mereu pe hărnicia versiunilor ei din trecut, o să treacă dintr-o lume în alta, unde nu și-a folosit încă tot concediul de odihnă.

Mesajele cu Carter au început cu aproape doi ani în urmă. Nu își dă seama când anume s-au cunoscut, dar crede că s-a întâmplat la o petrecere la care își aduce aminte că a fost, dar a plecat repede; în telefonul ei e trecut *Carter (de la petrecere) (soț)*.

— Mai ții minte când ne-am cunoscut? îl întreabă.

Carter zâmbește larg.

— Slavă Cerului pentru vezicile slabe!

Deci probabil la coadă la baie.

Își țin banii separat, dar au un cont comun pentru facturi și chirie. Au jaluzele, în loc de perdele sau obloane. Au o cafetieră mare, americană, din care cafeaua curge într-un vas.

În camera de oaspeți există un pat de o persoană și un dulap cu hainele lui, ceea ce o miră, din moment ce au dormit în același pat (nu au făcut sex; s-a dus la culcare înaintea lui, ca să poată să se uite prin poze vechi și să-l caute pe Google pe ascuns). Poate doar are mai multe haine decât ceilalți soți. Mesajele lor sunt frecvente și pline de afecțiune și din când în când mai vede și câte un *Mersi, te iubesc* printre ele.

Caută informații despre nuntă și află destul de multe.

Nu a fost chiar o nuntă făcută în scopul emigrării. E clar că oricum erau împreună. Dar s-au căsătorit după șapte luni de relație, la primărie, și au dat o petrecere într-un pub, ea a purtat o rochie vișinie cu strasuri, cu fustă amplă și a avut agrafe cu trandafiri aurii în păr, el cămașă și sacou, fără cravată; când se uită prin e-mailurile ei, vede o mulțime de acte legate de dreptul lui de rezidență în Marea Britanie.

Par să se fi distrat la petrecerea de la pub: au fost 50 sau 60 de oameni, prietenii ei, niște străini, săruturi, confetti. Acum, un an și jumătate mai târziu, sunt încă aici, împreună.

În a doua seară, el ajunge mai târziu acasă pentru că se duce la un meci de baseball (în *Londra*; nici nu știa că au așa ceva). Se întoarce înainte să se culce ea, udat de ploaie, cu părul ondulat lipit de cap.

— Nu mă lua în brațe, sunt fleașcă; a început fix când am coborât din tren, zice și își dă jos tricoul.

Când i se vede capul din nou, tricoul i-a ciufulit părul de tot.

Pe post de pijama poartă pantaloni scurți și un tricou cu guler în V și se oferă să-i facă o ciocolată caldă.

Cât își bea ea ciocolata, stau pe canapea, cu geamul deschis, ascultă cum cad picăturile răzlețe de ploaie.

— Ai răbdare, o să înceapă iar să toarne.

Nu se întâmplă asta; în schimb, deschid și geamul de la dormitor și Lauren adoarme lângă el, așteptând furtuna care nu mai vine.

Marți se duce la birou la consiliu. Începe să-i placă soțul ăsta și s-ar putea să vrea să-l păstreze și după nuntă, în loc să-l trimită înapoi, așa că probabil n-ar trebui să-și consume tot concediul medical.

E prima dată când se duce la serviciu de când au apărut soții, exceptând vizita la magazinul de materiale de construcții, și are emoții. Dar colegii ei nici măcar nu ridică privirea când ea intră. Prima sarcină din zi: are o întâlnire pe Teams cu un localnic care dezvoltă un plan de afaceri pentru o brutărie nouă, cu un slogan chiar mai prost decât cel dinainte, „Pâinea bună trece primejdia rea". Verifică împreună formularele și se străduiește iar să-l convingă să încerce alt slogan, dar eșuează și de data asta.

— Nu toate jocurile de cuvinte sunt o idee proastă, îi explică lui Zarah în timp ce-și pregătesc o cafea și își aduce aminte de poza cu Fishcotheque, pe care a avut-o în telefon în cel puțin două versiuni diferite ale lumii.

— Lângă Farrindgon e o frizerie care se numește Barba Streisand, zice Zarah, și mamei i se pare simpatic, cică e o glumă despre o cântăreață de demult.

Zarah e cea mai tânără persoană din birou, aproape cu zece ani mai tânără decât ea și îi place să-i îngrozească pe toți cu informația asta. Lauren refuză să muște momeala.

— Știu că ai auzit de Barbra Streisand, ripostează ea.

Restul zilei e șocant de normală. Răspunde pe rând la fiecare e-mail cu întrebări despre cotații și TVA și cum se pot găsi spații de birouri. Termină niște slide-uri pentru un webinar pentru șeful ei. Biroul ei seamănă atât de mult cu cel pe care îl știa, încât trebuie să-și atingă mereu verigheta. Îi dă un mesaj soțului, emoționată, *Cum îți merge azi?* Primește un răspuns câteva minute mai târziu: o poză cu un cal într-o stație de autobuz. *Nu prea rău*, îi scrie el. Ce fel de slujbă are dacă e lângă un cal, în Londra, la 11:10? Instructor de echitație? Parior? Cowboy? Caută numele lui Carter pe Google; lucrează în departamentul de

producție video al unei agenții de marketing. Acum are sens.

Ea și Zarah mănâncă de prânz la un restaurant cu falafel de după colț. Vânzătorul e același și își aduce aminte ce comandă Lauren, așa cum face mereu. Se simte iar cuprinsă de un val de panică și de îndoială când se gândește la cât de imposibil e tot sistemul ăsta de soți. La două și un sfert nu mai rezistă și, înainte de ședința săptămânală, iese pe hol să-l sune pe Carter.

Nu răspunde. Îl mai sună o dată după cinci minute.

— Bună, răspunde el, totul bine?

Chiar și acum, când e îngrijorat, vocea îi e calmă și blândă.

— Da, scuze, mă... mă gândeam să ieșim în oraș diseară. Aș putea să vin să te iau.

E ceva ce ar zice o persoană căsătorită, nu?

— A, răspunde Carter. OK, dar termin de-abia pe la opt, poți să vii tu aici?

— Sigur. Zi-mi doar unde. Dă-mi un mesaj.

Așa o să aibă o altă dovadă că există, își zice. La patru primește un mesaj: un restaurant italienesc din Pimlico.

* * *

Lauren ajunge înaintea lui. Vine și el după cinci minute; Lauren se ridică și Carter o sărută pe buze ușor; pare din nou că nu face parte din lumea asta. Mănâncă spaghetele perfect, înfige furculița în paste, o răsucește, le bagă în gură bine înfășurate, doar capătul unei paste mai atârnă, dar îl suge repede, cu buzele suficient de întredeschise încât să ascundă mâncarea, fără să lase sosul să se prelingă și fără să se murdărească la colțul gurii. Partenerul perfect pentru o nuntă. Îi întinde și ei o furculiță plină și Lauren se gândește *nu, fără*

spaghete la întâlniri, dar își zice că sunt căsătoriți. E în regulă. Poate să mănânce o furculiță de spaghete.

— Cum a fost calul? îl întreabă.

— Enorm. S-a cam dat în spectacol. La tine cum a mers cu tipul cu brutăria, azi era, nu?

Ce căsnicie or avea, dacă îi povestește până și despre ședințele video incredibil de plictisitoare? O fi un semn bun că își spun atât de multe? Sau un semn rău, adică au prea puține lucruri interesante despre care să vorbească?

Chelnerul aduce meniul pentru desert și Carter se apleacă peste masă, către ea.

— Ce-s *maritozzi*?

— Habar n-am. Comandă și o să vezi.

Dar Carter comandă tiramisu, așa că ia Lauren *maritozzi*. Se dovedesc a fi niște gogoșele pe un platou.

— Pot să iau și eu una? o întreabă.

— Nup.

Bagă o gogoșică întreagă în gură, după care i se face milă de el.

— Nu-s chiar bune, nu? zice el după ce mănâncă una. Dar te iubesc că ai încercat.

Lauren simte ceva neașteptat, ca și cum ar păși peste un prag și parcă ceva se schimbă la auzul cuvintelor lui.

După aceea se plimbă până ajung la apă și se apleacă deasupra zidului, lângă un petic triunghiular de iarbă. Tamisa are un nivel scăzut azi, scoțând la iveală pereții verzi ai malurilor. În spatele lor sunt clădiri albe, vechi, într-o parte se înalță apartamente noi, mari, și iarba rară e amestecată cu noroi. Turnuri goale de sticlă și macarale care construiesc altele. Un pescăruș stă pe zid și se uită la ei, iar Lauren nu e sigură că a mai văzut vreodată un pescăruș treaz la ora asta. Începe să dea din mâini ca să-l alunge; pasărea rămâne nemișcată, impasibilă.

— O, nu, zice Carter, mă gândeam că ar fi romantic să admirăm fluviul, dar se pare că nu e. Îmi pare rău, te-am adus în cel mai îngrozitor loc din Londra.

— Nu, răspunde Lauren, cel mai groaznic loc din Londra e Caleb Street. Unde spuneau că o să construiască un muzeu de istorie a femeilor, dar au deschis unul dedicat lui Jack Spintecătorul.

— A, auzisem că s-a închis.

— Da?

Lauren se uită în jur.

— În cazul ăsta, da, chiar e cel mai îngrozitor loc din Londra.

Carter râde și se apleacă în față, o sărută ușor, ca un soț, și pentru el sigur nu e nimic deosebit, pentru că au făcut asta de atâtea ori. Dar pentru ea e ceva nou și e conștientă de brațele lui, de umerii lui, de respirația lui atât de aproape; Carter se uită la ea și îi surprinde reacția.

— Salut, îi zice și râde.

— Salut.

Un bărbat se apropie de zid, se oprește lângă ei, chiar acolo, poate la un metru distanță, pe o stradă aproape goală, urlând în telefon; pescărușul nocturn țipă și își ia zborul.

— Da, spune bărbatul, l-am lăsat în coșul de gunoi, ca să fie în siguranță, nu ca să se piardă! Am pus o foaie de hârtie pe coș, un semn clar că nu voiam să fie golit, ca atunci când pui un suport de pahare pe halba de bere, nu? Exact! Și îmi pare rău, dar, dacă nu înțelegi simbolurile britanice universale de comunicare, nu cred că poți să dai vina pe mine când dispar hârtii.

Lauren și Carter se îndepărtează ușor.

— Cel mai îngrozitor loc din Londra, repetă el în șoaptă, după care adaugă, mai tare: Mergem acasă?

E conștientă de corpul lui lângă al ei în tren, dar, când ajung acasă, Carter vede că a ratat un

apel despre cal și trebuie să răspundă.

— Scuze, nu durează mai mult de zece minute.

Vorbește mai bine de jumătate de oră. Când termină în cele din urmă, trebuie să-și pregătească bagajul pentru călătoria în interes de serviciu și se face târziu, așa că Lauren renunță. Își dă seama că nu vrea să grăbească lucrurile cu el.

Carter trebuie să se întoarcă vineri după-amiază și Lauren aranjează să lucreze de acasă, astfel încât să fie acolo când se întoarce. Când el intră în apartament, totul pare din nou bine. Se duc la culcare la zece, pentru că e seara dinaintea nunții și trebuie să se trezească devreme și, chiar dacă se simte brusc puțin stânjenită, se bagă în pat lângă el, cu capul pe umărul lui, conștientă de brațul lui în jurul ei, de respirația lui, de bătăile inimii; după zece minute el zice:

— OK, e rândul meu.

Se foiește puțin în pat și se așază cu capul pe umărul ei, cuibărit în spațiul dintre braț și restul corpului.

Sâmbătă: ziua nunții Elenei. Lauren se trezește cu mult înaintea alarmei, se dă jos din pat ușurel și se duce să se spele pe față.

Când deschide geamul de la bucătărie, miroase a zi care se anunță toridă.

Are un drum complicat chiar și până să ia trenul, trebuie să-și care rochia și pantofii într-o husă și să facă o oprire ca să-i cumpere Elenei cornul preferat cu brânză.

— Cortul și cadoul sunt în hol, îi zice lui Carter, care e încă pe jumătate adormit în pat. Te descurci cu ele?

— Da, sigur, răspunde somnoros și îi dă ușor o palmă peste fund când trece pe lângă el. Stai, întoarce-te, am uitat ceva, adaugă.

Când Lauren se întoarce, Carter se ridică în capul oaselor și îi dă o palmă și peste cealaltă fesă.

— Gata, o informează, mândru de el.
— OK, spune Lauren și râde. Ne vedem mai târziu.

Se dă jos din tren în Aldgate, rochia în husa cu fermoar stârnește parcă toate pliantele și hârtiile împrăștiate pe scări în timp ce urcă. Își continuă drumul spre cele două covrigării nu chiar identice (din fericire, cea pe care Elena o consideră superioară din punct de vedere moral, chiar dacă din motive neclare, e cea unde e coada mai scurtă). O plimbare prin mulțime în atmosfera tihnită de weekend din City și apoi, cu trenul, spre Fenchurch Street; vagonul lent și zgomotos e aproape gol.

O sună pe mama ei, care nu răspunde imediat, dar care o sună înapoi după zece minute.
— Bună, îi zice Lauren. N-am apucat să-ți trimit încă Marmite, scuze.
— Poftim? Nu, scumpo, nu-mi trimite, mai am cel puțin zece borcane în cămară. Trimite-mi un Twix.

Înseamnă că povestea cu Marmite a fost în perioada unui alt soț.
— Nu au Twix în Spania?
— Nu-s la fel de bune. Natalie crede că aici se pune un ingredient special în ciocolată ca să nu se topească la soare, ceea ce e inteligent, dar îi schimbă gustul.
— A, OK.
— Și firește că nu poți să fii bun la toate, continuă mama ei. Spaniolii se descurcă foarte bine când vine vorba de mare și de baruri cu vin și mai au și festivalul ăla cu roșii. Uleiul de măsline. Don Quijote. Nu poți să te aștepți neapărat să facă și Twix bun.
— Nu, bănuiesc că nu.
— Picasso. Șuncă. Știu că tu nu mănânci, dar, dacă te răzgândești vreodată, să știi că spaniolii fac

o șuncă foarte bună. În fine, scumpo, ce voiai să-mi zici? M-ai sunat doar să vorbim despre Twix?

— Nu. Despre Carter.

— Carter! Ce băiat drăguț! Știi, e un bar american destul de aproape de plaja de aici. Pare autentic, dau meciuri de baseball la televizor și trebuie să le lași bacșiș barmanilor. Data viitoare trebuie să-l aduci aici.

— Bine, așa o să fac.

— Despre asta voiai să vorbim? Veniți în vizită? Ar fi minunat să vă văd pe amândoi, deși n-ar trebui să se întâmple în august, evident, totul e așa de scump atunci și oricum nu cred că ești făcută pentru căldura de aici, te înroșești la față și ți se pleoștește părul.

— Nu, zice Lauren. Adică, poate. Voiam doar să văd dacă îl placi.

Se lasă tăcerea.

— Da, normal, răspunde mama ei după câteva clipe. N-o să te mint, mi-am făcut griji pentru nuntă atunci, dar totul s-a aranjat foarte bine pentru toată lumea.

— OK. Mersi. E bine de știut.

Coboară la stația din sat și cheamă un taxi. Trece pe lângă garduri vii și vaci până ajunge la ferma decorată cu ghirlande arse de soare. Când se dă jos, în fața ei țopăie un iepuraș, deasupra zboară o pasăre, iar o femeie cu șorț îi face semn să intre în casa impunătoare. Totul e extrem de bucolic, deși începe să devină cam cald afară.

Înăuntru, domnișoara de onoare a Elenei, Noemi — care poartă un halat alb de bumbac peste chiloți, elegantă fără vreun efort sau poate a făcut multe eforturi ca să pară elegantă, dar, oricum ar fi, o prinde — în fine, Noemi bea cafea și Elena stă întinsă pe canapea, cu capul într-o parte și picioarele ridicate pe perete. Are ochii închiși și părul îi atârnă pe podea.

— Bună, zice Lauren.
— Ahh, începe Elena, în timp ce se chinuie să se ridice și deschide ochii. O să fie 33 de grade, ai văzut? E prea cald. Poți să verifici dacă avem voie să intrăm în lac? Poți să te căsătorești sub apă?
— Nu te mai panica. Mănâncă asta, o îndeamnă Lauren și îi întinde punga unsuroasă.

Elena scoate covrigul și smulge o bucată mare cu dinții.

— Gebrial, zice, după care mestecă, înghite prima gură de covrig și repetă. Genial.
— Cum te simți?

Elena mai ia o îmbucătură.

— Groaznic. De ce mă căsătoresc? Și, dacă tot trebuie să mă căsătoresc, de ce m-aș căsători cu un *contabil* care nu poate să facă nici măcar o *omletă*? E o catastrofă. Unde mi-e pilotul de elicopter sau bucătarul ori liderul unei trupe revoluționare de street dance?
— Din câte îmi aduc aminte, pilotul de elicopter cu care ai ieșit la o întâlnire era un mincinos care s-a dovedit a fi student la contabilitate, așa că probabil îți plac contabilii.
— Chiar așa e, confirmă Noemi. Mai ții minte că te masturbai uitându-te la contele din *Sesame Street*?
— Nu mă *masturbam*, o contrazice Elena. Aveam *patru* ani. Nici măcar nu știam ce înseamnă să te masturbezi.
— Nici porumbeii nu știu ce înseamnă să te găinățezi, dar asta nu-i oprește, ripostează Noemi.
— Doar mă foiam puțin.
— 100% nu o să fie asta varianta pe care o s-o menționez eu în discurs, zice Noemi și mai toarnă trei cafele.
— Și nu vrei pe cineva care poate să facă omletă. Nu-ți place deloc când gătește altcineva, adaugă Lauren. Mai ții minte când te-am invitat la cină și

ai adus o oală de supă, cu autobuzul, pentru orice eventualitate?

— Nu e vina mea că nu am încredere în felul în care gătesc englezii, răspunde Elena, și asta e altă problemă. De ce mă căsătoresc cu un englez?

— Și tu ești englezoaică, subliniază Lauren.

Mama Elenei e din Italia, dar ea s-a născut în Croydon și nici nu a depus actele pentru un pașaport italian.

— Nu e același lucru.

Lauren e aproape sigură că Elena nu vorbește serios, că se alintă puțin, că zice acum cele mai groaznice lucruri care îi vin în minte, ca să nu o facă mai târziu.

— Da. Poate ai dreptate, poate e o greșeală. Trimite-l înapoi, ia altul nou.

Noemi își dă halatul jos și începe să-și scoată hainele din huse.

— Nu te căsători. Cheltuiește toți banii ăștia pe lecții de zbor. Fii tu pilotul de elicopter. Se uită la Lauren și îi șoptește: O să fie bine.

Lauren dă aprobator din cap. Elena geme.

— E prea târziu.

— Nu e niciodată prea târziu, spune Lauren. Vrei să fugim?

— Venim cu tine, dacă vrei, adaugă Noemi. Dar am de rezolvat ceva important la serviciu marți, așa că nu pot să călătoresc în Peru, de exemplu. Ce-ai zice de Leamington Spa?

Elena se întoarce și se ridică de tot.

— Sunteți groaznice la discursuri de încurajare.

— Da, confirmă Lauren.

A schimbat mulți soți în ultima vreme și nu toți au fost buni. Încearcă din nou:

— Nu știu, Rob nu e perfect, evident. Dar nu e ca și cum există o versiune magică a lumii în care să nu ai emoții, nu? Te căsătorești doar. E o zi importantă. Chiar dacă ai emoții, asta nu înseamnă că nu e bărbatul potrivit pentru tine.

Emoțiile sunt doar o parte din proces. Întrebarea e dacă vrei totuși s-o faci. Și, dacă nu, e în regulă, ieșim noi și le spunem tuturor că nunta se anulează. Sau, mă rog, iese Noemi, eu nu mă prea pricep la vorbitul în public.

— Da, aprobă Noemi. M-aș descurca de minune să anulez o nuntă. Aș fi de nota zece.

— Doamne, zice Elena, bine, OK, felicitări, v-ați prins că nu vorbesc serios, bănuiesc că îmi place Rob și vreau să mă căsătoresc cu el.

— Bun, spune Noemi. În cazul ăsta, haide să punem rochia asta enormă pe tine.

Capitolul 13

Lauren se gândește că n-a ținut niciodată morțiș să se căsătorească, nu și-a planificat și nici nu și-a imaginat nunta, nu a salvat niciodată poze cu rochii de mireasă într-un folder secret. Cât a fost cu Amos, voia să *fie* căsătorită, dar nu pentru nuntă, ci pentru siguranță. Pentru senzația unei hotărâri luate. Voia să știe că, dacă s-ar întâmpla ceva rău, primul gând ar fi *Cum pot să repar asta?*, nu *Oare ar trebui să plec?*

Când Elena s-a logodit, nu a început să râvnească disperată la propria nuntă; doar s-a gândit *Doamne, ce frumos trebuie să fie să tai asta de pe listă*.

A văzut multe poze de la nunțile ei și părea foarte fericită în toate, dar nunțile în sine fuseseră complet diferite. S-a văzut într-o rochie, într-o salopetă albă, în sari, într-o rochie de plajă, într-o biserică, într-un foișor și într-un centru comunitar. A văzut tacâmuri elegante pe mese într-un hotel, un bufet suedez cu un teanc de farfurii alături, o camionetă de burrito. Din câte își dă seama, nu există niciun element comun pentru toate nunțile, nimic pe care fiecare versiune a ei din trecut să-l fi vrut.

Dar nunta Elenei și a lui Rob e frumoasă. Ceremonia se desfășoară sub o copertină care se întinde de la clădirea principală a fermei; din motive legale se consideră ca fiind spațiu interior, iar scaunele sunt aranjate în cerc, pe gazon. Găini pitorești zburdă vesele. Vântul adie printre frunze. Lauren plânge puțin la începutul ceremoniei, poate din pricina confuziei pe care o simte față de propriile nunți ratate, dar, în afară de asta, nu se

întâmplă nimic ieșit din comun: Elena și Rob par încrezători și fericiți și fac un pas decisiv, chiar dacă nimeni nu poate să fie complet sigur de nimic și întreaga lume se duce de râpă.

Carter e partenerul perfect. Lauren se uită la el în timpul ceremoniei: e în spate, în partea stângă. După jurăminte și semnături, se duce la el. Vorbește cu un bărbat mai în vârstă, un unchi probabil; dă din cap și se răsucește când ea ajunge în dreptul lui.

— Bună, îi zice. Tocmai aflam mai multe despre privighetori.

Se întoarce spre posibilul unchi, incluzând-o și pe Lauren în conversație.

Lauren îl ia de mână, îl strânge ușor și se simte în siguranță alături de el.

Se bucură doar de zece minute cu Carter înainte de ședința foto, care durează aproape o oră. Membrii familiei și prietenii în diverse poze pastorale, sub copacul ăla, în fața trandafirilor de acolo, lângă capră (capra încearcă, fără succes, să mănânce buchetul miresei). Doar familia mirelui. Doar familia miresei.

Apucă să vorbească un minut cu Elena, în timp ce Rob și frații lui stau la poze.

— Felicitări, îi zice.

— Da, răspunde Elena. Mă bucur că a mers totul bine în cele din urmă.

Pentru o clipă, Lauren simte un ecou al propriilor sentimente de demult: puțină invidie față de certitudinea ei, puțină îngrijorare că rămâne în urmă. Ce frumos trebuie să fie să nu te îndoiești, să riști, să organizezi marea petrecere.

Dar, bineînțeles, își aduce aminte că, în versiunea de acum a lumii, și ea a făcut asta.

Chelnerii se strecoară printre invitați pe pajiște, se feresc de găinile pitorești și cară sticle

de șampanie. De fiecare dată când trec pe acolo, oamenii se îngrămădesc să mai ia un pahar, în caz că e ultima lor șansă, dar niciodată nu e. Doamne, cât a costat totul, cum arde soarele!

— Am părul pleoștit? îl întreabă pe Carter, când își aduce aminte ce i-a zis mama ei în tren.

— Poftim?

— De la căldură. Ți se pare că am părul pleoștit? Și fața îmbujorată?

— Nu. Poftim? Ești superbă. Chestiile alea... agrafele alea, nu știu cum se cheamă. Stai, adaugă, eu arăt bine?

Se uită în jos și își aranjează sacoul.

Lauren aproape izbucnește în râs, dar își dă seama că vorbește serios.

— Da. Arăți perfect, evident.

Până să înceapă cina, jumătate dintre musafiri sunt deja amețiți.

Invitații sunt aranjați la mese aproape la fel ca în planul pe care Lauren l-a văzut la Elena cu câteva zile în urmă, în ciuda faptului că ea are acum alt soț. Cea mai mare grijă a ei fusese Amos, dar o să fie ciudat să stea la aceeași masă și cu Toby și Maryam, se gândește, după tot ce s-a întâmplat cu Rohan.

Îi tot evită de atunci — are un pachet la ei pe care nu l-a luat încă, nu le-a răspuns la niște mesaje. Dar ei nu știu despre povestea cu swingul. Mai întâi se uită la Maryam (sărutul ăla), apoi își face curaj și-l privește pe Toby (s-a culcat cu el; nu i-a plăcut deloc când el știa ceva ce ea nu știa, dar nici acum nu e mai bine). Își spune că e totul în regulă. Ea e în regulă.

Când se așază, ia punguța cu migdale și începe să desfacă fundița. Știe că nu ar trebui să mănânce migdalele; trebuie să le ții ca pe un suvenir, după zece ani le arunci la gunoi, unde vor zăcea neatinse secole întregi, până o să ajungă ultimul

lucru de pe pământ. Dar trebuie să-și țină mâinile ocupate.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi, le zice cam stânjenită lui Toby și lui Maryam, apoi se uită la Amos, care vine și el la masă și îi spune: Bună! Mă bucur să te văd.

— Da, răspunde Amos. Și eu. Ai cunoscut-o pe Taj, nu?

Din câte știa ea, pe soția lui Amos o chema Lily, dar e logic ca o schimbare în trecutul ei să producă o schimbare și în trecutul lui.

— Taj, zice ea, bună.

Taj e scundă, îndesată și frumușică, părul des îi stă ca un triunghi pe spate și poartă o salopetă de un gri care e, *probabil,* suficient de diferit de negru cât să fie potrivit pentru o nuntă de vară, dar nu cu mult. I se citește pe față că nu vrea să se afle la o petrecere unde îi știe doar pe miri, pe soțul ei și pe fosta iubită a soțului ei. Amos îi șoptește ceva la ureche și ea râde ușor.

Ultimele două locuri de la masă sunt ocupate de fosta ei colegă de apartament, Parris, pe care Lauren nu a mai văzut-o de cel puțin un an, și de noua ei iubită, Tabitha, care se pare că a ieșit cu Rob pe când era la universitate și acum e așa de bucuroasă că Rob e fericit cu Elena, *așa de* bucuroasă, nici nu vă puteți *imagina* cât de bucuroasă.

Atmosfera de la masă e puțin ciudată, dar în mare parte lucrurile merg bine.

Tabitha enumeră din ce în ce mai multe motive pentru care o place pe Elena și spune de ce crede că e foarte potrivită pentru Rob, ce pereche minunată, de-a dreptul perfectă! Maryam o place și nu se apleacă spre Carter, nu se uită la el pe sub gene, e doar politicoasă cu el; gusturile nu se judecă. Dar Carter e minunat, face tot posibilul să mențină o atmosferă veselă la masă.

— Au avut noroc cu vremea, zice Taj.

Lauren se uită spre cer, unde o pasăre planează în adierea ușoară.

— Noi avem noroc, spune Amos. Gândește-te cum ar fi fost să ne punem corturile în noroi. Ei n-ar avea nicio treabă, doar dorm la fermă.

Carter și-a adus aminte să ia cortul, nu? Lauren se uită la el.

— L-am montat deja. A fost floare la ureche.

Cât de priceput e! În timpul felului principal, când Maryam mai toarnă un pahar de vin, Carter se apleacă spre Lauren și îi șoptește:

— E frumos, dar la noi la nuntă a fost și mai bine.

Doamne! Ce păcat că a ratat-o.

— Crezi că o să facă un copil? întreabă Maryam, uitându-se la Rob și la Elena, care stau la masa din centru.

— Nu știu, răspunde Lauren, deși știe că Elenei i-ar plăcea.

— Rob și-a dorit întotdeauna copii, intervine Tabitha. Chiar și când eram studenți. O să fie un tată minunată, are stofă.

Cineva se duce la microfon; se aude dopul unei sticle de șampanie deschise prea devreme. În curând vor începe discursurile. Maryam își ia paharul și o sticlă pe jumătate goală de vin de pe masă.

— O să fie interminabil. Mai vine cineva? întreabă și arată spre copaci și spre hambar.

— Sunt domnișoară de onoare, zice Lauren. Nu cred că ar fi frumos să plec.

— A, da. Altcineva? Tabitha? Tabitha, haide, să plecăm de-aici!

Maryam și Tabitha se furișează de la masă și Lauren își zice că e chiar mai bine așa. N-o s-o mai audă pe Tabitha șușotind în timpul discursurilor. Bravo, Maryam! Ia un pahar (șampania, își aduce aminte, e singura băutură cu bule pe care Amos n-o consideră „de copii“) și se pregătește să asculte.

Discursurile par să nu se mai termine și Rob are o listă lungă de oameni cărora le mulțumește, fiecărui părinte în parte, fiecărui frate pentru tot ce a făcut pentru el, *lui Noemi pentru tot, dar mai ales pentru că a convins-o pe Elena să nu fugă de la altar, probabil a dus multă muncă de convingere de dimineață! Lui Lauren, pentru că ne-a fost o prietenă așa de bună în toți anii ăștia și pentru că a făcut o treabă exemplară cu migdalele.* Dar sunt și momente frumoase. Și e așa de plăcut să-l aibă pe Carter alături, să se uite la el; relaxarea pe care o simți când nu ești singur, când ai pe cineva pe care te poți baza.

Și până și Amos, până și Amos se comportă în mare parte decent. E mai ușor de suportat când îl are pe Carter alături. Când vine tortul și Lauren primește un colț, cu glazură pe trei părți, mult prea dulce pentru gustul ei, Amos se uită la ea, pune mâna pe propria farfurie, cu o felie de tort din mijloc și glazură doar deasupra, și i-o întinde ridicând din sprâncene, în semn de troc. Lauren dă din cap și fac schimb de farfurii, în liniște, niciunul dintre ei nu zice nimic, dar se bucură că el și-a adus aminte de asta, că există cineva care îi știe gusturile și le ia în calcul. Pare că sunt *în relații bune*, un lucru care nu le-a reușit niciodată până acum.

Afară e încă lumină când sunt conduși spre hambar pentru primul dans. Ea și Carter sunt printre ultimii care intră pe ușile mari. Se uită la oamenii pe care îi cunoaște. Maryam și Toby, Tabitha și Parris stau pe niște baloți de fân în spate; Amos și Taj se sprijină de perete, probabil fac o listă cu defectele celor din jur. Noemi vorbește cu cavalerul ei de onoare preferat. Părinții Elenei. Elena și Rob, în mijlocul cercului.

Afară, o pasăre încă zboară pe cer, în lumina aurie și caldă a asfințitului. Ce frumos! Când

începe muzica, pasărea plonjează spre ei, ca și cum ar binecuvânta dansul, se gândește Lauren o clipă, stânjenită de cât de romantică e, până când pasărea se apropie mai mult, și mai mult, coborând spre găinile pitorești.

Găinile încep să cotcodăcească și fug care încotro.

Aleargă spre hambar, unde Rob și Elena dansează îmbrățișați.

Lauren îl apucă pe Carter de mână și el se întoarce.

— Uliu, îi zice.

Carter reacționează imediat. Iese trăgând-o după el și îi spune:

— Fusta.

Lauren își ridică fusta cât poate, cu ambele mâini și începe să o scuture, gonind găinile de lângă ringul de dans. Găinile fac cale întoarsă pe moment, apoi tot spre hambar vin, însă Carter e în spatele ei și își flutură sacoul. Păsările se întorc încă o dată, cotcodăcind în continuare, dar fug departe de valsul elegant al lui Rob și al Elenei.

Pe cer, uliul zboară din nou în cerc.

Găinile se îngrămădesc sub un copac, speriate și gălăgioase. Lauren aruncă o privire în spate, spre ringul de dans; câțiva oameni de lângă ușă se uită afară.

— Le... le lăsăm în pace și sperăm că n-o să se întoarcă? întreabă Lauren.

— Nu, îi zice Carter, stai puțin, nu mai am antrenament, dar sigur reușim.

Ce să reușească? Îl vede pe Carter cum își pune sacoul pe un scaun, apoi se duce spre una dintre găini, aplecându-se pe măsură ce se apropie de ea. N-are cum, nu? Sigur nu se poate. Dar el o ia de jos, cu mâinile lipite de aripi și, deși găina cotcodăcește ușor, nici măcar nu încearcă să se zbată, se predă cu totul.

Se îndreaptă spre Lauren, triumfător, vizibil încântat.

— Nu mi-am pierdut antrenamentul chiar de tot. Încerci tu să le ții departe de hambar dacă se întoarce uliul, bine? Cât le duc eu în coteț.

Și întocmai asta face: în timpul primelor două dansuri, adună găini, mai întâi câte una, apoi, pe măsură ce-i sporește încrederea și Lauren e din ce în ce mai impresionată, începe să apuce câte două, una sub fiecare braț. Este *magnific*.

— Vrei s-o iei tu pe ultima? o întreabă.

— ... Cum?

— Ca pe o minge. Sau ca pe o pâine. Ușurel. Ridic-o. Nu te gândi, fă-o doar.

Găina ciugulește prin iarbă, acolo unde un copil a vărsat o pungă de chipsuri mai devreme.

— OK.

— Am încredere în tine.

Lauren pășește ferm, se apleacă și pune mâinile pe aripile păsării, îi simte penele fine; găina pare să se opună ușor, dar Lauren o apucă mai strâns și o ridică; a reușit, găina protestează gălăgios, dar nu se zbate; Lauren a reușit, a prins-o.

— Doamne, Dumnezeule! Ce fac acum?

— Acum fugim, nu? Fugim cu găinile noastre libere.

O duce spre coteț și deschide poarta, Lauren îi dă drumul găinii, care își scutură aripile și coada și fuge, cotcodăcind indignată.

— A fost cel mai tare lucru pe care l-am făcut vreodată, conchide Lauren.

— Te descurci de minune cu găinile.

Carter o ia de mână și o învârte pe muzica lentă care răsună din hambar.

— Îmi place mult că ești dispusă să încerci lucruri noi, îi zice. *Maritozzi*, găinile, lacul, milkshake-ul ăla mov de tofu de la restaurant. Faptul că te-ai căsătorit cu mine. Ești mereu deschisă la noi aventuri.

Întotdeauna a considerat că faptul că e dispusă să accepte diverse lucruri, că lasă decizii pe seama prietenilor sau a circumstanțelor este un semn de pasivitate, nu de curaj. Dar, când un bărbat pe care îl place observă chestia asta și o descrie așa, aproape că e gata să se considere un om îndrăzneț.

— Ce ți-a plăcut cel mai mult la nunta noastră? îl întreabă.

— Tortul a fost bun. Și mă bucur și că n-am fost alungat din țară. Dar poate partea aia de la final, când lucrurile s-au mai potolit și am putut să ne relaxăm și să zicem *Da, suntem căsătoriți*.

— Bune alegeri!

Lauren îl trage spre ea și, cu telefonul ridicat, face o poză. Nu e prea bună: se văd doar pe jumătate și fețele lor sunt întunecate, camera a focalizat pe hambarul luminos din spatele lor.

— Suntem un cuplu foarte neclar, comentează Carter.

Înapoi în hambar, se alătură și ei dansurilor și, în cele din urmă, unui rând de conga haotică. Mai târziu, în întuneric, beculețele strălucesc lângă barul din cort. Se aud murmurul oamenilor sub copaci, cântecul greierilor.

Carter pare neclar și noaptea, în cort, când stau întinși pe saltea și ascultă cântece, certuri, pe cineva care urinează prea aproape, o oaie iritată. Corpurile lor emană căldură, într-o noapte oricum caldă și Lauren doarme mai bine decât a făcut-o de când au apărut soții.

Abia dacă a băut ceva în timpul nunții, gata să-și îndeplinească la nevoie îndatoririle de domnișoară de onoare, dar dimineața, la micul-dejun, se servesc sendvișuri și cocktailuri mimosa în cort, așa că Lauren ia câte două din fiecare, apoi un al treilea pahar de mimosa. Afară e înnorat și răcoare, iar oaspeții sunt îmbrăcați într-o combinație de haine practice de campare și haine

de nuntă, șifonate. Lauren își poartă rochia de domnișoară de onoare fără jupon, și-a pus adidașii ca să-i fie mai comod și un cardigan gri și pufos ca să se protejeze de frig. Carter și-a adus o cămașă de schimb, dar e portocalie; îi spune că nu se aștepta să fie atât de frig încât să vrea să-și pună sacoul albastru pe deasupra. Arată amândoi ridicol. Lui Lauren nu-i pasă.

În trenul spre Londra, Carter scoate o sticlă de prosecco și alta de suc de portocale, pe care le-a furat de la fermă. Își fac propriul mimosa într-o sticlă de apă, pe care o tot dau de la unul la altul.

În taxiul pe care îl iau de pe Fenchurch Street, sunt amândoi puțin amețiți; nu prea tare, fix cât trebuie.

— Hei, îi zice Carter, serios, te plac mult.

— Și eu te plac. Ești foarte frumos.

— Știu, răspunde el solemn. E de la simetrie. Sunt foarte simetric la... la față.

Când ajung acasă, se sărută pe scări. Lauren îi atinge obrazul, lobul urechii, sprânceana. Apoi se apleacă spre el, cu mâinile pe talia lui, îl prinde de tricou și îl trage spre ea, dar treptele sunt înguste și ea încă are gențile pe umăr, iar Carter cortul, care îi cade și se lovește de perete, așa că urcă amândoi râzând, fără să se grăbească, apoi Lauren face o cafea, în timp ce el se apucă să caute ceva în sufragerie.

— Ai idee unde sunt pozele noastre de la nuntă? o întreabă.

— Nu. Vezi în bibliotecă.

Pare plauzibil.

Are poze de la nuntă și în telefon. Începe să le caute, dar e distrasă de pozele pe care le-a făcut azi-noapte, mai ales de cea cu ea și Carter, cu brațul întins, în fața hambarului, în întuneric. Nu e o poză bună, dar e ceva ce *își aduce aminte*, chiar dacă s-a întâmplat de-abia ieri. I-ar plăcea să-și aducă aminte și nunta lor, dar măcar pe-a Elenei

să și-o amintească. Flori pe mese; găinile îngrămădite în cotețul lor; capra; Noemi în timp ce ținea discursul. Cafeaua a început să bolborosească, dar Carter tot mai caută. Speră să le găsească; i-ar plăcea să vadă ceva concret, să atingă un lucru de la nunta lor. Apoi se vor săruta din nou, se vor duce în pat și simte fluturi în stomac și între picioare de emoție când se întreabă cum va fi: va fi bine. Orice se va întâmpla, va fi bine. Pentru că îl place tare mult. Poate așa se simte când iubești pe cineva? Poate așa arată primele stadii ale dragostei.

Cafetiera începe să șuiere și să picure. Bâzâie, picură.

Lauren se uită prin telefon la poze mai vechi: ea și Carter la un picnic, pe digul din Brighton, în curtea din spate. În multe dintre poze Carter se uită direct la cameră, cu zâmbetul lui fotogenic, dar uneori mai dă și de câte o poză în care râde, luat prin surprindere sau în care stau înghesuiți în cadru și el se uită la ea.

Cafeaua începe să se scurgă prin filtru.

— Hei, îl strigă și iese din bucătărie.

Și vede scara lăsată în jos.

I se taie picioarele, închide ochii și se simte brusc trează; nici urmă de mimosa pe ascuns în tren, nici de râsete pe scări, dimineața lor împreună a dispărut, odată cu Carter.

O, dar îi plăceau accentul lui și tricourile lui, și fața lui, entuziasmul lui debordant, *mirosul* lui.

Îi plăcea să fie căsătorită cu el.

Și acum nu va ști niciodată cât ar fi durat, n-o să-l mai vadă niciodată călărind un cal, lucru de care e sigură că putea să-l facă, deși nu au vorbit niciodată despre asta, n-o să mai stea niciodată întinsă pe pat lângă el, așteptând furtuna care nu mai vine. Și asta doar pentru că el a vrut să găsească pozele de la nuntă. Pentru că și el o plăcea pe ea.

Se uită la galeria foto: au dispărut și fețele încețoșate în întuneric. Vede în schimb florile, o poză cu Elena, una cu Toby și cu Maryam și una cu ea și cu un tip, un tip oarecare, un soț oarecare.

— Uite, zice bărbatul care coboară din pod cu o pernă.

Du-te înapoi, își zice Lauren. Întoarce-te. Te rog, întoarce-te.

Capitolul 14

Noul soț îi zâmbește, dar îl urăște imediat, îi urăște fața, barba, trece pe lângă el, urcă scara spre pod, să verifice dacă nu cumva poate să-l cheme înapoi pe Carter. Becul strălucește și bâzâie, un mixer pornește într-un colț, dar el nu e aici, a dispărut, așa că Lauren coboară și îl trimite pe noul soț înapoi în pod și în locul lui apare următorul, iar transformarea îi șterge lacrimile și îi curăță fața. Dar și pe el îl urăște. Începe din nou să plângă și încearcă senzații noi. Poate dacă îi schimbă suficient de repede, podul o să creeze un alt Carter.

Alt soț și încă o dată vocea ei funcționează de parcă totul ar fi normal pentru o clipă, corpul ei se adaptează treptat la noua realitate; dar nu poate să schimbe ce s-a întâmplat și, în numai câteva secunde, e cuprinsă iar de angoasă. Apare un alt soț, apoi altul și nici să plângă nu poate, pentru că lacrimile îi dispar odată cu fiecare soț, zece, cincisprezece, se simte ca atunci când spargi farfurii, când arunci cărămizi. Trimite-l înapoi, trimite-l înapoi, până când obosește în cele din urmă.

Se pare că pe ultimul bărbat îl cheamă Pete. Pare… în regulă.

— Ești bine? o întreabă după ce Lauren face duș, își pune pijamaua și îi zice că se duce să doarmă puțin.

O atinge ușor pe umăr.

N-o să-l păstreze: nicio relație bună nu are cum să înceapă când soțul pe care îl plăceai s-a transformat într-un tip care nu-și prea îngrijește mustața. Stă întinsă pe pat, încearcă să se

gândească, apoi încearcă să-și alunge gândurile. Când se ridică, e deja după-amiază și îi e greață. Tot nu a început furtuna.

Îl vrea pe Carter înapoi.

Îl trimite pe Pete în pod și în locul lui primește un soț cu coate ciudate. Următorul are un accent care îi aduce aminte de Carter, așa că nu i se pare o idee prea bună. Apoi vine un bărbat cu ochii roșii, mahmur, care încearcă să rezolve problema bând două beri în același timp. După aceea, un bărbat care e probabil cu zece ani mai mare decât ea, dar casa e prea curată și, sincer, rafturile sunt goale, unde îi sunt cărțile? Unde e ghiveciul pentru cactus pe care l-a făcut cu Elena?

Își dă seama că e nedreaptă.

OK. Îi spune soțului prea curat că iese la o plimbare și se duce în direcția opusă gării, pe deal, spre parc, unde evită familiile fericite și stăpânii de câini, merge spre lac, unde se uită la rațe. Nu prea știe cum se reproduc rațele, dar știe că e neplăcut și că implică un penis în formă de tirbușon, așa că se poate și mai rău.

Sub un copac, unde se adăpostește de ploaie, încearcă să se convingă că nu are de ce să fie tristă: de-abia îl cunoscuse pe Carter, nu e un divorț, e ca atunci când ieși la trei întâlniri cu cineva care nu-ți mai răspunde după aceea la mesaje. Dar, chiar dacă nu îl știa bine, tot erau *căsătoriți*, a treia întâlnire a devenit a treizecea, apoi a ajuns la trei sute, a devenit o viață.

Poate ar trebui să-și acorde o săptămână de pauză, să se ducă la Milano sau la New York, să intre în datorii pentru o cameră la un hotel frumos și pentru clătite de la room-service. Poate când se va întoarce, soțul va fi încă acolo și o va putea lua de la început.

Ploaia se întețește, se transformă în furtuna pe care ea și Carter au așteptat-o în zadar.

Îi sună telefonul și e Felix, despre care presupune că e soțul.

— Bună, zice el. Toarnă afară, unde ești? Vrei să vin să te iau cu mașina?

Cu mașina. Locuiesc în Londra, de ce au mașină? E ridicol. Poate de-asta nu au cărți în apartament, au fost nevoiți să le vândă ca să-și poată permite benzina.

Și totuși. Afară chiar plouă tare.

— Da, îi răspunde și se lipește și mai tare de copac, în timp ce se uită la rațele care se stropesc. Da, ar fi bine. Sunt în parc, pot să vin la poarta mare.

— Ajung imediat. Oricum ar trebui să plecăm curând.

Să plecăm. Ultimul lucru de care are nevoie într-o zi ca asta, udă și mohorâtă, e o excursie. De ce ar fi planificat ceva în ziua de după nuntă? Unde merg? La o soacră? La un restaurant unde se servește micul-dejun toată ziua? La IKEA? O să se prefacă bolnavă și o să-l trimită pe Felix singur în excursia asta, ca să aibă câteva ore de liniște, își zice. O să-l schimbe când se întoarce.

Mașina se oprește în dreptul ei și... arată bine. E verde-închis și, deși nu se pricepe la mașini, pare nouă. E posibil așa ceva? Nu a fost prea atentă la soț mai devreme, dar se apleacă să-l privească înainte să se suie în mașină și el e, nu? Nu se suie oare în mașina unui străin?

Ba da, dar e un străin cu care e căsătorită.

— S-a pornit din senin, zice soțul.

— Da. Cred că a așteptat să treacă nunta.

— Frumos din partea ei.

Soțul e alb, are ochii verzi și un accent pe care nu-l recunoaște. Poate e suedez sau norvegian. E mai în vârstă decât a crezut la început — se gândea că poate e cu zece ani mai mare decât ea, dar probabil sunt cel puțin cincisprezece ani

diferență între ei. Are părul des și o atitudine calmă.

Pe lângă o atitudine calmă, află că are și o casă la țară.

Lucrurile decurg astfel.

— A, poți să arunci o privire în pod mai încolo? îl întreabă când se opresc la o trecere de pietoni. Încerc să găsesc pătura aia mare, roșie. Vreau să i-o trimit Elenei când se întoarce din luna de miere, îi plăcea mult când stătea aici. Eu n-am văzut-o, dar poate mi-a scăpat?

— O să mă uit, îi răspunde Felix. Dar poate e acasă? Credeam că am mutat cutiile din pod.

— A, da. Poate. Lasă, atunci.

— Dar o să verific oricum.

— Nu, ai dreptate.

Nu vrea să dispară până când nu află ce înseamnă *acasă*.

Când ajung la apartament, trebuie să-l lase pe soț s-o ia înainte, pentru că, în loc de chei, au un cod. Lauren devine și mai suspicioasă când face cafea, la un aparat cu capsule de data asta — doar cu lapte, fără zahăr pentru Felix — și vede că frigiderul e aproape gol: doar lapte, unt, niște borcane cu murături și gem, un pic mai în spate.

Nu locuiesc aici.

Pe telefon, găsește o hartă cu poze aranjate pe locuri. Cele mai multe poze sunt din sudul Londrei, dar și dintr-un sat din sud-vest, în direcția opusă fermei unde s-a căsătorit Elena ieri. De fapt, nu e prea departe de locul unde au copilărit ea și Nat, dar sigur nu e ăsta motivul pentru care petrec așa de mult timp acolo. Se uită la poze. Niște câmpii; o oaie; o seră cu pereți de sticlă și cu mobilă de răchită, flori, iarăși flori, copaci și apoi și mai multe flori.

Își verifică e-mailul de serviciu și își dă seama că nu mai are cont sau cel puțin nu pe telefon. Nu

îi e clar dacă asta înseamnă că nu mai lucrează, dar în calendar nu vede nicio ședință: doar o cină, o cafea, „fetele“. E oare *o femeie întreținută*?

După ce își beau cafeaua, Felix spune că mai are câteva lucruri de rezolvat și își deschide laptopul pe masă. Lauren profită de ocazie și se uită în șifonierul ei, care e aproape gol. Un costum bărbătesc, câteva cămăși, o rochie și o salopetă care, ca și mașina, arată... bine. Salopeta e de la TOAST, un magazin de care a auzit vag, dar la care nu s-a gândit niciodată pentru că — și se confirmă asta când caută pe internet — totul e ridicol de scump, de exemplu salopeta asta: 465 de lire. Rochia e asimetrică, are un guler pe care nu-l înțelege și e de la un magazin de care nu a auzit, dar, din câte își dă seama, pare s-o fi cumpărat recent și să fi dat pe ea 1 125 de lire.

Sunt bogați, dar nu genul de bogați care își permit să ia taxiul până în Zona 4, ci bogați *bogați*.

— Hei, îi zice Felix, o să dureze mai mult decât credeam, poți să te asiguri tu că e totul gata pentru oaspeți? Dacă pornim peste o oră și ne oprim și la Shepherd pe drum?

Începe să înțeleagă: locuiesc în altă parte, dar apartamentul e în continuare al ei; e pus pe Airbnb. E proprietatea ei, adică ea se ocupă de tot, fapt confirmat și când vede mesajele din aplicație. Nu au dormit în cort la fermă azi-noapte pentru că *au mașină*, așa că s-au întors aici, un popas confortabil între nuntă și casa lor adevărată.

Nu s-a gândit niciodată că o să se căsătorească pentru bani, dar Felix e suficient de chipeș, deși aduce puțin a profesor, și a venit s-o ia cu mașina din parc; a avut soți mai răi de-atât. Totuși, se gândește, nu e în dispoziția potrivită ca să-i dea o șansă. Dar de o vacanță are chef.

Când o să ajungă la țară, departe de Londra, va fi complicat din punct de vedere logistic să-l mai

schimbe — dar știi ceva, își zice, poate nu-i strică. S-a concentrat atât de mult pe nuntă și pe soțul perfect, iar acum, că nunta s-a terminat, soțul perfect a dispărut din amintirile tuturor, mai puțin din ale ei. Așa că de ce să nu se bucurie de o viață luxoasă pentru o săptămână?

Capitolul 15

Nu este sigură că știe ce înseamnă să pregătească lucrurile pentru oaspeți. Se pare că deja au aranjat patul și cearșafurile murdare sunt aruncate lângă ușă. Varsă laptele în chiuvetă și duce cutia în coșul cu materiale reciclabile de afară (a găsit codurile de acces în mesajele trimise pe Airbnb). Când se întoarce în casă și intră în bucătărie, vede un dulap cu lacăt, deschis; înăuntru găsește hârtie igienică, un bax de cutii de lapte (pune una în frigider), sticluțe de șampon, de balsam și de gel de duș, opt sticle identice de vin și un teanc de pungi de hârtie cu cartonașe pe care scrie BINE AȚI VENIT, cu un font cursiv. Pune o sticlă de vin și o pungă pe masa din hol și face câțiva pași în spate. Pare plauzibil? Închide dulapul și încuie lacătul. E bine? De la fereastra din bucătărie vede curtea din spate: mobilă nouă de grădină și câteva plante cam triste în ghivece mari. Poate ar trebui să le ude sau poate au fost deja prea mult udate de furtună. Coboară și iese să se uite.

Maryam deschide ușa de la bucătărie.

— Plecați iar? o întreabă.

— Da, așa se pare.

— Data viitoare când mai aveți chiriași la fel de gălăgioși ca ultimii, o să depun plângere la administrator și la primărie, spune Maryam.

Oh.

— OK, îi zice Lauren.

Nu știe ce să adauge.

— Îmi pare rău. N-o să se mai repete.

— Cel mai probabil o să se repete, ripostează Maryam și se uită la ea, atentă, dar în cel mai urât

mod posibil. Doar te-am anunțat ce o să se întâmple când o să se repete.

Apoi închide ușa.

Dacă Maryam e supărată pe ea și pe soț, măcar n-o să încerce să se culce cu ei. Lauren își verifică mesajele, să vadă dacă se mai înțelege bine cu Toby cel puțin — nu numai că nu sunt în relații bune, dar nici nu vorbesc des și trebuie doar să treacă prin câteva mesaje ca să dea de unul în care zice *Voiam să-ți spun doar că turiștii voștri au dat o petrecere și covorul nu a diminuat deloc zgomotul,* ceea ce pentru Toby înseamnă că era livid de furie. Mai mult, își dă seama că nu are o rochie de domnișoară de onoare în dulap, dar nu știe dacă din cauză că nu a fost domnișoară de onoare ieri sau fiindcă a trimis deja rochia la curățătorie.

Și totuși găsește poza cu ele două pe care i-a trimis-o Elena, exact ca în noaptea în care s-a schimbat totul, ceea ce înseamnă că sunt încă apropiate. Și ține legătura și cu Nat, care are ambii copii. Vede un grup cu nume pe care nu le recunoaște, unde tot apar mesaje noi; oprește notificările.

Felix își închide laptopul când Lauren urcă în apartament. Verifică un seif din dormitor.

— A, era să uit astea, zice el și ridică niște... cutii de bijuterii?

Bine. Și mașina lor e clar, foarte clar, scumpă, acum că o vede printr-o ploaie mai rară, deși nu e, slavă cerului, genul ăla de mașină sport la care te-ai aștepta de la cineva de vârsta lui Felix și de la soția lui mai tânără (are 31 de ani și o mașină sport i s-ar potrivi mai degrabă cuiva de 22 de ani).

Se îndreaptă spre vest. După zece minute, Felix pune un podcast. E despre ce pot învăța economiștii de la caracteristicile ereditare ale șerpilor și este extrem, extrem de plictisitor, găzduit de trei bărbați cu voci aproape identice

(pe doi dintre ei îi cheamă Matt), dar o liniștește să stea acolo și să se uite pe geam. Nu zice nimic. E în vacanță. Își permite să ia o pauză. Bărbații îi iau un interviu unei femei pe nume Maddie, care este economistă sau poate crescătoare de șerpi.

Se dovedește că Shepherd e un pub unde se servește prânzul până la ora opt seara; au ajuns la fix. Își ia plăcintă Wellington cu ciuperci. Costă 20 de lire și aluatul e prea umed, dar sosul e excelent.

— A fost frumos la nuntă ieri, zice soțul.

— A, răspunde Lauren. Da. Poți să-mi explici povestea aia cu economia și cu caracteristicile ereditare? întreabă după câteva secunde. Mi se pare că nu am înțeles foarte bine din podcast.

Nu vrea să vorbească despre versiunea nunții la care s-a dus cu bărbatul ăsta, să audă cât de diferită a fost, să afle dacă găinile au fugit în hambar, să lase versiunea lui Felix să estompeze amintirile zilei petrecute cu Carter.

Afară e întuneric când pleacă din pub. Se simte ca un copil mic care e dus undeva. Trec pe lângă un zid scund. Cotesc pe un drum care șerpuiește printr-un câmp. În spatele unor copaci se vede o casă de piatră gri, cu trei rânduri de ferestre și cu acoperiș înalt.

Luminile se aprind pe măsură ce se apropie. Felix parchează și scoate valizele lor mici din portbagaj.

Până și ușa e enormă. Felix o deschide cu un cod, apoi trec printr-o nișă lată, dincolo de care se află un hol cu gresie, cât sufrageria ei, și o scară care duce la etaj. Nu vede niciun detaliu, în afară de conturul vag al ușilor. Casa e cufundată în tăcere, nici urmă de trafic sau de vecini, iar pentru păsări e deja prea târziu.

— Lumini! zice Felix și luminile se aprind.

Formele vagi devin clare acum. Uși închise peste tot și o ușă dublă deschisă care dă într-o sufragerie plină cu mobilă întunecată, canapele enorme, un covor care acoperă aproape întreaga podea, o cameră așa de mare încât lumina din hol nu răzbate peste tot și, la prima vedere, Lauren aproape că nu observă pianul galben-neon.

Felix deschide ușa din stânga și Lauren îl urmează într-un alt hol, în care luminile se aprind singure pe măsură ce-l traversează. Și mai multe uși închise. Rămâne aproape de soț, puțin intimidată de cât de mare e locul, de cât de ciudat este. El trece prin capătul unui salon întunecat, unde există o masă cu cel puțin 20 de scaune, și ajunge într-o bucătărie mare, în mijlocul căreia mai e o masă pentru opt persoane.

Felix deschide frigiderul și scoate o sticlă de apă, una din alea cilindrice. Lauren vrea să aprindă lumina ca să vadă mai bine, dar sunt cel puțin cinci întrerupătoare pe perete. Îl încearcă pe cel din stânga sus. La ferestre încep să coboare niște storuri. Îl închide la loc; se opresc. Mai încearcă un întrerupător și storurile se închid iar.

— Ești bine? o întreabă Felix.

Nu vrea să încerce să zică „Lumini!" în fața lui, ca nu cumva să nu meargă. Se dă în spate.

— Da.

Felix închide frigiderul și iese pe altă ușă. Lauren dă să-l urmeze, dar Felix închide ușa și Lauren își dă seama că e o toaletă. OK.

E singură și aerul nopții de dincolo de ferestre pare mai aproape și mai dens decât în Londra; fără mașini, fără lumini, doar întunericul.

A presupus că Felix e avocat sau ceva de genul ăsta, dar oare avocații ajung *chiar așa* de bogați? Nu-i știe numele de familie, când verifică în telefon vede doar Felix B. și nici nu sunt facturi sau scrisori lângă ușă prin care să se uite. Dar da, are un vag accent. Încearcă să caute *Felix avocat*

Londra, Felix bancher Londra, Felix Norvegia petrol Londra, Felix milionar tech Londra și, fiindcă nu găsește nimic despre acest Felix, încearcă și *Felix lord scandinav Londra* și *Felix Londra crimă organizată*.

Ușa se deschide și Felix reapare.

— Aș vrea să mai lucrez puțin azi, e OK? o întreabă.

— Sigur. Perfect. Da. Minunat.

— N-o să dureze mai mult de o oră.

— OK, răspunde Lauren și dă să pună o întrebare — *e în regulă dacă mă uit pe aici* sau *cum funcționează luminile* ori *unde ar trebui să aștept* —, dar e soțul ei, bineînțeles, el e soțul ei și asta e casa ei.

Felix își scoate laptopul și îl pune pe masa din bucătărie. Și gata. Atenția lui e acum acaparată de calculator și Lauren e singură.

Ușa despre care credea că dă spre toaletă duce de fapt într-o încăpere mare, cu o spălătorie alături, o baie în cealaltă parte și o ușă mare care se închide pe dinafară cu cod. O deschide și se uită în întuneric, care e aproape și surprinzător de rece, dar, dacă iese, nu știe codul ca să poată intra înapoi. Se întoarce în bucătărie, unde Felix e absorbit de muncă. Trece prin salonul lung și întunecat, unde se uită mai bine la tapițerie: scaune vechi, de lemn, dar acoperite cu material multicolor, aspru la atingere. Apoi ajunge iar în holul de la intrare.

Mai vede niște uși duble. Le deschide. Dau spre o altă sufragerie, în care de-abia se vede ceva, plină de umbre lungi atârnând din tavan.

— Lumini, încearcă, încetișor.

Nu se întâmplă nimic. Așa că își adună curajul și rostește cuvântul mai tare, iar camera se supune. Umbrele întunecate se dovedesc a fi păsări împăiate care atârnă din tavan, cu aripile

larg deschise. Un păun. Trei coțofene. Cincisprezece sau douăzeci de vrăbii micuțe, maronii. Zeci de păsări care atârnă la înălțimi diferite, dar toate cu fața spre ea și spre ușă, suspendate în zbor. Ce naiba?

Primul ei impuls e să facă o poză și să i-o trimită Elenei, dar probabil a făcut-o deja prima dată când a ajuns aici, dacă n-o fi socotit cumva, în această nouă realitate, că o cameră plină cu păsări împăiate ar fi elegantă și primitoare. Se dă în spate și închide ușa. Nu, mersi. Apoi, mai precaută, deschide ultimele uși din hol. O seră plină cu plante. I-ar plăcea în mod normal, dar pereții sunt în întregime din sticlă și întunericul de afară pare să răzbată până la ea. Nu.

Scările care duc la etaj sunt de lemn, cu marginile treptelor vopsite în culori diferite. Tot decorul e foarte ciudat, pe jumătate casă veche de țară, pe jumătate halucinație. În timp ce urcă, își dă seama că una dintre trepte scârțâie. Banii nu pot cumpăra chiar totul.

În capul scărilor e o cameră mare, întunecată. Încearcă să zică tare „Lumini!“ și luminile se aprind. E într-o altă sufragerie, deși aceasta are o masă de biliard, trei aparate de pinball și un automat de jocuri, controlat de o motocicletă falsă de dimensiuni reale, așa că se gândește că e camera de joacă. Trage de maneta unuia dintre aparatele de pinball și îi dă drumul, dar aparatul e stins, nu e nicio minge în joc, așa că nu se întâmplă nimic, doar se aude un ecou.

E cea mai mare cameră de până acum, cu trei seturi separate de ferestre. Lumea exterioară ar putea nici să nu existe, din câte vede pe geam, chiar și când se apropie și își lipește fața de el, cu mâinile de-o parte și de alta a feței, ca să blocheze lumina.

Un coridor. O baie. Un dormitor: gol. Un alt dormitor: gol. Încă unul. Un birou, probabil al lui

Felix, cu rânduri întregi de dosare într-un dulap cu uși de sticlă. În unele dintre camere trucul cu „Lumini!“ nu funcționează, așa că încearcă să apese pe niște întrerupătoare și coboară și mai multe storuri, iar într-una dintre camere activează patul, care bâzâie și se înclină ușor.

Un singur dormitor pare să fie locuit: camera unui copil, plină cu postere cu jocuri video, înrămate și atârnate pe perete. Un birou cu câteva culegeri de exerciții și un calculator mare. Deci are un copil vitreg. Logic, își închipuise deja că e a doua soție, poate chiar a treia. Iese pe hol, cotește și ajunge iar în camera de joacă.

Urcă iar scările, spre ultimul etaj. Mai sunt doar două uși sus. Una dă într-un alt dormitor neatins, cu pereții portocalii la bază, dar care devin roz în partea de sus. Nu e sigură dacă îi place sau nu. Cineva din casă are gusturi groaznice și începe să creadă că e vorba chiar despre ea.

În spatele celeilalte uși e o cameră care pare să fie *camera lor*. Un dormitor enorm, un pat enorm, pe cât de lung, pe atât de lat. Și mai multe uși (își dă seama că le lasă pe majoritatea deschise în urma ei, dar asta e bine; altfel s-ar rătăci). O baie. Un dressing plin de haine bărbătești și de oglinzi. Altul: al ei, și mai multe rochii asimetrice, gulere înalte, croieli neașteptate, două sertare pline de pijamale. Și mai e o ultimă ușă pe care o deschide, în spatele căreia e, bineînțeles, o altă sufragerie. O canapea în formă de L, două fotolii, o chicinetă în colț și o bibliotecă de o formă ciudată, plină de obiecte pe care le cumperi doar pentru că ai o bibliotecă de o formă ciudată și îți trebuie lucruri cu care s-o umpli: un pește de porțelan, o clepsidră, o riglă de calcul, un borcan plin cu conuri ceramice.

E cea mai normală cameră de care a dat, deși în continuare e atât de întuneric afară, încât

deschide o fereastră și își aprinde lanterna de la telefon ca să vadă ceva, doar ca să se asigure că lumea încă există. Copaci, marginea unei alte clădiri, zidul casei de sub ea. Jumătate din ciudățenia locuinței e cauzată de liniște; probabil geamurile sunt perfect antifonate, dar, cu unul deschis, aude vântul, câte un zăngănit ocazional, urletul unui animal în depărtare.

Se așază pe canapeaua relativ normală, care se extinde ca un pat când își face loc pe ea, și caută. Își găsește soțul în e-mailuri. Îl cheamă Felix Bakker, e olandez și director financiar. Cumva are sens, din moment ce și ea lucrează în consultanță de afaceri; poate așa s-au cunoscut, poate compania lui e una dintre multinaționalele mari pe care au încercat să le atragă în Croydon. Dar după alte câteva minute de căutări, nu îi e clar ce face el. E însă limpede din e-mailuri ce face ea: aproape nimic.

Simte un gol în stomac când începe să caute pozele de la nunta lor, își imaginează castele, catedrale, douăsprezece candelabre maiestuoase. Dar dă de vreo patruzeci de persoane într-o vilă din Italia. Nat (însărcinată cu Magda, cel mai probabil), Adele, Caleb, mama ei, Elena. Vede și un băiat care pare să aibă zece sau unsprezece ani și pentru care, bănuiește ea, există camera cu jocuri video.

Totul e surprinzător de... modest, luând în calcul ce a văzut până acum.

Continuă să se uite la poze până când Felix vine lângă ea.

— Scuze că a durat atât.

— Nu-i nimic.

A venit aici ca să uite un bărbat care nu mai există. Nu se grăbește nicăieri. Poate să stea în tot felul de sufragerii, să tragă un pui de somn, să facă o baie într-una dintre căzile enorme, să facă un duș sub chestiile alea prin care apa curge din

tavan, să stea afară în jacuzziul pe care l-a văzut în câteva poze din telefon. O să se bălăcească în toate modurile posibile.

În plus, nu există niciun televizor aici! De fapt, nu ține minte să fi văzut vreunul în niciuna dintre cele patru sufragerii. Poate nu au televizor deloc? Poate în sfârșit a dat de un soț cu care nu trebuie să se uite la...

— *Mindhunter*? o întreabă. Pornește proiectorul! zice cu aceeași voce pe care o folosește mereu când vorbește cu aparatele din casă.

Un pătrat se aprinde pe peretele din fața canapelei.

Capitolul 16

Alarma lui Felix sună la ora 7:00. Se scoală și Lauren odată cu el. Îi e greu să se ridice din patul ferm și confortabil deopotrivă, dar i se pare mai politicos așa. Acum, că este lumină afară, vede pe ferestre dealurile îndepărtate, copacii, câmpurile întinse. Când coboară la parter, observă o pată pe geamul camerei de joacă, acolo unde a încercat să privească afară azi-noapte.

— Ce planuri ai azi? îl întreabă pe Felix.

— Doar ședințe. A, îi duc pe canadieni la tir diseară, e OK să-l iei tu pe Vardon și să ai grijă să se culce la timp?

Vardon: fiul, bănuiește Lauren.

— Da, la ce oră?

— Ca de obicei, răspunde Felix, fără să fie de ajutor.

Odată ce Felix pleacă la lucru, Lauren încearcă să-și facă o cafea. Pe blatul din bucătărie e un aparat, genul care se conectează la propria sursă de apă. Apasă pe cel mai mare buton pe care îl vede: dintr-o gaură se ridică un nor mic de aburi.

— Pornește espresorul, zice cu voce fermă.

Nimic.

— Fă cafea.

Nimic.

Apasă pe un buton mai mic. Se aprinde un bec roșu.

— Cafea! zice repede, pentru orice eventualitate.

Becul se face verde, apoi iar roșu, apoi bâzâie și se oprește de tot.

OK. Nu poate să meargă la pub sau la benzinărie să ia o cafea de acolo, pentru că e în mijlocul unor câmpuri enorme. Nu poate să

comande o cafea care să-i fie livrată repede de un băiat pe bicicletă pentru că, din nou, este în mijlocul unor câmpuri enorme. Nici măcar nu poate să improvizeze ceva cu o oală, o sită și o pereche de dresuri, pentru că espresorul funcționează cu cafea boabe, așa cum află atunci când reușește să deschidă un capac.

Va trebui să se mulțumească cu o cană de ceai.

În aceeași pijama de mătase albă pe care a găsit-o în dressing azi-noapte, cu cana de ceai în mână, se duce iar în holul de la intrare. Oare casa a existat și înainte sau a fost creată odată cu soțul? Dacă podul a trebuit să creeze totul din nimic, asta ar putea explica niște decizii arhitecturale.

Casa e mai puțin intimidantă în lumina zilei, dar la fel e ciudată. Se duce în camera cu păsări sinistre și observă câteva detalii noi. Pe un soclu scund din colț mai e o pasăre, de fapt un schelet, cu aripile osoase întinse. Pe perete: un dulap cu un colț de narval și trei puști adevărate. Asta explică ce a vrut Felix să zică prin „tir". Deasupra șemineului e o coroniță făcută din ceea ce Lauren crede că e păr de om, o combinație de culori naturale și pasteluri vopsite. Întinde mâna și atinge pasărea care coboară cel mai jos; are penele catifelate și, când o împinge, se leagănă ca un pendul.

În seră părea mai frumos. O să se ducă acolo.

Dar, când intră, observă ceva ce nu a văzut în întuneric. În capătul serei e o ușă care dă direct în grădină. Lângă ea e un suport de ghivece, pe care stau cinci-șase plante, o stropitoare de cupru și un pulverizator și deodată Lauren vede o plantă suculentă micuță într-un ghiveci urât pictat, pe care l-a decorat cu Elena, planta ei, primul lucru din noua ei viață pe care îl recunoaște ca aparținând vieții trecute și trebuie să se așeze pe unul dintre scaunele de răchită ca să se adune puțin.

Sub suportul de plante e o pereche de papuci care au forma picioarelor ei. Probabil s-a încălțat cu ei de o sută de ori și a făcut aceeași plimbare scurtă: a deschis ușa serei și a ieșit pe aleea pietruită. E nevoie de cod ca să poată intra înapoi, așa că trage o ferigă mare ca să țină ușa deschisă.

Aerul dimineții e încă puțin rece (probabil e în jur de opt, nu mai târziu): rouă pe iarbă, flori care se deschid spre cerul senin. Răsadnițe, o bancă, viță-de-vie pe arcade. Un rând de copaci înfrunziți, cu ramurile încărcate de mere verzi și roșii, aproape coapte.

Vede o buruiană care se înalță printre niște flori albe sau cel puțin crede că e o buruiană, din ce a învățat de la Jason, așa că se apleacă și o smulge și acum are o buruiană într-o mână și cana de ceai în cealaltă. Buruiana e țepoasă; un mănunchi de frunze rupte, rădăcina a rămas în pământ. Nu știe unde s-o pună, nu există niciun coș de gunoi, nicio grămadă de alte buruieni, nicio roabă, așa că se apleacă și o lasă acolo unde a găsit-o, aplatizând-o ușor.

Până la 9:45 a explorat din nou casa, a udat fiecare plantă din seră cu pulverizatorul micuț și și-a ras părul pubian surprinzător de bogat (probabil lui Felix îi place așa, lăsat natural, dar decide că preferințele ei sunt mai importante și că nu vrea să trebuiască vreodată să descâlcească păr pubian). Găsește mai multe măști de față cu ingrediente precum lăptișor de matcă, aur și opal măcinat. Când se apleacă să se uite în oglindă, i se pare că arată *bine*. Are părul mătăsos. Dinții imaculați. Singurul rid pe care îl are pe frunte de la douăzeci de ani pare estompat. Poate opalul e secretul? Sau mai degrabă folosește Botox. Orice ar fi, funcționează.

Își dă cu o cremă pe obraji. E rece și grunjoasă (instrucțiunile spun să o lași să acționeze o oră:

bogații au mult timp de pierdut). Apoi se întoarce la bucătărie unde găsește și organizează frigiderul de vinuri și, în spiritul aventurii și al opulenței, deschide o sticlă de șampanie. E amară; adaugă niște suc de portocale și, pentru o clipă, se gândește la Carter și la sticla cu mimosa din tren; deși încearcă să-și distragă atenția, i-a pierit pofta de șampanie, așa că o varsă în chiuvetă. Poate o să-și mai facă un ceai; se duce înapoi în seră cu cana și cu un iPad pe care l-a găsit pe un raft și observă că se deschide cu amprenta ei.

E în seră de zece minute, teoretic încercând să afle mai multe despre lumea asta, dar practic doar uitându-se la flori, când aude o mașină.

Oare s-a întors Felix? Sau au musafiri? Deschide iar ușa serei, iese, se urcă pe o bancă și se uită peste zid, spre aleea din față. O dubiță albă cu un copac pictat pe o parte tocmai parchează.

Din mașină coboară Jason.

Soțul ei, Jason.

Care există aici. În lumea asta.

Cum se poate să fie aici? Ce se întâmplă? A... găsit-o? O s-o implore să se întoarcă? Dacă soții rămân în lume după ce pleacă, știu ce li s-a întâmplat, își *aduc aminte*?

Nu s-a gândit niciodată că soții ar putea exista independent de rolul lor în viața ei. A presupus că ea i-a chemat, că sunt manifestări ale dorințelor ei secrete și ale deciziilor pe care nu a avut curaj să le ia, că podul îi creează din nimic.

Jason deschide ușa din spate a dubiței și scoate un șorț și niște mănuși de grădinărit, își pune șorțul și își bagă mănușile în buzunar.

O pălărie. O tavă cu plante. Încă una.

Până acum, nu pare să fie un bărbat care își caută cu disperare soția dispărută.

Nu a venit s-o găsească pe ea. *Lucrează*.

Probabil că Lauren scoate un zgomot, pentru că Jason ridică privirea, se uită la ea peste zid și îi

face cu mâna.
— Eu sunt, strigă. Am venit doar să toaletez puțin copacii și să aranjez noile răsaduri, așa cum am vorbit!
— Da, îi răspunde. Bună! O să... o să vin prin față...
— Nu te grăbi, am ce face!
Se dă jos de pe bancă.
Jason există și a venit să se ocupe de grădină. Lauren traversează repede sera, biblioteca și de ce dormitorul lor e tocmai la ultimul etaj? Trebuie să alerge pe două rânduri de scări înainte să apuce să-și curețe opalul măcinat de pe față, să-și dea jos pijamaua și să se îmbrace cu niște haine normale.
Își perie repede părul și se uită prin dulap, așa de multe rochii, așa de mulți pantaloni largi. Nimic, absolut nimic de care să-și aducă aminte. În sfârșit, o cămașă și o pereche de blugi. Doamne, blugii îi vin așa de bine!
Coboară scările și sandalele ei răsună, *toc-toc*, în casa mare și goală. Deschide ușa de la intrare, iese și vede: Jason, cu o roabă, ghemuit printre florile de lângă alee, mănușile, lopata, dubița. Nu lăsa ușa să se închidă, își aduce aminte la timp; așa că stă sprijinită de ea, cât s-o țină deschisă.
— Jason, îi zice.
Cum se poate?
— Bună.
Jason se ridică, îi zâmbește și vine spre ea. Soțul ei din urmă cu două sau trei săptămâni. Nu i se citește nimic ciudat în privire, dar ochii lui strălucesc pentru o secundă, nu dintr-un motiv anume, ci fiindcă o vede, o recunoaște drept o prezență fizică, în carne și oase.
— Bună, îi răspunde. Am venit doar să aranjez puțin copacii, răsadurile și plantele perene pentru anul viitor. Și probabil e momentul să verific și livada.
— Super. Perfect.

Lauren e în continuare confuză.

— Am niște idei pentru zidul din spate, dacă ai timp să vorbim. Cred că am plâns suficient după glicina aia, zice el.

— Da. Sigur. Ai... ai nevoie de ceva? Apă? Suc?

— Poate mai târziu? Ar trebui să mă apuc de treabă. Știi tu, să transpir puțin.

Flirtează? Și-a pus mănușile de grădinărit, așa că nu-și dă seama dacă e căsătorit. Dacă e, atunci nu se cuvine deloc. Sau poate face parte din meseria lui? Preț de o clipă, Lauren se simte prost față de soția lui ipotetică, alta decât ea.

Pietrișul îi alunecă sub picioare.

— Arată bine. Am smuls și eu câteva buruieni mai devreme.

— Da, au crescut mult de la ploaie și de la soare.

A mai zis asta și acum câteva săptămâni.

— OK, încheie Lauren. O să las ușa de la seră deschisă, în caz că ai nevoie la baie. Am puțină treabă...

Rahat, nu are nicio treabă, nu? Oare el știe asta?

— Dar o să fac niște cafea și ți-o aduc peste o oră, bine?

Își aduce aminte de espresor.

— Niște ceai.

— Perfect, răspunde Jason.

Jason Paraskevopoulos. În grădina soțului ei.

Capitolul 17

Informația asta nouă nu îi încape în creier, tot dă pe afară; are nevoie de o foaie de hârtie, de o tablă.

OK.

Priorități: astăzi va trebui să-l ia pe băiatul ăla, Victor, Vander, cum l-o chema. Judecând după cum arată camera lui și după pozele de la nuntă, pare să aibă cam doisprezece ani, deci se presupune că o să-l ia... după școală? Poate pe la 15:00? Până acum nu s-a grăbit să se lămurească, dar brusc mintea îi e invadată de gânduri, trebuie să înceapă să răspundă la întrebări și asta e cea mai simplă.

Pe copil îl cheamă *Vardon*, așa cum află din e-mailuri, și e, într-adevăr, fiul lui Felix, băiatul ei vitreg. Schimbul de e-mailuri despre el are loc între Felix și o anume Alicia, probabil mama lui; în CC apar Lauren și o misterioasă Delphine — dădaca, află Lauren după câteva minute.

În e-mailuri este menționată școala lui Vardon și Lauren intră pe site-ul respectiv — deși nu scrie când se termină programul, e dată adresa: la douăzeci de minute de mers cu mașina de aici.

Pune alarma la 14:30 și își șterge problema asta din minte.

E înapoi în seră, cu ușa deschisă, aude din când în când zgomote îndepărtate din grădină. Pașii lui Jason pe pietriș. Ușa dubiței care se deschide, apoi se închide la loc.

Îi găsește site-ul: grădini și peisagistică, operează în sudul Londrei și în Sussex. Are o poză cu florile din fața serei și cu livada în spatele lor,

cu descrierea *Grădină privată, West Sussex*. Pozele sunt făcute primăvara, când narcisele sunt în floare și muguri roz și albi împodobesc copacii care acum sunt plini de frunze. Și mai multe grădini: o curte cu gard viu, scund; o alee străjuită de copaci tineri și arcade și altă poză cu aceeași alee și cu descrierea *Patru ani mai târziu*. Pare să o ducă bine.

Bine, atunci. Și cum rămâne cu ceilalți soți? Dacă Jason e real înseamnă că și ceilalți sunt.

O întrebare îi umple mintea, dar nu îndrăznește să abordeze problema direct. Se gândește la ea pe ocolite, trece prin ceilalți soți mai întâi.

Michael — care era numele de familie? Soțul numărul 1. Callebaut. Michael Callebaut. Are un copil, o fiică; pe profilul de Instagram al lui Michael vede poze cu fetița, ba pe o bancă, ba alergând în parc, ba purtând o bonetă de bucătar și amestecând într-un bol. Niciun semn de vreo mamă până nu ajunge la pozele mai vechi și vede o postare aniversară: *Doi ani de când Maeve ne-a părăsit*, o poză cu clopoței în pădure, *florile ei preferate. Îmi va fi mereu dor de tine.*

Doamne! Bietul om. Biata femeie.

Kieran, al cărui nume de familie nu crede că-l știe. Îl caută oricum, citește inclusiv știrile, în cazul în care se dovedește a fi un criminal, nu doar un soț supărat, dar nu găsește nimic.

După Kieran a fost Jason care — da, care apare de după copaci, de pe o alee pe care Lauren nu a explorat-o încă, cu o roabă și niște răsaduri. Își ferește ecranul, pentru orice eventualitate. După Jason și alți câțiva soți pe care i-a expediat rapid, au venit Ben, care s-a mutat la Dublin, și Rohan, swingerul, care joacă tocmai în seara asta în spectacolul *Pirații din Penzance* în Richmond, suficient de departe de fericirea perfectă a lui Toby și a lui Maryam. Cale bătută!

Soarele intră o secundă în nori, apoi reapare.

Trebuie să se concentreze. Rohan. Iain, pictorul. Normo, consilierul juridic. Încearcă să-i păstreze în ordine cronologică, ca să nu-și piardă calmul.

În cele din urmă ajunge la el.

La Carter.

Mereu a reușit să se abțină să-și caute foștii iubiți pe Google, dar ăsta e un caz aparte.

S-a întors în America.

S-a întors în America și e foarte departe, dar asta înseamnă că nu voia să se căsătorească chiar cu oricine, că n-ar fi făcut chiar orice gest disperat doar ca să rămână în Marea Britanie; înseamnă că a plăcut-o, că a plăcut-o pe ea cu adevărat, nu a văzut-o drept un pașaport. A fost adevărat.

E într-o relație. Logic că și-a găsit pe cineva, firește că nu trăiește o viață tristă fără ea, că *e fericit cu altcineva*. Lauren simte un gol în stomac, în vintre, o greutate pe piept și fiori în spatele genunchilor cât timp se uită la poze: Carter și o femeie care râde, cu pălărie cu boruri largi, cu sprâncene perfecte, cu o cană de cafea, sunt pe un vas cu niște prieteni la o petrecere, e iarnă și sunt înfofoliți în haine groase (arată așa de bine în palton). După ce mai studiază niște poze, îi vede în costume de Halloween și sunt *adorabili*, nu au genul de costume improvizate sau prea sexy, care ar fi făcut-o pe ea să se simtă superioară; el e Domnul Tumnus, cu pantaloni de blană și copite de carton, iar ea e Vrăjitoarea Albă, într-o rochie de mireasă luată de la vreun magazin de caritate, o rochie care ar fi dat de furcă oricărei croitorese.

Rahat!

Ar putea să se ducă acolo. Are o grămadă de bani. Ar putea să-și cumpere un bilet de avion, probabil chiar la *clasa întâi*, ar fi ca și cum s-ar afla în altă sufragerie în timp ce niște oameni i-ar aduce vin. Ar ateriza și l-ar găsi pe Carter și ar sta

lângă el și ce? L-ar privi cum comandă cafea? Ar aranja să se întâlnească? L-ar angaja să facă ceva pe banii soțului ei? Ar încerca să-l ia de lângă o persoană pe care clar o iubește la fel de mult cum a iubit-o pe ea? E atât de evident din poze că e fericit cu femeia asta; îi recunoaște bucuria din ochi de pe vremea când erau ei împreună, când se uita cu drag la ea, nu la intrusa asta.

Dar dacă ar călători în America ar însemna să rămână blocată în lumea asta. Pe de altă parte, dacă l-ar trimite pe Felix înapoi în pod și ar reseta totul, Carter tot n-ar ști ce se întâmplă. Așa că cel mai bun scenariu ca să-l recapete pe Carter ar fi următorul: se duce acolo, le dă peste cap relația, se combină cu un fost care nu-și amintește de ea, divorțează de Felix și va fi mereu femeia care s-a folosit de banii soțului ei ca să pună mâna pe un tip pe care nici măcar nu l-a întâlnit în lumea asta.

Ar trebui să se gândească și la implicațiile mai largi care apar în ce-i privește pe soți, la cum decurge existența lor, la viața lor într-o lume fără ea, dar e copleșită, nu înțelege ce înseamnă toate astea. Oare o să rămână fără soți dacă sunt selectați din mulțimea de bărbați pe care ea i-ar fi putut alege drept miri, în loc să-i fie livrați în număr nelimitat? Trece de la cel mai probabil soț la cel mai puțin probabil? Invers?

Încearcă să abordeze problema dintr-un unghi diferit.

S-o ia cu pași mici. Situația de acum, casa asta, Felix. Dacă îl trimite pe Felix înapoi în pod, casa nu va dispărea, ci va fi tot aici, dar Lauren va fi înlocuită, probabil, de o altă brunetă cu 15 ani mai tânără decât Felix.

Se uită la mesajele de la el — minute întregi citește toate mesajele lor. În cele recente descoperă cuvinte de afecțiune când unul dintre ei e plecat. Informații practice, ore, locuri. Înainte de asta,

tachinări, poze, scuze de întârziere și glume; *mă dezic de literele mari, ca o persoană tânără; ți-am zis că pot să fiu flexibil, uite: nici măcar nu o să folosesc punctul,* și Lauren începe să-și dea seama cum s-a dezvoltat relația lor. Cu ceva vreme în urmă, îi scria *M-am simțit minunat cu tine* sau *Mulțumesc pentru o seară așa de minunată,* tot zic amândoi cuvântul „minunat“, minunat minunat minunat.

Caută mesaje către Carter, pentru orice eventualitate; nu e nimeni cu numele ăsta în telefonul ei.

Îl caută și pe Jason.

Are numărul lui pentru că e grădinarul ei; se panichează o clipă, crede că a atins numărul și l-a sunat din greșeală, dar nu, pe ecran apar mesajele, poze cu grădina, notițe, întrebări. *Cum ți se pare ăsta pentru grădină* și o poză cu un cactus din care atârnă globuri de Crăciun, dar majoritatea sunt mesaje serioase *poate astea* și câteva poze și nume de flori, plante cățărătoare împodobite cu sfere pastelate și strălucitoare în tot felul de culori, o floare albă, în formă de stea, pe care crede că o aveau și în grădina lor din Norwood Junction.

Pe măsură ce derulează înapoi, mesajele devin din ce în ce mai formale; apoi el îi zice *Da, sună-mă și vorbim,* iar ea răspunde *Bună, scuze că îți scriu din senin, dar te mai ocupi de grădini în Sussex? S-ar putea să am un proiect…* Cu câțiva ani în urmă, ea îi scrie *Stai liniștit, și la mine e haos — dar m-am bucurat să te cunosc mai bine, mai vorbim!* Iar el răspunde *Bună, m-am simțit foarte bine, dar mi-am dat seama că nu sunt pregătit pentru o relație acum.*

Ridică iar privirea. Jason e în curte, aranjează niște flori noi, alb cu galben. Așadar au ieșit în oraș acum câțiva ani, poate după ce s-a despărțit (mai devreme decât de obicei) de Amos (dacă a fost vreodată cu Amos în versiunea asta a lumii). Și el i-a dat papucii, dar oarecum politicos, măcar a binevoit să-i trimită un mesaj; știe că ar trebui să

aprecieze gestul, dar mereu a preferat ca bărbații să dispară fără să zică nimic.

Trei ani mai târziu, a luat legătura cu el și i-a cerut să vină să *se ocupe de grădină,* iar el flirtează cu ea în casa ridicol de scumpă a soțului ei, unde e, din câte își dă seama, o femeie întreținută și, din când în când, gazdă pe Airbnb.

Mesajele par nevinovate, pur și simplu căuta pe cineva care s-o ajute cu grădina, dar sigur, sigur a vrut să-i facă în ciudă: uite, tu m-ai respins, dar alt bărbat m-a vrut, iată ce bogată sunt. Uite, nu m-ai rănit deloc și mi-ar plăcea să te ocupi tu de grădina mea enormă, pe care, în caz că nu știai, o am acum. Pentru că e ușor — presupune Lauren, deși evident că n-a încercat până acum — să cauți pe Google *grădinar din zonă* și să găsești pe cineva. Probabil majoritatea oamenilor care au nevoie de grădinari nu apelează la persoane cu care au ieșit la două întâlniri și cărora le dau un mesaj câțiva ani mai târziu.

În tot procesul ăsta, lui Lauren nu îi e deloc ușor să se considere un om drăguț, cu intenții bune.

Se uită din nou în grădină. Jason e mai aproape acum, în partea asta din livadă.

Oare îi e *scris* să fie cu Jason? De aceea s-a întors la ea? Oare o să tot schimbe soți până o să ia decizia corectă? E greu de zis când nu are o linie directă de comunicare cu procesul din pod, în afară de faptul că i se tot trimit soți cu care trebuie să se descurce.

Se ridică și scoate capul pe ușă.

— Haide, îi zice, sigur poți să faci o pauză de ceai, nu?

După ce beau ceai, merg împreună până la zidul despre care vorbeau.

— OK, spune Jason, știu că am vorbit să fie verde și alb și cel mai evident lucru ar fi să punem niște

iasomie și s-o lăsăm să crească, nu?
— Da.
Lauren rupe o floare dintr-o tufă mare, o floare cu zeci de petale îngrămădite, pe care începe să le smulgă una câte una, în timp ce vorbesc.
— Dar cred că ar fi mai bine să luăm o decizie pe termen lung, chiar dacă o să avem de așteptat câțiva ani. Așa că mă întrebam ce-ai zice de niște trandafiri cățărători. Am putea să punem un Pierre de Ronsard, care începe cu un roz-pal, ce îi dă puțină textură, dar, când înflorește complet, se face alb. Mai e și Lamarque, versiunea sofisticată a unui Iceberg clasic, continuă el, prezentându-i niște imagini pe o tabletă.
— Da, are logică.
E intrigată de cât de multe știe versiunea asta a ei despre plante. Nici măcar atunci când era căsătorită cu Jason nu ar fi zis asta: el era cel care se ocupa de grădină, ea doar o admira. Lasă ultima petală să cadă.
— Știi că ar trebui să începi mereu cu răspunsul pe care îl vrei, nu? o întreabă.
— Poftim?
El arată către tulpina golașă.
— Nu e nicio garanție, dar, de obicei, florile au un număr impar de petale. De-asta începi cu *Mă iubește*, nu? Indiferent cu care începi, probabil același lucru va ieși la final.
— Nu știam, zice Lauren.
S-ar căsători oare cu omul ăsta? Din moment ce a făcut-o deja o dată...
— Ar trebui să mă întorc la treabă. Dar o să-ți trimit planurile, uită-te peste ele și zi-mi cum ți se par.
— Sigur, răspunde Lauren.
Poate să aibă o părere despre niște trandafiri. Chiar dacă n-o să mai fie aici când o să înflorească.

Capitolul 18

Își petrece restul dimineții într-un colț din seră, încercând să afle și mai multe despre Carter, ca și cum termenii potriviți ar deschide o bază de date cu toate viețile lui posibile. Încearcă *lumi paralele, soți alternativi*, dar fără niciun rezultat. Face o pauză ca să țipe la espresor, care nu se clintește.

Într-o nișă din bucătărie găsește însă un ecran pe care apar imagini de la tot felul de camere de supraveghere din casă: de la ușa de la intrare, din holul principal, două dintre sufragerii, aleea unde îl vede pe Jason smulgând o buruiană și verificându-și telefonul. Bucătăria: se vede pe ea însăși, în picioare, uitându-se la ecran, cu spatele încordat, apoi răsucindu-se spre cameră. Deasupra dulapului zărește un cilindru gri, discret. Face un efort ca să se uite și la celelalte ecrane: sera, dar, din fericire, unghiul camerei nu permite să se vadă ce a căutat ea pe Google. O magazie. O încăpere în care vede o bicicletă, o bandă de alergare și un aparat cu greutăți pe care nu le-a zărit în niciuna din camerele din casă, poate e o altă magazie. Nimic în dormitoare. Dar tot nu-i place asta.

Se simte și mai rău când găsește un meniu din care poate să selecteze *alte proprietăți* și vede o cabană, apoi apartamentul ei, sufrageria ei, aproape goală, cu doi străini pe canapea. Trebuie să se oprească; are un gol în stomac și urechile îi țiuie.

Jason bate la ușa serei ca să-și ia la revedere. S-a înnorat și mai tare, dar, când deschide ușa, aerul cald de afară se amestecă imediat cu răcoarea din interior. Începe să plouă din nou după jumătate

de oră. Picăturile răpăie pe acoperișul serei, mai întâi una, apoi alta, apoi sute, rapide, fără un ritm anume, după care ploaia se oprește brusc.

Îi sună alarma. Rahat, da, trebuie să-l ia pe Vardon, *Vardon*, ce nume ciudat. Se simte liberă, degajată, ca și cum toate emoțiile i s-au separat în bucăți mici și plutesc în corpul ei, fără să fie legate una de cealaltă.

Parchează la câteva minute de mers pe jos de... ei bine, de locul în care telefonul îi spune că se duce des la 15:20. Vede un grup de femei și un singur bărbat. Nu, mai sunt doi lângă poartă. Majoritatea poartă haine sport scumpe sau o combinație cămașă-pentru-ședințe-pe-zoom-de-acasă-și-colanți. Dacă trebuie să mai facă asta o dată, ar fi bine să-și găsească și ea pantalonii scumpi de yoga. Poate chiar să și facă puțin sport.

După câteva minute băiatul din poze se îndreaptă spre ea, posomorât.

— Vardon, îi zice Lauren.

Băiatul se uită urât la ea.

— Ți-am zis, mi se spune Mikey.

Are logică; dacă ar fi un copil pe nume Vardon, și ea ar prefera să i se spună Mickey.

— Îmi pare rău, Mikey.

Nicio reacție.

— Cum ți-a mers azi?

— Putem să plecăm? Nu vreau să fiu văzut cu tine.

Continuă să se uite urât la ea în timp ce se îndreaptă spre mașină, apoi se suie pe bancheta din spate. O tratează ca pe un șofer, se gândește Lauren, ca să-i arate cât de blazat e, ca orice puști în pragul adolescenței. Dacă ar face cu adevărat un efort să se împrietenească cu el, atitudinea lui ar durea-o.

— Ai... Pokemon? încearcă.

Băiatul își dă ochii peste cap și scoate un *îîîhhh* dezgustat.

— Nu știu, atunci ai teme pentru mâine?
— Am *doișpe* ani.
Ce ar trebui să înțeleagă din asta? E prea mare pentru Pokemon? Prea mic pentru teme? Invers?
— Clar.
— Vreau să mergem la McDonald's.
— Serios?
— Da.
Oprește mașina și caută cel mai apropiat restaurant; vede un drive-thru la douăzeci de minute depărtare.
— O să ne ia jumătate de oră să ajungem acolo. Ești dispus să petreci o oră în mașină cu mine pentru un burger?
Băiatul își lasă corpul subțire pe spate și mormăie din nou, disperat.
— Du-mă acasă.
Când ajung, își dă seama că tot nu știe cum să treacă de codul de la intrare, dar Mikey își târăște picioarele pe lângă ea și tastează un număr. Se aprinde o luminiță verde.
Cum intră în casă, fuge sus. E în regulă! Nu trebuie să petreacă timp împreună. O să aibă o mamă vitregă nouă în mai puțin de o săptămână.
În schimb, Lauren începe să caute prin sertarele din dressing până găsește un echipament de sport scump. Poate așa o să-i mai dispară din senzația că e în pragul disoluției, că se dizolvă în eter.
Îl găsește pe Mikey în camera lui.
— O să fiu în sală, îi zice.
Se uită la ea impasibil, apoi își pune căștile la loc și se întoarce la jocul lui.
— Care era codul de la intrare? L-am uitat.
— O mie de lasă-mă naibii în pace.
OK.
— Dacă nu vrei să mă duc la sală, pot să stau aici, cu tine, să petrecem timpul împreună.

Băiatul scoate un zgomot exasperat, pe jumătate icnet, pe jumătate geamăt.

— Nu *știu* codul de la sală. Nu am *voie* acolo, ca nu cumva să mă *înec*. Caută-l pe telefon.

— OK. OK.

Mai întâi caută o aplicație specială, pe care o și găsește, oarecum: un icon cu o cameră și un număr; îl deschide și vede sistemul de supraveghere. Îl închide repede. Codurile de acces sunt într-o notiță fără parolă. Probabil Felix nu ar fi de acord cu asta. Un cod de nouă cifre pentru intrare; un cod de opt cifre pentru anexe.

Afară e în continuare cald. Se uită după colțuri, încearcă uși; se duce spre o încăpere care se dovedește a fi plină cu greble și pământ, apoi mai dă de una care nu apărea pe camere și pentru care nu are niciun cod, dar în cele din urmă găsește și sala de sport.

Echipamente de tot felul, rachete de tenis, mingi. Aparate, greutăți. O bandă de alergare.

Și mai e ceva: miros de clor.

Mikey a menționat ceva de *înec*. Și da. O ușă din capăt dă spre o piscină acoperită. Piscina are zece-doisprezece metri; scaune de răchită; trei plante aproape vii; pereți de sticlă care dau spre câmpurile maronii.

O piscină adevărată.

Pe un ecran de lângă ușă sunt mai multe butoane, două dintre ele aprind și sting luminile, unul pare să pornească niște valuri domoale, dar piscina e în continuare acoperită, așa că oprește valurile imediat. Apasă pe alt buton și copertina se retrage: în fața ei apare un dreptunghi albastru, din ce în ce mai mare.

Își dă jos pantalonii de yoga și intră în apă. Copertina încă nu s-a retras complet și Lauren o urmărește, înaintează până îi ajunge apa la genunchi, apoi își scoate și tricoul și-l aruncă într-o parte. După ce se gândește o clipă și verifică să

nu fie camere de supraveghere, își dă jos și bustiera. Apa îi ajunge până la genunchi, până la talie, se lasă pe spate; plutește, cu părul desfăcut. Toată tensiunea din corp se diminuează. Se ridică, se lasă din nou pe spate, emoțiile haotice dinăuntrul ei plutesc și, pentru o clipă, par să se rearanjeze.

Nu poate să caute informații despre soți în piscină. Nu poate să ia notițe. Nu poate să scotocească după dovezi, nu poate să verifice unde a lucrat sau să se uite la pozele de la nuntă. Poate doar să fie ea, în corpul ei.

Stă acolo mai bine de o oră; degetele i s-au încrețit și îi e greu să plece, dar poate să se întoarcă mai târziu, cu un costum de baie și ochelari și oricum probabil n-ar trebui să-l lase pe puști singur prea mult (dacă i se întâmplă ceva, poate să reseteze lumea, dar chiar și așa). În plus, își dă seama că îi e foame, o senzație deloc complicată, pe care nu a mai avut-o de când au apărut soții.

În frigider găsește cutii întregi de mâncare sofisticată, deja preparată și livrată. Îl strigă pe copil.

— Alege, îi zice.

Mikey se uită printre pachete, strâmbă din nas și cere burgeri, dar nu au, sau înghețată, asta au.

— Servește-te, îl îndeamnă și îi întinde cutia și o lingură.

Ce ușor e să crești un copil! Cel puțin atunci când nu trebuie să iei nicio decizie ale cărei implicații durează mai mult de o săptămână! Lauren alege *tajine* cu năut și caise, pentru că durează cel mai puțin s-o încălzească, și, cât timp așteaptă, rupe o bucată de brânză pe care o mănâncă goală.

După cină se așază în înspăimântătoarea sufragerie a morții, unde nu e nicio cameră de supraveghere, probabil pentru că păsările ar bloca imaginea. Se uită la poze cu Carter în Denver cu altcineva, închide aplicația, apoi o deschide iar. O sună pe Natalie, care nu răspunde, și pe mama ei, care răspunde, dar care poate să vorbească doar câteva minute fiindcă trebuie să plece, ca să nu întârzie la o întâlnire cu rezidenții, altfel Sonia va face ce vrea cu eucaliptul și asta e pur și simplu inadmisibil.

Apare un mesaj: o conversație de grup despre copil. Mama lui le aduce aminte ei și lui Felix că n-are voie să mănânce nimic cu boia. Lauren își zice că e în regulă; e aproape sigură că înghețata nu are boia.

Puțin înainte de opt seara, puștiul coboară cu o pușcă lungă de jucărie, dar care pare adevărată, neagră cu verde, și îi spune că iese să vâneze veverițe.

— A, zice Lauren.

— Mă ajută să fac mișcare.

— Nu... nu cred că e o idee bună.

Băiatul scoate un sunet de dezgust chiar mai pronunțat decât până acum.

— Bine. O să trag la țintă în hambar.

— Nu... ai doisprezece ani. Nu cred că ai voie să deții o pușcă.

Nici măcar nu are voie să intre în piscină singur.

— Ți-am mai zis, e o pușcă cu aer comprimat.

— Cred... lasă-mă să vorbesc cu tatăl tău.

Nu e normal, nu?

— Și ce se presupune că ar trebui să fac?

Nu pentru asta s-au inventat desenele animate? Îl duce înapoi în camera lui și îi promite că, atâta vreme cât nu pleacă nicăieri, n-o să urce să verifice ce face. El e sceptic, dar acceptă; refuză vehement să se spele pe dinți. Refuză și s-o lase să-i ia pușca.

— E a mea, îi zice. Am primit-o de ziua mea.

Lauren încearcă s-o sune din nou pe Nat, care răspunde de data asta.

— Bună! Îl cunoști pe Vardon. Pe Mikey.

— Da, răspunde Nat. Uite ce e, știu că îi e greu singur, dar Caleb nu s-a simțit prea bine când au ieșit împreună. Patru ani e o diferență de vârstă mare și Vardon face tot felul de lucruri pe care Caleb nu are voie să le facă.

— Nu, nu e vorba despre asta. Sau, mă rog, cred că e. Are o pușcă cu aer. E normal pentru un copil de doisprezece ani?

— Nu mă miră. Dar nu e legal.

— Nu știu. Bănuiesc că mama lui e de acord? Ar trebui să-l las să facă ce vrea?

— Sincer, îi zice Nat și oftează, nu știu ce să-ți spun.

Când se întoarce Felix, Mikey doarme ca un îngeraș. Lauren pregătește ceai de zmeură, cu niște pliculețe mari, în formă de piramidă, în chicineta din sufrageria de la etaj.

Îi povestește lui Felix despre pușca cu aer și bărbatul râde.

— E o pauză bună de la jocurile video. Știu că nu îți place, dar și eu, și Alicia vânăm de mici. La țară e ceva normal. Și e doar o pușcă cu aer.

Se pare că au mai vorbit despre asta.

— A, ți-am luat ceva, îi zice Felix.

O mașină sport? Bilete la Coachella? Un aparat din acela vechi în care planetele se învârt pe niște bare lungi, încrustate cu nestemate? Nu: e un pachet de M&M's americane, cu covrigei, din care n-a gustat niciodată, dar probabil în lumea asta îi plac. Mănâncă una și da: au ceva special, sunt crocante sau poate senzația e dată de contrastul de texturi.

— Mulțumesc.

— Haide, dă-mi și mie câteva, îi cere Felix și se apleacă spre ea.

— Nu mai mult de trei.

Felix ia două și se uită la ea printre genele lui surprinzător de dese, de sub sprâncenele stufoase, de bărbat de vârstă mijlocie; zâmbește drăgăstos, mulțumit că Lauren e acolo. În pat, Felix stă pe spate, cu un braț întins spre ea, în timp ce adorm pe niște așternuturi ireal de confortabile.

* * *

A doua zi, dimineață, Lauren găsește un costum de baie și se duce din nou în piscină, gândindu-se că e genial să fii extrem de bogat. După ce a împărțit apartamentul ei de dimensiuni medii cu atât de mulți soți neașteptați, e incredibil să aibă așa de mult loc, să admire dealurile din fața ei, copacii, să se bucure de adierea de vară. Ca să nu mai pomenim de aerul condiționat — azi iar e cald afară, dacă ar fi fost la ea în apartament, și-ar fi pus cuburi de gheață în bluză ca să se răcorească. Aici aproape se bucură de căldură în scurta plimbare de la casă până la piscină.

Cum își umple timpul de obicei? Știe ce nu face, de exemplu, nu spală cearșafuri și nu dă cu mopul; unul dintre motivele pentru care se bălăcește în piscină acum e că în casă se află o femeie ciudată, care face curat, ordine, spală cănile în care și-au băut ceaiul de zmeură ieri.

Poate răspunsul e că nu face mai nimic.

Nu poate să rămână aici, evident.

Mă rog, crede că nu poate să rămână.

E clar că cel puțin o versiune a ei a decis că *poate* să rămână.

N-ar trebui să stai cu un soț doar pentru că are o vilă la țară, așa e, dar nici n-ar trebui să *renunți*

la un potențial soț pentru că are o casă prea frumoasă.

De fapt, dacă ar renunța la un soț doar pentru că e prea bogat ar fi rău pentru lume, prin intermediul lui are acces la bani și la putere. Ar putea să doneze, să zicem, măcar jumătate din suma enormă pe care o dă pe haine și ar face așa de mult bine! Sau banii pentru călătorii! S-a uitat în calendar și în e-mailuri și a găsit o combinație de bilete la clasa întâi și la clasa business, care, surprinzător, i-au fost trimise de un agent de turism, se pare că încă există meseria asta. Dacă ar călători la economic premium, care tot ar fi peste economic standard, ar putea să doneze diferența de preț pentru o cauză nobilă și ar ajuta lumea mai mult decât ar fi putut spera în fosta ei viață. În consecință, dacă privești situația așa, unii oameni ar putea spune că are obligația morală să rămână.

Nu o s-o facă, își zice, în timp ce se lasă pe spate, întinde mâinile și simte cum e înconjurată de apă. Dar înțelege cum ar fi putut să se întâmple asta. În teorie.

Capitolul 19

Decide că vacanța ei va dura fix o săptămână. A ajuns aici duminică; va pleca duminica viitoare sau luni, pentru că Felix pleacă în Elveția vineri dimineață și se întoarce de-abia duminică seara.

Miercuri seara fac sex, la inițiativa lui. Experiența e mai puțin ciudată decât a fost cu Jason și *mult* mai puțin ciudată decât a fost cu Toby. Felix e oarecum leneș: o invită pe ea să facă tot, să se unduiască, să lingă și să-l atingă în timp ce el stă relaxat pe spate. Nu așa face ea lucrurile de obicei, dar apreciază transparența dorințelor lui și, la urma urmei, e mai în vârstă decât ea, are părul de pe piept încărunțit, e probabil cel mai în vârstă bărbat cu care s-a culcat vreodată; se simte tânără prin comparație și se bucură de cât de mult pare s-o placă din punct de vedere fizic, nu se simte deloc nesigură, cum probabil s-ar fi simțit dacă ar fi stat deasupra unui bărbat mai tânăr. Se mișcă, se unduiește și îi urmărește reacțiile, micile schimbări de expresie și de respirație. Se bucură că pielea ei catifelată, pe care clar cheltuiește atât de mult, are acum un public potrivit. Se miră până și ea când începe să-i placă și când sugerează să repete totul și joi.

În rest, fiecare se învârte pe orbita lui și de-abia se intersectează. Inventează o poezioară ca să poată reține codul de la intrare: 442726236 coincide cu numărul literelor din fiecare cuvânt al propoziției *uite zeci de bărbați în camera de sus, delfin* (nu s-a priceput niciodată la tehnici de memorare). Felix îi oferă tot felul de atenții, ca punga de M&M's sau mesajele fără litere mari: un gin tonic în care a pus o floricică (E comestibilă,

nu?), un șal când stă în grădină și se face răcoare afară. De fiecare dată așteaptă să-i vadă reacția, așa că Lauren îi mulțumește și îi spune cât de mult apreciază, iar Felix zâmbește satisfăcut și se întoarce la treaba lui. Îi aduce și ea un biscuit o dată, în timp ce lucrează în birou, dar nu e nici pe jumătate la fel de mulțumit ca atunci când el îi aduce lucruri ei.

Uneori se simte puțin singură.

Îi scrie un mesaj lui Toby, care răspunde greu și își aduce aminte de tensiunea din cauza chiriașilor de pe Airbnb.

Începe să-i scrie un e-mail lui Carter, pe care firește că nu-l trimite, nici măcar de pe o adresă falsă, pe care o creează pentru orice eventualitate. Doamne, dacă ar fi stat mai mult timp cu el, dacă i-ar fi aflat secretele, povestea, suficiente detalii ca să poată scrie un e-mail în care să-i spună *Știu că pare improbabil, dar cum altfel aș ști ce fel de gumă de mestecat ai furat când aveai șase ani*?, dar cunoaște doar timpul pe care l-au petrecut împreună.

O sună pe mama ei, care vrea să vorbească doar despre casele din Spania, din apropiere de a ei, crede că Lauren ar trebui să cumpere una:

— E firesc să aveți și voi casa voastră aici și, bineînțeles, ar putea să stea în ea și Nat cu prietena ei și copiii, știu că ar vrea să vină mai des în vizită, dar nu avem loc pentru toți în casa mea prea mică.

— Sigur, îi zice, trimite-mi niște linkuri.

Poate să se prefacă măcar că o să cumpere o vilă în Spania, de ce nu?

A încercat să n-o deranjeze pe Elena în luna de miere, dar, după ce pierde 20 de minute încercând să-și dea seama cum să pornească aparatul de pinball, cedează, se trântește pe canapeaua din

camera de joacă și îi scrie: *Salut cum e viața de om căsătorit?*

Minunată, îi răspunde Elena după câteva minute. *Doamne, când mă gândesc că peste o săptămână trebuie să mă întorc la serviciu, mi se face rău.*

Spune-le că te-ai hotărât să rămâi toată viața pe insule, răspunde Lauren.

Nu putem să ne căsătorim toate cu milionari diabolici, îi scrie Elena.

Lauren își zice că sigur e o glumă. Felix probabil nu e diabolic. A căutat compania al cărei director financiar este, Wardrell Stern, o companie de tehnologie oarecare, care oferă „soluții".

Dar, pentru orice eventualitate, caută numele companiei și adaugă și cuvântul *diabolic*.

Ah.

Găsește... multe. Unele rezultate sunt doar prostii de pe internet: cineva care crede că Wardrell Stern a măsluit alegerile din Noua Zeelandă și produce dâre chimice pe cer (din câte își dă seama, Wardrell Stern nu are nicio legătură cu Noua Zeelandă sau cu straturile atmosferei), niște articole antisemite elaborate, care pornesc de la faptul că pe unul dintre fondatori îl cheamă Elijah Wardrell (Elijah Wardrell nici măcar nu pare să fie evreu).

Dar mai află și următoarele:

Camerele din casa lor surprind imagini care sunt stocate în niște servere la care a avut acces poliția.

Camerele celor de la Wardrell Stern și softul lor de recunoaștere facială au fost folosite la evenimente publice de anvergură, pentru identificarea oamenilor cu mandate de arestare.

Dronele celor de la Wardrell Stern au fost folosite pentru acțiuni de patrulare în preajma granițelor naționale.

Soluțiile de analiză a microexpresiilor oferite de Wardrell Stern au fost folosite ca angajatorii de la Wardrell Stern să afle dacă angajații lor mint că sunt bolnavi, înfloresc adevărul la interviuri sau își lasă mintea să zboare în timpul ședințelor video la care participă de acasă. Wardrell Stern face parte dintr-un program-pilot care va folosi aceleași soluții de analiză a microexpresiilor pentru a cerceta în detaliu persoanele care solicită ajutor de șomaj, care vor să încaseze polițe de asigurare și în cadrul chestionarelor de la vamă.

Wardrell Stern e o companie... poate nu tocmai bună.

Ar fi trebuit să se gândească că e ceva în neregulă când a văzut camerele.

Își ridică privirea din telefon. Logic, *logic* că era prea frumos ca să fie adevărat să aibă un castel la țară în care să locuiască pentru tot restul vieții. Își dă seama că intenționa să rămână, mai întâi o săptămână, apoi pentru totdeauna, dar acum nu mai poate s-o facă, trebuie să-l trimită pe Felix înapoi înainte să analizeze povestea încâlcită pe care și-a spus-o ca să ignore Wardrell Stern, camerele din fiecare cameră și gluma Elenei despre milionarii diabolici.

Deja face asta, simte cum începe să se gândească: *dacă am decis să rămân mai demult, n-are cum să fie așa de rău, probabil povestea e mai complicată decât zice un tip de pe internet*. Ajunge! Felix trebuie să se ducă în pod. O să se întoarcă în apartamentul ei micuț, dar ideea o sperie când se gândește la cât de înghesuit e, la cât de cald e acolo, la cât de aproape e mereu de soți; cum se poate ca, după cinci zile petrecute într-o vilă, să i se pară că *apartamentul pe care îl deține împreună cu sora ei* e o capcană? Trebuie să se gândească iar la povestea asta ca la o vacanță. Piscina. Mâncarea bună. Un soț amabil și distant cu care nu trebuie

să petreacă prea mult timp. După care se va întoarce acasă.

Ar prefera să-l aibă pe Carter decât această vilă, își reamintește și, după o clipă, ideea încă pare adevărată. Găsește din nou pozele cu el și cu iubita lui superbă. Vede o poză nouă; sunt lângă un lac. Nu a fost niciodată în America, dar i se pare că toată lumea e pasionată de lacuri acolo.

Felix e încă în delegație, așa că nu are nimic de făcut; e doar ea, singură, se plimbă din încăpere în încăpere, urmărită de camerele de supraveghere. Acoperă una dintre ele cu un prosop și primește o notificare pe telefon zece secunde mai târziu, *cameră obstrucționată.*

Își petrece seara de sâmbătă afară, în grădină, evitând casa, cu farmecul și cu amenințările ei. Felix îi trimite un mesaj aproape de miezul nopții: *Bună, iubito! Te distrezi în oraș? Am observat că nu ai fost în casă în seara asta.*

Ce naiba? E suficient de rău că sunt camere în toată casa, acum se și uită la ele? Intră în seră și face cu mâna. *Sunt aici! Am stat afară, m-am bucurat de grădină!*

Duminică încearcă să se bucure de ultima zi de vacanță, dar, după ce deschide cea mai scumpă sticlă de vin pe care o găsește și ia o gură în timp ce plutește în piscină pentru ultima dată, își dă seama că nu vrea să-l termine. Poate ar fi mai bine să citească? Să iasă la o plimbare? S-o sune iar pe mama ei, să vorbească despre casa în Spania pe care nu o s-o cumpere, despre creditul ăla, dar ce rost are dacă oricum o să dispară curând? Se urcă în mașină și ajunge la o fermă, unde privește găinile din coteț și se întreabă dacă vreuna dintre ele ar lăsa-o s-o ia în brațe.

Felix trebuie să se întoarcă pe la opt. Îi spune că o să pregătească ea cina. O ultimă seară plăcută — câteva ore în care n-o să se mai simtă ciudat. Găsește o rețetă de *dhal* pentru care crede că are toate ingredientele, deși e clar că nu e o bucătărie în care se gătește de la zero.

— Uau, rostește Felix când se întoarce și o vede cu șorț, în fața unei tigăi din care se ridică aburi. Arată bine.

— Și are și gust bun.

Lauren a tot gustat pe parcurs și, când și-a dat seama că preparatul nu e bun, a încălzit la cuptorul cu microunde un alt *dahl* de la congelator și l-a amestecat în tigaie, departe de văzul camerelor. Crede că n-a uitat să ascundă ambalajul în fundul coșului de gunoi.

— Mi-a fost dor de tine, zice el și o sărută ușor.

— Trebuie să amestec aici, îi răspunde și ridică lingura de lemn.

Nu mai e mult.

Mănâncă împreună la masa lungă din sufragerie, pentru că, la urma urmei, chiar a gătit azi. Felix aprinde până și candelabrul, care pâlpâie ușor și luminează scaunele multicolore ce se întind până în colțul întunecat al camerei.

— A, începe Lauren, cu un ton grijuliu. Cred că am lăsat niște acte în apartamentul din Londra. Sus, în pod. Știu că am adus majoritatea lucrurilor aici, dar am căutat peste tot și sunt sigură că am uitat cel puțin o cutie acolo. Știu că e complicat, dar acum nu avem chiriași. Dacă ai drum în oraș mâine, poți să treci pe acolo în drum spre casă și să mi-o aduci?

Capitolul 20

Se trezește din nou odată cu Felix. Acum știe să prepare cafea: apasă pe al treilea buton de la stânga, după care rostește „flat white" și „macchiato".

Felix zice că o să ajungă târziu acasă azi; poate pe la 21:00 sau 21:30. O să-i aducă și cutia cu documente.

Asta înseamnă că are în jur de douăsprezece ore la dispoziție să se pregătească pentru noua apariție.

Alege să-și petreacă ultima zi de opulență făcând cercetare, ceea ce înseamnă că stă la piscină și se uită la filme cu bucle temporale pe laptop (și-a dat seama în cele din urmă că nu contează dacă se udă).

Nu că ea ar fi într-o buclă temporală. Într-o buclă temporală problema e că nu există niciun progres, că totul se resetează constant, incontrolabil; nu are sens să faci nimic, pentru că nu vor fi niciodată efecte pe termen lung. Dar avantajul este timpul infinit: nu îmbătrânești, nu există consecințe pe termen lung dacă o dai în bară, nu mori și mai e și darul/blestemul anilor, al deceniilor, al secolelor în plus. Ai suficient timp să înveți fizică teoretică sau să cânți la pian perfect sau zece limbi străine ori cum să-ți rezolvi probleme din copilărie; ai timp să devii o persoană mai bună.

Dar ea nu primește timp în plus, cel puțin nu teoretic. Nu i-a fost acordat miracolul tinereții eterne. Calendarul nu se resetează cu apariția fiecărui soț; timpul curge mai departe, ca de obicei

și, se gândește Lauren, merge și ea înainte odată cu el.

Au trecut doar trei săptămâni de la apariția primului soț, dar detaliile vieții ei vechi par îndepărtate și vagi, au fost niște săptămâni lungi, în care nimic nu s-a schimbat, zilele s-au contopit. Ce făcea? Cum se simțea? Își nota niște sarcini în calendar și apoi le îndeplinea. Ieșea în oraș joia seara. Mergea la înot înainte de muncă marțea. Bea ceai cu Toby dimineața dacă lucrau amândoi de acasă. Mergea la cinema o dată pe lună. Înainte de schimbare, făcea des *frittata*, își aduce aminte; nu prea mai citea; uneori se ducea în parcul mai îndepărtat și admira persoanele pe role. Ea și Elena au călătorit la Florența în aprilie, într-un weekend. Uneori se întreba dacă nu cumva ar trebui să înceapă să iasă la întâlniri, apoi se gândea la tot procesul îndelungat și zicea că mai bine nu. Crede că era destul de fericită, că își vedea de viața ei, cu obiceiurile și cu prietenii ei, cu comenzile săptămânale de la supermarket, fără riscul de a se întâmpla ceva rău.

Ar trebui să plece. N-ar fi deloc o idee bună să se afle în casa plină de camere de supraveghere a lui Felix în momentul în care încetează să mai fie soțul ei.

La 16:00 se duce în dormitorul ei, ia o rochie asimetrică de mătase pe care nu a purtat-o niciodată și mai dă o tură prin casa asta ridicolă. Se plimbă prin grădină. Smulge un trandafir abia înflorit și și-l pune după ureche.

Nu îndrăznește să ia mașina, pentru eventualitatea că Felix s-ar duce în pod tocmai atunci și mașina ar dispărea de sub ea, făcând-o să zboare cu 100 km/h, sau brusc ar aparține altcuiva, care a depus o plângere la poliție pentru furt. Așa că merge pe jos până la gară, cam o oră. Aproape o enervează când își dă seama că pantofii

ei sunt extrem de comozi, chiar și după o plimbare lungă pe un drum de țară.

În trenul surprinzător de gol pentru ora 17:00 e răcoare. Stă cu spatele la sensul de mers, așadar clădirile par să fugă din calea ei, grădinile cu trambulinele lor, câmpurile și oile de la țară.

Se relaxează, legănată de mișcările trenului, când primește un mesaj de la Felix. *N-am găsit cutia, o s-o rog pe Nia să se uite în depozit mâine. Sunt în drum spre casă, ne vedem curând.*

Se oprește, citește din nou.

Și din nou.

A încercat să găsească cutia (și, bineînțeles, n-a reușit — probabil nici măcar nu există o cutie, n-are nici cea mai vagă idee despre ce e și ce nu e în pod). Și totuși îi scrie ei, nu soției din noul lui univers alternativ.

În continuare știe cine e.

În continuare sunt căsătoriți.

Nu s-a schimbat.

Ar fi trebuit să nu se bazeze pe pod pentru totdeauna. Poate a avut un număr fix de schimbări și le-a consumat pe toate. Poate ea e prea departe și podul funcționează doar când se află la cel puțin zece kilometri. Poate trebuie să-l oprească și să-l pornească iar.

Rahat! *Rahat*!

OK. Își verifică telefonul să vadă dacă nu cumva apare vreo știre ciudată, pete solare sau aurora boreală. Într-un fel e complet normal ca un pod să nu-ți transforme soțul în alt soț, așa că e o problemă greu de rezolvat.

Trenul continuă să huruie, din ce în ce mai aproape de vechiul ei apartament. Și dacă rămâne blocată cu Felix pentru totdeauna?

Cum ar fi?

În afară de povestea cu supravegherea diabolică, e un soț bun. E atent, grijuliu, îi lasă timp pentru ea. E suficient de detașat încât Lauren

să se simtă bine: nu trage vânturi lângă ea ca mai apoi să râdă de asta, nu lasă ușa deschisă când e în baie, nu vorbește despre sentimentele lui, nu ar face niciodată ce a făcut Jason când a ieșit din baie, cu ochii sclipindu-i de entuziasm, ținând un bețișor de urechi în mână și i-a arătat o bilă lucioasă de ceară, un munte de-a dreptul. Știe că obiceiurile astea sunt sănătoase pentru unii, dar, când ești catapultat în ele, când ești invitat să storci un coș de pe fundul unui străin sau să te uiți la un film porno pe care l-a găsit când nu erai tu acasă, asta e prea mult. Apreciază afecțiunea distantă pe care i-o oferă Felix. Spațiul dintre ei pare s-o elibereze, nu s-o îngrădească.

Fiul vitreg nu e ideal; clar toată povestea cu împușcatul veverițelor nu e în regulă. Dar și Felix făcea asta când era copil și el a ajuns normal, nu? Sau, mă rog, doar puțin diabolic, nu? În plus, puștiul stă cu ei doar o zi sau două pe săptămână.

Dacă rămâne, își zice Lauren, va ști să se bucure de toată averea mai bine decât majoritatea bogaților. Va fi genul de om bogat pe care nimeni nu-l urăște, genul de om bogat care lasă bacșiș mare, care e politicos și prietenos și despre care oamenii zic că e *surprinzător de decent*. Va fi recunoscătoare pentru tot: pentru grădină, pentru menajeră, pentru piscină, pentru haine, pentru posibilitatea de a comanda oricând ceva bun de mâncare, doar pentru că are chef sau pentru că e hrănitor, fără să se uite la bani. Nu a ales o asemenea viață, dar asta nu înseamnă că nu poate să profite de ea.

Și dacă nu mai are opțiunea să plece, nici nu mai e obligată s-o facă.

Sau, își zice, dacă nu o să i se mai pară un plan bun pe termen lung, ar putea chiar să divorțeze de Felix și cel mai probabil ar duce-o bine și după aceea; nu zice nimeni că, dacă te căsătorești cu cineva, trebuie să rămâi cu persoana respectivă tot

restul vieții, chiar dacă v-ați jurat iubire eternă. Caută *divorțuri simple în Marea Britanie* și află că divorțul e printre primii cinci factori de stres din viața unui om, dar bănuiește că cei care au alcătuit lista nu au trecut printr-o infinitate de soți.

Ar trebui să verifice vechiul apartament. Când deschide aplicația de supraveghere de pe telefon, vede direct casa de la țară. Când apasă pe „alte proprietăți", găsește o notificare roșie, apasă pe „activitatea de azi" și probabil o să-l vadă pe Felix încercând să găsească o cutie care nu există, dar nu e el.

E un soț.

Un *alt* soț.

O înregistrare video în care se văd scările și un alt bărbat, cu părul atent pieptănat, cu ochelari, tânăr. Urcă pe scară, apoi dispare din imagine. Îl vede și în sufragerie, cu un pahar cu apă în mână.

Un bărbat în casa ei. Și nu e Felix.

Nu ar trebui să aibă doi soți în același timp. N-are niciun sens: cum se poate ca un soț nou să fie surprins de camerele instalate de cel vechi? Dar regulile par să nu se mai aplice.

Îl sună pe Felix. Intră mesageria vocală. „Sună-mă", îi transmite. Începe să caute poze cu soțul nou în telefon, dar nu găsește nimic. Niciun mesaj către cineva care ar putea fi el.

Nu prea mai are baterie la telefon, doar 20%. Nu credea că o să fie nevoie să reziste atât; se aștepta să fie parașutată într-o lume nouă. Nici măcar nu și-a luat încărcătorul cu ea. Mergi mai repede, trenule, zice în gând, în timp ce gonește spre Londra și încearcă întruna să dea de Felix.

De la Norwoood Junction merge pe jos și aproape ajunge la apartament, mai are doar 6% baterie, când, în sfârșit, o sună.

Capitolul 21

— Bună, zice el, unde ești? Aplicația arată că ești în Londra.

Logic că nenorocita aia de aplicație îi arată unde e.

— Cutia, răspunde Lauren. Scuze, dar e important. Mai era cineva în casă când te-ai dus s-o cauți?

Mai are doar două minute până să ajungă pe strada ei. Își simte mâna transpirată pe telefon.

— Poftim? Stai să verific, răspunde Felix.

Lauren aude un fâșâit, apoi din nou pe Felix, mai clar, probabil nu mai e pe speaker.

— Nu, am trimis un intern, dar nu mi-a spus că a văzut pe cineva, te-ai uitat pe camere?

Lui Lauren îi ia câteva clipe să absoarbă informația, să o înțeleagă.

Își dă seama ce s-a întâmplat de-abia când intră pe stradă și vede casa: *podul încă funcționează*.

— Știi ceva? Te sun eu imediat.

Bărbatul din imagini nu era un soț. Bineînțeles că Felix nu s-a suit într-un tren sau într-un taxi ori într-o mașină de la firmă și nu a pierdut o oră bătând drumul până la vechea ei casă. Bineînțeles că a trimis pur și simplu un angajat. Bineînțeles.

Trebuie să se oprească în mijlocul străzii ca să respire ușurată, să închidă ochii, să se lase învăluită de senzația asta ca de apa din piscină.

S-a săturat. I-a ajuns. Vrea o viață nouă.

Și, atâta vreme cât îi pare bine că *pleacă* din viața asta, nu contează cât de mult zgomot face.

Așa că începe să meargă mai repede și deschide ușa de la intrare — codurile sunt în mesajele de pe Airbnb, unul pentru ușa de la casă, altul pentru

cea de la apartament — și urcă scările atât de bine cunoscute.

Casa e la fel de ciudat de goală ca atunci când a plecat, acum o săptămână. Caută un încărcător în dulapurile de la bucătărie, dar găsește doar patru borcane pe jumătate goale cu niște ierburi gri-verzui și niște cărți de bucate neatinse.

Probabil cei de la curățenie au pus un pachet de bun-venit pe masa din hol, o altă pungă de hârtie. O deschide. Înăuntru vede ceai și niște fursecuri cu ciocolată. Sticla de vin de alături costă 5,49 lire (după cum descoperă pe internet). Are dop cu filet și e mult mai ușor de deschis decât sticlele de sute de lire pe care le-a băut săptămâna trecută, așa că ia o gură. E bun, dar, deși nu-i place s-o facă, recunoaște că vinurile foarte scumpe au fost mai bune.

Sunt acasă, îi scrie lui Felix. *La casa mea veche. Nu mă mai întorc.*

Telefonul îi sună imediat. Respinge apelul.

Sună iar. Respinge apelul iar și îi mai scrie un mesaj lui Felix: *Sunt la apartament și nu mă mai întorc până nu vii și tu aici. Îți explic mai târziu,* după care își pune telefonul pe modul avion, ca să nu consume baterie și să nu se certe cu el.

Bun, acum trebuie să vadă dacă podul încă funcționează. Trage scara, care se poticnește ușor, ca de obicei; în niciuna dintre lumi n-au reparat-o ea și soțul ei. Urcă două trepte, suficient ca să-și bage mâna prin trapă. Și imediat se aprinde lumina caldă. Un bâzâit. Podul se comportă la fel de ciudat ca până acum.

Nu vrea să se ducă în sufragerie, unde sunt camere. În schimb, ia o carte de bucate din bucătărie, ca să aibă ce citi cât timp așteaptă, se duce în dormitor și se trântește pe ceea ce e, aproape sigur, patul ei vechi. Biscuiți geniali. Prăjituri inteligente. Budinci perfecte.

Se uită la rețeta de brioșe delicioase când aude un piuit la ușa de la intrare, apoi pași pe scări. N-are cum să fie Felix, nu? E prea devreme. Nu, e o femeie în costum.

— Lauren? strigă femeia din hol și aprinde lumina.

Afară s-a întunecat deja.

— Bună, îi zice Lauren, din pragul dormitorului. Ai cumva un încărcător de telefon?

Femeia se uită în geantă.

— Nu, scuze.

— N-are nimic. Te-a trimis Felix?

— Da, sunt... sunt Siobhan, ne-am cunoscut la petrecerea din vară.

— Da, așa e, zice Lauren și face un gest larg. Bine ai venit! Nu prea mai am baterie la telefon, așa că nu pot să-l sun pe Felix direct, dar mi-ar plăcea dacă i-ai transmite tu că sunt bine, că am de gând să stau aici până vine să mă vadă.

— Se întâmplă ceva... ești bine?

— Sunt bine, mulțumesc. Tu?

— Și eu.

Siobhan e tânără, probabil lucrează pentru el de câțiva ani doar. Nu a fost prea frumos din partea lui Felix s-o trimită pe ea să-i verifice soția.

— Vrei să sun pe cineva? Sigur vrei să vină Felix? Sau se întâmplă ceva... am căutat niște organizații.

Îi ia ceva timp să înțeleagă ce sugerează Siobhan.

— A, Doamne, nu! Nu cred. Nu, sigur nu.

Se uită la ea. Imaginează-ți cum e să ai, cât, 22 de ani? Să te trimită șeful să te ocupi de căderea nervoasă a soției lui și tu să ai tăria s-o întrebi dacă nu cumva e victima unui abuz. Nu asta și-a dorit Lauren, să vină un tânăr angajat în apartamentul ei, mult după terminarea programului. Dar își aduce aminte că nu există

repercusiuni. Siobhan se va întoarce la seara ei obișnuită odată ce vine Felix.

— Vrei niște vin? o întreabă. Sau niște biscuiți?

— Nu, răspunde Siobhan. Sunt bine. Poate niște apă?

— Sigur.

Lauren se duce în bucătărie și începe să caute un pahar prin dulapuri.

— Ia loc, o invită pe Siobhan, care se așază pe un taburet.

Brusc se aude soneria.

Siobhan se ridică.

— Nu fi prostuță, zice Lauren, stai jos, nu e treaba ta să deschizi. Și așa nu mă încântă prea tare faptul că Felix te-a trimis aici ca să te ocupi de problemele lui. Sper că o să te plătească în plus.

Pentru o clipă e cuprinsă de un spirit justițiar.

— Nu mă deranjează.

— De fapt, zice Lauren, ai vrea să răspunzi tu?

Și-a dat seama că, deși n-are cum să fie Felix, fiindcă el ar folosi din start codul, nu ar fi imposibil ca el să fi sunat vreun echipaj de urgență al bogătașilor. Poate o ambulanță privată pe care bărbații o pot trimite să se ocupe de soțiile lor recalcitrante, să le ducă la vreun centru de reabilitare de lux? Ia sticla de vin și biscuiții, se duce înapoi în dormitor și închide ușa. A învățat în prima noapte că un scaun sub clanță nu ajută deloc, așa că trage comoda și blochează ușa complet. *Ooof.*

Aude pe cineva în hol cu Siobhan. A, nu e niciun medic de lux. E doar Toby.

— A, bună, îi zice ea din spatele ușii.

— Ăăă, bună. Ești bine? M-a sunat Felix.

Felix ar trebui să învețe să se ocupe singur de propriile probleme.

— Sunt bine, răspunde. Dar nu plec de aici până nu vine și el. I-am zis deja asta foarte clar.

— Bine, spune Toby după un moment.

Lauren o aude pe Siobhan șoptind ceva, dar nu înțelege ce.

— Pot să intru? întreabă Toby.

— Aș prefera să nu.

Ultima dată când a rămas în dormitorul ăsta singură cu el a fost extrem de ciudat.

— Uite, ce-ai zice să-mi faci un ceai?

Nu vrea ceai de fapt și nici n-are de gând să mute comoda, dar asta o să-l țină ocupat.

Încearcă din răsputeri să facă ce trebuie. Dar are nevoie ca și Felix să-și joace rolul.

Câteva minute mai târziu, cineva bate la ușă.

— Eu sunt, o anunță Toby și apasă pe clanță.

Ușa se deschide spre exterior. Ah.

Toby se uită la comodă și pune cana pe ea.

— Ăăă, poftim ceaiul.

— Îmi cer scuze pentru chiriașii gălăgioși, zice Lauren. Să-i transmiți și lui Maryam asta. O să am grijă să nu se mai întâmple.

— OK. Important e să fii tu bine. Ești sigură că nu pot să intru?

— Da, răspunde Lauren din spatele comodei, ca și cum ar fi în spatele unei tejghele.

Toby așteaptă.

— Poți să închizi ușa? întreabă Lauren.

Toby ezită o clipă, apoi închide ușa încet.

Îl caută pe Carter. Mai are 3% baterie și e ridicol să-și folosească telefonul pentru asta, dar vede o poză nouă cu el și cu femeia. N-are cum să fie chiar așa de fericit precum arată, nu? N-are cum să fi montat corturi și să fi fugărit găini pentru ea, ca mai apoi să intre într-o viață care să-i placă la fel de mult.

Bateria se termină, telefonul i se închide politicos și ea rămâne singură pe pat. Aude din nou ușa de la intrare. Probabil a plecat Toby.

Apoi pare că e și mai multă agitație în hol. De data asta, în sfârșit, a venit Felix.

— Mersi, îl aude zicându-i lui Siobhan.

Apoi bate la ușă și o deschide ușor.

— Bună.

— Bună. Chiar am crezut că ușa se deschide spre interior, îi explică, arătând spre comodă.

Un moment de tăcere.

— Siobhan, mersi, mă ocup eu.

Femeia își ia geanta.

— Nicio problemă, îi răspunde, aproape convingătoare. Mă bucur că am putut fi de ajutor.

Lauren se uită la Felix, care așteaptă până se închide ușa.

— Ce se întâmplă?

Lauren credea că o să fie îngrijorat sau chiar supărat, dar în tonul lui simte altceva, ceva neutru, atent.

— Dacă urci în pod, o să-ți explic. Vreau să vezi ceva.

Scara e în continuare trasă în spatele lui.

— Nu... nu cred că vreau să fac asta. Dacă nu-mi explici înainte. Sigur înțelegi că e ciudat, nu?

— Promit că n-o să regreți, nu e nimic periculos, nu e nimic dezgustător. Nu pot să-ți explic cum trebuie. Dar îți cer să ai încredere în mine. Doar sunt soția ta.

Felix se gândește preț de câteva clipe.

— O să am nevoie de mai multe argumente, spune în cele din urmă.

OK.

— Nu-mi place să procedez așa, dar o să înțelegi când o să vezi. O să te mai rog o dată să urci în pod. Te rog s-o faci pentru mine, pentru că mă iubești și ai încredere în mine.

Felix se uită spre scară, apoi din nou la ea.

— Și dacă n-o faci, mi-e teamă că va trebui să le dezvălui tuturor secretul tău.

Exact ca atunci cu Jason și mâncarea lui preferată, se gândește că probabil Felix are vreun secret.

Felix se holbează la ea pentru o fracțiune de secundă.

— Secr...

— Știi despre ce vorbesc.

E multimilionar, e directorul financiar al unei companii fără îndoială diabolică, a divorțat de două ori și s-a căsătorit de trei, își lasă fiul să folosească o pușcă cu aer comprimat și are o cameră plină cu păsări moarte; nu știe ce secret are, dar sigur are *ceva* de ascuns.

— N-am vrut să aduc vorba despre asta, dar nu am de ales, adaugă.

Expresia lui Felix se schimbă brusc și, pentru o clipă, Lauren se întreabă dacă nu cumva a greșit, dacă nu cumva Siobhan știa ceva ce ea nu știe, dacă nu cumva e o idee proastă să amenințe un bărbat bogat și puternic când e singură cu el; se gândește să-l strige pe Toby sau să sară peste comodă și să fugă în sufragerie, în raza camerei de supraveghere, dar Felix zice brusc:

— Lauren, nu știu despre ce vorbești.

Dar e clar că știe. Lauren nici n-are habar de vreun secret și nici nu-i pasă.

— E în regulă, n-o să spun nimănui, te iubesc, nu e mare lucru. Dar am nevoie să te duci în pod, măcar zece secunde. Cinci. Promit că o să înțelegi odată ce ajungi acolo.

Se simte prost, nu e obișnuită să-l vadă așa de stresat, dar o să-i fie mai bine curând.

Felix se urcă pe scară, mai face un pas, apoi încă unul. Mai întâi îi dispare capul în întuneric, apoi trunchiul. Lauren vede lumina pâlpâind, apoi aude bâzâitul.

Primul lucru pe care îl observă e că tensiunea din vezică, de care nici măcar nu fusese conștientă până acum, a dispărut în lumea asta nouă. Tot corpul i se relaxează când intră într-o viață în care nu se ascunde în dormitor.

Podul a funcționat.

Pășește spre ușa care până acum câteva secunde era blocată de comodă și așteaptă ca următorul soț să coboare. Totul e iar nou; totul a revenit la normal și totul e diferit.

Capitolul 22

Noului soț îi place să-și lipească nasul de coada ochiului ei închis și să apese. Celui de după îi place să-i lingă urechile, să-și introducă limba în interiorul pavilionului. Următorul se preface că degetele ei de la picioare sunt un pian. Unul își pune un suport de ouă (în lumea asta, are suporturi de ouă) pe vârful penisului.

Îi lasă să treacă pe lângă ea ca niște frunze pe asfalt. Intră în viața ei, petrec o zi sau două împreună și îi trimite mai departe.

La început se forțează să caute cât mai multe informații despre fiecare în parte. Verifică unde lucrează ea de fiecare dată, cu cine a mai rămas prietenă, ce îi place să facă, ce fac Carter și Jason în fiecare lume, uneori îi caută chiar și pe Rohan și pe Felix, să vadă dacă sunt bine (într-una dintre lumi Felix e la închisoare, ceea ce o șochează, însă doar pentru că a mințit despre succesul companiei lui și, sincer, Lauren nici nu știa că e ilegal să faci asta). Mereu o parte din ea speră să-l găsească pe Carter singur și deznădăjduit; dar nu se întâmplă niciodată asta. De cele mai multe ori, e cu aceeași femeie fericită, își petrece timpul în aceleași baruri din Denver.

În cele din urmă, nu mai verifică nimic. Oricum lumea se va schimba curând. Începe să-și folosească zilele de concediu medical, pe care le primește din nou de fiecare dată când se schimbă lumea; face prăjituri, se plimbă, citește. Se duce la Elena, care s-a întors din luna de miere, și își petrec pauza de prânz împreună sau bea cafea cu Toby, cu care se înțelege din nou bine. Din când în când își mai ia câte o zi liberă, iese în oraș și

cheltuie bani pe care nu îi are: încearcă diverse meniuri din restaurante, diverse manichiuri sofisticate, se zgâiește la tot felul de genți din Selfridges, apoi cumpără una pe care o folosește ca să ascundă un burger când intră la film. Odată se preface că trebuie să plece într-o delegație și merge în parcul de distracții Alton Towers, unde se dă în roller-coastere ca să vadă dacă Amos avea dreptate și dacă o zi petrecută într-un parc de distracții după o despărțire ar putea s-o ajute să-l uite pe Carter; nu prea o ajută, dar măcar se distrează.

Până la urmă, începe să se ducă din nou la serviciu, cel puțin în lumile în care lucrează la consiliu, ca să mai stea de vorbă cu Zarah și să mai iasă din casă. Are încă o ședință cu tipul cu brutăria. De data asta vrea să-i dea numele *Loaf is all you need*[5] și Lauren se gândește că ar putea încălca niște drepturi de autor, dar nu e sigură. E oare un nume mai inspirat decât prima variantă, „Pâinea bună trece primejdia rea"? Se gândește mult și decide: da, poate?

— *We found loaf*[6]? sugerează Zarah după ședință, când stau de vorbă.

— Într-un loc fără speranță? Nu se prea potrivește cu mesajul pe care încearcă să-l transmită consiliul. *Tainted loaf*[7]?

De data asta Zarah chiar pare confuză.

— Haide, sigur o știi. *Pam-pam*. Sigur ai auzit-o.

Lauren își scoate telefonul și pune primele 30 de secunde din piesă.

— Serios? Nu-ți sună deloc cunoscută?

Zarah ridică din umeri.

— Scuze, m-am născut în secolul ăsta.

— E celebră, zice Lauren. Chiar și Rihanna a luat o bucată din cântec și a folosit-o într-una dintre piesele ei.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Sunt cu opt ani mai mare decât tine.

— Așa mai merge, spune Zarah. Ești pe cât de tânăr te simți.

Chiar și atunci când se duce la serviciu, tot îi rămâne mult timp liber. N-are niciun rost să facă sport: orice urmă de tonifiere ar dispărea când trimite un soț în pod. Dar se gândește că poate să învețe, așa că citește despre flori, gândindu-se la versiunea ei care le înțelegea atât de bine când stătea în casa lui Felix. Hortensii, glicine, ochiul-boului, azalee, tot felul de trandafiri cățărători, până când dă de cel pe care l-a ales pentru zidul de cărămidă roșie. Apoi caută informații despre cum să-și îngrijească mai bine planta suculentă micuță, însă află că singurul lucru de care aceasta are cu adevărat nevoie e să fie lăsată în pace.

Asta îi cam taie elanul de învățat, dar e bine de știut că se poate.

În schimb, cheamă și mai mulți soți.

Uneori i se pare că există un tipar, ceva ce ar trebui să înțeleagă. Apar trei bărbați albi pe nume Tom, unul după celălalt, fiecare mai înalt decât precedentul. Cinci bărbați cu chelie și cu barbă. Patru bărbați din cele patru țări care au câștigat Cupa Mondială la cele mai recente ediții. Dar tiparul nu se confirmă niciodată și dă iar de bărbați pe care ar fi putut să-i placă și care ar fi putut s-o placă pe ea. E sigură că fiecare soț e cineva pe care ar fi putut să-l întâlnească, undeva, cumva, dacă ar fi luat alte decizii. Fiecare soț e cineva cu care i-ar fi plăcut să-și petreacă timpul și căruia i-ar fi plăcut să-și petreacă timpul cu ea. Fiecare soț e cineva cu care ar fi putut să se căsătorească, dacă lucrurile ar fi stat doar puțin diferit, dacă s-ar fi dus la o petrecere anume, dacă ar fi purtat o haină anume sau dacă s-ar fi uitat într-o direcție anume.

Asta nu înseamnă că a fost o *idee bună* să se căsătorească cu fiecare dintre ei.

Dă de un soț a cărui pasiune pentru libertatea de exprimare e obositoare. De un soț care iese în continuare la alergat cu fosta lui iubită, de patru ori pe săptămână. De un soț care pretinde că nu poate fi păcălit de iluzii optice, care se uită la luna uriașă de la linia orizontului și spune că lui i se pare doar o lună mică și banală, care se uită la linii îndoite la capăt și susține că toate au clar aceeași lungime.

Unii dintre soți scot tot felul de zgomote. Rostesc aceleași cuvinte întruna. Unul își pune o mână pe fruntea ei când stau în pat; are degetele răsfirate și apasă, o compresie care pare să-i liniștească toate gândurile haotice; îi e dor de senzația asta când bărbatul pleacă, încearcă să i-o explice și următorului soț, dar el nu reușește să înțeleagă. Un soț face patruzeci de flotări în fiecare dimineață și, când îl întreabă cum i-a mers peste zi, ridică din umeri și răspunde:

— Măcar am făcut patruzeci de flotări.

Unul dintre ei stă într-un picior când se spală pe dinți, deși Lauren nu-și dă seama de ce. Unul își păstrează unghiile de la picioare într-un borcănaș și zice în glumă (sau cel puțin Lauren crede că e o glumă, dar nu află niciodată sigur) că o să facă gelatină din ele când o să strângă suficiente.

Nepotul ei, Caleb, doarme la ea într-o noapte; Nat nu i-a permis niciodată să facă asta și Lauren se întreabă dacă acum, că e căsătorită, e mai respectabilă în ochii surorii ei, mai de încredere, dacă Nat simte că se poate baza pe ea suficient cât să i-l lase în grijă pe Caleb. În definitiv, timpul continuă să se scurgă.

— Sunt prea mare pentru crochete de pește, zice Caleb solemn, confirmându-i gândurile. Vreau un cârnat, adaugă și începe să alerge dintr-o cameră în alta, coboară scările, apoi le urcă iar, vâjâind. Și ketchup, strigă.

Un soț mănâncă două smochine în fiecare zi la micul-dejun, cu totul, până rămâne doar cu câte o codiță în fiecare mână.

Se face din ce în ce mai frig, dar câte o oră de soare îi îngăduie să spere că vor veni și zile mai plăcute, însă oricum i se pare că soții sunt mai ușor de iubit când e frig afară. Îi place să se cuibărească lângă ei. Să bea ciocolată caldă. Să se uite la filme pe canapea. Bărbați în cardigane, care poartă fulare, ca niște ursuleți de pluș înfofoliți, adorabili. Vara soții se îmbrăcau mai urât, miroseau mai urât, se îmbătau mai des (deși, sincer, și ea se îmbăta mai des atunci), făceau grătare proaste sau începeau tot felul de proiecte prin casă, pe care le abandonau rapid. Simte mai multă afecțiune pentru soții de toamnă. Începe să-i țină trei-patru zile, în loc de una sau două și chiar visează cu ochii deschiși la un bărbat pe care ar vrea să-l păstreze mai mult. Nu încă, nu încă, nu e tocmai pregătită. Tot nu l-a uitat pe Carter, așa că profită de pod și de lumile alternative pe care i le oferă. Poate curând.

O sună pe mama ei marțea. În afară de asta, își acceptă programul așa cum e. Într-o seară are grijă de Magda, care îi toarnă jumătate de cutie de lapte în geantă. Într-o zi se duce în Hastings, la prietena ei Parris; e frumos acolo și merge și la o librărie minunată, însă Parris îi tot repetă cât de ieftine sunt lucrurile acolo față de Londra, de la halbele de bere la casele din zonă.

— Dar să nu mai spui nimănui, nu vrem să vină toată lumea aici și să strice totul! adaugă, deloc convingătoare.

Într-o după-amiază, adună gunoaie din Tamisa împreună cu o prietenă nouă; li se face un instructaj rapid, care include și avertismentul că ar trebui să se ducă la doctor în caz de febră sau de greață, pentru că există riscul unei boli care se

răspândește în apă prin urina șobolanilor. Bucuriile Londrei!

Merge la o un spectacol inspirat din *Antigona*, într-o parcare cu mai multe etaje din Peckham, cu Rob, Elena și soțul; publicul e invitat să-i fugărească pe actori pe scări și prin încăperi misterioase, iar ea și Rob se trezesc blocați într-un lift cu unul dintre interpreții principali. Actorul are o stație radio și reușește să anunțe echipa de producție de problema lor, fără să-și iasă din rol.

Soțul, care a cumpărat biletele, se enervează că a ratat o așa experiență unică.

— Nu cred că era în scenariu, îi zice Lauren. Cred că liftul s-a blocat pur și simplu.

Însă asta nu-l înveselește, așa că Lauren îl trimite înapoi în pod.

Cât timp e el acolo, Lauren se duce în baie să-și aranjeze părul și să se dea cu ruj, ca să-l întâmpine cum se cuvine pe următorul soț. Îi place să înceapă o nouă viață pregătită. De sus se aud un bâzâit, un zăngănit, un pârâit; înapoi în hol, apar mai întâi niște picioare, apoi soțul coboară, se întoarce și, după o clipă, zâmbește.

E unul dintre aceia drăguți. Lauren îi zâmbește la rândul ei.

— Bună. Bine ai venit în hol.

Se pare că poți să-i spui pur și simplu asta unui soț și de cele mai multe ori el nu comentează.

— Și eu mă bucur să te văd.

E mai degrabă bine-făcut, nu slăbuț; pare să vină din Asia de Est și e cam de vârsta ei. Are accent — poate e australian?

Casa pare mai ordonată decât de obicei și mai luminoasă. Un poster înrămat cu o ilustrație geologică veche. O vază nouă, galbenă, cu flori pe care le recunoaște din zilele în care a învățat despre plante: dalii.

Și soțul se uită în jurul lui.

— A, dacă tot am terminat treaba în pod, mi-ar prinde bine o cană de ceai.

— O să ți-o aduc în sufragerie, îi zice Lauren.

Perfect. Poate să-și verifice telefonul, să se uite prin bucătărie, să înțeleagă cum e viața asta. Se uită la masa pe care sunt niște scrisori, de unde află că pe soț îl cheamă Bohai Strickland Zhang și că ea e Lauren Zhang Strickland. Da, merge.

Bărbatul vine în spatele ei, ia o scrisoare, se duce mai întâi în camera de oaspeți, apoi în sufragerie.

Telefonul: un amestec de mesaje practice și afectuoase de la Bohai. Și de la Toby, Nat și Elena: da, pare în regulă, deși în cel mai recent mesaj de la Elena scrie doar *BARRY SPILES* și Lauren nu înțelege la ce se referă. Tot acolo lucrează.

Apa din ibric (nou) dă în clocot. Pliculețele de ceai (de la Yorkshire) sunt pe blat. În frigider au doar lapte de migdale. Încearcă să-i pregătească ceaiul doar cu lapte, fără zahăr, poate nimerește.

Când îi duce cana, Bohai se uită la ceva pe telefon, lângă fereastră.

— Ți-am adus ceaiul, îi zice Lauren.

Bărbatul ridică privirea și îi zâmbește. Are ceva ce puțini dintre soți au avut, se uită la ea cu o atenție reînnoită de fiecare dată, în loc s-o vadă ca pe un fundal bine cunoscut. Poate sunt proaspăt căsătoriți.

— Așadar, îi zice și se așază pe fotoliu, în timp ce ea se așază pe canapea. Ce planuri ai săptămâna asta?

— Nimic special.

Lauren își deschide calendarul: o cină cu Rob și cu Elena, dar în rest, mai nimic.

— Tu?

— Nimic deosebit.

Mai ia o gură de ceai; Lauren îl imită și se uită în jur. Ferestrele par mai luminoase decât de obicei, ca și cum ar... a, stai. Se uită din nou în

calendar. În ultimele opt zile, în calendar scrie *SHAN*.

De-asta e așa de ordine: au avut un musafir. În pozele de pe telefon îl vede pe soț, împreună cu o femeie mai în vârstă, în parc, sub o umbrelă. Mama lui?

— Shan a ajuns cu bine acasă? întreabă relaxată.

Bărbatul mai ia o gură de ceai.

— Da, din câte știu. Mă gândesc că ne-ar fi anunțat dacă ar fi pățit ceva, nu?

Se lasă din nou tăcerea; nu e o tăcere agreabilă și nici tensionată, doar puțin stânjenitoare. Poate s-au certat și încearcă să se împace sau poate s-a întâmplat ceva cu femeia care e posibila lui mamă, poate au de luat o decizie importantă pe care o tot amână.

— Ai chef să ne uităm la televizor?

— Da, îi răspunde Lauren, până să termine el întrebarea.

Până și *Mindhunter* e mai bun decât asta.

Dar, când intră pe Netflix, constată că începuseră să se uite la un documentar despre foci, la altul despre niște oameni care se prefac că trăiesc în secolul al XIX-lea și la *Prietenii tăi*. Soțul ezită, apoi apasă pe buton.

Începe: e un episod din mijlocul sezonului, dar e greu de identificat, pentru că e dublat în franceză.

I s-a mai întâmplat asta, a mai dat de soți cu care a învățat măcar puțin germană sau arabă ori română; uneori ca hobby, alteori ca să poată să le salute familia și să poarte o conversație de câteva minute. Vocabularul ei în franceză se rezumă la *le train, le billet, la baguette, bonjour* și știe să numere până la douăzeci. Soțul ăsta nu pare să aibă viață lungă aici.

Dar casa lor e foarte curată, chiar dacă doar de dragul unui musafir, ar fi păcat să renunțe așa de repede. Poate să se uite la 22 de minute dintr-o

comedie într-o limbă pe care nu o înțelege. Pentru soțul ei.

Caută în telefon în timp ce *Prietenii* dansează pe fundal. Nu dă de nicio poză de la nuntă sau cel puțin nu cu ușurință — probabil sunt căsătoriți de ceva vreme — și nici prin mesaje nu găsește nimic care să-i explice de ce atmosfera e puțin ciudată.

— A, zice soțul, Bohai, după câteva minute. Ai auzit și tu?

Lauren ascultă.

— Ce anume?

— Nu știu, un bocănit? Sus, în pod.

Oare e alt soț? N-are cum.

— Nu am auzit nimic.

— Mă duc să verific. O fi căzut ceva?

Păcat, își zice Lauren. E obosită. I-ar fi prins bine să se culce, să se odihnească, să vadă cum arată lucrurile dimineață, în loc să aibă de-a face cu un alt bărbat. În fine. Unele căsnicii pur și simplu nu au sorți de izbândă.

— Bine, aprobă ea.

Oare are sens să se rujeze iar pentru următorul soț? Stă pe canapea și aude cum cel de acum trage scara, cum se chinuie puțin ca s-o facă să treacă de punctul în care se poticnește mereu.

De data asta pare că s-a înțepenit de tot.

— Dă-o în stânga, îi strigă Lauren.

— A, da, zice el și reușește în cele din urmă.

Hmmm.

— Mersi, adaugă.

Lauren încearcă să se lămurească, dar nu reușește să gândească suficient de repede.

— Stai!

— Da, imediat, se aude vocea lui din hol.

Lauren se ridică, pe jumătate încurcată în pătură, pe care o lasă să cadă pe podea și iese din sufragerie în grabă. Soțul de-abia a început să urce pe scară; capul nu i-a dispărut încă prin trapă.

— Nu, zice ea.

— Vin imed…

Lauren face un pas în față, ridică o mână, îl prinde de tricou, cât de sus ajunge. Bărbatul se uită în jos, fața îi e încadrată de trapa spre pod.

— Mă întorc imediat, spune, enervat.

— Nu cred că ar trebui să urci acolo.

— Am auzit iar zgomotul ăla.

Știe deja conversația asta. Dar o știe din cealaltă perspectivă.

Oare chiar are dreptate? Nu se poate.

Dar așa e. Scara l-a dat de gol; dacă ar locui aici cu adevărat, ar ști cum să tragă scara. Și nu știe.

— Vin imediat, spune el iar și își smulge tricoul din mâna ei, după care mai urcă o treaptă.

Lauren mai are doar o clipă la dispoziție până când bărbatul va dispărea pentru totdeauna, așa că îl apucă iar de tricou, chiar dacă el e deja cu două trepte mai sus.

— Ba nu. Nu-i așa? N-o să te mai întorci.

Soțul se uită în jos. Capul lui deja a trecut de trapă, lumina pâlpâie deasupra lui.

Lauren continuă să vorbească.

— Am dreptate, nu? O să ajungi în alt pod? Într-o altă casă?

Bărbatul nu mai încearcă să se elibereze; Lauren îl ține în continuare de tricou și se uită la el.

— Ah, zice și de-abia atunci Lauren îi dă drumul.

El coboară o treaptă, apoi încă una, până ajunge jos.

— Nu sunt prima ta soție.

— Nu, răspunde el atent.

Lauren dă din cap.

— Nici tu nu ești primul meu soț.

— Câți… câți soți ai avut?

Lauren se gândește.

— 160.

Tac amândoi preț de câteva clipe.

— Tu? îl întreabă. Câte soții?

Bărbatul dă din cap, cu mâna în continuare pe scară.

— Nu știu, nu mai știu sigur. Dar totul a început acum patru ani. Poate 400? Ceva de genul ăsta.

— OK.

Lauren se uită iar spre pod, apoi la el.

— Dacă mă duc să fac un ceai, rămâi să-l bem împreună?

Bărbatul o privește, apoi se îndepărtează de scară și o ia în brațe; Lauren îl strânge și ea în brațe și începe să râdă și chiar să plângă, ușurată, e *ușurată* că nu e singura care trece prin asta, e șocată, dar se uită la fața lui, cu privirea încețoșată de lacrimi și de apropiere; și el se uită la ea.

---

[5] Aluzie la melodia *All You Need Is Love*, a fomației The Beatles (*N.r.*).

[6] Aluzie la melodia *We Found Love* a cântăreței Rihanna, în care apare versul „We found love in a hopeless place" (*N.r.*).

[7] Aluzie la melodia *Tainted Love*, lansată în 1965 de Gloria Jones și devenită foarte cunoscută în versiunea realizată de duetul Soft Cell, în 1981 (*N.r.*).

Capitolul 23

Vorbesc repede când se așază la masa din sufragerie.

— De câțiva *ani*...

— Totul a început astă-vară...

— Brusc...

— Coboară și încep o căsnicie nouă...

Se lasă un moment de tăcere, apoi reîncep:

— Am crezut că e ceva în neregulă cu mine, m-am tot dus la spital...

— E greu să țin pasul...

Se opresc din nou. Bohai se uită în jur, apoi iar la Lauren.

— Deci, zice Lauren, stai să văd dacă înțeleg bine. Ți-ai petrecut ultimii *patru ani* urcând în poduri, apoi coborând și de fiecare dată ai dat de o soție diferită într-o casă diferită?

Bohai încuviințează din cap.

— Nu e mereu un pod. Uneori e un șopron sau un dulap. Ori un șifonier, o cămară, înțelegi tu. Și nu sunt... nu sunt mereu soții. Dar da.

— Fizic vorbind, cum funcționează asta? Vezi când se schimbă totul? Ți se întâmplă când intri sau când ieși? Și la tine e povestea cu electricitatea? Eu mereu aud un bâzâit când se schimbă soții și se aprinde lumina. Dar, dacă urcă oricine altcineva, e în regulă?

— Da! Și eu pățesc la fel! Orice aparat electronic, lumini de Crăciun, telefoane, hard-diskuri vechi, toate se aprind. Odată a izbucnit un mic incendiu și m-am speriat așa de tare, încât am intrat direct într-o altă viață și nu știam în ce țară sunt, așa că nici măcar n-am putut să mă uit la știri să mă asigur că n-am dat foc casei.

— Stai, intervine Lauren, gândindu-se la ce a zis Bohai mai devreme. Nu sunt mereu soții. Iubite? Logodnice?

— Nu, știi tu, parteneri.

— Oh. Uau, da, scuze.

Oare ar trebui să nu-și mai bage nasul? E nepoliticoasă? Probabil în cazul ăsta e în regulă.

Bohai continuă să vorbească.

— Deci tu primești soți noi din pod. Mereu din pod? Și sunt mereu soți?

— Da. Soțul vechi urcă, soțul nou coboară. Stai — oare *toți* soții mei știau ce se întâmplă? Se prefăceau?

— Nu, soții și soțiile mele sigur nu știau nimic, îi răspunde Bohai. Am încercat să le spun de câteva ori. Când ne înțelegeam foarte bine sau, o dată, când o soție era foarte pasionată de science-fiction și am crezut că o să înțeleagă.

— N-ai avut noroc?

Bohai scutură din cap.

— Da, zice Lauren. Și eu am încercat să le explic câtorva persoane, dar nu a mers prea bine.

— Nu mă miră.

— Doamne, nici nu știu de unde să încep. De ce voiai să urci înapoi în pod așa de repede?

De obicei, ea e cea care schimbă soții: e un pic stânjenitor să remarce că primul soț care chiar are de ales s-a arătat atât de dornic s-o înlocuiască.

— Mi s-a părut că era ceva ciudat. Încerc să nu stau mult dacă am impresia că n-o să meargă.

Are dreptate: chiar era ceva ciudat.

— Da, probabil te prinzi repede. După patru ani.

— Da, poate chiar patru și jumătate.

— Și 400 de soții? Parteneri, scuze. Deci cam o persoană pe săptămână?

— Nu chiar. În general stau cam o zi, apoi merg mai departe. Dar cel mai mult am stat cu cineva vreo doi ani.

Doi ani! Nu poate să-și imagineze cum e să rămâi cu cineva atâta vreme, după care să dispară pur și simplu într-o altă lume. Începe să-i ceară mai multe detalii, dar Bohai o întreabă:

— Scuze, te deranjează dacă mă uit puțin pe-aici?

— A, nu, deloc.

Se uită prin bucătărie, în dormitor, în camera de oaspeți. Pe scară. Din nou în sufragerie.

Se duce la fereastră și privește afară.

— Suntem în Marea Britanie?

— În Norwood Junction. Sudul Londrei. Nu ajungi mereu în Londra?

Bohai scutură repede din cap.

— Doamne, nu, slavă Cerului! Cam o dată la cinci parteneri sunt aici. În mare parte ajung în Sydney. Sau în Bordeaux, deși nu-mi dau seama exact de ce, cred că îmi place acolo, dar mă stresează, pentru că versiunile mele din realitatea aceea trebuie să vorbească franceză, dar, cu creierul meu de acum, nu sunt în stare.

— Stai, deci n-ai înțeles…

— Ce era la televizor? Nu. Tu?

— Deloc.

Râd amândoi.

— Da, uneori, când apar, cineva îmi vorbește în franceză, așa că mă duc imediat înapoi în pod. Sincer, poate ar trebui să învăț franceză și gata — am încercat, dar de fiecare dată când schimb lumile mi se resetează și progresul de pe Duolingo.

— Și orașele nu sunt aleatorii?

— Sunt mereu locuri în care aș fi ajuns cumva, cred. Locuri care îmi plac? Mă rog, uneori sunt în Melbourne sau în Brighton și e nasol, dar bănuiesc că dragostea m-a dus acolo sau ceva de genul ăsta. Uneori sunt în Singapore. Am fost și în Perth de câteva ori în 2020 și am rămas o vreme, nu e genul meu de oraș, dar m-a atras faptul că *nimeni nu are Covid aici și totul e deschis, hai să ieșim să mâncăm*. Am ajuns chiar și în New York o

dată, genial oraș, toți se consideră centrul universului și nu sunt, dar ei cred asta cu tărie, îmi place la nebunie, am stat câteva luni, dar partenerul meu era un nenorocit și aveam gândaci în bucătărie, deci... În San Francisco nu mi-a plăcut deloc, dar am adorat Los Angeles, sper să ajung și în Buenos Aires sau în Tokio, să mai schimb peisajul, însă deocamdată n-am ajuns.

— Eu sunt mereu aici.

În casa ei, așteaptă să coboare cineva din pod.

— Are logică. Doar n-o să te trezești într-o dimineață și o să vezi că podul e în București, nu?

— Da, dar... mi-ar plăcea să mai schimb și eu locul.

Cum ar fi să dai mereu de lucruri noi, lumi noi, să alegi când să intri într-o viață nouă, în loc să te chinui să păcălești pe cineva să facă asta pentru tine.

— Ce se întâmplă dacă urci tu în pod? întreabă Bohai.

— Știi ce? N-am încercat. Mereu mi s-a părut prea periculos. Începe chestia cu electricitatea dacă îmi bag capul acolo, ceea ce nu se mai întâmplă pentru nimeni altcineva în afară de soți. Doamne, poate ar trebui să încerc.

— Da, nu știu, zice Bohai. E frumos, evident. Să călătorești fără să treci prin controalele de la aeroport. Dar tu măcar poți să-ți păstrezi lucrurile, nu? Toate astea sunt... obiectele tale?

Arată spre lucrurile din jur.

— Unele da. Multe sunt probabil ale tale.

— Da, hainele, unele cărți; când eram în bucătărie, am văzut o oală de fontă pe care o am uneori. Dar nu mă pot baza niciodată pe asta. Și nu știu niciodată programul autobuzelor.

Ei îi place să-i știe aproape pe Toby și pe Maryam, indiferent de soțul care stă cu ea în casă; și nu s-a dus mereu la serviciu, dar îi dă o stare bună când știe despre ce e vorba.

— Nemaipunând la socoteală că acum câțiva ani m-am trezit într-o peșteră — nu mai ajunsesem niciodată afară, mereu am călătorit prin poduri sau magazii ori dulapuri — în fine, odată am ajuns într-o peșteră sub o cascadă care se vărsa într-o lagună albastră și era cald și aveam o casă pe piloni, în mijlocul pustietății. Și nu m-aș fi dus niciodată acolo, dacă nu era... știi tu.

Face un gest larg, ca și cum ar zice *podul ăsta magic.*

— Nu ai rămas?

— Nu, era cam prea mult.

— Fii serios! Nu te-ai putut adapta pentru că viața ta era prea idilică și cascada prea frumoasă?

— Da, dar s-a dovedit și că aveam o aventură cu cumnata mea și n-am vrut să fac asta mai mult de două săptămâni.

Lauren se lasă pe spate.

— Aveai o aventură cu *cumnata* ta?

— Știu! Nu-mi explic ce-a fost în capul meu. Ce naiba, Bohai, nu? Dar asta s-a întâmplat demult, eram tânăr. Acum nu prea mai am aventuri, așa că bănuiesc că mi-am învățat lecția. Și dacă mi se pare că înșel, intru într-o viață nouă. E una dintre regulile mele.

— Și de aici voiai să pleci. Mă înșeli?

În mare parte glumește, dar nu în totalitate.

— Nu cred. Dar nici n-am avut timp să verific. Uneori e greu să-mi dau seama, îmi acopăr urmele foarte bine.

Bohai dă din umeri, rușinat.

Lauren nu face față fluxului de informații, își tot repetă unele propoziții în minte, încearcă să prindă indicii din toate direcțiile.

— Una dintre regulile tale. Care sunt celelalte reguli?

— A, te deranjează dacă mănânc ceva? întreabă el. Nu știu dacă am mâncat deja înainte să vin, dar sunt lihnit.

— Da, răspunde Lauren. Bună idee. Și mie mi-e foame.

Își dă seama că e mai târziu decât credea, e aproape nouă. Se uită împreună prin bucătărie, deschid frigiderul și dulapurile. Bohai saltă capacul unei oale de email de pe aragaz și îl pune la loc, după care o bate ușor cu palma. Într-o caserolă din frigider găsesc jumătate de *frittata*. Poate a început iar să gătească.

— Comandăm ceva? propune Bohai.

Lauren își verifică imediat contul bancar și vede că n-o duce foarte rău. Nu au un cont comun; Bohai îi trimite bani o dată pe lună și ea se ocupă de facturi.

— Sigur.

Se uită împreună peste variante.

— Pizza e decentă, îi zice Lauren. Găluștile sunt OK, sushiul nu e bun deloc și mai e un restaurant care are burgeri OK.

Bohai caută în continuare.

— Ce zici de un *burrito*?

— Da, dar o să închidă curând, așa că trebuie să alegi repede.

A mai făcut asta cu mulți soți, a comandat mâncare încercând să împace și gusturile lor, și pe ale ei.

— Poți să păstrezi ceva când se schimbă lumea? o întreabă, în timp ce așteaptă să le fie livrată mâncarea. Poți să iei notițe?

— Doamne, aș vrea eu! Nu. O vreme am făcut o listă cu numele soților când primeam unul nou, dar acum doar încerc să nu le pierd șirul și să mi-i aduc aminte pe cei mai importanți.

Oficial a avut 160 de soți, dar probabil a ratat câțiva sau i-a numărat pe alții de două ori.

— Tu?

— A, zice el și se înveselește brusc. Ăăă, am compus un cântecel. Adaug partenerii pe parcurs. Am început de-abia la numărul 30, așa că e puțin

vag la început, iar într-o lună am schimbat partenerii prea repede. Dar îi cuprinde pe cei importanți.

— Un cântec.

— Da — zice și se vede că e încântat fiindcă în sfârșit poate să explice asta cuiva —, sunt distihuri rimate, dar fiecare cuvânt care rimează din al doilea vers e primul cuvânt din următorul distih, ca să rețin mai ușor. Însă uneori nu se leagă deloc și trebuie să încep un vers nou.

Își drege vocea.

— Rahat, nu l-am cântat niciodată cu glas tare. N-am voce deloc. OK. Ascultă un fragment din mijloc:

Uite, e Lachlan sus în Brizzy,
M-am distrat mult cu toți indivizii
Indivizi ca Justin,
Cu care am zugrăvit puțin.
Puțin prea tânără era studenta Bea,
Puțin prea morocănos Hayden al treilea,
Trei sau patru au trecut repede:
Unii n-au avut nume, doar Bim a fost limpede.
Limpede că și cu Liz aș fi rămas,
Dar locuia în Adelaide, ce impas.

— Cât de *lung* e cântecul ăsta? întreabă Lauren.

— Ăăă, n-am câte un vers chiar pentru toată lumea. Depinde mai degrabă de cât timp am petrecut acolo, știi? Dacă mi se pare că le datorez ceva.

Ridică din umeri, puțin stânjenit.

Lauren îi cere și alte detalii, dar sosește mâncarea. Își povestesc unul altuia despre lucrurile pe care le-au mai mâncat, el îi spune care au fost cele mai proaste experiențe culinare ale lui, iar ea îi vorbește despre soții ei și despre cele mai neinspirate feluri de mâncare.

— Am făcut o chestie cu salată prăjită, îi mărturisește când își aduce aminte de un episod cu unul dintre primii soți. O baghetă mare umplută cu brânză și bacon vegetal tăiat cubulețe, pe care am încălzit-o la cuptorul cu microunde. Doamne, a fost oribilă! A, și mulți au o rețetă specială de sos bolognese. Și nu e niciodată bun.

De obicei, când se întâmplă asta, soțul are o fostă iubită din Italia de la care a învățat o rețetă aparent autentică, dar surprinzătoare, cu câte un ingredient special: anșoa (de două ori), sos Worcestershire (de trei ori), cafea (o dată), lapte bătut (o dată și a fost de-a dreptul groaznic).

— A, da, și unii dintre partenerii mei la fel. Au rețeta de la câte o fostă iubită din liceu, Maria, a cărei mătușă sexy le-a spus să pună coriandru în sos sau ceva de genul ăsta.

— Uite ce e, zice Lauren și se apleacă spre el. O să rămâi câteva zile, nu? O să-ți aranjez camera de oaspeți și ne luăm liber mâine, OK?

— Da, normal. Normal. Și oricum, mi-ar plăcea să nu mai cunosc o soție nouă azi. Ai fost a patra într-o seară, am dat de o serie mai proastă. Copii peste tot.

— Ai avut… nu, nu contează. Haide să pregătim totul.

Patul din camera de oaspeți nu are lenjerie, probabil au strâns cearșafurile după ce a plecat mama lui Bohai, dar mai sunt altele curate în dulap. Nu găsește nicio pijama bărbătească.

— Dorm dezbrăcat de cele mai multe ori, îi explică el puțin stânjenit, când caută prin sertare. E posibil să n-am niciuna. Niște pantaloni scurți?

Lauren găsește o pereche de chiloți (boxeri, se pare) și un tricou și i le dă.

— Ce ciudat, nu? N-am nicio problemă să stau dezbrăcat lângă o soție pe care n-am mai văzut-o niciodată, dar acum, că știm amândoi ce se

petrece, vreau să stau îmbrăcat și să dorm în celălalt pat.

Așa e: s-au perindat tot felul de bărbați străini dezbrăcați prin casa ei în ultima vreme, dar cel de acum știe că e străin și asta schimbă complet lucrurile.

— Noapte bună, se aude vocea lui din camera de oaspeți, prin ușa deschisă, prin hol și prin ușa de la dormitor. Somn ușor!

— Și ție, îi răspunde Lauren. A, ai mai avut și alte soții pe care le-a chemat Lauren?

Bohai râde.

— Nu cred. Am mai avut o Laura.

— Acceptabil.

Lauren se simte ca în tabără sau ca atunci când era mică și dormea la o prietenă. Dacă se străduiește, poate să-i audă respirația în timp ce adoarme.

Capitolul 24

A doua zi, dimineață, Bohai sună la birou în numele ei și le spune o poveste elaborată despre niște probleme la stomac. Îi întoarce și ea favoarea și îl sună pe colegul lui de la școala pentru câini-ghizi, așa cum își dau împreună seama din telefonul lui.

— Doamne, zice el, schimb locurile de muncă ca pe șosete. Nici măcar nu-mi plac câinii. Cu ochii ăia mari ai lor.

— Nu-ți plac *ochii câinilor*?

— Au față de milogi.

Ies pentru micul-dejun la o cafenea la vreo cincisprezece minute de mers pe jos, în capătul parcului. E joi dimineață, ora 11:00, așa că nu e foarte aglomerat, și e o zi caldă de octombrie; găsesc o masă afară, în lumina soarelui care se strecoară printre copacii din ce în ce mai golași. Parcul se întinde în fața lor: lacul, un copil care aleargă. Când primul ei soț a apărut, vara de-abia începea.

Sunt atât de multe lucruri pe care Lauren vrea să le știe: de unde să înceapă? Dar Bohai scoate o foaie de hârtie.

— În fine, zice, n-am putut să dorm azi-noapte, așa că mi-am notat câte ceva.

Perfect.

— Să vedem.

— OK. În primul rând, îmbătrânim, nu? întreabă Bohai. Nu mi-e foarte clar, din cauza vieților diferite, a stilurilor diferite de viață. Dar aproape mereu am astea.

Se apleacă spre Lauren și-i arată cele două riduri verticale dintre sprâncene, exact în zona în

care și ea are un rid orizontal permanent.

— Și mai fac riduri și în jurul ochilor dacă e soare afară. Ăsta e unul dintre avantajele Londrei, mai puține raze ultraviolete, te încrunți mai puțin în lumina soarelui, pentru că nu ai niciun nenorocit de soare în lumina căruia să te încrunți.

Chiar în momentul ăsta sunt scăldați în lumina soarelui, dar Lauren nu zice nimic.

— Arăt diferit uneori, îi mărturisește ea. Dar am început să fac asta de-abia de trei sau patru luni.

— Da, spune-mi *totul* despre cum a început.

În mintea ei a trecut în revistă detaliile astea foarte des, petrecerea, autobuzul, Michael pe scări. Le-a și rostit cu voce tare de câteva ori, dar mereu s-a terminat prost. Chiar și acum, când îi explică, aproape se așteaptă ca Bohai să înceapă să se îndoiască de spusele ei, să-i explice că probabil se înșală, să râdă de toată situația.

Dar nu.

— Da, zice el, și la mine a fost la fel de ciudat, sincer. Eram într-o excursie cu prietenii mei, la o casă de vacanță de la țară, în Australia, firește. Locul era uriaș, așa că am decis să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Și nu vreau să mă laud, dar sunt al naibii de bun la de-a v-ați ascunselea. Așa că m-am strecurat în spatele unui panou dintr-un dulap și brusc am auzit bâzâitul ăla electric. Am ieșit de acolo cât de repede am putut și m-am pomenit pe o plajă, cu o soție pe nume Margery.

— Aha.

— Da, n-am înțeles nimic. Am încercat să închiriez casa aia mare de câteva ori și să intru iar în dulap, doar ca să văd dacă se întâmplă ceva. Dar nu se întâmplă nimic. După care trebuie să plec într-o lume nouă, înainte ca persoana cu care sunt împreună atunci să afle că am cheltuit 4 500 de dolari de pe cardul de credit ca să mă duc să stau singur într-o vilă cu cramă.

Chelnerița le aduce farfuriile și pentru câteva clipe niciunul dintre ei nu mai scoate o vorbă. Bohai ia sarea, piperul și ketchupul de pe altă masă.

— Următoarea întrebare, zice el. Ai avut numai soți, nu?

— Da. Iar tu, o combinație.

— Mai mult de jumătate au fost bărbați. În viața mea inițială ieșeam mai mult cu femei, deci e puțin ciudat că acum e invers. Dar bănuiesc că are logică, din moment ce nu mă prea omor după ideea de căsătorie în general, știi ce zic? Așa că probabil mă las purtat de val cu tipii ăștia. Cu bărbații zic *da, hai să ne căsătorim, o să le-arăt eu celor care nu vor să ne dea dreptul ăsta, o să sfidez prejudecățile legii și ale unchilor,* dar cu femeile e mai mult *povara istoriei mă împinge să te iau de nevastă,* oribil. Fără supărare. Și nu e ca și cum n-am făcut-o de destule ori. M-am căsătorit de 400 de ori.

— E ceva, pentru o persoană care nu se dă în vânt după ideea de căsătorie în general, zice ea.

— Da, probabil trebuie să accept că de fapt mă dau în vânt după ideea de căsătorie, dar îmi place și să cred că sunt genul de persoană care nu se dă în vânt după ideea de căsătorie. Toată situația asta te forțează să recunoști cine ești cu adevărat.

Mai are câteva lucruri pe listă, dar Lauren și-a adus aminte ceva de aseară.

— Ai spus că ai câteva reguli în căsnicii.

— Da! Când mă gândesc că aș putea să rămân ceva mai mult, fac tot ce ține de mine să fie bine. Fără înșelat, fără copii, fără căsătorii pentru viză. Tu?

— Nu prea am reguli deocamdată. M-am căsătorit din motive de viză o dată, dar a fost minunat. Clar a intrat în top 5. Și nu vreau copii, dar oricum nu am prea discutat cu ei despre asta.

— Nu vrei copii deocamdată sau nu vrei copii deloc?

— Cred că deloc.

Îi iubește pe Caleb și pe Magda, dar chiar și câteva ore cu ei i se par epuizante. Consideră că și-a îndeplinit datoria de îngrijitor când era tatăl ei bolnav: Nat deja plecase la facultate, așa că ea și mama ei au făcut cu schimbul timp de șase luni lungi, înainte să-l ducă la azil.

— Se pare că și la tine e la fel, nu?

Bohai flutură ușor din mână.

— Nu e vorba despre asta. Într-un fel vreau copii. Nu, știi ceva, chiar vreau copii. Dar îmi doresc să decid în mod responsabil că-i vreau, înțelegi? Nu să zic: *A, am deja trei copii de șase ani în universul ăsta și bănuiesc că-i iubesc, așa că trebuie să rămân, pentru că, dacă intru înapoi în dulap, o să dispară.* Corect? Când părăsești pe cineva, persoana respectivă tot trăiește undeva, doar că nu mai e partenerul tău. Dar, când ai copii, sau cel puțin copii biologici, pur și simplu ei nu mai există dacă pleci, nu ai fost acolo, așa că nici ei nu mai sunt. Pe la început am dat de o soție însărcinată și nu ne-am înțeles bine deloc, dar deja mă simțeam responsabil pentru viitorul copil, așa că mi-am zis: *Dacă nu rămân, o să dispară.* Dar nu ne potriveam deloc. Așa că în cele din urmă am plecat înainte să se nască și — nu știu — nu m-am simțit prea bine că am făcut asta. Am căutat-o pe soție după ce am plecat și avea trei copii în noua ei viață, așa că bravo ei, dar evident că niciunul nu era al meu. Și acum, dacă văd urma vreunui copil, plec imediat, înainte să-i întâlnesc, înainte să aflu dacă sunt copii vitregi ori nepoți sau orice altceva. Scot capul afară, văd Lego, intru la loc. Bănuiesc că mai e și varianta să fie adulți pasionați de Lego, dar, na, nu poți să le ai pe toate, nu?

Zâmbește larg și Lauren e sigură că Bohai se crede fermecător.

— Ai spus că ai stat cu cineva doi ani? îl întreabă.

Nu poate să-și imagineze situația; sau mai degrabă nu poate să-și imagineze cum e să stai atât de mult și apoi să pleci pur și simplu.

Bohai dă din cap afirmativ.

— Poate un an jumate. Locuiam în Sydney, ceea ce pentru mine e mereu un început bun. Eram căsătorit cu tipul ăsta, ăăă, Hanwen, dar prefera să i se zică Jack, ca să le fie ușor englezilor. Sincer, nu am prea avut parteneri chinezi, bănuiesc că mi-am zis: *Uite, cu căsătoria asta chiar că sfidezi criticii imaginari*. Dar ne-a mers bine.

— Ce făceai?

— A, mă ocupam de lumini și de partea tehnică pentru o trupă de teatru și evident că nu mai făcusem asta până atunci. Teatrele de-abia se redeschiseseră, apoi s-au închis la loc, după care iar s-au deschis, așa că toată lumea încerca să-și reintre în ritm și cred că de-asta mi-au fost trecute cu vederea multe greșeli. Apoi am avut pentru o vreme un student care voia să facă un internship și asta m-a ajutat. Îi tot ziceam *ce crezi tu că ar trebui să facem? Zi-mi care sunt variantele* și a mers de minune, recomand.

— Deșteaptă mișcare.

— Nu? În fine, eram căsătorit cu Jack, care lucra ceva în finanțe, așa că eu eram soțul trofeu, lucru care mi-a gâdilat orgoliul. Nu era o relație monogamă și în mod normal nu prea fac asta...

Lauren râde.

— Domnul O Sută de Parteneri pe An? Domnul M-am Culcat cu Cumnata Mea?

— Uite ce e, nu zic că-mi iese faza cu monogamia mereu, dar îmi place să încerc măcar. Dacă nu, nu știu, devin gelos. Dar aveam un apartament genial, la serviciu am început să mă simt bine odată ce m-am prins cum merg lucrurile și Jack era supertare, mi-a plăcut mult. Ne distram. Nu ne prea certam. Mă rog, nu făcea niciodată curat în

bucătărie, dar, dacă asta se dovedește cea mai mare problemă, atunci mi se pare că e o căsnicie reușită.

— De ce ai plecat?

— A, zice Bohai și își pune furculița jos, nu s-a terminat prea bine. Jack venea să mă ia de la teatru și a făcut un accident de mașină, urât de tot. Și mi-am zis că oi fi eu o partidă bună, dar probabil ar prefera să nu dea ortul popii. Și nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi murit și dacă aș fi schimbat lumea de-abia după aceea, dacă nu cumva ar fi fost prea târziu. Așa că a fost mai bine să-i resetez viața.

— Uau! Îmi pare rău.

— Da, mă rog, îl mai caut din când în când și de obicei e bine. Odată am fost la un bar care îi plăcea și l-am așteptat acolo, m-am gândit că ar fi ca înainte, dar am aflat niște lucruri despre preferințele lui în materie de sex fără obligații pe care *nu* mi le dezvăluise când eram căsătoriți, asta e sigur. Tu?

— O, păi, eu sunt de-abia la început cu toată povestea asta. A existat un american care mi-a plăcut mult, Carter, și cred că și el m-a plăcut pe mine. Mă rog, cred că toți m-au plăcut cât de cât, însă el părea așa de fericit să fim împreună, înțelegi? Dar s-a dus înapoi în pod când nu eram atentă.

— O, uau, ce căcat, zice Bohai. Scuze, i se adresează apoi femeii care trecea pe lângă ei cu un copil în cărucior.

— Eh, probabil nu ar fi mers oricum, continuă Lauren. O săptămână nu înseamnă nimic în comparație cu doi ani.

Nici nu vrea să se gândească ce-ar fi simțit dacă ar fi fost cu Carter atâta vreme, după care el s-ar fi urcat în pod.

— Nu e o competiție, putem să fim amândoi triști când ne gândim la soți, dacă vrei.

Se lasă liniștea.

— Sincer, aș prefera să nu, zice Lauren în cele din urmă.

— Da, și eu.

— Haide, continuă Lauren, entuziasmată din nou. Care e cea mai ciudată cameră în care ai ieșit vreodată?

— O, a fost una plină cu baloane. Adică îmi ajungeau până la gât. Și a mai fost una în care erau opt câini corgi. Și una în care soția mea îmi tăia hainele cu foarfeca de grădină, acolo chiar m-am speriat.

— Te-ai prins de ce?

Bohai ridică din umeri.

— Habar n-am, am intrat la loc în dulap. Nu știu, probabil o înșelasem, nu? Poate pierdusem prea mulți bani la jocuri de noroc, și asta se mai întâmplă. Ți-am zis, atunci când îți vezi viața de 400 de ori, e ușor să observi cum poți să fii un nenorocit. Scuze, îi zice din nou aceleiași mame, care își împinge copilul în direcția opusă.

— Vrei să ne plimbăm puțin? întreabă Lauren.

Mesele de lângă ei s-au ocupat și ea nu vrea să audă cineva despre ce vorbesc ei, lăsând la o parte înjurăturile exuberante ale lui Bohai.

Se duc mai aproape de lac și de rațele lui ciufulite.

— Cum decizi când să te oprești?

Vrea să-l întrebe de fapt: cum o să decid *eu*.

Bohai ridică din umeri.

— N-am un răspuns. Te gândești să faci asta? Să alegi unul și să-l păstrezi?

Fără să-și dea seama, până acum a fost destul de degajată, dar deja au trecut câteva luni pline de soți pasageri. Nu știe cât o să-i mai placă să nu meargă la serviciu, să cheltuiască prea mulți bani pe mâncarea de prânz și să cumpere ceva inutil, doar ca să șteargă apoi totul cu buretele.

— Nu știu. Aș încerca măcar.

— În cazul ăsta, zice Bohai, e vreo papetărie în zonă? O să avem nevoie de multe post-ituri.

Capitolul 25

Lauren răsuflă ușurată. În următoarea săptămână se tot opresc să râdă sau s-o spună cu voce tare.

Mișto apartament, mă bucur că am coborât din podul tău.

Îmi place ghiveciul ăsta albastru pe care l-ai adus, e mult mai frumos decât farfuriile în carouri ale ultimului soț.

Își dau seama că s-au cunoscut online; nu au prieteni în comun, nu lucrează în același loc, locuiau în cartiere diferite, aveau hobbyuri diferite, vieți care era cât pe ce să nu se intersecteze.

— Da, bine, e mai distractiv așa, zice Lauren. Încerc să reconstitui totul din mesajele de la Elena, așa că nu există nicio garanție, dar... se pare că m-ai cerut în căsătorie în părculețul de lângă Liverpool Street, știi, unde sunt toate plăcile alea dedicate victorienilor morți.

— A, da, are sens. Îmi plac chestiile alea. *Mamă, l-am salvat, dar nu am putut să mă salvez pe mine.* Mai că îmi dau lacrimile. Pun pariu că n-am plănuit nimic, probabil eram acolo, păsărelele cântau și mi-am zis: *Nu-mi vine să cred că am dat de o femeie care e dispusă să stea cu mine și să se uite cum plâng la plăci comemorative.*

— Doamne, nici nu vreau să mă gândesc cum a fost discursul tău de la nuntă.

Caută povești despre poduri și își citesc tot felul de lucruri unul altuia, toată după-amiaza, după care scriu care sunt cele mai importante lucruri care îi interesează la un partener, pe post-

iturile pe care le-a cumpărat Bohai și pe care le-a lipit de geam.

PĂR FRUMOS, scrie Bohai, apoi adaugă SAU SĂ FIE CHEL.

— Nimic între.

BRAȚE PUTERNICE scrie Lauren pe un bilețel. TALENTE INTERESANTE. ȘTIE CE VREA. POARTĂ FULAR.

Îi caută pe foștii soți importanți. Jack al lui Bohai e singur și tocmai a fost promovat. Pe contul lui de LinkedIn e o postare recentă despre cât de importantă e percepția.

— Tindem să uităm, citește Lauren cu voce tare, că percepția e posibilă doar atunci când subiectul este cu adevărat *perceput* de cei din jur.

— Știu, zice Bohai. Evident că nu mă dau în vânt după discursurile astea de om de afaceri. Dar nu vorbea așa când l-am cunoscut. Mi-e dor de el, mi-e dor de cum își dădea mereu seama când mințeam, mi-e dor de costumele lui de 3 000 de dolari...

Mai ia un bilețel și scrie ARATĂ BINE ÎN COSTUM.

— În fine, să vedem cum se descurcă soțul tău bogat și antreprenor.

Lauren îl caută pe Felix, care pare să fie căsătorit cu dădaca sau poate cu altcineva pe nume Delphine. N-are cont de LinkedIn, ceea ce o nemulțumește puțin, dar găsește o înregistrare a unui discurs de la o conferință, care are peste 30 000 de vizualizări. Îl pornește și e incredibil de plictisitor, rezistă doar 30 de secunde până când Bohai o obligă să-i oprească sonorul, dar Felix i se pare brusc carismatic, e serios, are gesturi calculate, stabilește contact vizual, zâmbește ușor, așa cum fac oamenii de afaceri. Pun videoclipul pe televizor și, în tăcere, îl privesc cum gesticulează.

— Știi ceva? zice Bohai. Îmi dau seama de ce te-ai căsătorit cu el.

Michael e căsătorit cu altcineva de data asta, nu cu femeia care a murit, și are un copil mic, cu ochii mari și părul cârlionțat. Jason se ocupă în continuare de afacerea lui cu grădini; e singur, din câte își dă seama. Carter nu e în Denver, cu partenera lui obișnuită, ci în Seattle, cu o blondă înaltă.

— Ești mai frumoasă decât ea, comentează Bohai. Și nici el nu arată *chiar* așa de bine.

— Nu e fotogenic. E de la mers. De la postură.

Bohai scrie MERSUL ȘI/SAU POSTURA SUNT IMPORTANTE pe un bilețel și-l ridică.

Lauren își aduce aminte ceva ce a citit cu câțiva soți în urmă, după ce și-a petrecut toată dimineața căutând pe Google *Cum decid oamenii cu cine să se căsătorească*. Caută din nou același lucru și găsește articolul.

— Ai auzit de problema cu secretara? îl întreabă.

Nu auzise.

— OK. Acum ceva vreme încercam să-mi dau seama ce ar trebui să fac dacă vreau să găsesc un soț pe care să-l și păstrez. Se pare că cineva a făcut socoteala. Calculele care îți arată cum ai mai multe șanse să găsești partenerul potrivit sau să angajezi cea mai bună secretară.

— Mi se par două probleme foarte diferite.

Lauren ridică din umeri.

— Sigur, haide să începem cu secretara atunci. Încerci să găsești cea mai bună fată...

Bohai ridică din sprâncene.

— Tipul ăsta a făcut calculele în 1952?

— ... și ai multe interviuri planificate. De fiecare dată când vine o candidată, la finalul interviului trebuie să decizi dacă vrei s-o angajezi sau nu. Dar trebuie să decizi pe loc. Dacă spui nu, nu poți să te mai răzgândești. Și dacă nu angajezi pe nimeni, atunci ești obligat s-o angajezi pe ultima, chiar dacă e groaznică.

— Nu cred că așa funcționează interviurile, nici măcar cele din 1952.
— Evident că nu. Dar ce faci?
— Ai un set de criterii predeterminate ca să poți să fii obiectiv? întreabă și arată spre bilețele. Suni persoanele care o recomandă? Îi acorzi o perioadă de probă?
— Matematic vorbind, trebuie să respingi primele 37% dintre candidate, apoi să accepți prima persoană care e mai bună decât ele.
Când Bohai se concentrează, privirea i se mișcă în toate direcțiile, încearcă să găsească o logică imaginară.
— Cât înseamnă 37% din infinit?
Da, corect.
— Stai, nu, zice Lauren, o să mori până la urmă, nu?
— Ce urât din partea ta să spui asta.
— Câți ani ai?
— Nu te privește.
— Sunt soția ta.
— Bine, zice el și își dă ochii peste cap. 35.
— Atunci să zicem că trăiești până la 85 de ani, deci ai 50 de ani la dispoziție să schimbi parteneri.
— Lasă-mă să trăiesc măcar până la 95. Cei din familia mea sunt foarte longevivi. În majoritatea vieților, toți bunicii mei trăiesc încă.
Bravo lui!
— Asta înseamnă că ai 60 de ani la dispoziție, de când ai început, deci 37% înseamnă — Lauren își deschide calculatorul de pe telefon — 24 de ani, și cum ai început la 30, ar trebui să... rahat, ar trebui să tot schimbi vieți până la 54? Și după aceea ar trebui să te oprești imediat ce cunoști pe cineva bun.
Bohai geme frustrat.
— Nu, n-am de gând să fac asta. Asta ar însemna cât? 2 000 de parteneri? Înțeleg ce zice tipul ăsta cu calculele, dar, fii atentă, am schimbat deja 400,

nu e ca și cum n-am deja o gamă largă de oameni care… există. N-o să mai obțin informații noi dacă mă mai sărut cu încă 1 600 de străini.

— OK, asta înseamnă că și tu vrei să te așezi la casa ta?

Bohai scoate un *îîîh* frustrat și se ridică.

— Da, uite, lucrurile nu s-au terminat deloc bine cu Jack și asta a fost în urmă cu numai câteva luni și am stat multă vreme în lumea aia. De obicei e nevoie de jumătate din durata unei relații ca să uiți pe cineva, nu? Cred că mai am cam șase luni înainte să fiu obligat să mă gândesc serios la persoanele cu care ies. La persoanele cu care mă căsătoresc.

Lauren nu-și dăduse seama că povestea cu Jack fusese așa de recentă.

— Da, bine.

— Dar vreau să mă opresc din nou. Firește că vreau. Vreau o viață în care să știu unde o să fiu peste o săptămână. Vreau să… să am posibilitatea să precomand ceva. Vreau să pot cumpăra un pachet inedit de condimente pe care să nu-l deschid niciodată și pe care să-l arunc după trei ani, pentru că a expirat.

Da.

— Și eu, zice Lauren și, cu toate că nu fusese sigură de asta până acum, când o spune cu voce tare, își dă seama că așa e. Trebuie doar să găsesc locul potrivit în care să mă opresc.

Cu atâtea bilețele, povești și bucuria de a vorbi deschis, ignoră toate celelalte lucruri, inclusiv calendarele, așa că sunt luați prin surprindere când, duminică, la 19:30, Elena și Rob apar la ușă.

Lauren își pregătește minciuna, dar nu trebuie s-o folosească: Bohai e deja acolo, le explică ceva cât timp ea strânge toate bilețelele de pe perete.

— Îmi pare rău, le zice Bohai, dar sora mea a trebuit să fie operată de urgență, e doar

apendicită, dar tot a fost șocant, și așteptam vești, așa că am uitat complet că trebuia să veniți azi. Însă tocmai am aflat că a ieșit din operație, că s-a trezit și că e bine, i-au scos apendicele. Prin urmare va trebui să comandăm ceva de mâncare.

E perfect: o scuză suficient de bună, dar care n-o să strice atmosfera. Din contră, toți par și mai veseli.

Lauren se duce repede în baie și îi dă un mesaj lui Bohai: *Rob și Elena, Elena e cea cu petrecerea burlăcițelor, s-au căsătorit astă-vară.* Dar, când iese, îl vede pe Bohai deschizând sticla de vin adusă de Rob și râzând la o glumă, de-a dreptul convingător.

— În fine, povestește Elena la cină, mama lui Rob crede că acum, că suntem căsătoriți, trebuie să facem copii imediat și, când i-am zis că ne luăm câine, s-a uitat la noi de parcă am fi înjunghiat-o. Ca și cum nu poți să ai un câine și un copil în același timp!

— Nu, aprobă Lauren.

— Dar trebuie să începem să ne mișcăm, altfel o să ia un ou și o să facă un copil în cuptorul cu microunde, e de-a dreptul *obsedată*.

Elena se uită la Bohai nerăbdătoare.

— Pare... logic, zice el.

— Voi aveți vreo... veste? întreabă Elena.

— A...

Bohai... donează spermă? Dacă ar fi avut Rob vreo problemă, sigur Elena i-ar fi mărturisit cândva, la o beție.

— ... despre câini? continuă Elena.

Bohai clipește de câteva ori.

— Pe care îi antrenezi, adaugă Lauren. La serviciu.

— E vreunul adorabil care nu a trecut probele?

Lauren se uită la Bohai, dar el se prinde repede.

— Îmi pare rău, dar de data asta avem un grup bun. Uneori mai încerc să-l învăț pe câte unul

chestii greșite când nu se uită ceilalți dresori, să văd dacă reușesc să-l fac să pice examenul, ca să ajungă la voi, dar toți sunt foarte deștepți.

La finalul serii, după ce închid ușa de la intrare, Bohai se trântește pe canapea.

— Doamne, dă-i naibii de câini! spune tare și răspicat. Am uitat complet că și aici am o slujbă.

Și Lauren. Se așază pe fotoliu și își întinde picioarele pe măsuța de cafea, apoi începe să caute ceva pe iPad.

— Uite, zice și îi arată lui Bohai o poză cu el și cu trei câini frumoși.

Lauren e amețită de glorie și de vin.

Bohai ia tableta și găsește o altă poză cu el și cu un câine.

— Clar nu e cea mai rea meserie a mea. O dată lucram la pompe funebre. Și altă dată vindeam creme organice.

Lauren ia tableta înapoi.

— Care a fost cea mai diferită lume în care ai ajuns? Cea mai mare schimbare.

— Verific des știrile, dar nu s-a întâmplat niciodată să... nu știu... să reapară megafauna sau să câștige Australia Cupa Mondială ori să se termine criza climatică și să nu mai fie nevoie să refolosim materialele reciclabile. Și, na, evident că asta îmi stârnește sentimente contradictorii, ar fi genial ca universul să nu mai fie așa de distrus, dar mă și liniștește, înseamnă că nu avem nicio putere în fața forțelor istoriei, deci putem la fel de bine să ne uităm la *Mindhunter*.

— Da, corect. Dar poate nu chiar la *Mindhunter* în mod special.

Bohai se uită la ea, întrebător.

— Crezi că nouă ne e scris să fim împreună?

— Poftim? zice Lauren, ca și cum nu înțelege, dar și ea s-a gândit la asta.

— Din câte știm, suntem singurii oameni care au trecut prin așa ceva. Dacă ar fi mii de oameni ca

noi, cineva ar fi scris despre asta, nu? Am găsi ceva, *undeva*. Însă există doar filmele alea în care o tânără ambițioasă de la oraș se lovește la cap lângă un brad de Crăciun, se trezește căsătorită cu un tip cu bărbie lată și află ce înseamnă cu adevărat spiritul Crăciunului, după care se trezește în lumea inițială, unde totul a revenit la normal, dar decide să meargă acasă de sărbători până la urmă și în avion tipul ăla stă chiar lângă ea, iar Moș Crăciun face cu ochiul. Știi despre ce vorbesc.

— Poftim? Nu.

— Da. Serios? N-ai văzut... Uite, putem să ne uităm mai târziu. Doamne, n-are niciun sens, dar fii atentă.

Își pune paharul pe masă.

— N-am vorbit despre ce caut aici, dar mă gândeam că ar fi frumos să stau o vreme. Nu pentru totdeauna, nu sunt vreun ciudat, nu cred că ne e scris să fim împreună. Nu vreau să te țin departe de soții tăi. Dar ne face bine să vorbim despre asta, nu?

Sunt aproape convinși că o să poată păstra legătura după ce pleacă el, că o să-și aducă amândoi aminte, că vor putea să-și trimită câte un e-mail sau să iasă la o cafea când Bohai o să fie în Londra, dar n-au cum să fie complet siguri până nu încearcă. Și e într-adevăr ceva special să fie în lumea asta împreună.

Chiar e.

— Da, răspunde Lauren. Ar fi frumos.

— Poate, continuă Bohai, puțin emoționat, ca și cum ar cere prea multe, poate o lună sau două? E în regulă dacă nu vrei, nu-i nicio problemă, evident, dar încă n-am trecut peste povestea cu Jack și mi-ar prinde bine o pauză, știi tu. Nu vreau să o dau în sentimentalisme, dar e bine să fiu undeva unde nu trebuie să mint mereu despre toate lucrurile importante din viața mea.

— Mi-ar plăcea. Ce-ai zice dacă ai rămâne până la sfârșitul anului?

Bohai zâmbește, același zâmbet cu adevărat fermecător.

— Perfect.

Capitolul 26

Se obișnuiesc repede cu viața asta. Bohai își petrece mult timp afară: merge în parc, în baruri, iese cu prieteni pe care nu i-a cunoscut niciodată.

Se duc la un pub quiz cu Toby și cu Maryam. Toby se ocupă de steaguri și de istorie; Maryam, de știință și zboară prin runda de întrebări cu mai multe variante de răspuns despre limbile lumii, cu cunoștințele ei de farsi, germană, greacă și latină medicală. Sunt multe runde cu poze și, spre mirarea lui Lauren, Bohai se pricepe de minune la identificat ingrediente.

Se descurcă bine, dar la următoarea rundă e o listă cu numele adevărate ale unor cântăreți și actori, cu titlul *Cunoscut drept…*

Se uită lung la listă.

— Scrie Marilyn Monroe la toți, zice Bohai.

— Și la Alphonso d'Arbuzzo? întreabă Maryam.

— *Unul* dintre ei sigur o să fie Marilyn Monroe, vrem să luăm măcar un punct sau niciunul?

Lauren se duce la bar. Păcat că nu poate ajuta mai mult la quiz, dar măcar e bună la cărat patru băuturi în același timp, fără să le verse. Când se întoarce, începe o altă rundă cu poze, de data asta despre flori.

— A. Stați, nu. O știu pe-asta. Mușcată, zice. Condurul-doamnei, hortensie. Pe-asta n-o știu. Glicină. Sângele-voinicului.

Mai sunt două pe care nu le știe, apoi exclamă:

— Doamne!

Să fie oare…? Da.

— Ăsta e un trandafir, nu? Până și eu știu, zice Bohai.

— E un trandafir Pierre de Ronsard.

Cu toții se uită mirați la ea.

— Un trandafir cățărător. Când se deschide, e roz, apoi devine bej.

Toby rămâne cu creionul în aer.

— Poate ar fi mai sigur să scriem doar „trandafir"? întreabă Maryam.

— Pierre de Ronsard, rostește Lauren ferm, ia creionul din mâna lui Toby și scrie.

Are dreptate și primesc chiar și un bonus de la prezentatorul impresionat, chiar dacă asta nu e suficient să compenseze faptul că niciunul dintre cei de pe lista cu actori nu a fost Marilyn Monroe. Termină pe locul patru și câștigă un voucher de 30% reducere la o comandă la pub, de luni până miercuri, până la ora 19. E o seară reușită.

Bohai se potrivește bine cu prietenii ei. Se înscrie în tot felul de grupuri din zonă de care Lauren nu a auzit niciodată, se duce la spectacole la centrul de artă, merge cu Rob în Walthamstow într-o seară, la o plimbare cu lilieci prin mlaștini.

— *O plimbare cu lilieci*?

Bohai ridică din umeri.

— Da, cred că o să căutăm lilieci. Vrei să vii să vezi?

— Nu!

Nici măcar nu știa că există lilieci în Londra și nu o încântă ideea.

În majoritatea zilelor, Lauren lucrează de acasă, se duce la birou doar de câteva ori pe săptămână, dar Bohai nu pare să aibă vreo responsabilitate pe timpul zilei. Lauren îl întreabă dacă mai are concediu medical.

— Da, nu, nu chiar. Mai degrabă mi-am dat demisia. Sau, mă rog, cred că m-au concediat ei. N-am vorbit cu nimeni despre asta de când am ajuns aici. Dar am niște bani puși deoparte și oricum o să merg în alt univers curând, nu? Am răspuns când m-au sunat și le-am zis: *Știți ceva, mi-a ajuns*. După care le-am blocat numărul. Cred

că nu strică să-și aducă aminte și angajatorii că putem să plecăm, poate așa o să învețe să se comporte mai frumos cu noi.

— Da. Le-ai arătat tu câinilor ălora ghizi.

E finalul lunii octombrie și se aud artificii aproape în fiecare noapte: în parc, în grădini, o furtună de *poc-poc-poc-BUM*. Bohai e fascinat, se miră că e legal să cumperi astfel de materiale pirotehnice de mici dimensiuni doar ca să te distrezi.

— Acasă toți copiii ar da foc pădurilor.

Lauren arată spre geam, către ploaie și mocirlă.

— Nu prea ai cum să dai foc la ceva pe o vreme ca asta.

E un coleg de apartament decent, delăsător când vine vorba de unele treburi prin casă și tipicar cu altele, nu face niciodată ceai, dar tot se distrează împreună. Își spun povești. Fac glume. Dau prea mulți bani pe bilete la un musical de pe West End, la insistențele lui Bohai.

— Haide, suntem în Londra! Vreau să văd efectele alea luminoase sofisticate, la urma urmei, m-am ocupat și eu cu asta cândva! Și niciodată nu reușesc să iau bilete la ceva, mereu plec înainte de spectacol.

Așa că se duc la spectacol și luminile sunt într-adevăr impresionante, dar, pe la jumătate, Bohai se apleacă spre ea și îi șoptește:

— Știi ceva, am uitat că urăsc musicalurile.

Lauren se întoarce spre el.

— Am dat 600 de lire!

— Știu! Poate a fost o greșeală!

Asta e.

— Treci în pod! îi șoptește.

— Mă duc, mă duc, zice el încet.

Grădina e neîngrijită, dar planta suculentă de la petrecerea Elenei o duce bine. Și, într-o pauză

de prânz, Bohai vine s-o ia de la consiliu și se duc la un magazin elegant de plante din apropiere. Au continuat să cheltuiască mult și, în ciuda încurajărilor lui Bohai, Lauren nu se îndură să dea 180 de lire pe un copac aproape la fel de înalt ca ea, în plus, cum l-ar duce acasă? Așa că ia un arbore-umbrelă de dimensiuni medii.

— Te gândești vreodată că ar putea să fie periculos? îl întreabă pe Bohai într-o seară, în timp ce citește știrile.

— Ce? Bâzâitul și lumina?

— Nu, dacă dai de soți răi. Sau de soții, bănuiesc.

— A, da, câteodată. Dar e ușor să scapi de ei dacă doar trebuie să intri într-un dulap, nu? Pentru tine e mai greu. Oricum, măcar nu pot să te urmărească atâta vreme cât n-au cum să știe că exiști, nu rămân încurcături legate de bani și evident că nu-i iubești, așa că nu trebuie să te lupți cu sentimente contradictorii.

— Da, presupun că da.

Se întoarce la telefonul ei și continuă să se uite peste știri.

— Nu, nu știu, adaugă după un moment. Mă tot gândesc la asta. La statistica aia. Mai multe femei sunt ucise acasă, de partener, decât afară, pe stradă.

— Doamne! Chiar așa e?

Bohai își ia telefonul.

— Nu trebuie să cauți *tot* pe Google.

Se critică des unul pe celălalt, dar niciodată serios. Lauren se gândește ce bine e să nu fii nevoit să te prefaci mereu. Și pot să se poarte așa fiindcă n-au cum să se certe și să nu-și mai vorbească niciodată. Doar ei știu chestia asta ciudată, pe care nimeni altcineva n-o s-o mai știe și n-o s-o creadă vreodată.

— O să fac o pagină specială, dacă e să caute cineva vreodată „un număr infinit de soți" sau „pod magic", spune Bohai. O notiță în care să

scrie: „Dacă ești prins într-o buclă nesfârșită de parteneri, lasă-mi un mesaj“.

Lui Lauren nu i se pare o idee prea bună.

— Ce? Crezi că o să ne aresteze cineva pentru bigamie?

— Vânători în timp, ripostează ea. Polițiști din spațiu. Nu știu. Nu, ai dreptate, ar trebui să faci asta.

Bohai postează o singură dată pe Substack.

Salut! Am intrat într-un dulap și am ieșit în altă lume. Acum sunt într-un ciclu nesfârșit de soți și soții în diferite versiuni ale universului! Dacă ți s-a întâmplat și ție asta, trimite-mi un e-mail.

— Nu te-am menționat și pe tine. Pentru orice eventualitate.

— Ai primit vreun răspuns? îl întreabă Lauren după câteva zile. La *newsletter*?

— Nu. Dar îl mai las acolo până plec, nu se știe niciodată.

Capitolul 27

În decembrie, cumpără un brad de Crăciun, unul adevărat, fără să măsoare înălțimea camerei — are cam șapte picioare, nu? Bohai ridică din umeri și zice:

— Uite ce e, eu cunosc doar sistemul metric, dar nu i-ar vinde dacă nu ar încăpea în case, nu?

Așa că îl cumpără pe cel mai mare și îl cară pe stradă zece minute, oprindu-se din când în când să schimbe poziția și să-l apuce mai bine, și aproape se blochează când urcă scările înguste de la intrare. Se dovedește că bradul e mult prea înalt pentru apartament, iar Bohai propune să deschidă trapa dinspre pod, cât să intre vârful acolo. Lauren pune steaua în vârf, cocoțată pe un scaun, din moment ce nu au mai avut loc să coboare scara; se apleacă, trage vârful bradului spre ea, cu cealaltă mână ridicată, când becul de deasupra ei începe să pâlpâie ca o stea, până când își trage mâna înapoi.

E incomod: bradul ocupă jumătate din hol, trebuie să se strecoare pe lângă el ca să ajungă în camera ei, cablul de la luminițe e tras din sufragerie (Bohai îl lipește cu scotch pe podea, spune că a lucrat ca regizor secund la un moment dat, dar probabil nu a fost prea priceput, pentru că scotch-ul se tot dezlipește). Nu contează. O să-l țină doar câteva săptămâni. Trimite o poză și prietenii ei se prefac că le admiră ingeniozitatea, mai puțin Nat, care răspunde cu un link către o pagină despre cum să reduci factura la electricitate și cum să eviți risipa de căldură prin acoperiș.

Se sărută, o dată, după o noapte petrecută în oraș: merg la un spectacol de comedie decent,

apoi mănâncă pizza într-un local unde, la subsol, se dovedește că se servesc cocktailuri și e o inexplicabilă petrecere cu muzică pop din anii 2010, și dacă tot sunt în oraș, de ce nu? Când pleacă, la două dimineața, e foarte frig afară, dar Lauren e încă încinsă din cauza aglomerației și a sutelor de corpuri care dansau, iar aerul rece se simte incredibil pe brațe, pe față, vede aburii care îi ies din gură când respiră. Râd tot drumul până la stația de autobuz și Lauren se întoarce să-l tachineze pentru că, a aflat în seara asta, el știe toate, *toate* versurile de la piesa *Tonight* (*I'm Fuckin' You*) a lui Enrique Iglesias, inclusiv partea de rap. Și el se întoarce spre ea. Nu e tocmai o întâmplare, amândoi știu ce fac, dar nu se retrag și ajung să se sărute, sprijiniți de un zid. Lui Lauren nu îi e suficient de frig ca să-și pună geaca, așa că simte cărămizile reci pe piele, acolo unde bluza i se ridică puțin la spate, simte și pielea lui în aerul rece, gura, mâinile și corpul înfierbântat.

Se opresc.

Nu zic nimic. Dacă recunosc ce se întâmplă, vor trebui să decidă dacă e sau nu o idee bună și e absolut evident că nu e. Așa că ea se apleacă în față, mai ușor de data asta, și la fel face și el. Amândoi sunt încordați; simte asta. După câteva secunde, Lauren se dă înapoi.

— Da, zice, OK, proastă idee.

— Rahat. Da.

El urăște Londra și ea are un apartament aici, el vrea copii și ea nu, el lasă mereu vasele în chiuvetă peste noapte, la înmuiat, și ea urăște cât de mult spațiu ocupă oala lui de fontă. Într-o versiune a lumii s-au cunoscut, dar n-au aflat imediat fiecare detaliu și incompatibilitate; s-au căsătorit și poate le-a mers bine sau poate nu. Dar în lumea asta știu mult prea multe lucruri, au notițe despre partenerul ideal al fiecăruia dintre ei,

pentru numele lui Dumnezeu! Și știu că nu bifează toate criteriile.

— Nu reușesc să rămân prieten cu foștii parteneri, zice el.

— Da... Nici eu.

Și nu pot să riște să nu rămână prieteni. Așa că nu pot să riște să devină foști. Așa că nu pot să riște nici să se sărute pe stradă.

După seara asta, Bohai începe să iasă în oraș din când în când și să stea toată noaptea. Mereu îi dă câte un mesaj vesel, *Mă simt așa de bine ne vedem de dimineață*, și lui Lauren îi face plăcere să mai fie, în sfârșit, singură acasă. Și e în regulă, e oarecum în regulă, deși nu e deloc complicat să-și petreacă tot timpul glumind și împărtășind secrete cu un bărbat pe care îl place suficient ca să se fi căsătorit cu el, dar cu care nu poate, în niciun caz, să se culce.

Și ea ar putea să iasă în oraș, bineînțeles. O dată, când merge cu Rob și cu Elena într-un bar din Walthamstow, bea prea mult și începe să discute cu un străin; poate n-ar strica să-și mai consume din energie cu bărbatul ăsta care îi explică fermecător de implicat cum un Campari spritz e vegan, dar un Aperol spritz nu e. Da, se gândește, de ce nu, dar Elena o trage brusc deoparte și îi zice:

— Lauren, ce naiba faci?

De-abia atunci își aduce aminte, stânjenită, că, cel puțin teoretic, e căsătorită.

Nu mai încearcă asta și a doua oară. Dar, într-o seară, când Bohai e cine știe pe unde, se urcă pe un scaun și trage vârful bradului din pod, apoi încearcă să dea tot monstrul ăsta la o parte, mișcându-l încet, centimetru cu centimetru, până când reușește să coboare scara.

Nu e drept, își zice, ca ea să stea mereu aici, să aștepte, ca ea să fie blocată în Norwood Junction pentru totdeauna, ca soții ei să vină și să plece,

dar ea să rămână aici. Nu e drept că viața ei depinde de cooperarea lor, că trebuie să-i lingușească sau să-i păcălească ori să-i convingă când vrea ca ei să plece, că ea a fost mereu aici, în vechea ei viață și că tot aici e și acum.

Ce se întâmplă dacă urcă în pod?

Toby a intrat o dată și nu s-a întâmplat nimic. A chemat și un electrician la un moment dat și tot nimic.

Dar podul știe că ea e aici, așa cum știe și când intră soții, pâlpâie și bâzâie.

Ar trebui să-i spună lui Bohai, în cazul în care se întâmplă ceva. N-o să-i placă, dar îi trimite un mesaj — *Bună scuze încerc să văd ce se întâmplă în pod* — și își închide telefonul înainte ca el să aibă timp să răspundă.

Apoi urcă. E doar o scară normală. Doar câțiva pași. Capul îi intră prin trapă. E frig și întuneric, în ciuda luminii becului, și praful din aer pare că se electrizează. Se oprește o clipă, cu picioarele în continuare pe scară, în aerul mai cald din hol.

Mai face un pas, încă unul și, înainte să aibă timp să se gândească, ultimul pas.

Becul de deasupra începe să strălucească: mai întâi o lumină caldă, apoi una mai intensă, după care una albă. Începe să pâlpâie.

Un pârâit.

Zgomotul alb se intensifică. Aproape ca un țipăt. Simte un miros dulce, prăfos, ca de fum. Becul de deasupra ei pâlpâie iar, se stinge, apoi începe iar să strălucească.

Mirosul devine și mai puternic, se declanșează alarma de incendiu, așa că Lauren se dă înapoi, scoate un picior prin trapă, apoi pe celălalt, coboară din ce în ce mai repede, în lumina becului care nu încetează să pâlpâie; holul pare neschimbat, la fel cum e din octombrie, de când a apărut Bohai. Ia repede un prosop de bucătărie și

îl flutură în dreptul alarmei până când se oprește. Nimic nu s-a schimbat.

Bohai ajunge acasă o oră mai târziu. Îl aude pe scări, în hol. Nu se ridică de pe canapea.

— Bună, îi zice el, din prag.

— Bună.

— N-a funcționat?

— Nu.

Bohai se uită în spatele lui, în hol, spre pod. Lauren a închis trapa. Bradul de Crăciun stă aplecat în camera prea scundă, blocând pe jumătate ușa de la bucătărie.

— Vrei să... știi tu... să plec mai devreme?

— Nu, nu, nu e vorba despre asta. Voiam doar să văd ce s-ar întâmpla.

După un moment, Bohai scutură din cap.

— Haide să ieșim în oraș.

Ăsta e răspunsul lui, indiferent de situație.

— E unu noaptea.

— Restaurantul ăla cu cartofi groaznici e deschis până la trei, îi zice și îi dă haina.

Dimineață, folosesc cuțitul mare de pâine ca să taie vârful bradului, cât să poată sta drept fără să fie nevoie să redeschidă podul și Bohai leagă steaua de una dintre ramuri.

De Crăciun totul merge bine. Lauren îi cumpără o cutie de artificii, Bohai îi ia planta aia mare pe care nu s-a îndurat să și-o cumpere singură de la magazinul de lângă consiliu.

— În plus, plec pe 1 ianuarie, așa că n-ai cum s-o omori din greșeală. Într-o săptămână n-ai nicio șansă.

La cină se duc la Nat, unde mănâncă și tot mănâncă și le oferă copiilor cadouri gălăgioase și extravagante, o cutie enormă de Lego pentru Caleb și un set de tobe de copii pentru Magda.

Când termină de strâns totul, o sună pe mama lor pe Zoom, care deschide cutia plină cu o sută de batoane de Twix pe care i le-a trimis Lauren.

— Ce cadou ciudat, zice mama ei. Știi că avem Twix și în Spania, nu? Și sunt mult mai bune aici, spaniolii ăștia deștepți pun ceva în ciocolată ca să nu se mai topească. Sigur n-o să le termin până la vară și, când o să se mai încălzească afară, o să se transforme într-o mare băltoacă maro. Dar sigur, gestul contează, scumpo. Mulțumesc mult.

Când ajung acasă, târziu, Bohai se apucă să facă două sendvișuri cu ce resturi găsește.

— Mama ta nu vine acasă de sărbători?

— Nu, nu prea. După ce a murit tata și am terminat eu școala, a vândut tot și s-a mutat în Spania. Nu se mai întoarce decât dacă trebuie. Dar a fost la toate nunțile mele.

— Și bunica ta v-a lăsat ție și lui Nat casa asta și ați stat împreună aici, în perioada facultății?

— Cât am fost eu studentă, da, dar Nat deja lucra atunci.

E ciudat că se știu așa de bine, dar tot există părți importante din viețile lor despre care nu au vorbit.

— A. Deci ea era adultul, în timp ce tu încercai să-ți găsești drumul pentru prima dată. De-asta e așa de... știi tu?

Lauren râde.

— Doamne, așa ai zice, nu? Dar la fel era și în copilăria noastră. Din contră chiar, s-a mai relaxat puțin odată ce am rămas doar noi. Nu, de fapt, se relaxează când lucrurile nu merg bine și, cu cât crede că viața mea e pe un făgaș bun, cu atât mai mult îmi spune ce să fac. Așa că a fost un compliment pentru tine când ne-a dat setul ala uriaș de caserole și sfaturi gratuite despre cum să planificăm mesele, probabil crede că am luat niște decizii bune în viață.

Bohai îi întinde sendvișul.

— Sora ta cum e? îl întreabă Lauren.

— E un copil bun. E mult mai mică decât mine, avea patru sau cinci ani când m-am mutat. Așa că nu suntem foarte apropiați. Dar cred că voi două v-ați înțelege bine. Și ea face ca tine, când devii extrem de politicoasă dacă cineva zice ceva ce ți se pare o prostie. Și o simt ca pe o critică din partea ta, sincer, dar când o face sora ta adolescentă e de-a dreptul devastator.

Lui Lauren nu i se pare că face asta în mod special.

— Aha.

— Da, exact. Fix așa. Poate e o chestie pe care o fac surorile mai mici. O să vezi dacă ajungi să o cunoști.

Bineînțeles că n-o să se întâmple, n-o să cunoască familia lui Bohai și Lauren se întristează când își dă seama de asta.

De Revelion se duc la Toby și la Maryam la cină. După ce mănâncă, aprind artificiile lui Bohai în curtea din spate.

— Dar hai pe partea voastră de grădină, zice Maryam. Naiba știe ce ar face proprietarul dacă ar afla că dăm foc la chestii pe peluza lui.

— Da, stai liniștită, spune Bohai și citește instrucțiunile de trei ori, după care își pune ochelarii de înot, pentru orice eventualitate.

Bagă bețele în pământ, apoi aprinde un fitil, în timp ce restul privesc de după colț. Lauren nu vede ce se întâmplă, dar, după ce stă aplecat un minut, Bohai aleargă spre ei. Până să ajungă la colțul casei, începe să se audă un *poc-poc-poc-poc-bum* și văd o explozie de scântei verzi, apoi un nor roz. Urmează un bâzâit și o mare de argintiu. O coloană de fum verde-albăstrui. O linie portocalie în zigzag. O ploaie de sclipiri galbene. După un moment de pauză, patru sau cinci sfere mici de

flăcări roșii se înalță cu un șuierat, una după cealaltă, lăsând o dâră de scântei, apoi o altă sferă roșie zboară în spirală spre cer și explodează în întuneric.

În cele din urmă, se lasă liniștea.

— Le-ai aprins *pe toate*? întreabă Lauren.

— A fost genial, zice Bohai. Genial. Doamne! Da, le-am aprins pe toate, mai ai și altele?

După ce beau un pahar de vin să se mai calmeze, se duc cu toții la o petrecere dată de un prieten de-al lui Bohai, Clayton.

— Habar n-am cine e, zice Bohai, dar suntem împreună într-un grup de WhatsApp și se pare că are o mașină de fum.

Bohai și Lauren se ascund în toaletă înainte de numărătoarea inversă, ca să nu i se pară nimănui ciudat dacă nu se sărută la miezul nopții, deși e oricum ciudat să stai într-o toaletă nu foarte mare, să râzi și să-i asculți pe oamenii de afară care strigă LA MULȚI ANI!

Iau taxiul spre casă la 3:30.

— Fac eu cinste, zice Lauren.

Își cheltuiește toți banii.

Dorm până târziu și se trezesc după-amiază, mahmuri, încă e lumină afară, dar soarele stă să apună. Bohai face pâine prăjită și se uită în jur.

— Simt că ar trebui să-mi fac bagajele sau ceva de genul ăsta.

Lauren nu vrea ca Bohai să plece. Încearcă să nu lase să se vadă asta, dar nu reușește.

— Da, zice el. Dar trebuie să ne vedem de viețile noastre. Să găsim soți. Să mergem la căldură — știi că e vară în Australia, nu? În plus, nu ți-am zis nimic pentru că nu am vrut să te îngrijorezi, dar mi-am cam terminat economiile și am tot împrumutat de la cămătari. Nici nu pot să-ți explic cât de mult mi-am distrus finanțele aici, probabil și pe ale tale.

— Chiar mă întrebam cum te descurci.

— Sper să am o pensie în următoarea viață. Dar, da, cum ar fi?

Nici nu trebuie să se gândească dacă e ceva ce ar vrea, pentru că îl știe suficient de bine acum încât să-și dea seama cum ar arăta totul dacă ar spune *Da, bine, rămâi, haide să vedem dacă ne descurcăm așa, haide să fim niște colegi de apartament ciudați* sau chiar *Haide să ne căsătorim de-adevăratelea*.

— Dacă vrei să rămâi, zice Lauren, ceea ce e, firește, exclus, trebuie să nu te mai plângi de vreme. Știu că e frig, dar nu e vina mea.

— Nu, ai dreptate, scuze, OK. Numai că... știi tu.

Niciunul dintre cuvintele astea nu transmit ceva în sensul clasic.

— Da.

— O să vin în vizită când mai trec prin Londra, îi zice.

I-a memorat numărul de telefon; al lui se schimbă des, dar are aceeași adresă de e-mail de când era la facultate.

E rândul ei să se îndoiască.

— Dacă uităm tot? Așa cum li se întâmplă soților. Dacă n-o să ne mai ținem minte?

Se gândește din nou la cum a fost când a încercat să le povestească Elenei, lui Toby, lui Nat și mamei sale, la cât de singură s-a simțit în primele luni. Nu vrea să se întoarcă la asta. Dar Bohai nu răspunde, pentru că nu mai e nimic de zis: dacă uită, uită.

Mută bradul retezat din drum. E mai ușor în doi.

— Sper să primești pe cineva care o să facă față, știi tu, personalității tale speciale, zice Lauren. Și căruia îi place să se îmbrace la costum.

— Și tu, spune Bohai și trage scara jos. Mă rog, nu la faza cu costumul. Fulare și cămăși cu mâneci suflecate, nu?

— Nu concomitent. Dă-o la stânga, îl învață când scara se blochează din nou.

Bohai se uită în sus. Respiră adânc. Expiră. Mai inspiră o dată. Apoi, brusc, mai repede decât oricare alt soț dinaintea lui, urcă, sus, sus, sus de tot, și Lauren se așteaptă să se oprească să-și ia rămas-bun, dar el nu face asta, așa că ea strigă în timp ce picioarele lui dispar în pod:

— Ai grijă de tine! Dă-mi un semn când mai ajungi pe-aici.

Și asta a fost tot.

Capitolul 28

Se uită în spatele ei, politicos, cât să dea lumii timp să se ajusteze. Când se întoarce, copacul a dispărut. Aude un zornăit de sus. Unde e? A plecat? se întreabă Lauren. Apoi își zice: OK, deci măcar mi-l amintesc.

Apoi aude telefonul în bucătărie, *ding*, se grăbește să-l ia și vede un mesaj de la un număr necunoscut, *Lol, Brighton, nu mersi*, și o poză cu un peisaj cenușiu, cu un cer cenușiu și o mare cenușie, apoi mesajul dispare și după câteva minute vede altul, de la alt număr *OK bun sydney frateeeeee*, apoi *nu pot să-ți trimit poză cu marea, stăm în suburbii, la 40 de minute distanță* și primește o poză cu o lună neclară deasupra unor acoperișuri întunecate, *Uite, în sfârșit luna e iar cu capul în sus, dar să știi că mi-e super dor de tine xxxxxxxx xxxxxxxxx*.

— Iubito, aude Lauren din hol.

Când se întoarce, îl vede. Noul ei soț.

Dar nu e nou: e cum-îl-cheamă? Tipul ăla. Soțul, primul, Michael.

Crede că e Michael. Au fost prea mulți soți ca să mai știe sigur și fie era beată, fie mahmură, fie o combinație neplăcută dintre cele două în majoritatea timpului pe care ea și Michael l-au petrecut împreună. Dar el a fost primul. Ar trebui să și-l amintească, nu?

Prima întrebare: chiar e el?

— Michael, zice Lauren, nesigură.

— Da?

A doua întrebare: ce naiba se întâmplă?

A treia întrebare, care decurge oarecum din prima: e cumva o buclă? Asta înseamnă că o să-l

primească pe Jason în curând? Dacă trece prin suficient de mulți soți, în cele din urmă o să coboare Carter din pod?

Bohai nu a pomenit de nicio buclă, dar el are o gamă mai variată de potențiali parteneri: mai multe genuri, mai multe țări, mai multe dulapuri. Poate ea și-a epuizat toate variantele, în timp ce Bohai mai are încă o mie, nenorocitul.

Michael se uită în continuare la ea.

— Haide să mergem la pub, îi zice Lauren.

— E 1 ianuarie, răspunde el. Crezi că e deschis?

Rahat, are dreptate.

— Atunci haide să mergem în parc.

— Nu vin Toby și Maryam la cină?

Iar? În ultima ei lume, s-au văzut acum douăsprezece ore.

— Da, așa e. Uite, eu ies puțin la o plimbare, să-mi limpezesc mintea. Vrei să iau ceva de pe drum?

— Nu sunt toate magazinele închise? Ești bine?

— Da! Da, sunt bine, dar vreau să mă gândesc la... la anul nou. Mă întorc într-o oră, așa ajung la timp pentru cină, nu?

— Da. O să ai timp și să ornezi tortul?

Lauren se uită iar în bucătărie și de data asta vede un suport pe care stă un tort mare, rotund.

— Da.

Poate oricând să-i pună niște zahăr pudră pe deasupra.

Când iese, vede că pubul chiar e deschis. Nu le merge espresorul, dar îi fac o cană de ceai, pe care îl bea afară, cu telefonul în mână. E foarte frig.

Îi trimite un mesaj lui Bohai, pe numărul lui din Syndey: *Cred că am intrat într-o buclă??* Apoi se uită pe Facebook ca să confirme: da, Michael Callebaut. Se uită prin pozele mai vechi și găsește... oh.

CE? îi scrie Bohai.

Stai, nu contează, îi răspunde ea. *Revin imediat, e complicat*

Pozele sunt diferite.

A văzut multe poze cu rochii albe, dar nu uiți niciodată prima nuntă privită retrospectiv. Fusta amplă, florile pe care nu le-a recunoscut când le-a văzut prima dată, dar care acum i se par a fi fost bujori, costumul maro al lui Michael.

Dar aici, pe Facebook, descoperă o nuntă de acum câțiva ani, poartă o rochie mulată, în loc de cea amplă, e ivoire, cu mâneci verde-deschis și, în locul petrecerii în aer liber, vede o încăpere în care sunt în jur de cincisprezece oameni.

Același soț, altă viață? E posibil așa ceva. Îi trimite și una dintre poze. *Ne-am căsătorit în pandemie?*

A, da!! îi zice Bohai. *Și eu am avut același partener de câteva ori, cred că i-am cunoscut în alt fel, dar tot am ajuns împreună?? Care soț e, măcar e unul bun?*

Michael, primul, e în regulă îi răspunde și începe să citească mesajele dintre ea și soț: liste de cumpărături, ca de obicei, întrebări despre cină, când unul, când altul. Nu vede nicio poză cu o pară cu ochii mari — deși e singurul lucru pe care și-l amintește sigur — nici măcar atunci când ajunge la mesajele vechi, de acum câteva luni, dinaintea petrecerii Elenei și chiar mai vechi.

Deci nu e o buclă.

Vrea să-i scrie iar lui Bohai, dar observă că a primit un mesaj de la el: *e 2 dimineața, așa că mă duc la culcare dar succes cu michael 2: revenirea*, apoi câteva momente mai târziu *mIIchael*, apoi *nu michaelI scuze* apoi, după două minute, *geamichael*. Lauren decide să nu mai scrie nimic.

Ce înseamnă faptul că e căsătorită cu Michael în două lumi diferite?

Când își termină ceaiul și se întoarce acasă, Michael încălzește o oală mare cu sos bolognese. Nu încă un soț cu o rețetă specială de sos bolognese, își zice, e împotriva regulilor; dar, în

fine, lasă-l să adauge o lingură de oțet balsamic sau un baton de scorțișoară ori carnea tocată cu un anumit procent de grăsime. Chiar miroase bine. Și apartamentul arată foarte bine: e ordine, pereții sunt zugrăviți într-o culoare frumoasă și crăpătura peretelui din bucătărie a fost reparată iar, ca prima dată.

N-are nici cea mai vagă idee ce fel de tort a făcut, dar găsește o rețetă de ganache de ciocolată, deschisă pe telefon, niște ciocolată pe cuptorul cu microunde și niște smântână în frigider. Sigur! O să încerce măcar. Își deschide playlistul, găsește unul numit DECEMBRIE și ascultă muzică în timp ce încălzește smântâna. Sunt cântece pe care nu le știe, fete care cântă acompaniate de pian și se întreabă dacă asta înseamnă că e tristă, dar probabil înseamnă doar că e frig afară și că zilele sunt scurte. Michael vine să amestece în sos și cântă refrenul unei piese. Are o voce frumoasă.

Ganache-ul nu e perfect, are mai multe cocoloașe decât în poza din rețetă, dar ia o linguriță și i se pare bun la gust.

Toby și Maryam apar la 19. Lauren își zice că a ajuns să știe mai multe despre ei decât știu ei înșiși. Dar mereu au fost împreună, în fiecare dintre lumi.

Sigur și ei știu multe lucruri despre ea pe care nici ea nu le știe. Ce gust ar trebui să aibă ganache-ul ei. Ce hobbyuri are. Ce lucrează chiar. Dacă e fericită.

Și poate diferitele disjuncții și asimetrii sunt în regulă, poate se contrabalansează, pentru că se simte bine cu ei în jur, în sufragerie, mâncând sosul făcut de Michael și vorbind despre noul an. Maryam le povestește cele mai interesante cazuri pe care le-au avut la Urgențe de Anul Nou, *nimeni nu a mai găsit șopârla*.

Și tortul e decent.

Lauren se duce la serviciu pe 3 ianuarie și află, spre marea ei surprindere, că e propriul ei șef sau mai degrabă că a fost promovată și acum e directoarea fostului ei departament.

E obișnuită ca noul an să înceapă mai lejer, dar de data asta sare direct în apeluri și în ședințe. Își aduce aminte sfatul lui Bohai și petrece mult timp zicând „Ce crezi *tu* că ar trebui să facem?“ sau „*Tu* ai vreo sugestie?“ pe un ton care, speră ea, arată că e un lider binevoitor și empatic, care vrea să împartă puterea, nu un nou-venit confuz care improvizează pe parcurs.

De-abia la finalul zilei apucă să intre în vorbă cu Zarah, care ridică o privire plină de vină din telefon.

— Ai început anul bine? o întreabă, încercând să fie prietenoasă, dar să se și comportate ca o șefă.

— Da, zice Zarah. Îmi reintru în ritm.

Lauren așteaptă un moment să vadă dacă mai spune și altceva, dar asta pare să fie tot și oricum nu are mult timp la dispoziție; potrivit calendarului ei, are un antrenament de HIIT la sala de după colț. Dacă vrea o lume în care e dispusă să rămână, trebuie să încerce măcar să trăiască viața pe care o găsește aici.

Antrenamentul e groaznic, instructorul îi știe numele și o tot încurajează, ceea ce o face să se simtă și mai prost. Dar, odată ce-și revine, e recunoscătoare și puțin șocată de ce poate face corpul ei, de ușurința cu care își poate atinge degetele de la picioare, de felul în care versiunea asta a ei a devenit mult mai flexibilă și mai puternică. A doua zi, când ajunge acasă înaintea lui Michael, încearcă să stea în mâini, la perete, ca atunci când era mică. Picioarele i se ridică, brațele o susțin — zece secunde mai târziu își lasă picioarele să coboare, împinge în perete mai întâi cu piciorul stâng, apoi gravitatea și elanul îl trag și pe dreptul, până când e din nou în picioare. Își

întinde brațele deasupra capului, ca o gimnastă triumfătoare.

A văzut atât de mulți soți. Probabil nu 37% din toți soții posibili, dar pe-acolo. Poate destui ca să fi înțeles cât de cât care îi sunt variantele. Se gândește la lista pe care a făcut-o cu Bohai, la lucrurile pe care le vrea și le compară cu Michael. Vegetarian: nu. Drăguț: da. O observă cu adevărat: da. Pare să ducă o viață bună: da.

Pe 6 ianuarie se apleacă spre el și îl sărută, îl apucă de păr și îl trage peste ea în pat, râde, apoi se rostogolesc amândoi și, pe măsură ce orele trec, își dă seama că în lumea asta are un vibrator, pe care îl și folosește în timpul sexului. Nu-i place în mod special, dar nu poate să-i nege eficiența, această oală sub presiune a orgasmelor. Poate, întocmai ca la o oală sub presiune, trebuie să încerci de câteva ori până înveți să-l folosești cum trebuie.

Pe 13 ianuarie, Bohai e în Londra; Lauren își ia concediu medical și ies la o cafea împreună.

Dacă nu merge, îi scrie, *dacă aducem împreună două universuri diferite și distrugem totul?*

Dar probabil n-o să fie cazul și chiar dacă se întâmplă asta n-o să știm îi răspunde el.

Se întâlnesc în parcul în care au luat micul-dejun în prima lor dimineață împreună, Bohai întârzie cincisprezece minute, ceea ce-i lasă ei suficient timp să înceapă să-și facă griji; dar apare prin spatele ei și o bate ușor pe umăr, Lauren se întoarce, îl ia în brațe și sunt din nou împreună.

— Uau! îi zice. Arăți… diferit.

— Știu, arăt ca dracu', aici am găsit doar cămășile astea largi de flanel și pantalonii ăștia de trening. Și Doamne, uită-te la freza mea! Dar tu arăți foarte bine, paltonul pare scump, ești iar bogată?

— Ne descurcăm.

— Ooo! *Ne descurcăm.* Asta zic bogații care sunt stânjeniți de averea lor.

— Cum e noua viață? O să rămâi mult în oraș?

— Nu, plec imediat după ce ne bem cafeaua, uită-te și tu la vremea asta oribilă, nemaivorbind de faptul că avem mucegai negru în apartament și n-oi fi eu un expert, dar am înțeles că nu e bine. Tu?

— Sunt în continuare cu Michael.

— Nu! Cel care a coborât pe 1 ianuarie?

— Da.

— Uau! Adică de vreo două săptămâni, nu? Îl *iubești*?

— Bifează multe dintre criterii.

— Ăsta da romantism.

Lauren râde.

— Da, adică îl plac, nu? Și apartamentul arată bine, e arhitect, ți-am mai zis?

— De cel puțin patru ori.

— Și lucrez tot la consiliu, dar am fost promovată.

— Sincer să fiu, nu ți-am înțeles niciodată meseria.

— Nu te condamn. E cam plictisitoare. Dar, dacă o dau în bară, pot să stric viețile oamenilor. În fine, acum pot să distrug viețile și mai multor oameni în același timp, dacă nu sunt atentă.

Nu i-a fost ușor să se obișnuiască cu volumul de muncă și cu zilele pline de ședințe și tot amână să se ocupe de o aplicație pentru niște fonduri, dar nu e imposibil de greu, nu trebuie să se comporte complet diferit sau să facă lucruri complet noi și e surprinsă și chiar mândră de cât de bine se descurcă. Într-adevăr, s-a trezit o dată în toiul nopții cu gândul la obiectivele de productivitate ale echipei sale, dar a reușit să se liniștească și a adormit la loc după ce a făcut o listă de sarcini și după ce și-a amintit că poate oricând să schimbe lumea dacă rămâne în urmă prea mult.

Bohai ia cafea la pachet pentru amândoi și încep să se plimbe în jurul lacului. Din pahare se

ridică vălătuci subțiri de abur.

— A, zice Lauren, dacă ajungi iar în Londra în weekend, vrei să vii la noi la prânz? Adu pe cine vrei, putem să spunem că suntem prieteni vechi, din facultate. Michael gătește foarte bine.

— Probabil n-o să fiu pe-aici, zice Bohai, acasă e o vreme, Doamne, mai frumoasă decât orice ai trăit tu vreodată, nu? E cald, dar nu umezeală și toată lumea e încă puțin leneșă după Crăciun. Și pun pariu că pot să găsesc o lume în care sunt în vacanță dacă le schimb de zece-douăzeci de ori. Imaginează-ți doar: ies dintr-o căsuță de pe plajă, direct pe nisip, în fața mea se întinde oceanul, un soț în slip stă întins pe un prosop. Nu că noroiul ăsta înghețat nu ar fi și el încântător.

— Da, bine, du-te înapoi la păianjenii tăi și la arsurile tale solare.

— Dar cred că vremea o să se schimbe și peste câteva zile o să devină prea cald, o să transpir și o să fie scârbos, așa că aș putea să mă întorc aici și să facem ceva împreună săptămâna viitoare?

— Nu pot să cred că o să-ți abandonezi atât de repede soțul sexy în slip. Sună bine.

— Tu o să fii tot cu Michael?

— Nu știu.

Îi e jenă să spună prea multe, în caz că nu are dreptate, în caz că lucrurile nu o să meargă. Poate?

— Da, tot cu el o să fii, nu?

Simte un nod în gât de speranță; râde și răsuflă.

— Uite ce e, e drăguț doar. Nu știu.

Niciodată nu i-a plăcut să *nu aibă dreptate*, ideea de a face ceva care se dovedește a fi o greșeală ireparabilă. Și cu Michael mereu își dă seama ce trebuie să facă și face fix asta. Își dă seama cum ar arăta cea mai bună versiune a ei.

— Sună groaznic, zice Bohai, dar, dacă ție îți place, ai face bine să încui podul ăla.

Îi dă un ghiont ușor.

Asta a și făcut, oarecum: acum câteva zile s-a suit pe un scaun și a pus un lacăt și un lanț în jurul scării, ca să nu mai poată fi trasă, după care a strâns-o și a închis trapa. Dacă Michael trage de ea, o să coboare doar până la jumătate și firește că tot ar putea să intre dacă ține morțiș, iar ea ar trebui să vină cu o explicație bună. Dar tot e mai bine decât nimic.

— E ca și cum l-ai cere în căsătorie, zice Bohai.

— Suntem deja căsătoriți.

— Mă bucur pentru tine.

— Au trecut de-abia două săptămâni.

Se gândește că e posibil să fi roșit.

— O să vedem cum merg lucrurile.

Își petrec următoarele ore împreună, după care Bohai pornește spre o nouă viață.

— Ne vedem săptămâna viitoare? o întreabă. O să-ți dau un mesaj, dar ce zici de miercuri?

— Da, perfect.

Michael vine acasă cu un suc de portocale, limonadă și niște pâine albă, simplă. Îi face sendvișuri cu pâine prăjită și cu Marmite, pe care le taie în formă de triunghi.

— Știu ce îți place când nu te simți bine.

Lauren se simte puțin prost, pentru că a mâncat de prânz cu Bohai și nu e bolnavă de fapt, dar Michael e așa de drăguț! În ultimele șase luni s-a prefăcut de multe ori că nu se simte bine și a văzut cine îi aduce ceva bun, cine se enervează că nu e curat în casă, deși *a fost acasă toată ziua*, cine ia boala ca pe o jignire personală și cine declară imediat că e și el bolnav, dar că se simte și mai rău. Cei mai răi sunt soții care aduc cutii cu vitamine și ceaiuri speciale și verifică o dată la cinci minute cum se simte, soții care n-o lasă să-și vadă de boala falsă în liniște.

Dar Michael stă pe fotoliu și citește și, din când în când, ridică privirea, se uită la ea și zâmbește.

Poate că podul știa ce face încă de prima dată.

Există câteva lucruri care nu-i plac. Părinții lui Michael sunt în regulă, dar locuiesc destul de aproape și mama lui nu obișnuiește să sune înainte să apară cu vreo plasă de citrice *kumquat* pe care le-a găsit la reducere. Altă obiecție, mai greu de justificat: apartamentul este poate *prea* elegant. Ghiveciul pentru planta suculentă pe care l-a pictat ea stângaci a fost retrogradat și a ajuns pe un raft din baie.

Nu îi e ușor să mențină un stil de viață atât de elegant și de energic. La birou e mai frumos, dar mai greu. Acasă e mereu ordine și, dacă lasă vreun obiect pe masă, Michael se uită la ea, oftează și îl pune el la loc. O dată pe săptămână primesc o cutie cu legume, ceea ce în teorie e foarte bine, dar de fapt nu are mereu chef să se ocupe de o rădăcină de țelină noduroasă sau de un dovleac foarte pretențios. În plus, o sună pe mama ei de două ori pe săptămână și are des grijă de Magda și de Caleb — a făcut asta deja de trei ori și până la finalul lunii mai e o seară cu ei trecută în calendar. Îi iubește, dar sunt foarte obositori.

— Magda se cațără, o avertizează Nat, la a treia lor vizită. Peste tot. Ieri s-a urcat cam un metru pe draperii, ca un mic alpinist.

— OK, zice Lauren.

Refuzul lui Nat de a o considera un adult capabil a fost util primele două dăți, pentru că i-a explicat când trebuie să ducă la culcare copiii și ce trebuie să le dea să mănânce, în ciuda faptului că Lauren are grijă de ei des, însă acum i se pare că a început să se descurce și nu mai are nevoie de instructaj. Dar cel puțin Adele are încredere în ea și o trage pe Nat afară din casă.

— Haide, îi spune, e femeie în toate firea, a organizat un întreg târg caritabil pentru grădinița

Magdei, poate să încălzească niște piure de legume la cuptorul cu microunde.

A organizat *un târg*? Lauren caută prin poze și da, așa se pare.

E bine că știi ce faci, îi scrie Bohai, de pe un alt număr. *Sau, mă rog, îmi închipui că e.*

— E copleșitor, îi zice Magdei, care lovește niște piese de Duplo cu alte piese de Duplo. E bine. Dar e copleșitor. Eu și Michael am zis că o să ne petrecem toată ziua de duminică făcând supă de legume, pe care s-o punem apoi la congelator.

Magda potrivește cuburile.

— Da, zice Lauren. Bravo! Tot așa. Te descurci de minune.

Capitolul 29

În trecut s-a lăsat să plutească pur și simplu dintr-o viață în alta. Dar nu și acum.

Lauren se gândește că, la începutul oricărei relații, există o perioadă în care dragostea face să se înmoaie orice personalitate, precum ceara într-o cameră încălzită. Doi oameni îndrăgostiți se schimbă, puțin câte puțin, își contopesc figurinele de ceară, o denivelare e șlefuită într-un loc, dar o adâncitură se creează în altă parte. Nu durează mult perioada în care dragostea poate să te schimbe ușor și, în relațiile în care a fost în ultimele șase luni, acel moment a trecut de mult. I s-a prezentat direct forma noului soț și a fost invitată să se muleze ea sau să-l respingă cu totul.

Dar încearcă, de data asta chiar încearcă. Simte cum se încălzește și cum se mulează din ce în ce mai bine pe viața asta.

O dată sau de două ori toate astea i se par prea mult, de exemplu, după o noapte în care a avut grijă de nepoți, își ia liber de la birou și doarme toată ziua sau se joacă pe telefon. O dată se preface că trebuie să plece într-o delegație și stă la un hotel în cealaltă parte a orașului, ia prânzul cu Bohai, care e din nou în Londra, se uită la videoclipuri pe YouTube în pat până la trei dimineața și uită să mănânce de seară; și nu mai e tandră și drăgăstoasă, atentă și grijulie cu Michael, nu mai stă cu el să vorbească despre cum le-a mers peste zi și să împărtășească mici momente (mănâncă la masă, în fiecare seară mănâncă la masă, nici măcar o dată pe canapea, cu televizorul pornit).

Dar de cele mai multe ori reușește, se ridică la înălțimea așteptărilor unei alte versiuni a ei, trăiește viața unei persoane care ia fiecare decizie atent, calculat, ca să-i fie mai bine.

— E totul în regulă? o întreabă Michael într-o seară, după trei sau patru săptămâni.

— Da.

— Am observat că nu ai mai participat la clubul de carte și nici la ședințele de yoga de dimineață.

Ah!

Asta înseamnă „carte", trecut în calendar marțea, o dată la două săptămâni. Credea că înseamnă *citește niște cărți,* lucru pe care l-a și făcut sau cel puțin a luat o carte în mână și s-a uitat la prima pagină.

— Nu prea am energie, îi zice. E de la vremea de-afară. Ai dreptate, o să mă reapuc.

Dar e bine. Asta e viața pe care și-ar crea-o dacă ar fi beată și ar încerca să se gândească la cea mai bună versiune a ei. Face sport în fiecare dimineață, uneori și seara, știe cum trebuie să cureți niște rădăcinoase, își petrece mult timp cu nepoata și cu nepotul ei, păstrează legătura mai bine cu mama sa; e sigură că asta a scris pe o listă de obiective în trecut și acum așa arată viața ei.

Se duc la o degustare de vin Albariño la un bar de lângă Rob și Elena, iar Lauren își face griji că va trebui să aibă păreri despre vin, dar Michael se ocupă bucuros de asta și restul se concentrează pe băut. Nici nu e insuportabil, așa cum se gândea că o să fie; sunt unii care menționează „arome de agrișe" de câteva ori, dar în general vorbește proprietara barului, care e entuziasmată și implicată, iar ceilalți zic: „A, da, chiar pot s-o simt".

Se termină la 21:30.

— Haide să mergem undeva, le propune când se pregătesc să plece, cu o mână ridicată în aer, jucându-se cu umbrele în lumina felinarului.

— Unde? întreabă Elena.
— Nu știu. La un pub. La karaoke. Putem să mergem să dansăm. Să facem concurs să vedem cine ajunge primul cu autobuzul până la Asda-ul deschis nonstop din Clapham Junction.
— Nu mai putem să-l lăsăm pe Danny singur, îi zice Rob Elenei.
În lumea asta au un câine.
— Dar pot să mă ocup eu de el, dacă vreți voi două să mergeți undeva.
— E un pub în apropiere, sugerează Elena după ce soții au plecat.
Dar Lauren e sigură că sunt aproape de cofetăria unde a pierdut jumătate de oră cu câțiva soți în urmă. O pornesc într-acolo; copacii au fost toaletați pentru începutul primăverii, vârfurile ciufulite au fost tăiate, cinci sau șase ramuri se întind din trunchi, pe fiecare parte, ca niște mâini deschise care vor să atingă cerul.
Cofetăria e mai aglomerată seara. Lauren își ia din nou înghețată de apă de trandafiri, dar de data asta nu primește batoane gratis.
— Ce făceam anul trecut pe vremea asta? o întreabă pe Elena.
Își scot telefoanele și încep să caute prin poze. Elena găsește o poză cu ea în sufragerie, în timp ce proba o haină de blană ecologică roz, pe care o găsise la reduceri.
— Am returnat-o, precizează.
Lauren vede o poză cu ea și cu Michael rechituind gresia din baie.
Nu e sigură ce făcea anul trecut pe vremea asta în lumea ei inițială. Dar la final de ianuarie rămâne de obicei fără energie și fără bani, așa că probabil nimic distractiv. Își aduce aminte cum a petrecut o săptămână în care și-a rescris CV-ul și s-a gândit să încerce ceva nou, mai dinamic, dar n-a făcut nimic în legătură cu asta.

Acum e mai bine, își zice și mai ia o lingură de înghețată.

Într-o după-amiază, trage un scaun în hol, se urcă pe el și scoate lacătul de la scara care duce în pod. Nu se gândește prea mult, nu își dă seama cu adevărat ce face. Michael nici nu a observat lacătul, probabil nici n-a încercat să urce în pod, așa că nu contează dacă lacătul e sau nu acolo.

În plus, se gândește și să tragă scara, să verifice dacă mai funcționează, e periculos s-o țină încuiată. Dacă are nevoie să urce în pod, din cine știe ce motiv? De exemplu, o inundație sau o haită de labradori nervoși.

Asta nu înseamnă că vrea să scape de el. Doar... lasă o portiță deschisă.

Și are dreptate: nu se întâmplă nimic după ce scoate lacătul. Ies la o plimbare lungă, pe lângă Tamisa, până la Institutul Britanic de Film, ca să vadă un film franțuzesc de trei ore și jumătate și atât plimbarea, cât și filmul sunt grozave, chiar dacă probabil nu ar fi ales să le facă pe ambele în aceeași zi, dacă ar fi fost după ea.

În fine, nu poți să trimiți un soț înapoi pentru că te face să fii *prea bună*. Mai ales când e vorba de un soț pe care — nu, nu-l iubește încă, dar se bucură să-l vadă când vine acasă, îi place să stea în pat lângă el, sexul e mai bun decât la început acum, că s-a obișnuit cu toate jucăriile, chiar dacă sunt destul de elaborate, și îi place când îi arată un paragraf dintr-un articol informativ pe care îl citește. Vrea să fie mai bună pentru el, pentru viața asta pe care și-au creat-o.

Joi trebuie să folosească și mai multă țelină, o toacă în bucăți mari — când cineva sună la ușă. Michael răspunde și apare în bucătărie cu Bohai, care e din nou în Londra și care e fleașcă.

— Scuze, zice Bohai, scuze, am nevoie de ajutor.

— M-am gândit să-l invit înăuntru, explică Michael. A întrebat de tine.

— Ăăă, mersi. Bohai. Ce se întâmplă?

E ciudat. Nu-i place. Și îi place și mai puțin când Bohai răspunde:

— E vorba de soț.

— OK, Michael, vin imediat înapoi, spune Lauren și îl duce pe Bohai afară, în ploaia măruntă, după care închide ușa de la intrare.

Nu vorbi despre soți în fața soților, se gândește.

— Ce s-a întâmplat?

— Ajung într-un loc nou și sunt într-un dressing uriaș. Pot să-l aud pe soț vorbind și cred că vorbește cu mine sau poate avem musafiri, așa că ies, ca orice soț nou normal, nu? Dar se pare că e într-o ședință pe Zoom și motivul pentru care sunt în dressing e că trag cu urechea la ședința lui de terapie.

— Doamne Dumnezeule!

— Ar fi trebuit să fug înapoi în dressing, evident, dar mi-a luat ceva să mă prind care-i treaba — până să reacționeze el, eram deja în mijlocul camerei. În fine, nu știu, probabil e furios pentru că, știi tu, are motive, nu? Adică sfatul meu e să nu tragi niciodată cu urechea la ședințele de terapie ale oamenilor. Dar îți aduci aminte când am vorbit despre soți răi?

— Rahat, zice Lauren. Ești bine?

— Da, da, adică nu s-a întâmplat nimic, dar nu mi s-a părut deloc o idee bună să rămân acolo. A început să arunce cu lucruri, dar nu *spre* mine sau ceva de genul ăsta.

— Nu se poate așa ceva, e…

— Prin urmare, am plecat, o întrerupe Bohai. Ploua, nu aveam telefonul la mine și nu știam ce să fac. Așa că am luat-o pe drumul principal, am dat de un taxi și am venit aici.

— Da, da. OK. Sigur.

— Norocul meu că s-a întâmplat în Londra, nu? Cum ar fi fost dacă eram în Franța sau mai știu eu unde?

— Vrei să vii sus?

Doamne, o să fie greu să-i explice lui Michael!

— Putem să aranjăm camera de oaspeți și să stai aici până mâine?

— Nu știu. Poate? Era destul de supărat. Nu cred că o să spargă ușa de la dressing acum, că nu mai sunt acolo, dar nici nu sunt sigur că n-o s-o facă, înțelegi? Și dacă face asta, nu sunt sigur că o să mai pot pleca. Așa că mi-ar plăcea la nebunie să vin la voi și să joc scrabble cu tine și cu bărbatul tău, dar probabil ar fi mai bine să mă întorc în dressing. Mă gândeam că poate îi distragi tu atenția cât intru eu. Am luat o geacă înainte să ies și se pare că am cheile în buzunar, slavă Cerului, dacă nu, ar fi putut fi și mai rău. Nu știu, ăsta e cel mai bun plan al meu, scuze.

— Da, zice Lauren după ce se gândește puțin. Sigur. Haide să mergem acolo.

— Scuze, mulțumesc, da. A, și îmi pare rău, dar poți să plătești tu taxiul?

— Așteaptă puțin.

Lauren se duce sus. *E un prieten de la universitate, de-abia s-a mutat în zonă, are o urgență în familie,* îi spune lui Michael, apoi adaugă *Te sun curând* și îl sărută.

Michael pare șocat și enervat, *Nu ai mai vorbit niciodată de tipul ăsta,* dar Lauren poate să se ocupe de asta mai târziu. Respinge un apel de la el când sunt în taxi.

— Îmi pare rău, zice Bohai.

— Nu-i nimic. Ai numărul tipului? Sau știi cum îl cheamă?

Ar putea să-l sune și să pretindă că Bohai s-a rănit, ar putea să-l trimită la spital, ca să-l scoată din casă.

— Nu, scuze.

— E în regulă. Nu-ți mai cere scuze. O să găsim noi o soluție.

Se îndreaptă spre Putney. E un cartier frumos: se vede apa, sunt multe parcuri, garduri frumos decorate. Casa e pe o alee înfundată și taxiul îi lasă în capătul ei. Ploaia s-a domolit, doar mai picură când și când. Aleea e străjuită de copaci și mașini scumpe. Bohai arată spre casa *aia cu viță-de-vie,* apoi face câțiva pași în spate.

— Serios, îi zice Lauren, nu vrei să bem ceva mai întâi?

— Nu, haide să scăpăm odată. Mă gândeam că poate facem ceva în grădina din spate, dar acum, că suntem în grădina din spate, e evident că suntem înconjurați de grădinile celorlalți.

— Ce-ai zice, propune Lauren după câteva clipe, dacă sun la poliție și spun că sunt un vecin și că am auzit ceva ciudat. Stăm aici până vin și, când sună la ușă, apari și tu. Pot să zic că am auzit împușcături sau ceva suficient de grav încât să vină. Chiar dacă soțul tău nu s-a calmat încă, n-o să facă nimic cu poliția la ușă. Poți să fugi în casă și să intri într-o lume nouă.

— Da. Da, cred că ar merge. Speram să evit să... știi tu... să-l mai văd. Dar poate că așa ar fi cel mai bine.

Lauren își aduce aminte de Kieran, care probabil nu era chiar foarte rău, de cum s-a ascuns în dulap și de cum voia doar ca el să plece mai repede.

— Doamne, spune Bohai, logic că nu e în regulă să tragi cu urechea la ședința cuiva de terapie, cumva e logic să se supere, poate e un soț chiar grozav. Da, hai să facem așa.

— Nu, se opune Lauren. Poate găsim ceva mai bun. Ziceai că ai cheile, nu?

— Da. Sau cel puțin așa cred.

Bohai scoate din buzunar trei chei pe un breloc.

— Cred că ar putea să fie și de la un birou.

E întuneric și, la majoritatea caselor, perdelele sunt trase.

— OK. O să-l scot eu din casă. Cred că pot să-ți fac rost de cinci minute, cu aproximație. Dacă nu sunt astea cheile, atunci va trebui să ne gândim la altceva mai târziu. O să-l aduc pe aleea asta și apoi la dreapta, așa că, dacă te duci o stradă mai încolo și aștepți, o să vezi când plecăm, bine?

Bohai se uită la casă, apoi în jurul lui, la locurile indicate de Lauren.

— Da, da, bine, am înțeles. Mersi. Scuze.

Îi ia câteva clipe să se adune.

— Bun, în regulă, adaugă.

Apoi se îndepărtează, se întoarce pe strada din spate, îi face semn că e totul bine și se ascunde în spatele unui copac.

E rândul ei. Acum un an nu ar fi făcut cu niciun chip ceva de genul ăsta.

Respiră adânc, se duce la ușa de la intrare și bate. Apoi se retrage un pas. Nu are rost să se apropie prea mult.

Un bărbat deschide ușa. Are părul șaten și o mustață ușor ridicolă. Poartă un pulover tricotat. Nu arată a persoană care ar smulge ușa unui dressing.

— Bună, zice Lauren. Numele meu este Sarah, ești cumva — tot nu știe cum îl cheamă, așa că aruncă o privire spre zid — e cumva numărul 31?

— Da, răspunde bărbatul, încet.

— Perfect. Ieșisem la o plimbare și am dat de un bărbat care zace pe marginea drumului, cică și-a scrântit glezna. M-a întrebat dacă pot să vin să te anunț.

Probabil ar fi trebuit să plănuiască mai bine discursul.

— A zis că îl cheamă Bohai, că și-a lăsat telefonul acasă, dar că soțul lui locuiește la numărul 31 și m-a rugat să te chem.

— A, rostește bărbatul după o clipă. Mersi. Îmi pare rău că te-a deranjat, mereu își uită telefonul.

— Nicio problemă. E doar la câteva străzi de aici. Pot să te duc până acolo.

— Da, sigur, un minut doar, spune bărbatul și se uită spre cer. Ăăă, vrei să intri?

— Nu, e în regulă. Îmi place ploaia.

Bărbatul dispare, apoi se întoarce, încălțat cu pantofi își ia o jachetă din cuierul de pe hol.

— Pe aici, îi arată Lauren.

Fac dreapta, intră pe altă stradă, se îndepărtează și Lauren începe să calculeze în minte cât i-ar lua lui Bohai să intre. Zece, douăzeci, treizeci de pași. Dacă bărbatul ăsta chiar a distrus dressingul și nu mai merge? Dacă nu sunt cheile potrivite? Probabil o să zică doar *A, era aici acum câteva minute, nu știu ce s-a întâmplat,* după care o să-l aducă pe Bohai la ea acasă, o să-i pregătească camera de oaspeți și o să vadă ei mai încolo.

Șaptezeci de pași. Optzeci. Începe să meargă mai repede, o ia înainte, ca să ocolească niște pubele de pe marginea drumului.

În timp ce numără, nu mai aude pași în urma ei și se întoarce să verifice. Nu mai e nimeni.

Îi sună telefonul. Un alt număr necunoscut. Îl scoate din geantă și încearcă să ferească ecranul de ploaie. *Am reușit. Mersi mersi mersi*

Îmi pare rău, dă-mi zece minute să mă liniștesc și mă întorc la londra să-i explic totul soțului tău, mă gândesc imediat la ceva

Un alt mesaj: *În praga?? Sper că nu sunt spion.*

Și altul: *M-ai salvat xxxx Îmi pare rău*

Ești bine? îi scrie drept răspuns, apoi cheamă un Uber. Are pantofii fleașcă.

Când se întoarce acasă, începe să-i explice tot lui Michael — Bohai i-a trimis șapte idei diferite de minciuni bune și a întrebat când ar trebui să se

întoarcă să stea de vorbă el cu Michael —, dar e prea obosită.

E udă până la piele.

— Înainte să-mi explici, cred că ar trebui să-ți spun că știu că n-ai plecat în nicio delegație, îi zice Michael, serios.

Delegație? Poftim? A, noaptea în care s-a uitat la videoclipuri la hotel. Se gândește cum ar fi să-i mărturisească: *Obosisem să fiu perfectă mereu. Te plac mult, dar te-ai gândit vreodată cum ar fi să mâncăm chipsuri în pat? Nu te înșel, doar am vrut să mănânc tâmpenii și să dorm mai mult.*

— Tipul din seara asta e un prieten, spune Lauren, începând cu partea mai simplă. Tocmai s-a mutat din Australia. Soțul lui era supărat pe el și poate chiar violent, așa că a avut nevoie de ajutor să ia ceva important din casă. Am reușit să-l ajut, n-am fost nicio clipă în pericol, iar el e bine acum.

— Mă bucur că e bine, zice Michael, arătând foarte nefericit. Dar poate ar trebui să-ți spun că ți-am umblat prin telefon mai demult. Evident că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar îl lăsaseși pe măsuța de cafea și am văzut o notificare, era un mesaj de la un număr fără nume, te anunța că e în oraș și că voia să vă întâlniți. Și te purtai diferit, așa că nu am reușit să-mi scot asta din minte. Și totul s-a repetat câteva zile mai târziu. Îmi pare rău, știu că ar fi trebuit să discutăm atunci, dar ți-am citit mesajele și acela nu mai era acolo. Ar fi putut fi și un mesaj spam, evident.

Ah, își zice Lauren. Rahat.

Michael își dorește atât de mult ca Lauren să aibă o explicație bună. Și chiar are, dar explicația ar fi: *Da, mesajul era de la tipul pe care l-ai văzut, dar ne întâlneam doar ca să vorbim despre cât de mult te plac și nu l-am șters ca să-l țin secret, a dispărut pentru că tipul a intrat într-o magazie de unelte și a ajuns într-o altă viață.*

Nu crede că ar funcționa.

— Mi se pare că — Lauren își adună ultima fărâmă de energie ca să-l mintă — a, ai auzit? E ceva în pod? Trebuie să vorbim despre toate astea, dar ai putea să verifici?

Așa că Michael — Michael cel perfect, care face mereu progrese și e continuu mai bun decât ea, care i-a pregătit o băutură cu lămâie și miere ca să se încălzească atunci când a venit acasă, udă toată — Michael dă din cap; nici nu trebuie să-l convingă să urce în pod.

Capitolul 30

Un alt soț coboară.

Lauren e tristă. E tristă, nu? Lasă jos băutura cu lămâie și miere, își mută privirea, apoi verifică iar, dar cana a dispărut. Când inspiră aerul din noul apartament, care nu mai miroase a ceva ce crede că e iută, nu mai miroase a decizii bune, e cuprinsă de un val de tristețe, i se pune un nod în gât, dar expiră și se eliberează. Și, când se întoarce soțul cu fața, iar Lauren constată că e cineva nou, *un tip oarecare*, face un pas spre el și-l sărută ușor.

Îl păstrează câteva zile, apoi merge mai departe, o dată și încă o dată. Dacă nici cu Michael nu a rămas, atunci cu cine? Vrea să-și găsească un soț pentru totdeauna, nu să piardă timpul; experiența lui Bohai cu dressingul i-a retrezit ambiția. E timpul să se apuce de treabă.

Un soț construiește machete cu trenuri și camera de oaspeți e plină de șine, Lauren îl ajută și aranjează căsuțe și, în timp ce lipiciul se usucă, se întreabă care e cel mai potrivit loc pentru o pisică. O zi se simte bine, apoi îl trimite în pod. Un soț poartă tricou pe sub cămașă și, deși i-a plăcut când Carter făcea asta, pentru un englez pare ciudat sau poate doar îi amintește prea mult de Carter. Îl trimite și pe el înapoi.

Lauren observă că soțul de la final de februarie a pus brândușe în grădină, așa că se mai relaxează puțin într-o lume în care cineva s-a obosit să planteze bulbi toamna. Timp de o săptămână, florile străpung pământul și încep să se deschidă. Sunt minunate. Dar soțul nu e pe placul ei; Lauren merge mai departe când brândușele încep

să se ofilească și află că nimeni nu a plantat narcise care să înflorească în martie.

Un soț își croșetează propriile șosete. Un soț pare să prizeze cocaină din când în când, ceea ce e șocant, dar și puțin incitant. Încearcă și ea o dată, se apleacă și îi copiază gesturile. Nu îi place, dar nici nu îi displace. Câteva zile mai târziu, se duc în vizită la Padge, un prieten de-al soțului și, după câteva beri, soțul îl întreabă pe Padge ce mai are pe stoc, iar Padge deschide congelatorul și scoate o cutie de înghețată, în care sunt aranjate pungute de plastic. E deja prea mult; este dispusă să ia droguri cu soțul, dar în niciun caz să-i stea alături în timp ce cumpără marfă din congelatorul unui prieten.

Îi place următorul soț, un bărbat puțin mai tânăr decât ea, pe nume Petey, dar, după două ore, Lauren descoperă cu stupoare un mesaj pe care i l-a trimis Elenei cu câteva zile în urmă, din care rezultă că ea, Lauren, e cumva însărcinată. Elena i-a răspuns *Felicitări!!(?? nu?)*, apoi se pare că au vorbit foarte mult la telefon. Sarcina nu are cum să fie foarte avansată și nu-și dă seama nici măcar dacă i-a spus lui Petey sau dacă a decis să nu-i zică nimic până nu se hotărăște ce face. N-are cum să fi rămas însărcinată din greșeală; mai sunt cam doi ani până când trebuie să-și înlocuiască steriletul. Vrea să-și dea seama cum a convins-o Petey să și-l scoată, ce se întâmplă, despre ce a vorbit cu Elena la telefon, dar și mai mult își dorește să nu mai fie însărcinată; s-a obișnuit cu părul în culori diferite, cu câte o cicatrice nouă din când în când, dar asta e prea mult. Îl trimite pe Petey înapoi, apoi trece prin alți trei-patru soți imediat, pentru orice eventualitate.

Urmează mai mulți soți. Îi trimite înapoi. Și mai mulți soți. Se oprește o vreme cu un Alasdair, pentru că îi place accentul lui ușor cântat, din Edinburgh, și, când se duc la nunta unor prieteni

de-ai lui și se îmbracă în kilt, Lauren îl place și mai mult. Se simte cu adevărat rănită când află că o înșală.

E și mai rău în următoarea lume. Soțul, Hōne, e din Auckland și petrece o seară foarte plăcută cu el uitându-se la televizor, din fericire nu la *Mindhunter* și nici la vreo dramă din care au văzut deja cinci episoade și pe care Lauren se preface c-o înțelege, ci la o comedie ușurică, la care nu trebuie să fie atentă și nici nu trebuie să știe ce s-a întâmplat înainte. Dar, când se duce la serviciu a doua zi, află că, de data asta, ea e cea care înșală. La început, când colegul ei de la magazinul de articole pentru pictură trece pe lângă ea și o atinge pe spate, Lauren presupune că e pur și simplu un dubios, dar, când rămân singuri la prânz, o ia de mână, o sărută și îi spune:

— Mi-a fost tare dor de tine, nu-mi vine să cred că am ajuns să urăsc weekendurile.

Nu. Nu-i place ideea că e genul de persoană care are o aventură, e suficient de complicat să facă față relației cu un bărbat, nemaivorbind de doi.

— Exact, zice Bohai când vine iar la Londra. De-asta am și eu regulile alea.

— Nu mi-a plăcut deloc.

Chiar și ea s-a mirat de cât de supărată a fost. Oricum îi minte destul pe soți.

— Cum reacționezi când afli că faci tot felul de lucruri dubioase?

— Păi, chiar și înainte luam tot felul de decizii proaste. Decizii distractive. Dar proaste. Prin urmare e oarecum mai ușor când o altă versiune de-a mea face așa ceva, pentru că îmi zic *doamne, de ce ar face asta, ce idiot* în loc să zic *de ce am făcut asta? ce e în neregulă cu mine? rahat.*

Își tot cere scuze pentru incidentul din dressing, dar nu e vina lui, firește; și, oricum, un alt Bohai a tras cu urechea. Când se gândește că ar

putea să facă yoga în fiecare dimineață și să știe totul despre verdețurile de primăvară, să participe la discuții despre cărți pe Zoom, marțea, și să mănânce întotdeauna, fără nicio excepție, la masă, nu îi pare rău că a trecut mai departe.

— Ce-aud eu e „mulțumesc, Bohai, mă bucur foarte mult că te-ai căsătorit cu un nebun înspăimântător și te-ai ascuns în dressing, ca un ciudat".

— Sigur, zice Lauren. Dar să nu mai faci asta.

Lumea rămâne plauzibilă cât timp Lauren mai schimbă alți bărbați. În două din trei cazuri, lucrează în continuare la consiliu. Viețile care diferă cel mai mult sunt de obicei cele în care are și cele mai lungi căsnicii; odată, într-o relație de mai bine de șapte ani, află că lucrează la un salon de coafură. Poate are un talent înnăscut surprinzător? Dar nu. După ce se uită repede la câteva tutoriale pe YouTube și după ce distruge părul a două cliente, schimbă.

La câți ai ajuns? îi scrie Bohai și Lauren încearcă să numere în minte, dar nu reușește; uneori schimbă bărbații așa de repede, încât nici nu-i mai ține minte. *195?* îi răspunde, dar nu e sigură.

Te miști repede.

La tine cum mai e?

Suntem la țară și, după cum bine știi, nu mă dau în vânt după asta, DAR avem un emu drept animal de companie??? Am coborât dintr-un șopron și am dat de tipul ăsta care se uita fix la mine. Îi trimite un videoclip: o pasăre uriașă, murdară, înaltă cât un om, cu ochii mari, picioare lungi, gât lung, care dă din cap impasibilă.

Lauren decide că a ajuns la Soțul 196; sau pe-acolo. Data viitoare se va strădui mai mult să-i țină minte.

Când apare Soțul 197, e răcită; îl trimite imediat înapoi, sperând că în lumea Soțului 198 se simte mai bine și chiar așa e, dar întreaga casă e vopsită maro, așa că îl trimite și pe el înapoi. Soțul 199 cântă la clarinet, ceea ce Lauren descoperă când bărbatul refuză să-i facă sex oral pe motiv că-și păstrează gura pentru spectacolul de a doua zi. E o obiecție atât de specifică, încât petrece douăzeci de minte pe Google încercând să-și dea seama dacă e adevărat, dar se pare că nu e; sigur, e dreptul lui, dar ar fi putut să zică ceva despre asta *înainte* s-o invite să-l lingă sub boașele neașteptat de lăsate. Îl trimite înapoi, cu un sentiment vag de putere și dreptate.

Se gândește din nou la perioada aia de la începutul unei relații când oamenii se înmoaie și se schimbă, darul flexibilității temporare. Elena, care era complet împotriva emisiunilor de tip reality-show până când s-a uitat la douăsprezece sezoane din *Survivor*, la începutul relației cu Rob. Amos, care ura social media când erau împreună, dar care a început să posteze zilnic poze cu următoarea lui iubită.

Nu-i place mereu noua versiune a ei, dar fiecare o ajută să înțeleagă granițele a cine ar putea fi.

E rândul Soțului 200.

Apartamentul e ordonat. E pregătită să-l sărute de bun-venit. Dar Soțul 200 e din nou Amos.

— O, zice și se dă în spate.

— Am luat-o, îi spune el și aruncă o pungă jos, după care împinge scara la loc.

L-a mai primit pe Amos o dată, pentru scurtă vreme, chiar la început. Se gândește că ambii Amos au hotărât să nu se despartă de ea, ci s-au mutat cu ea și chiar au binevoit s-o ia de nevastă. Acest Amos și-a cântărit toate variantele, a tărăgănat, s-a gândit să scape de ea și, în cele din

urmă, poate cu tristețe, a decis că n-o să găsească pe nimeni mai bun.

Du-te dracului, Amos, își zice Lauren.

Ar trebui să-l trimită imediat înapoi, dar o parte din ea vrea să-i plătească cu aceeași monedă. Înainte să-și permită să vadă că e o idee proastă, înainte să se gândească la cât de greu va fi să-l trimită în pod dacă pleacă de acasă, zâmbește dulce și îi spune:

— Amos, scumpule, nu cred că ar trebui să mai fim împreună.

Bărbatul se încruntă.

— Da. În general, asta se întâmplă când divorțezi.

Se uită la punga pe care a scos-o din pod. Se uită la el. Se uită în jur și își dă seama că apartamentul nu e mai *ordonat* decât de obicei, ci mai *gol* decât de obicei.

O, își zice.

Amos poartă o cămașă cu frunze mari de monstera pe un fundal gri-deschis și barba puțin nerasă e clar îngrijită; recunoaște schema. Vrea să arate bine în fața fostei lui soții.

— Am făcut tot ce-am putut, rostește el și zâmbește slab.

— Da? Chiar așa?

În lumea ei, el i-a dat papucii acum patru ani și nici măcar nu locuiau împreună, așa că probabil sunt căsătoriți de-abia de doi-trei ani. Brusc e cuprinsă de furie; cum *îndrăznește* să apară în casa ei doar ca să plece, să facă fața asta, ca și cum crede că Lauren e tristă din cauza plecării lui? Nici nu se mai gândește la el acum. Nici măcar nu-și aduce aminte ce făceau împreună, în afară de momentele în care stăteau într-un colț și se gândeau la noi metode prin care să se simtă superiori celor din jur. Toată relația lor lungă e de-a dreptul șocantă.

— Nu știu. Am încercat, nu?

Câtă generozitate, se gândește Lauren, *a încercat*, nu s-a despărțit de ea la telefon, în timp ce stătea la coadă la Spinball Whizzer, despre care acum știe că nici măcar nu este în top 5 al celor mai bune roller-coastere din Alton Towers.

— Am încercat prea mult, îi răspunde. Ar fi trebuit să renunțăm acum câțiva ani.

— Hei, ușurel, zice Amos pe acel ton enervant pe care îl folosește când vrea să pară el cel rațional. Putem să fim civilizați, nu?

Du-te dracului, Amos, se gândește Lauren, apoi spune cu voce tare:

— Du-te dracului, Amos!

— De-asta n-a funcționat. Nici tu nu erai fericită, dar n-ai vrut să faci nimic, așa că acum tot divorțul e vina mea.

— Ieși din casa mea!

— E un apartament, ripostează el, luându-și punga de pe podea și o alta de lângă ușa de la bucătărie. Și da, e al tău, bravo ție că ai o bunică moartă și bogată, felicitări.

A văzut multe versiuni ale apartamentului ăstuia, se gândește ea, dar asta e aproape cea mai urâtă: pereții din sufragerie sunt de un verde-închis, pe unul dintre ei e pus un tapet cu pene, iar niște abajururi din email direcționează lumina în jos.

— De-abia aștept să scap de tapetul ăsta.

— Tu l-ai ales!

Își ia bagajele, străbate holul, apoi coboară scările.

Capitolul 31

Caută prin e-mailuri, prin mesaje și prin poze, încearcă să-și dea seama ce s-a întâmplat.

În viața ei inițială, Amos s-a despărțit de ea, și-a dat demisia, și-a lăsat barbă, s-a mutat la Berlin timp de șase luni, apoi s-a întors la Londra și a încercat cu disperare să rămână prieten cu toate cunoștințele lor comune, ca și cum ar fi crezut că îi poate câștiga pe toți de partea lui. În versiunea din prezent a lumii se pare că, în loc să facă asta, a rămas cu ea, s-a mutat la ea și și-a cumpărat o motocicletă.

Nu divorțează chiar acum; își acordă ceva timp și poate peste șase luni, un an, vor depune și actele.

Lauren e singură în casă.

Îi dă un mesaj Elenei *A venit Amos pe aici să-și ia ultimele cutii*, iar Elena îi răspunde *Ești bine?* și Lauren îi scrie: *Categoric.*

Nu e o întoarcere în trecut. Pereții sunt groaznici, covorul de la IKEA e un covor de la IKEA diferit, pe pervaz sunt câteva rățuște de porțelan.

Dar nici prea departe nu e.

Și ea nu e responsabilă pentru nimeni.

Le dă un mesaj colegilor și le spune că nu se simte bine. Se simte *extraordinar*, e relaxată, are loc, nu are niciun soț de descifrat, nicio regulă de coabitare de negociat, nu trebuie să împartă sarcinile cu nimeni. Se uită la tapetul din sufragerie și începe să dea jos lucruri de pe rafturi și să le pună în mijlocul camerei; apoi își dă seama că e aproape ora 17 și se duce repede la magazinul de materiale de construcții, de unde cumpără o

cutie de vopsea albă, cel mai strălucitor alb pe care îl au. Când ajunge înapoi acasă, vopsește cu trafaletul peretele cu tapet. E texturat și vopseaua nu intră în toate irizațiile, dar apasă mai tare, cu gesturi ample, trasează arcuri de vopsea, cât de sus ajunge; se ridică pe un scaun și stropește din greșeală și tavanul crem, dar nu contează. Vopsește o oră, două. Le dă mesaje lui Nat și lui Toby și (verificând mesaje recente, ca să identifice alți prieteni), îi scrie unei persoane pe nume Taj, îi invită pe toți la ea, în seara asta, mâine, în weekend sau săptămâna viitoare, oricând vor ei, nu contează, n-o să mai fie nimeni altcineva în casă, n-are nicio treabă.

Schimbarea de lumi i-a șters mesajele de la Bohai și nu-i știe numărul, se schimbă mereu, așa că îi trimite un e-mail pe adresa pe care a memorat-o: *Divorțez!! Asta nu înseamnă că podul n-o să mai funcționeze, nu?*

Toby ajunge primul; bate la ușă și, când urcă, analizează atent sufrageria și dârele de vopsea albă. După ce a curs vopsea și pe covor, Lauren a pus niște cearșafuri pe podea.

— Nu mi-a plăcut niciodată tapetul ăsta, îi zice Toby. Dar credeam că trebuie mai întâi să-l dai jos.

Lauren încearcă să impregneze vopseaua în irizațiile texturate ale modelului.

— Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le facem. Tu îți înlocuiești periuța de dinți o dată la trei luni?

— Ești bine? o întreabă Toby.

Chiar e.

Apare și misterioasa Taj.

— Taj! strigă Lauren, cu brațele larg deschise, murdară de vopsea.

Taj îi pare cunoscută de fapt. Are părul negru des, de forma unui triunghi, când se întoarce cu spatele, e machiată strident, cu verde pe la ochi,

poartă haine negre. Lauren își aduce aminte. A cunoscut-o pe Taj la nunta Elenei. Taj a fost căsătorită cu Amos! O îmbrățișează și îi spune:

— Doamne, Taj, mă bucur așa de mult să te văd!

Ce ciudat e că au scăpat amândouă de căsnicii cu același bărbat, chiar dacă doar una dintre ele e conștientă de asta. Taj a adus vin și, deși Lauren refuză, Toby bea un pahar.

Vine și Nat, împreună cu Caleb și cu Magda, și poate să stea doar jumătate de oră, așa că nu începe chiar imediat să-i dea sfaturi despre cum ar trebui să zugrăvească și/sau despre viața ei amoroasă, deci probabil se gândește că Lauren a dat-o cu adevărat în bară. Dar, tocmai când pleacă Nat, pe la 20, ajunge și Elena, cu o pungă plină cu pâine, brânzeturi, avocado și cine mai știe ce. În timp ce face mici porții în bucătărie, Lauren îi roagă pe ceilalți să mute restul mobilei din sufragerie în mijlocul camerei, ca să elibereze și mai mult pereții. Nu mai are alt trafalet, așa că nu pot s-o ajute la zugrăvit. Dar se bucură să-i vadă. I-a neglijat prea multă vreme. Se bucură că poate petrece din nou timp cu ei.

Grămada de mobilă și vaporii de vopsea îi împiedică să mănânce în sufragerie, iar bucătăria e prea mică, așa că se înghesuie în camera de oaspeți, stau pe patul de o singură persoană și pe jos, cu cele două salate făcute de Elena și cu platoul de brânzeturi pe un scaun de birou.

În timp ce Lauren muta lucruri de pe rafturile din bucătărie, a găsit o fotografie de la nuntă. Se uită la ea, mai întâi de aproape, apoi o ține mai departe. Ea poartă o rochie albă lungă, Amos un costum negru, iar Elena e domnișoara ei de onoare și e îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii, care nu o prinde deloc. De data asta și-a schimbat numele și ar fi un adevărat calvar birocratic să și-l schimbe la loc, dacă ar depune actele de divorț chiar acum. Dar Lauren Lambert

sună bine, probabil i-a luat numele pentru că sună așa de elegant. Lauren Lambert. Fosta doamnă Lambert. Minunata femeie divorțată Lauren Lambert. Lauren își zice că e chiar șic să divorțezi.

— Haide, îi spune Elena, n-are rost să ne zgâim la poze de la nuntă. Nu vrei mai bine s-o ardem? Ca într-un ritual de purificare?

— Nu, răspunde Lauren, sunt în regulă, adaugă și lasă poza jos.

— Grozav, zice și Taj. Credeam că ai o cădere nervoasă.

Elena ridică din umeri.

— Mă rog, nu vreau să trag concluzii pripite, dar n-aș zice că e recomandabil să zugrăvești direct peste tapet sau că ăsta *nu e un semn*.

Lauren se simte poate puțin vehementă, puțin entuziasmată, dar nu e genul de entuziasm după care urmează o criză. E încântată că poate în sfârșit să facă ce vrea, că nu trebuie să-și dea seama ce vrea vreun soț să facă, care îi sunt așteptările, cum se comportă împreună, cine și unde stă pe canapea, cum bea ceaiul și ce cană îi place, dacă trebuie să-i ceară voie înainte să-și invite prietenii, care a cui periuță e (*un adevărat coșmar*, cu fiecare soț nou).

— Sunt foarte bine. Sunt încântată. Sunt încântată că sunt singură.

E la fel de încântată că e singură și a doua zi dimineață, când se trezește devreme, dar, cum a avut inspirația să-și ia concediu medical, n-are nimic de făcut, așa că se culcă la loc. Într-un târziu se trezește din nou și merge din cameră în cameră, punând lucrurile în locurile greșite, *decizând* ea care le e locul.

Mănâncă un compot de piersici și o cupă de înghețată de vanilie la prânz. Se plimbă dezbrăcată prin casă. Trage scara din tavan, bagă capul înăuntru, se uită la becul care începe imediat să pâlpâie.

Lasă canapeaua și restul mobilei unde sunt acum; o să termine de zugrăvit mâine; sau poate săptămâna viitoare. E în continuare încântată că e singură — și a doua zi e la fel de încântată că e singură când o trezește alarma ei, nu a altcuiva, și poate să aprindă lumina imediat, să umble prin dulapuri și să facă oricât de mult zgomot și nu trebuie să se gândească la cine intră primul la duș.

Poate o să rămână în lumea asta o săptămână. Poate pentru totdeauna. Lucrează în continuare la consiliu; se duce la birou, îi salută pe toți și e foarte bucuroasă să-i vadă. Iese la o plimbare la prânz, își cumpără singură planta de 180 de lire pe care Bohai i-a dăruit-o de Crăciun. De-abia reușește s-o care, cu o mână în jurul ghiveciului și cu cealaltă ținând trunchiul, e grea, trebuie să se răsucească atunci când iese pe ușă, ca să nu-i rupă frunzele. N-o să reușească niciodată s-o ducă acasă în tren, la ora de vârf, așa că stă pe terasă la Pret până se închide, la 20, și bea ceai să se încălzească, cu planta pe scaunul din față.

Și-a luat notițe cu privire la instrucțiunile de îngrijire pe care i le-a înșirat vânzătorul. Se bucură că poate să-i curețe frunzele, îi place cât de nefiresc de mare e această plantă care trebuie îngrijită, această plantă care ar putea să fie mai înaltă decât ea într-o zi, dar care n-o să spună niciodată *Mi-ai văzut șosetele* sau *Ești la al treilea pahar* ori *Ți-am spus că vine tata în vizită* sau orice altceva, vreodată. O cară pe scări, o lasă puțin jos la fiecare două sau trei trepte, ca să ia o pauză, și în cele din urmă o așază lângă fereastră, dar nu chiar în dreptul ei, printre teancurile de cărți și de cutii pe care încă nu le-a pus înapoi pe rafturi. Nu-i dă un nume, dar îi spune:

— Uite, amice.

A mai zis vreodată cuvântul „amic" cu voce tare? Îi sună bine. Bună, amice. Ai nevoie de niște

apă, amice? Haide, amice, înveselește-te.

Caută chiar și pulverizatorul de alamă pe care îl avea acasă la Felix, dar costă 80 de lire și amicului ei floral n-o să-i pese dacă folosește ceva mai ieftin. Golește o sticlă pe jumătate folosită de spray de păr cu sare de mare, care e și expirat și nici nu mai e la modă, o umple cu apă și o folosește pe post de pulverizator. Haide, amice! Absoarbe apa. Poți s-o faci. Înzdrăvenește-ți frunzele alea verzi și strălucitoare.

Îi sună telefonul: un alt număr necunoscut, altă veste de la Bohai despre ciclul lui de soți. *De ce mama mă-sii am atât de multe vaze* și vede o poză cu patru vaze albastre, apoi o altă vază albastră mai mare, apoi un raft cu zece vaze de sticlă, transparente, roz și verzi, apoi un dulap deschis unde mai sunt șapte sau opt vaze de ceramică.

În noaptea asta doarme pe canapea, înconjurată de teancurile ei de lucruri, cu perdelele trase, așa că o trezește lumina soarelui. Și e în continuare încântată.

Capitolul 32

— Durează până să înțelegi totul, îi spune Taj când ies la o bere la suprapreț pe malul apei. Nu știu, scumpo, e primul tău divorț, vreau să mă asigur că ești bine.

Chiar e bine. Înainte să coboare primul soț din pod, simțea povara singurătății. Era obligatoriu să fie *fericită singură*, o declarație de feminism sau autonomie ori doar un fel prin care încerca să le facă față prietenilor care erau în relații, ca să nu-i plângă de milă. Greutatea acestei opțiuni era atât de apăsătoare, încât îi era greu să-și dea seama ce simțea cu adevărat.

Dar acum e *din nou* singură, nu *tot* singură. Citește în cadă cu ușa deschisă timp de o oră și se gândește că asta o să facă mereu. (Cu toate acestea nu mai face niciodată asta, dar măcar știe că ar putea). Se masturbează oricând are chef, fără să trebuiască să facă propriu-zis sex sau să se grăbească, asigurându-se că nu e vreun soț care să observe. Mănâncă de seară când se întoarce de la birou ori la unsprezece noaptea sau, de două ori, sare complet peste cină. Se duce jos la Toby și la Maryam sau doar la Toby când Maryam lucrează, apoi peste o oră se întoarce sus și se bucură de timpul petrecut singură. După atât de mulți soți, nu mai trebuie să-și facă griji că nu e în stare să aibă o relație, poate să-și lase laptopul deschis pe cealaltă parte a patului, *da, sunt aici, mă uit în continuare,* fără să se întrebe dacă va mai sta vreodată vreun bărbat întins pe pat, alături de ea.

Îi place și prietenia cu Taj. În viața ei inițială, nu a petrecut mult timp cu persoane singure: Elena, Maryam și Toby, Nat, chiar și colega ei,

Zarah, toți sunt cu cineva. Și e bine să ai prieteni în relații, dar e diferit. Lauren nu și-a dat seama de unde o știe pe Taj, dar probabil s-au cunoscut prin Amos și ce minunat e că el le-a făcut cunoștință și apoi le-a lăsat pe amândouă singure.

Îi trimite un mesaj lui Bohai. *Ce mai faci? Eu sunt în continuare singură, e genial. Patul e așa de mare când nu mai e nimeni altcineva în el.*

Bohai îi răspunde. *Da, soția mea a avut o aventură și s-a dus să stea la sora ei până îmi dau eu seama dacă pot* s-o iert, *ar trebui să intru în dulap și să-i dau apartamentul înapoi, dar e* AȘA DE BINE *să am toată casa pentru mine.*

Ești un soț groaznic, îi scrie Lauren.

Ea e cea care m-a înșelat, răspunde Bohai.

Lauren îi trimite o poză cu planta ei enormă, care e în continuare singurul lucru așezat cu sens în cameră, cu mobila împrăștiată la nimereală în jurul ei. Îi place la nebunie.

Marți îi vine o idee: ar putea *să iasă la întâlniri.*

Nu a ieșit la multe întâlniri în anii dintre Amos și soți. Firește, o vreme din cauza pandemiei. După ce s-au redeschis localurile, mai ieșea singură din când în când și aștepta să vină cineva să intre în vorbă cu ea, vedea cum merge conversația și uneori invita câte un bărbat acasă sau mai degrabă se ducea la el, pentru că e mai puțin probabil să fii omorâtă așa, după cum a citit undeva: nimeni nu vrea să aibă de-a face cu un cadavru în propriul apartament. Apoi nu se mai vedea niciodată cu bărbatul respectiv, ca și cum putea să oprească *o decizie proastă* dacă o izola de restul vieții ei.

Începuse să i se pară insuportabil să iasă la întâlniri, ca atunci când te duci pentru prima dată la dentist, după ani întregi; cine știe ce probleme și cheltuieli și carii ar putea fi descoperite, cât de greu i-ar fi să aibă o relație? A început să-și facă un

profil pe aplicații de câteva ori, după care a renunțat, îngrozită la gândul că trebuie să decidă cine e și ce caută. E mai ușor să te convingi că ești fericit cu ce ai decât să încerci să găsești altceva și poate să eșuezi.

Dar, în comparație cu intensitatea lui Michael, a lui Iain, a lui Rohan, a lui Jason și a câtorva David, sigur câteva întâlniri relaxate ar trebui să fie simple, nu?

Toby și Elena sunt de prea multă vreme într-o relație ca să mai fie la curent cu aplicațiile de întâlniri, dar Taj știe ce face, așa că sâmbătă Lauren se duce în parcul de lângă apartamentul ei.

— Ești sigură că te simți pregătită? o întreabă Taj. Acum o lună plângeai prin autobuze. Dormeai pe canapeaua mea fiindcă susțineai că apartamentul tău e înfricoșător când e gol. Te-ai uitat la GIF-uri cu elefănței două zile și jumătate.

— Da, sunt bine.

Trăia o altă viață când s-a întâmplat asta; nu-și aduce aminte să fi vărsat vreo lacrimă. Se gândește că trebuie să treacă jumătate din durata unei relații ca să mergi mai departe. Prima ei relație cu Amos s-a încheiat acum câțiva ani și a doua relație cu el a durat aproximativ douăzeci de secunde, așa că probabil e pregătită.

Taj oftează.

— OK. Avem nevoie de: o poză de aproape, una de la depărtare, una în care faci ceva ce-ți place, una cu tine la o petrecere, ca să știe că ai prieteni. Și nicio poză din care l-ai decupat pe Amos. Aduce ghinion.

Lauren se agită în timp ce Taj îi face poze.

— OK, dă-ți haina jos, ca să putem să-ți facem niște portrete și să nu pară că toate pozele sunt făcute în aceeași zi.

Se suie pe o bordură ca să aibă un unghi bun, cu telefonul ridicat, iar Lauren stă pe jos și se dă repede la o parte când o claxonează niște bicicliști.

Odată ajunse acasă la Taj, se îmbracă cu una dintre rochiile cu paiete ale prietenei ei, care îi e prea mare, dar o prind cu niște agrafe la spate și Lauren se sprijină relaxată de un perete.

— Nu știu, îi zice Taj în timp ce îi arată niște poze. Peretele meu e prea... ca un perete. Haide să încercăm pe hol, așa ar putea să pară că ești într-un bar.

În consecință, Lauren pozează în holul întunecat al blocului, în lumina becurilor colorate conectate prin USB la laptopul lui Taj, pe scările de ciment care duc la următorul etaj.

— Soarbe! OK, râzi. Nu, scoate paiul din gură. Încearcă să pari relaxată. Uită-te la stânga! Acum la dreapta!

Un bărbat cu cămașă albastră coboară scările.

— Vă distrați, doamnelor?

— Da, mulțumim! zice Lauren și se uită după el.

Cum o fi tipul? Cum ar fi să iasă cu el?

Pozele sunt ridicole, dar le studiază împreună, decupează și editează culoarea și fac un profil, iar Lauren încearcă să se prezinte. *Bună*, scrie. *Sunt aici pentru că vreau să ies la întâlniri.*

— Sună fals, îi spune Taj.

Nu sunt falsă, adaugă Lauren la prezentare.

— Oricum nimeni nu citește descrierea, adaugă Taj.

Și încep să se uite la profilurile bărbaților.

— Ce gen preferi? o întreabă Taj.

Lauren a alcătuit o listă atât de lungă de criterii, scrise pe atât de multe notițe adezive, s-a documentat atât de mult, a fost căsătorită cu atât de mulți bărbați diferiți! Ce gen preferă? Cât timp are Taj la dispoziție? Dar de data asta nu caută un soț. Doar un bărbat drăguț cu care să petreacă puțin timp.

— Cineva cu un hobby. Poate îi place să croșeteze. Sau cineva care are o machetă din aia uriașă cu munți falși și dragoni în miniatură, pe

care îi vopsește și îi folosește la tot felul de jocuri. Sau cineva căruia îi place să... sculpteze în gheață.

Îi place când soții au hobbyuri, pentru că asta le oferă o ocupație și pentru că o ajută să-i țină minte. Zece soți cărora le place să se uite la televizor se amestecă în mintea ei, douăzeci de soți care se joacă pe calculator în camera de oaspeți nici nu se mai disting — dar un soț care ciopleşte în lemn iese în evidență. Însă îi place și când unui bărbat îi pasă de ceva, când se concentrează, se dedică, se uită atent sau își mușcă buza, e interesat de cele mai mici detalii.

Taj oftează.

— Nu zic să nu vrei pe cineva pasionat de *Warhammer*, dar, crede-mă, nu vrei pe cineva atât de pasionat de *Warhammer*, încât îl menționează în profil.

— Vreau pe cineva căruia îi place să facă chestii, spune Lauren. Vreau pe cineva cu care să mă simt bine.

Nici nu se compară cu lista ei de criterii, dar e un început.

Taj îi ia telefonul lui Lauren și o conectează cu un bărbat înalt, care stă la vreo doi kilometri distanță (pare că face bere artizanală, constată Taj) și cu un bărbat scund, care stă mai aproape (și care pomenește, în profil, ceva despre legat cărți). Apoi Lauren o oprește pentru că tipul înalt-care-pare-să-facă-bere-artizanală i-a scris deja.

— OK, dar să nu te concentrezi pe un singur tip, îi explică Taj în timp ce îi trimite un mesaj și tipului cu cărțile, care nu răspunde.

— De ce nu răspund?

— Mulți tipi se conectează cu toată lumea, trec prin zeci de profiluri. Vor să vadă care le sunt opțiunile și de-abia după aceea încep să devină pretențioși.

Lauren se gândește că nu are niciun drept să se plângă.

— A, continuă Taj, și să nu le scrii prea mult. Dacă nu vă întâlniți în persoană repede, nu-ți pierde timpul.

Asta e bine. Nu vrea încă o obligație, pentru așa ceva există soții; vrea o întâlnire normală, să se vadă cu cineva într-un bar și să fie nevoită să verifice dacă e el sau nu, apoi să râdă și să mănânce, să împartă nota și să se întrebe dacă o să fie vreo *scânteie* între ei.

— OK, zice și stabilește să se vadă joi după-amiază cu tipul-care-poate-își-face-propria-bere.

Ies la ÎNTÂLNIRI, îi scrie lui Bohai.

Și la mine e o nebunie, răspunde Bohai. *Soția care m-a înșelat s-a combinat cu tipul cu care m-a înșelat. Dar dacă ieși la întâlniri trebuie să explici cine ești? și să decideți dacă vă placeți??*

Îți vine să crezi? îi răspunde și se întreabă dacă în lumea asta are un ondulator de păr și, dacă da, oare ar trebui să încerce să-l găsească?

Capitolul 33

Se întâlnesc într-un bar de lângă gara St. Pancras, atât de banal, încât îi uită numele de câteva ori cât timp sunt acolo și discuția nu e deloc interesantă, așa că se bucură că au ieșit la un pahar, nu la cină. Se duce la toaletă și mai intră pe aplicații.

Și următoarea întâlnire e plictisitoare, dar la a treia — cu tipul cu cărțile, care i-a răspuns în cele din urmă — simte acel lucru, *scânteia*. Soțul — nu, nu soțul, își zice Lauren, tipul cu care *s-a întâlnit* e slab, misterios, flirtează și își pune mâna pe brațul ei când își iau la revedere, lui Lauren îi place asta. Scânteia! În sfârșit! E dezamăgită când el nu îi mai scrie și nu îi răspunde la mesaje.

— Următorul, îi zice Taj.

Iese la multe întâlniri. Lauren se gândește că soții au învățat-o să nu judece. Poate acum, că are o viziune mai tolerantă asupra posibililor parteneri, va descoperi tot felul de lucruri despre bărbați, despre ea însăși, despre lume?

Dar curând își dă seama că soții au învățat-o de fapt să judece extrem de repede, lucru de care trebuie să se dezobișnuiască puțin. Iese cu un bărbat slab, cu mustață, care ține morțiș să-i demonstreze cât de feminist e și, când ea ajunge cu câteva minute mai devreme, el o așteaptă deja la cafenea, citind Simone de Beauvoir. Da, își zice Lauren, bărbații chiar ar trebui să o citească pe Simone de Beauvoir (nu e 100% sigură, nici ea nu i-a citit cărțile), dar nu într-o ediție cartonată, la o cafenea, în timp ce așteaptă pe cineva cu care se presupune că vor să flirteze, cu cartea ridicată, cât să vadă toată lumea coperta.

Care e cea mai bună carte cu care vrei să fii surprins când ajungi mai devreme la o întâlnire? îl întreabă pe Bohai când ajunge acasă.

Îîîh, cărți, îi răspunde. *Aș pleca imediat. Nu-mi plac cititorii. Ori ești gamer, ori nici nu discut.*

În seara următoare ia cina cu Maryam și cu Toby.

— Mereu m-am gândit că m-aș descurca de minune pe aplicațiile astea, mărturisește Maryam.

— Scuză-mă, îi zice Toby.

— Evident că prefer ce avem noi. Dar, dacă ar fi fost cazul, m-aș fi descurcat. Pot să încerc? o întreabă pe Lauren și îi ia telefonul.

Lauren își dă seama că prietenilor ei care sunt într-o relație le place la nebunie să facă asta; vor să se joace, să treacă prin profiluri, să-și imagineze.

De-asta îi place mai mult să discute cu Taj: cu Taj nu se gândește că totul e doar o aventură pasageră, că e o fantezie de cinci minute.

Se duc împreună la o seară de întâlniri rapide într-o galerie de artă, dar activitățile sunt foarte intense. La un moment dat, Lauren trebuie să petreacă șase minute alături de un tip, pictând cu degetele, fără să zică nimic, nemaivorbind că e aproape sigură că a fost căsătorită cu tipul ăsta, apoi la următoarea „întâlnire" li se cere să stea nemișcate, în timp ce bărbații le pictează. Portretul lui Lauren nu e *deloc măgulitor,* dar Taj susține că al ei e *cam rasist și nici măcar n-a nimerit rasa,* așa că se strecoară la barul de după colț înainte de runda următoare, când ar trebui să facă modele din plastilină ale bărbaților.

Se întoarce acasă. Mai stabilește o întâlnire. Recunoaște că întregul proces e mai puțin simplu decât a crezut. Îi trimite un mesaj frustrat lui Bohai, care, ca și ea, e singur de ceva vreme, apoi îl caută pe Felix, poate e și el singur, apoi pe Carter care în sfârșit pare să fie între relații sau cel puțin nu mai apare într-o sută de poze cu o

americancă frumoasă și fermecătoare, alături de care trăiește o viață evident perfectă. Jason e iar în Londra și are doi copii mici, gemeni. De Michael dă în aplicație și se conectează cu el — poate de data asta chiar e un semn — dar el nu îi răspunde. Du-te naibii, își zice; se uită atent la pozele ei și se întreabă ce e în neregulă cu ele; te-ai căsătorit cu mine de două ori, nu știi ce vrei.

— Da, comentează Taj când Lauren se plânge din nou. E oribil, eu am dezinstalat toate aplicațiile ieri. O să cunosc pe cineva în viața reală. Sau poate n-o să cunosc pe nimeni. O să-mi iau multe animale de companie. Greutatea unui bărbat în iepuri.

— Nu, spune Lauren, haide, nu poți să renunți, eu am dat de un tip care e profesor și are barbă, tu adori profesorii cu barbă.

— Ador iepurii. Să-mi spui dacă vrei și tu să faci o pauză. Putem să fim singure împreună. Să ieșim și să ne plângem despre tineri și să mai rezolvăm din chestii.

— Ce fel de chestii? Eu n-am nimic de rezolvat.

Taj clatină din cap.

— Am putea să terminăm de zugrăvit sufrageria ta? Și să punem mobila la loc?

Ce-i drept, au trecut câteva săptămâni. Dar lui Lauren îi place camera așa cum e, cu planta ei prietenoasă în mijloc, cu frunzele ei noi, deși din când în când se mai ofilește câte una veche, cu măsuța de cafea lipită de canapea, astfel încât e aproape o provocare să intre și să iasă. Și cel mai mult îi place că nu simte nicio responsabilitate s-o facă din nou să arate normală, locuibilă și demnă de împărțit cu cineva. De-asta se simte bine și la întâlnirile care nu duc nicăieri.

Își dă seama cum ar putea să nu pară bine în ochii celorlalți. Dar chiar e în regulă așa.

Se cațără pe canapeaua chiar-în-regulă și își caută din nou foștii pe Google. După atât de mulți

soți, oare Carter chiar ar fi fost mai bun decât ceilalți? Sau îi e dor de el doar pentru că a fost singurul pe care nu a ales ea să-l trimită înapoi? Îi caută și pe ceilalți, să vadă dacă simte vreo urmă de regret. Jason, Rohan, Amos: nimic. Michael, Bohai: nu chiar. Felix: nu. Vila lui Felix, care e special ascunsă pe Google Maps, dar Lauren găsește un anunț pe un site de imobiliare de acum câțiva ani, când era decorată ceva mai normal: mă rog, nu cu mult.

Se gândește că i-ar prinde bine o vacanță. Să mergi la birou în fiecare zi, în loc să-ți iei concediu medical și să chiulești: e de-a dreptul epuizant! Să începi conversații cu străini pe trei aplicații diferite și să ieși la două întâlniri nereușite într-o săptămână: o pierdere de timp și de-a dreptul enervant! Taj a invitat-o să meargă cu ea într-o excursie în Norvegia și, de ce nu, sună bine, dar mai întâi are altă idee: cum ar fi să petreacă un weekend plăcut la țară?

Închiriază o căsuță aproape de vila lui Felix și își spune că singurul motiv e că știe că e o zonă frumoasă, în niciun caz pentru că e groaznic să ieși la întâlniri și pentru că are sentimente mai bune față de fostul ei soț posibil diabolic și averea lui. Trei zile la țară. O să fie minunat.

Căsuța e mai mică decât părea în poze. Descuie ușa, găsește un bilet de bun-venit și o sticlă de prosecco oarecare.

Își reamintește că nu a venit aici din vreun motiv ascuns. Dar iese la o plimbare lungă — o plimbare plăcută, o plimbare recomandată în fluturașul cu trasee din zonă, pe care l-a găsit pe măsuța de cafea, și dacă se întâmplă s-o poarte drumul prin fața vilei lui Felix nu e vina ei — și, din nou, fără să se gândească prea mult, intră pe poarta din spate. Vrea doar să arunce o privire în grădină, care arată diferit acum (mai urât). Evită

camerele de supraveghere și se duce în curte, în fața serei. Da, Felix chiar era puțin diabolic; însă doar puțin, nu? Și o dată a fost la închisoare, însă doar o dată și nu pentru ceva serios, care să provoce suferință oamenilor; doar pentru o mică infracțiune în afaceri.

E epuizată și știe că, acasă, mobila e în continuare aruncată în mijlocul sufrageriei. Și trebuie să meargă în fiecare zi la muncă, ceea ce e normal, firește, dar s-a dezobișnuit. Și trebuie să plătească ea tot și să ducă gunoiul singură, să gătească singură și să ridice orice scapă pe jos, să aranjeze fiecare document, nimeni nu face vreodată asta în locul ei. Și amicului ei floral i-au căzut cinci frunze în ultima săptămână și nu i-a crescut niciuna în loc, iar Bohai nu a mai venit de mult pe la ea și Elena o tot întreabă *cum merg întâlnirile* într-un fel care nu se vrea a fi enervant, dar care ajunge să fie și până și Toby are un proiect important la serviciu și n-are timp liber, așa că poate i-ar fi fost mai bine în vila asta, bogată și relaxată, învățând să cânte la un pian galben-fosforescent, departe de toate.

Smulge din nou o buruiană, ca prima dată când a fost aici, apoi încă una, două, trei, le ține în mână. Dacă întreabă cineva, o să spună că e grădinăreasă. Deși o înțeapă, nu le dă drumul în timp ce se îndreaptă spre seră și se uită prin ușa de sticlă.

E șocant și groaznic cât de neschimbat arată totul.

Își imaginase că măcar o parte din decor fusese parțial proiectul ei, că, odată ce a primit o sumă incomensurabilă, a avut idei proaste și le-a pus în practică în moduri nefericite. Sau că măcar sera, refugiul său, a luat naștere în urma deciziilor ei.

Dar până și pulverizatorul de alamă e acolo; nici măcar ăsta nu era al ei.

Nu are rost să încerce codul de la intrare, își zice; nu o să meargă și doar o să-l atenționeze pe Felix că cineva a introdus codul greșit și va trebui să plece imediat. Dar poate asta ar fi mai bine, n-are niciun sens să piardă vremea aici, așa că de ce să nu încerce? — *uite zeci de bărbați în camera de sus, delfin* — și, în loc să audă bâzâitul produs când introduci codul greșit, ușa se deschide.

Lauren a avut un impact atât de mic în casă, încât până și codul de la intrare e la fel fără ea. Se simte oribil când își dă seama de asta.

Dar deschide ușa.

Încearcă să-și aducă aminte unde sunt camerele de supraveghere. Sigur e una în seră. Dar face doi pași, ridică pulverizatorul, izgonindu-și gândurile din minte înainte să apuce să le conștientizeze cu adevărat, îl strecoară în geantă, iese din seră și închide ușa. Întreaga casă obișnuia să fie a ei; măcar atât merită.

În grădină, se plimbă prin livadă, trece de piscină (știe și acel cod, dar nu, ar trebui să plece cât încă merg bine lucrurile) și se îndreaptă spre poarta din spate.

E aproape sigură că aude voci. Se ascunde în spatele unui zid, sub un liliac proaspăt înflorit. Vocile se apropie din ce în ce mai mult. Nu e Felix — e cineva cu un ton lejer, înalt.

Lauren se dă mai aproape și aruncă o privire peste zid. E fiul ei vitreg, Mikey sau poate i se spune iar Vardon, și un alt puști. Fiul vitreg are în brațe pușca cu aer.

— Nu pot să cred că tatăl tău te lasă să împuști veverițe, zice celălalt copil. Dacă îi spun mamei, n-o să-mi mai dea voie niciodată să vin.

— Atunci nu-i spune. Tata zice că veverițele sunt invazive și poartă microbi. Îmi dă 1 000 de lire pentru fiecare veveriță pe care o omor.

Asta sigur e o minciună, dar îi pare bine să vadă că puștiul are un prieten.

Așteaptă până când cei doi băieți pleacă, apoi se ridică de pe iarba udă. Drumul de întoarcere îi ia aproape o oră, dar soarele intră și iese din nori o dată la câteva minute și vântul bate destul de tare, așa că se usucă mai repede decât se aștepta. Înapoi în sat, își petrece restul zilei plimbându-se și bând cafea și, când se plictisește, mai deschide aplicațiile să vadă dacă sunt bărbați în zonă cu care ar putea să se conecteze (Felix nu apare).

* * *

Când ajunge acasă, câteva zile mai târziu, îl udă pe Amic cu pulverizatorul de 80 de lire.

— Haide, îi spune, e scump. Revino-ți.

Îl caută din nou pe Carter și, din câte își dă seama, e tot singur; dacă ar fi superstițioasă, ar lua-o ca pe un semn. Carter nu e niciodată singur; vede ce-i mai bun în oameni și mai e și chestia cu chipul lui, i se citește mereu pe față că e îndrăgostit nebunește de *cineva*. Și totuși, în lumea în care ea e singură, și el e singur.

Intră din nou pe aplicații și se simte iarăși dezamăgită de lipsa de conexiuni și de oamenii cu care se conectează, dar care nu-i scriu și de oamenii care nu-i răspund la mesaje.

— Hai să mergem undeva, îi propune Taj, când vine pe la ea marți, după serviciu. Nu trebuie neapărat să fie Norvegia. Putem merge oriunde.

Oriunde. Și dacă tocmai Carter e alesul? Dacă le-a fost scris să fie împreună?

Nu-și permite să meargă în America, dar o să reseteze lumea curând, așa că ar putea să... se ducă oricum? Așa o să-l vadă și, dacă le e scris să fie împreună, ceea ce probabil nu e cazul, dar e mai bine să fie sigură, atunci măcar o să știe.

Așa că își ia concediu pe ultima sută de metri, ceea ce șeful ei nu prea apreciază, dar poate să-și facă griji pentru asta mai târziu și depune o cerere

pentru un card de credit dubios. Cumpără un bilet spre, Doamne, *Denver,* nu știe nimic despre Denver, dar se pare că e în Colorado; avea impresia că e unul dintre statele micuțe din est, dar probabil că se gândea la Connecticut (caută pe Google și află că Jon Denver a locuit în Colorado, chiar dacă piesele lui erau despre West Virginia — dar nu în Denver efectiv).

În fine, Colorado e unul dintre statele mari, pătrățoase, din mijloc.

— Sfinte, serios? Denver? întreabă Nat. În vacanță?

— Au fost reduceri și am prins un bilet ieftin, explică Lauren, așa cum a repetat înainte, și e o expoziție la muzeul de artă care sună bine.

— Cred că e o idee grozavă, spune Adele.

— O să-ți trimit un clip despre ce trebuie să faci dacă te atacă un elan, adaugă Nat.

Dacă ar fi fost vorba de New York sau de Chicago, de Los Angeles ori de un loc cu lacuri sau cu copacii ăia americani mari, ar fi putut să se păcălească singură să creadă că merge în vacanță și că prezența lui Carter acolo e doar *o coincidență fericită*, ce frumos, ce idee bună să vadă ce mai face fostul ei soț, dacă tot e în oraș, deși sunt atât de multe lucruri de făcut aici, a venit pentru artă/restaurante/clădiri/natură/liniște și relaxare/tratamente la spa/o pauză.

Dar nu, ea merge în Denver.

Caută motive care nu au legătură cu vreun soț. Sunt munți acolo! E soare 300 de zile pe an! Și chiar au un lac! Și poate să experimenteze cultura incredibil de plictisitoare a berii artizanale, ca să mai ia o pauză de la cultura extrem de plictisitoare a berii artizanale din Londra!

— Nu știu, mereu mi-am dorit să văd Munții Stâncoși, încearcă ea, cu voce tare.

Sună a argument pe care l-ar aduce cineva.

Și nimeni nu o contrazice, deși Taj pare rănită că Lauren tot amână discuția despre Norvegia și e interesată să meargă în expediții în niște munți diferiți, mult mai îndepărtați și mai costisitori, singură. Adevărat… nu-i spune nimic despre călătorie lui Bohai, care e în Australia, pe un fus orar complet diferit.

Tot cu soția care te-a înșelat ești îi scrie.

Da, vrea să rămână cu amantul așa că va trebui să vindem apartamentul dar tocmai s-a deschis un restaurant unde au un taco genial, așa că mai rămân puțin aici.

O săptămână mai târziu, Lauren îi scrie un e-mail lui Carter, care lucrează acum ca agent imobiliar sau broker, așa cum zic americanii.

Rescrie mesajul de opt, zece, cincisprezece ori, până când i se face rău și-l trimite, *o să fiu în Denver o săptămână și iau în calcul ideea de a mă muta aici la finalul anului, mi-ar plăcea să văd câteva proprietăți cât sunt în zonă.* Îi e rău încă șase ore, până când în sfârșit el îi răspunde *sigur, spune-mi ce te-ar interesa.* Și tot rău îi e întreaga săptămână, apoi se suie într-un avion, ajunge într-un aeroport, se suie într-un alt avion și în sfârșit e în Denver.

Capitolul 34

Se așteaptă să iasă din aeroport și să vadă direct munții înalți, dar tot ce vede e un oraș. Un oraș scund, întins, cu șosele late și o lumină ciudată. A ajuns într-una dintre cele 65 de zile în care nu e soare. Dar pare… în regulă. Pare în regulă.

Tot ce vrea e să-l vadă pe Carter o dată, doar o dată sau poate de două ori.

Probabil nu va fi nimic între ei. Și așa va ști că au avut o relație frumoasă, care nu e fundamental diferită de orice altă relație frumoasă pe care ar putea-o avea; că nu e el destinul ei, scopul către care au condus-o toți ceilalți soți. Și va putea să se întoarcă acasă și să-și vadă de viață.

Sau, dacă simte că e ceva special, atunci poate să facă un plan. Poate o să se combine imediat, sigur, dar nu trebuie să fie așa. Poate o să meargă acasă, o să mai schimbe câțiva soți, o să găsească pe altcineva de care divorțează și o să aibă o abordare mai lentă, mai potolită. Sau poate o să mai schimbe 500 de soți, 1 000, 5 000 până când va coborî iar Carter; s-ar putea întâmpla și asta, nu? Dacă le e *menit să fie împreună*, atunci sigur s-au întâlnit în mai multe versiuni ale lumii, nu? Dacă petrece două ore pe zi schimbând soți — și destui oameni se uită două ore pe zi la televizor, așa că nu ar pierde chiar așa de mult timp —, dacă petrece două ore pe zi schimbând soți și dacă schimbă în medie un soț pe minut, asta înseamnă 120 de soți pe zi, 10 000 în câteva luni.

Dar mai întâi trebuie să știe. Trebuie să-l vadă. Să-l salute. Să-i zâmbească. Să constate ce simt când se uită din nou unul la celălalt.

Și în restul timpului poate să se bucure de o vacanță plăcută. Poate să admire natura, să exploreze orașul. Hotelul e lângă o gară, ceea ce o miră — nu se aștepta să existe trenuri în America —, dar o și liniștește. Un autobuz poate să meargă oriunde, dar cu trenul nu prea poți să dai greș.

A stabilit o întâlnire cu Carter la biroul lui, vineri; ajunge la hotel miercuri după-amiază și încearcă să treacă peste diferența de fus orar. Își desface valiza și își aranjează hainele în dulap, își scoate adaptorul de priză și e foarte mândră că și-a adus aminte să-l ia. Face un duș. Își aranjează părul, pentru că *nu știi niciodată* când ai putea să dai nas în nas cu un fost soț, și iese în oraș.

La un bar din apropiere află care e diferența între cultura plictisitoare a berii artizanale londoneze și cultura plictisitoare a berii artizanale din Denver, anume: 1) oamenii din SUA încearcă să intre în vorbă cu tine chiar dacă nu vor să te agațe și 2) berea are un nivel *considerabil* mai ridicat de alcool, așa că probabil o să le răspunzi tuturor oamenilor ălora.

Ajunge să stea de vorbă cu un cuplu, Ryan și Tyler, lucru care o încântă: nume americane adevărate.

— Ryan! zice Lauren. Tyler! Ca în pelicule!

O face special ca să pară și mai străină, știe asta, în mod normal ar fi zis „filme".

— Nu cred că știu vreun personaj de film pe nume Lauren, spune Ryan încet — are cumva accent?

Nu sunt la fel de arătoși precum Carter, dar seamănă cât de cât cu el, cel puțin la felul de a fi. Credea că e îndrăgostită de el, dar nu cumva el avea pur și simplu *farmecul din Denver*?

Ryan organizează o petrecere sâmbătă, ar trebui să vină și ea, o asigură ei, o să fie grozav, o să facă foc de tabără și bezele, ceea ce iar i se pare

așa de ciudat, oamenii chiar fac și vorbesc despre *bezele*. Ar fi trebuit să vină în Denver mai devreme!

— Mi-ar plăcea la nebunie, le zice și le dă numărul ei.

Minunat! Poate ea și Carter o să se întâlnească vineri, o să se înțeleagă bine și poate să-l aducă și pe el la petrecere, iar el o să fie impresionat că ea și-a făcut deja prieteni în oraș și o să se distreze așa de bine împreună! Ce bar grozav! Ce oraș grozav!

Dimineața mahmureala e mai puternică decât fusul orar, așa că reușește să doarmă mai mult, până la 8:15.

Nu vrea să-l vadă pe Carter până când nu se simte perfect, așa că se duce la restaurantul de peste drum de biroul lui și așteaptă afară până se eliberează o masă de la geam, apoi se repede înăuntru și se așază, privind de la distanță, atentă la momentul când el o să apară.

Nu îl urmărește, doar se documentează.

La 12:53, Carter iese în sfârșit, probabil în pauza de prânz. Merge singur pe trotuar, cu ochii în telefon. Poartă costum, ca atunci când s-au dus la nunta Elenei. Carter. Soțul ei.

Sau cel puțin crede că e Carter. A trecut ceva vreme și sunt mulți tipi în Denver care seamănă cu el. Apoi apasă relaxat pe un buton de la semafor și Lauren recunoaște gestul. El e; el e.

Evident că n-o să se țină după el pe stradă — în plus, dacă se duce să vadă niște proprietăți, cel mai probabil o să ia mașina.

Așa că decide să studieze o listă cu cele mai interesante lucruri de făcut în Denver și se afundă în scenarii despre cât de mult se poate distra.

Galeria de artă din apropiere e o clădire enormă, în formă de vârfuri de săgeată ciudate, amenințătoare. Trebuie să cumpere un bilet, chiar

mai scump pentru ea, din moment ce nu e din Colorado și, odată ce intră, începe să se plimbe din galerie în galerie, admirând tablourile. Portretele o copleșesc; alte fețe de bărbați, se simte ca în aplicațiile de întâlniri.

Dar găsește un magazin unde vând M&M's cu covrigei, precum cei pe care îi adusese Felix, așa că își petrece seara în camera de hotel, uitându-se la Netflixul american și mâncând trei pachete. Îi trimite lui Taj o poză cu munții și un mesaj în care îi spune *De-abia aștept să-i compar pe cei de aici cu cei din Norvegia xx* și timp de o oră se tot stresează, fiindcă nu primește răspuns, după care își aduce aminte că în Marea Britanie e miezul nopții. Uite ce e, își zice, totul va fi bine.

Dimineață se spală pe cap, se usucă, se machiază, apoi se demachiază și se machiază la loc, de data asta mai lejer. Se uită la haine și alege o pereche de blugi, o cămașă, o jachetă supradimensionată și ghete. Arată ca și cum mai târziu ar putea să prindă cu lasoul o vacă. Ascultă *Teenage Dream* și dansează ușor prin cameră, bea cafea, râde de ea însăși, dar cine știe, cine știe?

* * *

Se întâlnește cu Carter în biroul lui. Intră, îi spune recepționerei numele ei și îl vede într-un colț; se întoarce și se uită unul la celălalt.

Nu e prima dată când vede un soț, deși e căsătorită cu altcineva: l-a văzut pe Jason când era la Felix, bineînțeles, și o dată soțul ei era fratele geamăn (dar nu identic) al unui fost soț; a fost o cină interesantă.

Dar Carter zâmbește larg când o vede, un zâmbet sincer, și face trei pași mari prin încăpere, îi întinde mâna și degetele li se ating.

— Mă bucur să te cunosc.

— Bună, zice Lauren. Bună.

— Scuză-mă un minut doar, spune Carter și se întoarce la imprimanta care huruie; ia niște hârtii și le prinde cu o agrafă. Bun, continuă după ce se așază într-o sală de ședințe cu pereți de sticlă, Denver! Ce te aduce aici?

— A, munca.

— Minunat, o să avem nevoie de tot felul de hârtii plictisitoare despre locul tău de muncă și despre scorul de credit, dar pot să ți le trimit ca să le completezi tu când ai timp. Ai idee cam care ar fi bugetul de care dispui?

— Păi...

Nu a trebuit niciodată să se gândească la astfel de lucruri: a moștenit jumătate din apartament, a stat acolo pentru că a fost mai simplu, nu știe cum să aleagă efectiv o altă locuință. Dar și-a făcut temele.

— Apartamentul meu din Londra s-ar vinde cu 500 000 de dolari americani.

A umflat mult prețul ca să pară că își permite genul de locuințe pe care le vinde Carter.

— Și e doar al tău?

— Da, minte Lauren.

Amos nu are niciun drept asupra lui, din fericire, dar, bineînțeles, jumătate e a lui Nat.

— Și ești doar tu?

— Da, răspunde și zâmbește. Dar mi-ar plăcea o cameră de oaspeți, pentru când vin prietenii în vizită.

E important să știe că are prieteni.

— Cu bugetul tău, nu ar trebui să fie o problemă. Ziceai că te gândești la un apartament, nu la o casă?

— Da.

În viața asta imaginară nu încearcă să cultive plante în pământul din Denver, ci iese în oraș în baruri frumoase și glumește cu prietenii și poate o să meargă la un lac, la vară.

— OK, îi zice, sigur putem găsi ceva. Spune-mi ce cartiere te-ar interesa. Am stat și eu în Londra un an...

— A, ce frumos! exclamă Lauren, părând surprinsă.

— ...așa că știu destul de bine cartierele londoneze. Spune-mi ce te-ar interesa și o să-ți spun cu ce seamănă în Denver.

Chiar se întreba dacă nu cumva n-o s-o impresioneze la fel de mult aici, poate a fost fermecată de încrederea lui și de sentimentul de *aer proaspăt* care îl caracteriza în Londra. Dar chiar și aici, înconjurată de bărbați ca el, rămâne favoritul ei.

— Stau în Norwood Junction, în sud-est, aproape de Crystal Palace? E destul de departe de centru.

— Ador numele suburbiilor londoneze. Crystal Palace! rostește el și face un gest larg. Parcă e scos din *Stăpânul inelelor.*

Lauren zâmbește și ea.

— Dar aici mi-ar plăcea să stau mai în centru. Poate undeva echivalent cu Bermondsey? Nu chiar în centru-centru, dar să fie niște galerii de artă, cafenele și baruri și să fie viu. Pentru mine ăsta este unul dintre beneficiile mutării din Londra. E un oraș mai mic și pot să locuiesc aproape de orice.

Începe să se convingă până și pe ea de asta: poate chiar ar trebui să se mute la Denver? Nu are nicio ofertă de muncă, dar oare n-ar putea să facă rost de una?

— OK, bune indicii...

— Poate aproape de un parc.

Își zice că îi place natura, ar putea să fie o persoană căreia îi place natura.

— Sunt multe opțiuni bune, spune Carter în timp ce se uită pe niște poze cu apartamente, una cu o casă mai mică.

Îi povestește despre zone: ăsta e aproape de cafenele, ăsta e fix lângă mai multe skybaruri.

— Îmi plac la nebunie skybarurile, zice ea.

Se pare că îi place să petreacă timp în aer liber, nu?

— OK, continuă Lauren, în timp ce Carter îi arată și alte apartamente. Îmi place ăsta, spune mai mult sau mai puțin la nimereală. Și ăsta, adaugă când Carter se oprește puțin la o poză, poate pe ăsta vrea el să-l aleagă.

— Ai gusturi bune, îi spune. Cât stai în oraș? Ești liberă marți să mergem să vedem niște proprietăți?

Pleacă marți seară; ar putea să se vadă atunci, dar dacă asta va fi ce-i aduce împreună e cam la limită.

— Nu ai avea cum să ne vedem luni? Sau poate chiar azi, după-amiază?

— Nu cred.

— OK. Atunci marți sună bine. Stabilește tu traseul. Am încredere în judecata ta.

O să fie în regulă. O să petreacă o oră sau două împreună: dacă se aprinde scânteia între ei, au suficient timp.

— Ai vreun plan de distracție pentru weekend? o întreabă în timp ce își strânge hârtiile și tableta.

E curios; e normal să întrebi asta când cunoști pe cineva vineri după-amiaza. Nu e nimic mai mult. Sau poate e.

— Da, îi răspunde, niște prieteni organizează o petrecere mare cu foc de tabără lângă un lac.

— A, uau, sună tare!

Chiar e tare, își zice, am prieteni, mi-am făcut prieteni noi în două zile. E sociabilă și oamenii o plac, iar Carter s-ar distra cu ea dacă ar fi căsătoriți, așa cum s-a întâmplat în trecut și cum poate se va întâmpla din nou. Apoi, exact cum s-a întâmplat și cu pulverizatorul, nu stă să se gândească, ci doar deschide gura:

— Zi-mi dacă ai chef să vii și tu.

— Ah, spune el, confuz.

Apoi zâmbește, prietenos, probabil e flatat, își zice Lauren și da, asta e meseria lui, dar pare să zâmbească sincer și și-ar da seama dacă nu ar fi așa: a fost soțul ei, în fond.

— Nu pot, trebuie să ajung la aniversarea unei prietene. E într-un skybar, să știi. Dar sper să te distrezi.

— Așa o să fac. De-abia aștept. Și de-abia aștept să ne vedem marți.

— Marți o să te vezi cu colegul meu, Lautaro, eu am niște ședințe în afara orașului. Dar îi transmit ce am vorbit și o să-ți arate el apartamentele. Distracție plăcută la focul de tabără!

Îi întinde dosarul în semn de la revedere.

Ah, își zice Lauren. La naiba!

Capitolul 35

OK. Trebuie s-o ia pe rând. Mai întâi, în niciun caz n-o să-și petreacă seara de sâmbătă în fața unui foc, alături de doi străini pe care i-a plăcut cât de cât într-un bar, în timp ce posibila dragoste a vieții ei, care e în sfârșit singur pentru o perioadă scurtă de timp și în același oraș cu ea pentru și mai puțin timp, e chiar aici.

Și în niciun caz nu o să petreacă două ore marți uitându-se la case pe care nu vrea să le cumpere, alături de un bărbat pe care nici măcar nu l-a cunoscut și, evident, pe care nu l-a sărutat.

Îi trimite un mesaj Elenei. *Munții sunt frumoși, dar nu știu de ce au nevoie de atât de mulți.*

Îi trimite un mesaj lui Bohai. *Ai fost vreodată în Denver?*

Îi trimite un mesaj lui Toby, care are grijă de plantele ei cât e plecată. În fine, de planta ei — suculenta trăiește în continuare, dar nu are nevoie de prea multă atenție. *Cum merge? Au murit deja plantele?*

Sunt bine, îi răspunde, împreună cu o poză cu planta mare. *A, vrei să-ți mut mobila la loc, dacă tot sunt aici? Nu m-ar deranja.*

Evident, mobila ei din sufragerie e în continuare îngrămădită într-o piramidă micuță. Dar stă foarte bine acolo, mulțumesc, Toby. Se aruncă înapoi pe patul din camera de hotel, cu mâinile și picioarele întinse, cu telefonul cu ecranul în jos și se uită la tavan, apoi pe fereastră.

După care se ridică în fund și își leagănă picioarele.

Pentru că mai are patru zile la dispoziție.

Și ar trebui să poată să-și dea seama unde o să fie Carter mâine-seară. A spus că o să meargă *într-un skybar*, câte pot fi într-un oraș de dimensiuni medii?

O să fie și ea acolo, ce coincidență încântătoare și o să se simtă bine împreună sau, dacă nu, măcar va ști.

Greșeala ei, asta presupunând că a făcut vreo greșeală, a fost să se îmbrace mai sport. Carter a iubit-o în Londra, a iubit-o chiar și în rochia de domnișoară de onoare, așa că n-ar trebui să încerce să fie altcineva; ar trebui să fie cea mai bună versiune a ei, o fată fermecătoare de la oraș, care nu știe nimic despre cai.

Așa că a doua zi cheltuiește mult mai mulți bani decât are în cont pe o rochie, se apropie vertiginos de limita descoperirii de cont, dar e o rochie verde, cu decolteu tip bărcuță și o croială frumos structurată, care se adună în talie, dar se mulează pe șolduri, și arată extraordinar, exact cum te-ai aștepta să arate cineva care vine în vizită din Londra. Se duce la un magazin Sephora și vânzătoarele scot repede un cleștișor de gene și îi dau tot felul de sfaturi despre cum să-și asorteze rujul cu nuanța pielii.

Apoi se oprește la o cafea în parc, culege o margaretă și începe să-i smulgă petalele. Întotdeauna trebuie să începi cu răspunsul pe care îl vrei, așa i-a zis Jason mai demult. *Mă iubește, nu mă iubește,* încearcă Lauren, dar la ultima petală îi iese *nu mă iubește,* ceea ce nu voia, dar își zice că nu e nicio garanție că vei nimeri mereu un număr impar de petale. În fine, margaretele fac sex producând nectar ca să atragă albine care se freacă de polen, apoi se freacă de o altă margaretă, în altă parte, așa că ce știu ele despre dragoste?

Se așază cu o hartă în mână, marchează toate skybarurile. Sunt cel puțin șapte, depinzând de cum definești „skybar“ sau chiar și „bar“.

Ruta pe care o planifică o duce, în primul rând, în două baruri anume, care-i par cunoscute: poate le-a văzut în fundalul multitudinii de poze cu Carter din diferitele lui vieți din Denver.

Barul ăsta e aproape gol și mult prea elegant. Al doilea e plin ochi și îi e greu să-și facă loc prin mulțime, îi e teamă că nu-l va observa pe Carter în marea de bărbați care seamănă cu el, dar, nu, e sigură că nu e aici. Al treilea: el e, el e, își zice, dar nu e. Apoi se întoarce. Și îl vede.

Se duce la bar și comandă o bere. Scaunul e alunecos și, luând în calcul și rochia ei mulată, e incomod și s-a și făcut frig; vrea să-și pună jacheta, dar a cheltuit prea mult pe rochie, așa că rabdă frigul și scoate cartea pe care a cumpărat-o pe drum, *Mizerabilii,* pentru că e singura opțiune cât de cât impresionantă pe care a găsit-o la chioșcul de ziare de lângă parc. Nu poate să se concentreze deloc la *Mizerabilii,* dar poate măcar să se uite la ea cu o expresie serioasă și își poate ridica privirea gânditoare, cu aerul unei persoane care reflectează la ceea ce a citit în *Mizerabilii* și la ce perspectivă oferă asta asupra lumii moderne.

A aflat deja din prima seară că americanii sunt prietenoși; e încrezătoare că poate să inițieze o conversație. Stă cu ochii pe masa lui Carter până când cineva se ridică și vine să ia ceva de băut: o femeie cu o bluză tricotată. Lauren se duce la ea.

— Îmi place la nebunie bluza ta, îi zice femeii.

— A, mulțumesc. Sora mea mi-a făcut-o.

— E foarte drăguță. E croșetată, nu?

Femeia nu e prea sociabilă; Lauren trebuie să susțină întreaga conversație.

— În Londra nu găsești lucruri croșetate, îi zice.

— Uau, serios?

Femeia se întoarce spre barman și comandă; e o comandă mare, dar Lauren mai are doar câteva minute la dispoziție.

— Sunt în oraș o săptămână, încearcă ea, așa că m-am gândit să vin într-unul dintre barurile astea din Denver despre care vorbește toată lumea.

— Da? Nu credeam că oamenii din afara statului se gândesc vreodată la Denver.

— Nu, oamenii din Londra spun că barurile de aici sunt grozave.

— Ce tare!

— Da. Și toată lumea e așa de prietenoasă aici. În Londra aș sta la un bar singură, dar cei de aici mereu se bagă în vorbă cu tine.

— Da, bănuiesc că așa e.

Doamne, femeia asta cu bluza ei croșetată chiar nu pricepe o aluzie? Barmanul îi aduce și ultima băutură.

— Vrei să te ajut să le cari? o întreabă Lauren, cu un ultim efort.

— A, spune femeia. Da, mersi. Vrei să stai cu noi? Suntem un grup destul de mare, e ziua unei prietene.

În sfârșit.

— Oh, răspunde Lauren, prefăcându-se mirată. Ce drăguț! Ar fi minunat. Un pahar doar.

Și-a terminat deja băutura și mai are doar apă, dar, dacă ar comanda ceva acum, și-ar strica planul. Poate să se întoarcă peste cinci minute, după ce s-a infiltrat deja în grup.

Așa că își ia apa și două sticle de bere și o urmează pe femeia cu bluză croșetată înspre masa ei, unde sunt adunați cam cincisprezece oameni, mai mulți decât au loc pe scaune, dar e în regulă, oricum arată mai bine în rochia asta când stă în picioare și se pregătește să pară de-a dreptul surprinsă.

Carter se întoarce, o vede, iar Lauren face ochii mari și rămâne cu gura căscată de uimire.

— Uau! Carter, nu?

Bărbatul se uită la ea și se încruntă.

— Bună, îi zice.

Lauren așteaptă câteva secunde.
— Mă bucur să te văd, adaugă el în cele din urmă.
Nu-și aduce aminte de ea.
Sau mai degrabă nu o *recunoaște*, își zice Lauren și nu e deloc vina lui, e îmbrăcată diferit, e machiată diferit, el era la serviciu, probabil nu-și permite să observe cum arată clienții, ca să nu încalce vreo regulă.
— Lauren, zice ea. Ne-am cunoscut ieri.
— A, da. Ce chestie!
— Ce ciudat să te văd aici!
Ajunge, poate să se liniștească acum.
— Da. Credeam că te duci la un foc de tabără sau ceva de genul ăsta, nu?
— Da, mă duc, dar e mâine.
— Vă cunoașteți? întreabă femeia cu bluză croșetată. Noi tocmai ce ne-am cunoscut la bar și am început să vorbim despre haine croșetate. Știai că la Londra nu se găsesc?
— Chiar așa e! spune Lauren. În fine, m-am întâlnit cu o prietenă aici mai devreme — din nou, e important ca el să știe că ea are prieteni —, dar a trebuit să plece, așa că am rămas să mai citesc puțin, explică și vrea să arate spre *Mizerabilii*, dar își dă seama că și-a lăsat cartea pe bar. Ce coincidență!
Le zâmbește, cât poate de firesc.
— OK, sper să te bucuri de viața de noapte din Denver, zice Carter, apoi se întoarce spre bărbatul cu care vorbea înainte.
— Eu sunt Tia, îi spune femeia cu bluză croșetată, iar ea e Maisie, e ziua ei, iar ea e Mallow.
Aha.
— Mă bucur să vă cunosc.
Reușește să mai vorbească de câteva ori cu Carter, aduce vorba despre lucruri care știe că îi plac: cai, nu? Tiramisu? În mare parte, a plăcut-o

pe ea. Lauren spune ceva despre fugărit găini, dar nu ajunge nicăieri.

Cel puțin îi e mai cald acum, cu berea în mână, cu rochia ei verde care arată grozav, iar Tia e prietenoasă și blândă și îi pune tot felul de întrebări despre Londra, despre meseria ei și despre mutarea ipotetică în Denver, întrebări la care Lauren nu știe mereu ce să răspundă.

Mai face o ultimă încercare la finalul serii. Tia le propune să meargă altundeva, dar Carter pare să nu meargă cu ei, așa că și Lauren refuză.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi zice Tiei, tare. Dacă ajungi vreodată la Londra, scrie-mi — am o cameră de oaspeți goală dacă ai nevoie de un loc în care să stai.

Probabil o cameră de oaspeți nu e la fel de impresionantă pentru cei din Denver cum e pentru cei din Londra, dar dă bine să pară primitoare.

— Sau cel puțin până mă mut, adaugă repede, amintindu-și povestea inventată.

— Perfect, zice Tia. Te descurci să ajungi la hotel?

— Da, stai liniștită.

Orașele astea tinere n-o pot intimida, n-are cum să se piardă pe străzile aliniate perfect.

— OK. Ai grijă de tine.

Lauren își ia la revedere de la Carter, cu o mână pe brațul lui.

— Hei, îi zice el, pot să vorbesc puțin cu tine?

Sigur că poate! Categoric! Oare acum o să se întâmple? Ăsta e momentul? Se îndepărtează de grup.

— Uite ce e, îi spune Carter, nu vreau să te fac să te simți prost și îmi cer scuze dacă am înțeles eu greșit, dar mi se pare că nu e o coincidență că ai venit aici?

— Ah, zice Lauren.

Oare *să testezi o teorie despre destin* se pune drept coincidență?

— Și e în regulă, continuă el. Nu vreau să te indispun, dar cred că ar fi o idee bună să-ți găsești alt broker.

— Ah, repetă ea.

— Drum bun spre casă, zice și e așa de arătos!

Lauren pleacă fără să-și mai ia cartea și, așa cum își dă seama două străzi mai încolo, nu și-a luat nici jacheta, dar furia îi ține de cald. Nu vrea să *se simtă prost*? Dacă nu ar fi vrut să se simtă prost, poate ar fi fost mai bine să nu zică nimic? Și cât de vanitos poți să fii să te vezi cu cineva de două ori, *de două ori,* și să crezi imediat că persoana respectivă te urmărește? Sigur, fix asta a făcut, dar nu așa cum a crezut el, voia doar să afle dacă *le e menit să fie împreună* și, din fericire, e clar că nu e cazul, dă-l naibii, și, în plus, chiar ar fi putut să fie o coincidență, Denver nu e așa de grozav, nu sunt atât de multe locuri frumoase unde poți să ieși în oraș.

Când ajunge la hotel, face un duș cât suportă de fierbinte, ca să se încălzească, se spală pe față, apoi se mai spală o dată și nu e la fel de bine ca atunci când resetează lumea cu ajutorul unui pod magic, dar tot e ceva.

Când se conectează din nou la rețeaua Wi-Fi de la hotel, în timp ce îi apar mai multe notificări, șterge fiecare e-mail pe care i l-a trimis lui Carter și pe care l-a primit de la el și citește mesajele din seara asta. Măcar Taj a iertat-o și i-a trimis o poză cu un tip de pe aplicația pe care se presupunea că nu mai intră — *mie nu-mi place tipul, dar poate v-ați potrivi voi?* — și are și un mesaj de la Bohai *Lol sunt logodit,* la care nici măcar nu poate să înceapă să se gândească, și altul de la Amos, pe același ton formal și fals.

Bună, sper că ești bine. Voiam doar să știu care e planul pentru depusul documentelor. Am o veste mare: mă mut în Noua Zeelandă o vreme; poate ar fi mai

logic să depunem actele și să terminăm tot înainte să plec.

Lauren citește mesajul din nou.

Telefonul se aprinde și mai apare un mesaj. *Putem să ne vedem la o cafea. Ești liberă în weekend?*

Lasă telefonul jos. Nu poate să se ocupe de asta acum. Poate mâine-dimineață. Dar Amos, pentru care e probabil deja dimineață, are alte idei. Telefonul bipăie iar: *Știu că e cam brusc.*

Aruncă telefonul pe fotoliul incomod de lângă fereastră; telefonul cade pe podea, dar bâzâie iar. Îl ridică. *Poate ar fi trebuit să-ți spun în persoană, scuze.* Ridicol. Cum îndrăznește să creadă că e supărată din cauza lui? Nici măcar nu e în topul lucrurilor care o supără acum. Din partea ei, poate să se mute și pe Pluto.

Doar că atunci ar fi blocată aici, în lumea asta în care nu îi e menit să fie cu nimeni, unde și-a urmărit oarecum cel puțin doi soți, unde și-a cheltuit toți banii și încă ceva peste, unde și-a zugrăvit doar jumătate dintre pereți și unde Carter a rugat-o, atât de politicos, de amabil și de *perfect* să nu mai fie o ciudată.

Și singura ei șansă e să-l ducă pe Amos în pod.

Sună bine, îi răspunde. *Scuze, e mult zgomot aici, sunt într-un bar din Denver!! Dar mă întorc peste câteva zile, ne vedem atunci?* Simte cum i se pune un nod în gât și îi tremură mâinile, dar mai adaugă un semn de exclamare și trimite mesajul.

Apoi își pune telefonul la încărcat, îl întoarce cu ecranul în jos și așteaptă s-o ia somnul.

Capitolul 36

Se duce la bar a doua zi dimineață să-și ia jacheta, pe care barmanul o scoate din cutia cu lucruri pierdute.

— Și asta e a ta? o întreabă și îi arată exemplarul din *Mizerabilii*.

— Nu, spune și pleacă, hotărâtă să bifeze și ultimele obiective din top-10-cele-mai-interesante-lucruri-de-făcut-în-Denver: o grădină botanică, o grădină zoologică. Ambele sunt oribile.

Nici planurile ei pentru când se va întoarce nu merg prea bine. Voia să-l cheme pe Amos la ea acasă și să-l trimită în pod, dar el tot insistă să se vadă la o cafenea. *Cred că ne-ar prinde mai bine o cafea în oraș,* îi zice când ea insistă. *Așa ne asigurăm că totul rămâne sub control.*

O singură dată iști o ceartă cu soțul care te părăsește și uite ce se întâmplă. De ce vrea atât de mult să fie totul *sub control*? Cum ar fi dacă ar accepta o dată că unele lucruri nu se pot controla?

Dezamăgirea asta o doare mai mult decât toate celelalte la un loc: la fel cum s-a simțit cu Carter, la fel cum s-a simțit când a tot dat mesaje unor tipi pe o aplicație *știind* că sunt sute de bărbați care ar ieși cu ea în oraș și care chiar s-ar căsători cu ea, dar fără să știe cum să ajungă la ei.

Plasa ei de siguranță a fost mereu următoarea: dacă vrea cu adevărat, poate oricând să facă rost de un soț nou.

Dar nu și dacă Amos e în Noua Zeelandă.

Nu poate să permită asta. S-a săturat de mesaje și de întâlniri stânjenitoare și de așa-numitul fior al descoperirii; s-a săturat, o să găsească un soț și o

să rămână cu el sau, dacă nu, o să-și facă o viață confortabilă, cu prietenii ei alături și în niciun caz, absolut niciodată, *n-o să mai iasă la o întâlnire*. Va sta pe canapea și va lua lucrurile așa cum vin pentru tot restul vieții. De-abia așteaptă să facă asta.

În primul rând, va trebui să-l facă pe Amos să cedeze, lucru care nu va fi deloc ușor, pentru că nu e genul de om care „să cedeze". Dar a învățat multe de la soții ei. Poate să facă asta.

Ajunsă acasă, e greu să-și dea seama dacă diferența de fus orar o face să fie într-o dispoziție proastă sau dacă e pur și simplu nervoasă. Verifică scara dinspre pod, o lasă jos, pregătită.

Se vede cu Amos duminică, așa că are suficient timp. Mai întâi se gândește la scuze care să-l facă să urce în pod. Apoi se gândește că ar putea să-l îmbete, dar asta ar fi destul de greu într-o cafenea. În cele din urmă, îl caută pe Padge, prietenul soțului-dependent-de-droguri. Își aduce vag aminte pe unde stă, dar are un site pe care își promovează serviciile de consultanță în marketing și adresa lui e trecută într-un registru, ceea ce nu pare o idee prea bună pentru un dealer de droguri, dar probabil face asta mai mult ca hobby.

Se îmbracă cu niște colanți gri, un pulover larg, bleumarin, din lână și se gândește că o să lase scame, dar 1) nu l-a cunoscut niciodată pe Padge în lumea asta, așa că ar fi ciudat s-o bănuiască de ceva și 2) probabil niciun dealer amator de droguri n-o să se ducă la poliție să denunțe pe cineva care i-a luat toate drogurile.

E destul de ușor să intre în apartamentul lui. Falsifică o factură de la electricitate, cu numele ei, dar cu adresa lui, ca să se poată preface că locuiește acolo. Apoi o printează la birou joi, iar vineri își ia din nou concediu medical (șeful ei nu

e prea mulțumit, mai ales după o vacanță, dar nu contează, oricum o să plece curând). Trebuie să aștepte în fața apartamentului lui Padge vreme de cinci ore, până pleacă în sfârșit de acasă, ceea ce o cam neliniștește. Dar lăcătușul pe care-l cheamă nici măcar nu îi cere vreo dovadă că locuiește acolo; a adus factura falsă de electricitate degeaba.

După ce intră, găsește cutiile de înghețată pline cu punguțe. Varsă totul într-o caserolă de plastic și pornește spre casă, dar pe drum e nevoită să se mute în alt vagon când apare o persoană cu un câine; nu e sigură dacă toți câinii pot să miroasă droguri sau doar cei de poliție.

Până duminică, la 15:30, trebuie să-și dea seama ce e în punguțe și ce efecte are fiecare.

Ar fi fost mai ușor dacă ar fi băut alcool. Dar trebuie să se descurce cu ce are și Amos nu vrea să se întâlnească nici acasă, nici la un bar, *hai să terminăm mai repede*; îi e greu și să-l aducă în Norwood Junction.

Tu ești cel care vrea să terminăm cu actele mai repede, îi scrie în cele din urmă. *Ai putea măcar să iei un tren până aici.*

Vezi? Iar dai vina pe mine. Tocmai de-asta vreau să ne întâlnim în public, îi răspunde, dar e de acord. *Vreau să încercăm să fim civilizați.*

Mi-ar plăcea să fim civilizați, îi scrie, apoi se gândește: sună sarcastic? *Nu vreau să par sarcastică*, adaugă. *Haide să trecem prin tot procesul ăsta într-un mod civilizat.*

Ajunge la cafenea cu cinci minute mai devreme, suficient timp ca să comande cafea pentru amândoi și să amestece pastilele pisate în cafeaua lui. A testat asta acasă: chiar funcționează, deși s-ar putea să rămână urme pe fundul cănii. Dar o să ajute cele două cuburi de zahăr pe care și le pune mereu în cafea; Lauren a luat o gură mică,

foarte mică, din cafeaua pe care a făcut-o acasă și nu a simțit nimic ciudat.

— Bună, îi spune când ajunge. Ți-am luat o cafea.

— Bună, răspunde Amos. Mersi. Așa deci, Denver! Sună bine!

Dat fiind că, în trecut, lista de lucruri cu care nu era de acord includea drumețiile, munții și Statele Unite cu totul, Lauren își zice că încearcă din răsputeri să fie civilizat. Lauren zâmbește cât de larg poate.

— Da, simțeam nevoia de o vacanță, am găsit un zbor ieftin și am zis să văd cum e. Toată lumea e prietenoasă și peisajele sunt superbe.

Când o zice așa, chiar pare că toată aventura spontană a fost grozavă.

Deși poate nu la fel de grozavă precum cealaltă parte a lumii.

— Așa deci, zice și ea, Noua Zeelandă!

— Da. Mereu mi-am dorit să mă întorc, de când... știi tu.

— Luna noastră de miere idilică?

A văzut în poze.

Acum, că se gândește mai bine, nu mai pare așa de grozav să străbați întreaga lume din senin; pare ceva ce ar face cineva care își dorește cu disperare o schimbare dramatică, dar care va ajunge în altă țară și își va da seama că nu s-a schimbat deloc, că e tot singur și la fel de nefericit. Sau poate nu singur — când zici că te *muți din senin în Noua Zeelandă* pare să... urmeze *pentru o femeie, nerostit.*

În fine, nu e treaba ei. Peste o oră nu va mai fi nici treaba lui.

— Unde te muți?

— În Wellington.

— Uau!

E mult mai ușor să facă ochii mari și să se arate impresionată când știe că nu va mai trebui să aibă

de-a face cu el multă vreme. Ar putea să dea din cap și să spună „sună grozav“ sau „acum înțeleg de ce ai vrut să terminăm cu actele, mi se pare o idee bună“, să zâmbească și să treacă mai departe.

— În plus, adaugă Amos, niciodată nu mi-a plăcut Londra.

Într-adevăr, a încercat să se stabilească în Berlin în lumea ei inițială, dar s-a mutat înapoi repede.

— Sigur.

După zece minute în care tot vorbesc despre ce frumos e în Wellington, Lauren nu își dă seama dacă pastila are vreun efect.

— Mai vrei o cafea?

— A, e rândul meu, zice și dă să se ridice.

— Nu, nu. Tu te-ai târât până aici. Lasă-mă pe mine măcar să iau cafeaua.

A doua pastilă pisată e din altă pungă, în caz că prima nu a funcționat. O amestecă energic lângă tejghea.

— Deja i-am pus zahăr, zice și așază cana pe masă.

— Mersi! spune încântat.

E fericit că e de acord cu el sau începe să-și facă efectul prima pastilă?

După cinci minute în care vorbesc despre cât de minunat e că se ocupă de acte, ceva se întâmplă cu siguranță.

— Nu ți se pare cam cald? încearcă Lauren.

— Ba da! Mor de cald!

— Ce-ai zice să ieșim puțin la aer? Să ne plimbăm și să stabilim detaliile. Putem să ne oprim la o altă cafenea ca să trecem prin documente.

— Da! Grozavă idee!

Ies afară, Amos vorbește în continuare despre Noua Zeelandă, despre cât de bune sunt vinurile de acolo, despre munți, despre cum Londra nu i s-a potrivit niciodată.

— Știu, zice Lauren. Știu. O să fii foarte fericit.

— Nu că în Londra n-ar fi frumos, spune el, cu generozitate și cu un gest expansiv, care cuprinde restaurantul de fish & chips, o băltoacă, un porumbel mort, un magazin de covoare, care e aici de când se știe Lauren, dar pe care nu l-a văzut niciodată deschis, și un copac cu ramurile încă golașe, deși e aproape mai.

— Vrei niște suc de mere? îl întreabă și îi întinde o sticlă, în care a pus și vodcă.

— Da! Ador sucul de mere! Tu te simți bine? Eu nu prea.

— Vrei să stăm jos puțin? Sau am putea să mergem la apartament? Suntem foarte aproape.

— Ooo, nu știu dacă e o idee bună.

— Este. E o idee foarte bună. E și Maryam jos, ai uitat? Putem s-o rugăm să te consulte puțin. Și jacheta ta a rămas la mine, ți-ar prinde bine în drumețiile din Noua Zeelandă. Aia gri, o mai ții minte? A fost foarte scumpă.

Nici măcar dacă ar fi treaz nu și-ar aduce aminte dacă a avut în ultimii șapte ani o jachetă gri care ar putea să-i fie utilă într-o drumeție imaginară din viitor.

La intrarea în apartament, se uită spre scări.

— Haide, îi zice. Poți să te odihnești puțin și să bei un pahar mare cu apă, apoi o să-ți chem un taxi.

Amos dă să-și scoată telefonul, pe care Lauren i l-a scos deja din buzunar, ca o măsură de precauție.

— Katy, zice el, ar trebui să-i spun unde sunt.

Katy! Există o Katy. Lauren ia telefonul.

— Da, ți-a trimis un mesaj. Haide!

Deja nu mai poate să-l lase singur.

— De ce ești așa de rea? o întreabă, încruntându-se.

— Ai dreptate, îmi pare rău, sunt rea acum și am fost rea și cât timp am fost căsătoriți și de-asta n-a mers, totul a fost vina mea. O să fii mult mai

fericit. Katy nu o să fie niciodată rea. Dar ar fi mai bine să vii sus și să-ți iei telefonul și jacheta înainte să te duci acasă.

— Mă simt *groaznic.* Cred că ar trebui s-o chemăm pe Maryam, spune, după care vomită pe una dintre trepte; voma se îmbibă în covor și se prelinge pe următoarea treaptă, ceea ce, evident, e dezgustător, dar cea mai bună și cea mai igienică metodă prin care poți să cureți voma unui soț e să ajustezi universul în așa fel încât el să nu fi fost niciodată acolo.

— I-am dat un mesaj, zice Lauren, o să vină peste cinci minute.

Poate vodca n-a fost o idee chiar așa de bună.

În hol, Amos se sprijină de un perete. Lauren a fost inspirată să coboare dinainte scara spre pod. Îi toarnă un pahar de apă în bucătărie.

— Unde… unde mi-e telefonul? o întreabă.

— O să ți-l dau după ce iei geaca gri. Trebuie să urci în pod s-o iei și după asta o să vină și Mayam să te consulte.

Nu arată prea bine. Da, probabil nu ar fi trebuit să aibă încredere în niște pastile neetichetate pe care le-a furat dintr-o pungă de plastic ascunsă într-o cutie de înghețată a unui individ care lucrează în marketing, Padge, care se întâmplă să fie prieten cu un fost soț.

— Haide, îi zice Lauren. Urcă pe scară. Geaca. Mai știi?

— Da, zice el și bea tot paharul cu apă.

Încă reușește să stea în capul oaselor, e bine. Îi întinde paharul gol și, sprijinindu-se de perete, se apropie de scară. Se uită în sus.

— Nu… nu poți s-o aduci tu? o întreabă.

— Nu, mi-am scrântit glezna.

Îi ia o mână și o pune pe o treaptă.

— OK, zice Amos și se apleacă încet în față, apoi dă drumul scării și se întinde pe podea.

Rahat.

— OK, respiră adânc, încearcă să rămâi treaz.

Nu poate să renunțe. A făcut tot felul de lucruri ilegale în ultimele zile și Amos nu e în stare să plece acum. Trebuie să-l ducă în pod. Oare există vreo secțiune pe TaskRabbit pentru cei care au nevoie de ajutor cu o infracțiune? Oamenii vorbesc despre *prieteni care te-ar ajuta să îngropi un cadavru*, dar oare chiar ar face cineva asta pentru ea? Sincer, se gândește, doar Bohai; e singurul care ar înțelege contextul.

— Tapet, zice Amos.

Zace pe spate, în hol, și se uită în sufrageria pe jumătate zugrăvită și Lauren se rușinează mai tare de asta decât ar fi normal în circumstanțele date.

Îl sună pe Bohai.

Se aude tonul unui apel internațional înainte să răspundă.

— Bună, îi zice Lauren.

— A, bună. E urgent? Pentru că…

— Da. E urgent, scuze. Mi-am drogat soțul și aproape și-a pierdut cunoștința și nu pot să-l duc în pod.

Bohai nu zice nimic preț de câteva clipe.

— OK, rostește într-un târziu. Aha. Ăăă… Sunt logodit.

— Da, mi-ai mai spus.

— Nu. Sunt logodit pe bune, am cunoscut pe cineva.

— Ești *căsătorit*. Nu ai cum să fii logodit.

— Nu, ți-am zis, a avut o aventură, celălalt și-a părăsit soția și acum sunt împreună și mă simțeam bine singur, dar, nu știu, am cunoscut pe cineva. Pe bune.

— Ai cunoscut 500 de oameni, vino să mă ajuți și după aia poți să cunoști pe cine mai vrei tu.

— Da, da, corect, bine, stai să mă gândesc. Dar sunt în vacanță, mi-ar lua trei ore să ajung acasă ca să intru în dulapuri. Și apoi mi-ar mai lua măcar o oră să găsesc o viață în Londra și să ajung

la tine. Rahat, Lauren, aproape și-a pierdut cunoștința? Nu poți să aștepți patru ore, trebuie să chemi o ambulanță.

— Dar e aici. E *așa de aproape*. Dacă nu-l duc acum în pod, n-o să mai am niciodată șansa asta. Și cum o să-i explic faza cu drogurile? Dacă zice că am încercat să-l omor? Haide, trebuie să-ți vină o idee.

— Mă gândesc. Chiar mă gândesc, vreau să te ajut.

— OK, atunci ajută-mă! Mie îmi plăcea mult Michael și tot te-am ajutat când ai tras cu urechea atunci...

— Știu. *Știu*. Dar, Lauren, chiar îmi place fata asta. Nu vreau să plec. Stai să mă gândesc.

Lauren nu mai suportă.

— Nicio problemă, îi zice, văd că deschide ochii — deși nu e adevărat —, e bine.

— Nu închide...

— Te anunț când termin. Nu chema ambulanța.

Lasă telefonul jos. Bohai o sună, dar îl ignoră. Poate chiar e la trei ore de casă, dar e ciudat că a început cu *sunt logodit* și nu *sunt la câteva ore de dulapul magic*. Oricum, e singură. Mai umple un pahar cu apă și-l stropește pe Amos pe față, apoi se ghemuiește lângă el și începe să-l scuture.

— Telefonul tău e în pod, îi spune. L-am auzit sunând.

— Ce? De ce?

— Kitty. Te sună.

— Kitty?

— Katy.

Știa asta, dar a făcut-o special.

— Te tot sună Katy. Pare important. Ar putea să fie o urgență.

Amos încearcă să se ridice; nu reușește și renunță.

— Nu poți să mi-l aduci tu? Telefonul.

— Nu pot, mi-am scrântit...

Nu mai continuă, oricum nu i-ar înțelege explicațiile.

— Sună des. Tot timpul mă sună. Așa e ea. Cre'că. Se plictisește.

— Haide, Amos. Știu că poți s-o faci.

Și se gândește la momentul ăla din altă lume, când au făcut schimb de tort la nunta lui Rob și a Elenei, felia fără prea multă glazură și felia ei cu prea multă, ceea ce a fost frumos din partea lui, sigur că a fost, dar nu a fost și puțin groaznic? Un spectacol tăcut prin care să-i arate cât de bine o cunoaște, un gest de frondă în fața noului ei soț?

Se gândește și la cât de nenorocit a fost când i-a zis să *țină lucrurile sub control* și chiar la cât caz a făcut până să ia trenul spre Norwood Junction. Și cum nu-l place deloc și cum sigur nu-l iubește, dar cum, probabil, oricât de furioasă e, ține puțin la el și își dă seama de asta pentru că niciun alt soț n-o enervează cum o enervează el. Sunt atât de multe experiențe, resentimente și glume și a fost atât de ușurată când totul s-a terminat — nu toate sunt sentimente frumoase, dar tot sentimente sunt.

Atunci ar fi bine să mai încerce o dată.

Se suie pe scară, urcă în pod, apoi se lasă în genunchi și în coate. Se uită prin trapă la Amos, care zace pe jos.

— Amos! îl strigă. Amos!

Deasupra ei becul începe să pâlpâie și să bâzâie.

— Ajutor, zice. Te rog, ajută-mă! M-am blocat.

Amos deschide ochii și se uită la ea, apoi clipește. Își aduce aminte de seara în care l-a întâlnit, acum atât de mulți ani, într-un bar unde nici nu voia să fie, cum au stat într-un colț și au fost răutăcioși împreună.

— Te rog.

Dacă nu vine nici acum, asta e, s-a terminat. Pe obraji încep să i se prelingă lacrimi care îi încețoșează privirea, nu mai vede bine, nici pe el, nici holul, nici viitorul. Aude bâzâitul din ce în ce

mai tare, se uită la bec, vede că pâlpâie iar și se sparge. Lauren se ferește repede și brusc e înconjurată de cioburi pe podea.

Trebuie doar să urce Amos.

— Te rog, ajută-mă, zice și se adună, pune o mână pe cioburi și se taie, țipă, o doare mai mult decât se gândea că o să doară și își întinde mâna rănită prin trapă, cât s-o vadă el când deschide ochii. M-am tăiat, Amos, îi zice și asta chiar e adevărat. Te rog, am nevoie să urci, ceva e în neregulă.

Electricitatea începe să bâzâie prin tot podul și Lauren sângerează și plânge atât de tare, încât nici nu mai vede bine ce se întâmplă jos, totul e în ceață, până când Amos reușește în sfârșit, în sfârșit, să se ridice în capul oaselor, apoi în picioare și, cu fața mai aproape de ea, se uită în sus.

— Lauren?

— Da, te rog, ajută-mă…

Face un pas pe scară, apoi încă unul.

Lauren se dă în spate, cât să-i facă loc, apoi închide ochii și simte cum o ia cu rău, dar Amos își bagă mai întâi capul în pod, apoi tot corpul și ajunge lângă ea, în patru labe.

Lauren se uită la el.

— Mulțumesc, îi zice. Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

Se strecoară pe lângă el, apoi iese prin trapă, deloc grațios, prea repede, cu cioburile încă în mână, aruncând așchii în jur și aterizează brusc, se ghemuiește, se uită în sus și vede că unul dintre picioarele lui Amos iese afară, așa că se gândește că trebuie să se suie la loc și să-l împingă în pod, dar se mișcă el singur. Și dacă de data asta n-o să mai meargă? Dar Lauren își mută privirea, apoi se uită iar la el, cu inima bătându-i cu putere și…

Funcționează.

Piciorul a dispărut.

Durerea din mâna ei, teama din piept.

Și închide ochii.

A funcționat, a funcționat și nu mai e singură și se gândește că imediat dispar și căutările ei despre Noua Zeelandă și despre divorț și despre droguri și Carter uită că o englezoaică l-a urmărit într-un bar și Amos e undeva departe, teafăr și totul e din nou bine.

Soțul care coboară nici nu contează; n-o să-l păstreze. Se întinde pe spate, pe jos. Nu-i pasă. O să se ocupe de el dimineață.

Telefonul sună. Bohai. Răspunde.

— E în regulă, îi zice și închide iar ochii.

Capitolul 37

Îl păstrează pe înlocuitorul lui Amos o săptămână. Nu se înțeleg bine și atmosfera din casă e tensionată sau așa ar fi dacă i-ar păsa; de data asta totul pare să fie neplăcut pentru el, dar pentru ea e lejer și nou. De-abia vorbește cu el, își face singură de mâncare, doarme în pat și în câteva nopți vine și el, dar în altele doarme în camera de oaspeți și face tot felul de comentarii răutăcioase, însă lui Lauren pur și simplu nu-i pasă.

În casă e ordine, nu e nimic aruncat într-o grămadă ciudată, nimic pe jumătate zugrăvit, dar îi e dor de amicul ei floral. A doua zi se duce la magazin și-l cumpără din nou, cu bani din contul ei realimentat. Nu merge la serviciu, nu sună să le spună că nu se simte bine, nu răspunde când o sună ei.

În weekend decide să plece singură din oraș, nu se duce nici în Denver, nici în satul lui Felix, nicăieri unde ar putea cunoaște un soț; se duce la mare, unde se așteaptă să se plimbe pe plaje cu nisip fin, dar unde ajunge să stea în camera ei impersonală de la hotelul Ibis și să se uite din nou la două sezoane din *Gossip Girl*.

În cele din urmă îl sună pe Bohai; pentru ea e seară, pentru el, dimineață.

— Așa deci, îi zice ea, ești logodit?

— Da, știu, cam jenant, nu? spune, dar i se simte fericirea în glas.

— Felicitări!

— Tu cum ai reușit să-l duci pe soț în pod?

— Ah! Am plâns mult și am sângerat pe el.

— Uau! Bravo!

— Nu mi-a plăcut. N-aș mai face asta încă o dată.

Următorul soț, poate 203, e blond și are trăsături bine definite, iar apartamentul e aproape gol, pereții sunt de un bej-deschis, ca în orice apartament închiriat; probabil îl închiriază și ei locuiesc în altă parte, dar acum nu stă nimeni aici. Nu. N-are de gând să se mute și să renunțe la o sursă infinită de soți pentru un tip care poartă tricou polo. Cu soțul 204 au datorii enorme; prietenul soțului stă în camera de oaspeți ca să ajute cu facturile și asta e în regulă, a avut destui colegi de apartament, dar, după ce se întoarce de la birou, soțul folosește scuterul prietenului pentru livrări, în timp ce ea lucrează ca tester pentru tot felul de site-uri. Îl place, așa că îl păstrează câteva zile ca să-și demonstreze că nu e superficială, chiar și atunci când Nat trece pe la ei cu o pungă plină cu mâncare, *Plecăm în vacanță, oricum le-am arunca*. Nu a adus niciun articol folositor despre cum poți să transformi obiecte găsite în magazine caritabile, de exemplu, și cât de groaznică trebuie să fie situația dacă Nat nu dă sfaturi? Lauren răsuflă ușurată când află că datoria e de la *prostia aia de nuntă*, pe care, firește, nu și-o aduce aminte și pe care nu are nicio obligație s-o plătească, își zice; poate să-l trimită pe soț înapoi fără mustrări de conștiință.

205 nu-și tunde părul din nas. Nu.

206 poartă o pălărie cu bor îngust, chiar și când stă și se uită la televizor de pe canapea. Nu.

207 e nervos pentru că are o întâlnire importantă și nicio cămașă curată și poate are dreptate, poate au negociat și și-au împărțit sarcinile în casă și ea se ocupă de haine și nu se ceartă cu el, dar: nu, mulțumesc.

Trimite înapoi soți morocănoși, soți care nu arată bine, soți care nu sunt suficient de atrăgători

și unul care e prea atrăgător (sigur e ceva la mijloc, își zice).

În comparație cu aplicațiile, procesul e de-a dreptul distractiv.

La un moment dat apare un soț care are o comunitate mare pe Twitch: joacă tot felul de jocuri video și le vorbește adolescenților despre ele și face surprinzător de mulți bani. Trebuie să-și dea jos verigheta înainte să intre în direct, nu pentru că ar fi vreun Don Juan, ci pentru că nu rentează să le aducă aminte celor care-l urmăresc că e mult mai în vârstă decât ei. Trebuie să rămână la curent cu limbajul tinerilor, pe care-l folosește și în viața de zi cu zi cu o ironie care nu-l face cu nimic mai puțin enervant. Îl trimite înapoi.

Își zice că e implicată în proces, că vrea să găsească un soț, că nu are rost să-și spună că va păstra pe cineva, când știe clar, în adâncul inimii, că nu se va întâmpla asta.

— O să-ți plivesc *ție* grădina, zice un soț, dând conotații sexuale unor replici cât se poate de inocente.

Nu-i place deloc asta. Nici măcar nu există o dorință trupească, ci e pur și simplu un șir nesfârșit de glume deocheate.

— O să comand *burrito*-ul *tău*. O să fierb ouăle *tale*. O să scot înghețata *ta* din congelator.

O să te trimit *pe tine* înapoi în pod, își zice Lauren în timp ce trage scara.

Următorul soț o tot împunge și spune *e nevoie de un citat* de fiecare dată când Lauren zice ceva de care el nu e sigur.

Următorului soț nu-i place când ea citește, se apleacă între carte și fața ei și o privește atent.

— Pot să fiu eu cartea ta, eu sunt tot ce ai nevoie.

E o glumă, dar nu mai reușește să citească, așa că, până la urmă, nu e chiar o glumă. În lumea asta are un e-reader performant și câteodată soțul îi ia mâna de pe e-reader și i-o pune pe el.

— Și eu sunt impermeabil și mă deschid la atingere, îi zice.

E mai rău chiar decât soțul cu păr în nas, dar nu chiar la fel de rău ca soțul care *are nevoie de un citat*.

Un soț îi trimite mesaje despre scaunul lui, *am dat tot afară de dimineață, doamne*.

Un soț cară pahare goale cu gura, își pune paharul în jurul buzelor, trage aer în piept și ține paharul doar cu ajutorul respirației, lucru care o stresează peste măsură.

Un soț îi face cafea imediat ce apare, ceea ce e bine, dar face asta în timp ce imită un accent și inventează cuvinte „vostre caffe cu lapte-io“, ceea ce e groaznic, dar, dacă îl trimite înapoi imediat, o să dispară și cafeaua. O bea în grădină.

Toby plivește în partea lui de grădină.

— Cum merge? îl întreabă Lauren peste gard. Mai plantezi niște flori?

— Nu, mă pregătesc pentru inspecție doar. Azi vine proprietarul să facă poze și să se asigure că nu ne-am izbit de pereți sau că n-am uitat să curățăm plintele.

Se uită la el pentru câteva clipe, apoi își termină cafeaua și se duce sus, să-și schimbe soțul. În următoarea viață, Toby e în sufrageria lor, mănâncă biscuiți și, când se uită pe fereastră, Lauren observă că buruienile au reapărut și că Toby tot n-a scăpat de treabă.

Un soț vorbește despre energia lui masculină și despre furia naturală a bărbaților din lumea modernă.

Altuia îi place să stea întins pe jos și s-o apuce de glezne când trece pe lângă el.

Unui soț îi place să hărțuiască adolescenți pe internet. Caută forumuri unde tineri cer sfaturi și le trimite mesaje spunându-le că e vina lor, că ar trebui să se simtă prost, că sunt urâți, grași, că nu sunt demni de iubire, că sunt ciudați, că ei sunt de

vină pentru divorțul părinților și pentru boala surorii. Cu ea se poartă ca un soț iubitor și grijuliu; îi face clătite în fiecare sâmbătă dimineață.

Lauren nu înțelege, trebuie să discute cu cineva despre asta, dar relația cu Bohai e încât puțin ciudată după tot incidentul cu Amos, așa că o sună pe Elena.

— Doamne! zice Elena când se întâlnesc la un bar de cocktailuri și află. Oare e ilegal? Ar trebui să-l denunți? Ești sigură că e el? N-are cum să fie o greșeală?

— Sunt sigură, răspunde Lauren pe un ton degajat, dar de fapt e dată peste cap de toată situația.

— O, scumpo, zice Elena, îmi pare așa de rău. Mă duc să mai iau ceva de băut.

Oare Lauren profită de prietena ei, care anticipează detaliile și trauma unui divorț adevărat? Poate, dar curând vor dispărea și cocktailurile.

Îl trimite pe soț în pod când ajunge acasă. În următoarea lume, găsește unul dintre numele lui de utilizator și face poze unor comentarii, pe care le trimite anonim pe e-mailul lui de serviciu: *Știu că tu ești și o să le spun tuturor dacă nu te oprești*, cine știe ce va obține, dar oricum mesajul se șterge când resetează iar lumea.

Un soț o trezește dimineața suindu-se peste ea și udând-o pe față cu un pulverizator (de data asta e unul de plastic, de la magazinul cu articole de grădinărit). Se zbate și încearcă să scape, șocată, dar se gândește că e ceva normal, că asta fac ei, așa că se controlează repede și începe să râdă, încercând să-și ascundă furia.

— Uau, zice soțul, ar trebui să fac asta mai des, credeam că n-o să-ți placă deloc.

Deci nu e ceva ce fac des. Îl trimite înapoi.

Capitolul 38

E sfârșitul lunii mai, se apropie ziua ei, ceea ce înseamnă că în curând se împlinește un an de când a coborât primul soț din pod.

Se gândește dacă vrea o petrecere sau nu. Are mulți prieteni pe care nu i-a mai văzut de mult, fiind atât de ocupată cu soții; și, ca de obicei, are niște prieteni pe care nu i-a văzut *niciodată*, de care știe doar pentru că sunt împreună pe un grup de WhatsApp sau pentru că apar împreună în poze.

A lăsat totul pe ultima sută de metri — mai e doar o săptămână —, dar e ușor de rezolvat: face o excepție de la regula doar-soți-serioși și schimbă o dată, apoi încă o dată și încă o dată, verificându-și calendarul mereu. Când ajunge la al optulea soț, apare un irlandez blond pe nume Fintan (de care nu crede că e atrasă, dar nu le poți avea pe toate) și află că a făcut deja o rezervare pentru douăzeci de persoane la un pub, duminică la prânz. Douăzeci de persoane! Ce de prieteni! Să tot trăiască așa!

Îi e foarte dor de Taj, de timpul petrecut împreună în perioada divorțului de Amos, dar nu poți să fii prieten cu cineva dacă pur și simplu îi dai un e-mail și îi explici că într-o lume paralelă v-ați înțeles de minune; și nici nu poți să te duci în magazinul cu mobilă de designer în care lucrează, înainte de pauza de cafea, și să speri că o să începi o conversație specială, așa cum chiar a încercat Lauren de două ori. A doua oară i se pare că funcționează, fac glume pe seama unui scaun, dacă se întoarce și îl cumpără poate să spună *A, organizez o petrecere de ziua mea cu câțiva prieteni,*

nu vrei să vii și tu?, dar, la finalul discuției, o vede pe Taj dându-și ochii peste cap spre o colegă, un gest pe care îl recunoaște de când erau prietene, *Doamne, ce oameni ciudați*. Pleacă, copleșită de rușine și de amintirile cu Carter la bar, și de-abia reușește să se abțină să nu-l trimită pe Fintan sus imediat, doar ca să scape de senzația asta umilitoare.

Dacă nu poate s-o aibă pe Taj, măcar poate să-și ia amicul floral. A început să-l cumpere de fiecare dată când un soț pare cu adevărat promițător și acum, pentru că este vară, crește mai repede și devine din ce în ce mai greu de fiecare dată când îl cumpără. E un cadou de ziua ei, îi explică lui Fintan, care pare enervat, dar nu contează, oricum n-o să-l păstreze.

De ziua ei, joi, ea și soțul ies la un restaurant nou din zonă, la *tapas* și la bere. Când ajung acasă, Fintan îi întinde o cutie enormă și grea: un deshidrator de fructe, un cadou șocant, pe care presupune că și l-a dorit. Sigur, poate să fie genul de persoană care deshidratează fructe. Găsește un măr puțin sfrijit în fructieră, îl feliază și încearcă să aranjeze feliile drept, dar ajunge să le mănânce.

— Ce se întâmplă dacă deshidratezi ceva ce e deja uscat? o întreabă Fintan și găsesc niște caise uscate, pe care le pun în aparat.

E o aniversare reușită.

Duminică merg pe jos până la pub, 45 de minute, nu e nici pubul de lângă ei și nici cel elegant, ci pur și simplu un pub unde servesc friptură bună și unde are loc petrecerea.

Nat și Adele ajung primele, cu nepotul de dimensiuni medii și cu nepoata mică și ambii copii sunt mai mari decât și-i amintea Lauren: asta se întâmplă când treci dintr-o lume în alta de fiecare dată când trebuie să faci pe dădaca.

— Doamne, ce obraji *enormi* are, zice Lauren.

O ciupește pe Magda de obraji — poate nu mai e bebeluș, dar nu contează: în lumea asta s-a implicat, așa că fetița o recunoaște: gângurește, râgâie, încearcă să se ridice, se așază în fund pe jos și se uită la ea cu ochi mari, se comportă ca toți copiii, face cu mâna atunci când îi zice Adele să facă asta, apoi refuză să se oprească și în loc să facă cu mâna, ajunge să dea cu pumnii în pământ.

Caleb aleargă în cercuri, adoptă o poziție de la karate și le arată o lovitură.

— Nu înăuntru, îi zice Nat, apoi se întoarce spre Magda, care a început să răsfoiască o carte.

Fetița nu are nici doi ani; copiii de un an nu pot să citească, nu? Și: nu. Magda se apleacă deasupra paginii, din ce în ce mai aproape, și începe s-o lingă, dă cu limba peste un leu fioros. Apoi deschide gura și mai larg și mușcă, smulge poza leului cu buzele și începe s-o mestece cu dinții ei micuți.

— Nuuu, zice Adele, Magda, nu, trebuie să mănânci de prânz mai întâi, să nu te saturi cu cartea.

Lauren promite că va fi o mătușă mai bună. Și o soră mai bună! Se bucură s-o vadă pe Nat, care îi dăruiește lui Lauren o eșarfă de mătase în nuanțe de verde și albastru cu buline roz și e adevărat că a tipărit o foaie cu instrucțiuni cu paisprezece feluri în care poate fi purtată, lucru care nu e chiar necesar când faci un cadou, dar modelul e superb. Lauren se întristează când își dă seama că n-o va putea păstra.

Apoi ajung Toby și Maryam, urmați de un tip pe care Lauren nu-l știe, pe nume Phil, și de un cuplu, Philip și Tess, iar Phil și Philip spun „Phil cinci!" și bat palma, apoi vine și colega ei, Zarah, împreună cu iubitul său, și Michael, același Michael cu care a fost căsătorită de două ori, împreună cu copilul lui și Lauren e deopotrivă încântată și șocată să-l vadă (când se duce la baie

și îl caută în telefon, află că au ieșit la câteva întâlniri înainte să-l cunoască pe actualul soț și că au rămas prieteni, lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată cu vreun fost iubit).

Firește, sosesc și Elena și Rob, apoi Parris, care a venit din Hastings, și Noemi. În cele în urmă, se strâng șaisprezece adulți și trei copii, care stau la mese aranjate la întâmplare, mănâncă friptură și burgeri vegetarieni, beau și ies afară ca să-i lase pe copii să se joace și se întorc și e… e așa de plăcut. Toți oamenii ăștia sunt prietenii ei, chiar și cei pe care nu i-a mai văzut până acum. Elena se ridică și se duce la bar și, când se întoarce, cere să se facă liniște, iar angajații aduc un tort încărcat cu lumânări și artificii și prietenii ei îi cântă *La mulți ani*.

— Ce după-amiază frumoasă, zice Lauren când se întorc acasă și se întinde pe canapea.

— Chiar a fost, aprobă soțul — Fintan, își amintește ea.

Lauren își dă seama că, atunci când o să plece, nimeni în afară de ea nu va mai ține minte ziua asta. N-o să-i mai vadă niciodată pe cei doi bărbați pe nume Phil bătând palma, Caleb n-o să mai țină minte că a învățat-o o lovitură proaspăt inventată, nu va putea să-i dea mesaj Elenei și să-i spună *A fost genial tortul, de unde l-ai luat?* O să treacă pe lângă pub și o să se gândească la ziua asta frumoasă, dar persoana cu care o să fie n-o să mai țină minte nimic, chiar dacă a participat la petrecere.

Mai sunt doar două săptămâni până la finalul lunii. Se face un an de când a început totul, un an întreg pe care nimeni altcineva nu și-l va mai aminti. Se gândește la poza încețoșată cu Carter, la nunta Elenei, și nici măcar nu-l mai vrea neapărat pe Carter înapoi; dar se bucurase așa de mult că

începuse să construiască ceva cu cineva, apoi a pierdut totul.

— Ești bine? o întreabă Fintan.

— Da, răspunde Lauren și deschide ochii.

— Te deprimă, știi tu, trecerea timpului?

Râde puțin, surprinsă.

— Probabil.

— Așa se întâmplă la zilele de naștere. Mănâncă o caisă dublu uscată, sigur o să te înveselească.

Lauren ia felia de caisă. E tare și are o textură neplăcută, ca o piatră cu aromă de caisă. O suge, ținând-o între degete.

Păcat că nu-l place. Încearcă să-l privească cu alți ochi, să-și imagineze că e din nou la o întâlnire. În lumea asta, versiunea ei din trecut a fost atrasă cu siguranță de el, altfel nu s-ar fi căsătorit; sigur poate să mai găsească urme din atracția asta undeva, nu? Are părul curat, s-a îmbrăcat cu o cămașă frumoasă special pentru petrecerea ei, îi place cât de bine definit îi e nasul. Rar dă de un soț care să stârnească așa de puțin în ea. Se apleacă și-l atinge pe umăr. Nu. Nimic.

Poate, își zice, și-a pierdut capacitatea de a mai plăcea pe cineva; dar nu e adevărat, a simțit ceva pentru o secundă față de Michael, în pub, și față de unul dintre cei doi Phil, o scânteie. Atunci e clar: nu va rămâne cu soțul ăsta. Dar cu unul dintre ei tot va rămâne. Curând va găsi pe cineva. Curând va începe să-și umple telefonul cu poze care nu vor dispărea peste noapte. Curând va putea să se întoarcă spre cineva și să spună *A, mai ții minte când am făcut chestia aia?* și el își va aminti, așa cum își va aminti și ea.

Capitolul 39

Îl trimite pe soț înapoi și în locul lui vine un bărbat care își sărbătorește propria zi de naștere.

— Ai *uitat*? o întreabă. Ai uitat de ziua mea de naștere?

Lauren oftează.

— Nu, liniștește-te. Voiam să-ți fac o surpriză. Du-te în pod să vezi.

Următorul soț pare în regulă, dar se duce la supermarket și, când se întoarce, îi zice:

— Știai că Toby și Maryam se mută?

— Poftim?

— E un semn mare pe care scrie „De închiriat" în fața casei.

— Da, zice Toby când Lauren se duce la el să-l întrebe ce se întâmplă. Ți-am zis, nu? Proprietarul crede că poate să ceară 400 de lire în plus dacă pune un pat în sufragerie.

Nu se poate.

— Deci asta înseamnă că vă mutați?

— Da, răspunde el sec. În fine, căutăm oricum ceva în zonă, cât să fie Maryam aproape de spital.

Timpul se scurge fără ea. Viețile încep să fie din ce în ce mai diferite, dar singurul lucru care a făcut-o mereu să se simtă acasă e gândul că Toby și Maryam sunt jos. Ei sunt dovada vie că doi oameni imperfecți pot să se placă și să fie fericiți și chiar să rămână fericiți.

— Dar o să mai dureze câteva luni, zice Toby. Măcar ne-a anunțat din timp.

Lauren resetează lumea, apoi intră pe Zoopla[8]. Și aici apartamentul lor apare ca fiind de închiriat și, da, e descris ca un apartament cu trei dormitoare, fără sufragerie. Persoana care a făcut

pozele a pus două scaune în hol, ca și cum ar fi vrut să sugereze că ăsta ar fi un spațiu comun cochet: cu o bucătărie minusculă *și* cel mult două scaune într-un hol cu formă ciudată, cine are nevoie de canapea?

Altă lume, aceeași situație. Încă una. Și încă una.

— Și noii vecini s-ar putea să fie drăguți, zice un soț temporar. Și nu poți să-l condamni pe proprietar — dacă cineva e dispus să dea cu 400 de lire mai mult, de ce să nu faci asta? Dacă aș fi în locul lui, aș cumpăra apartamentul nostru și aș mai construi ceva deasupra grădinii. Sigur ar mai încăpea câteva apartamente în clădire.

Îl trimite înapoi, la fel și pe următorul și pe cel de după. Până când semnul cu „De închiriat" a dispărut și Lauren simte un licăr de speranță; dar se pare că soțului îi place să dea jos semne imobiliare și să le arunce la gunoi, lucru pe care Lauren îl apreciază în teorie, dar n-o să le rezolve problema.

E în regulă, își zice Lauren, Toby și Maryam vor ajunge să stea peste drum sau dincolo de deal. Maryam e doctoriță, sigur are un salariu bun. O să găsească un apartament în zonă. În plus, mai au câteva luni la dispoziție. Lauren trebuie doar să găsească un soț permanent până atunci; poate mutarea lor n-o să mai pară așa de copleșitoare.

Teoretic încă mai evaluează nou-veniții pe baza criteriilor de pe notițe, deși nu se poate baza mereu pe ele; de exemplu, ar trebui să caute pe cineva cu un hobby interesant, dar o dată a apărut un apicultor și a decis că apicultura nu se pune, pentru că instinctul ei i-a spus *Nu, nu el*. Crede că de fapt are nevoie să găsească pe cineva pe care îl place suficient încât să vadă cele mai bune părți ale lui, apoi criteriile se vor așeza singure.

Pe următorul soț îl place. În seara în care ajunge, ies în oraș să se vadă cu niște prieteni și pe

parcursul serii începe să-l placă, chiar și mai mult a doua zi și brusc a trecut o săptămână. Îi cunoaște și mai mulți prieteni, merg la teatru, vine acasă de la serviciu stresat de câteva ori și încearcă să-l facă să se simtă mai bine.

Îl cheamă Adamm, cu doi „m“. E încrezător și sociabil în public și acasă e puțin anxios și stresat și asta înseamnă că întruchipează ambele genuri care îi plac ei, curajosul și delicatul, și doar ea poate să vadă contrastul dintre cele două laturi ale lui. Îl păstrează până la aniversarea de care el nu e conștient, dar, din fericire, aniversarea lor de nuntă e două zile mai târziu, așa că ies la cină în oraș, beau în cinstea căsniciei lor și, în mintea ei, Lauren ciocnește și în cinstea podului.

Tocmai de-asta e profund jignită când îi mărturisește că a fost suspendat de la birou din cauza unor acuzații pe care el le explică drept *cineva care a interpretat greșit lucruri* și *o să se rezolve curând*. N-are de gând să aștepte să afle. Îl trimite înapoi și strigă „Cale bătută!“ în urma lui.

— Poftim? spune următorul soț, în timp ce coboară din pod.

* * *

Îi trimite înapoi pe următorii trei soți în secunda în care vede ceva în neregulă, unul nici nu apucă bine să coboare de pe scară: lui Adamm i-a acordat trei săptămâni, și-a petrecut *aniversarea* cu el și e șocată de cum a putut să-i trădeze încrederea. O mustață prea stufoasă? Nu. Are ea descoperire de cont? Nu.

Uite ce e, mă bucur că tu ești fericit, dar toți sunt groaznici, îi scrie lui Bohai, în timp ce cineva zăngănește în pod.

Așteaptă să vadă punctele de suspensie care apar când el scrie un mesaj și tocmai atunci următorul soț dă să coboare pe scară, dar alunecă.

Lauren nici nu apucă să-și dea seama ce se întâmplă: glezna, piciorul, soțul care coboară, dar coboară prea repede, cu totul, pe jumătate se prăbușește, pe jumătate alunecă pe scară, apoi aterizează și țipă tare.

Lauren se uită la el, șocată.

Încearcă să se ridice: face un pas, nu mai mult, apoi cade iar. Icnește și se agață de scară.

OK. Ar trebui să cheme o ambulanță? A făcut un curs de prim ajutor cândva, dar asta a fost în altă lume, probabil nu are atestat aici. Pericol, Cunoștință, Căi respiratorii, Respirație — nu e în pericol și e conștient. Nu-și aduce aminte ce se întâmplă dacă pacientul e inconștient.

— Ești bine?

— Căcat, zice el, a, da, poate, apoi răsuflă iar și, ținându-se de scară, de fiecare treaptă pe rând, reușește să se ridice, icnind.

În cele din urmă dă drumul scării.

— OK, zice. Poate. Da.

Se agață iar de scară, se uită în jos, la picioare, și mișcă degetele.

— OK, spune Lauren. Bun.

— Nu chiar.

Când se uită în jos, Lauren observă pata întunecată de pe pantalonii lui: a făcut pe el. Nu e un semn prea bun.

— Poate de la șoc? îl întreabă.

— Poate?

Dacă ar putea să-l ducă înapoi în pod ar fi bine, dar probabil nu e un moment bun să-i sugereze să mai urce pe scară.

— Mă duc să văd dacă e Maryam acasă. Oare n-ar trebui să... stai jos?

— Cred că ar fi mai bine, zice soțul și se lasă iar pe podea.

Maryam e acasă și vine imediat, împreună cu Toby. Îngenunchează lângă soț și îi zice să respire adânc, de câteva ori. Întreabă dacă e în regulă să-l

atingă și-l ia de mână. La asta se pricepe, bineînțeles. Toby se uită la ei, neajutorat.

— O să fac niște ceai, spune el.

— Încearcă să nu te miști prea mult, zice Maryam, trebuie să ne dăm seama dacă ți-ai rupt ceva, bine? Ca să știm dacă avem ceva de reparat. Deci — da, așa, încearcă să stai nemișcat.

Toby iese din bucătărie cu o cană de ceai într-o mână și cu o linguriță în cealaltă. Întinde cana. Nici Maryam, nici soțul nu observă.

— OK, inspiră, îi zice Maryam.

În cele din urmă, Lauren trece pe lângă ei și ia cana.

— Mersi, îi zice.

— Mersi, zice și Toby.

— OK, bine, haide să chemăm o ambulanță, ca să te verifice mai bine.

Vorbește mai tare acum și spune:

— Poți tu să suni, Toby, te rog? Și pune-i pe difuzor.

Toby ține în continuare lingurița în mână, neajutorat; Lauren ia și lingurița, iar Toby își scoate telefonul și sună.

— Bună, zice Maryam odată ce le răspund cei de la dispecerat. Sunt doctoriță și sunt cu un prieten care s-a lovit. E vorba de un bărbat care a alunecat și a căzut din pod și și-a pierdut controlul vezicii urinare.

Lauren se uită din nou la pata întunecată de pe blugii lui.

— Îl doare tare, e posibil să-și fi fracturat ceva.

Maryam mai adaugă ceva ce Lauren nu înțelege, acronime și detalii, comunică *asta e problema*, dar și *știu despre ce vorbesc, faceți ce vă spun*.

— Da, îl țin nemișcat. Nu, apartamentul e la etajul 1, scările sunt abrupte și înguste.

Dacă cineva ar fi întrebat-o dacă Maryam e un doctor bun, se gândește Lauren, ar fi zis, da, sigur.

Dar nu și-a imaginat niciodată cât de eficientă, concentrată și atentă e, cum îi coordonează pe cei din jur să ajute.

Ambulanța ajunge repede, poate grăbită și de tonul lui Maryam de știu-ce-fac, iar soțul e dus pe targă jos. Lauren vine în urma lui.

— Sunteți partenera lui? o întreabă tipul de la ambulanță pe Maryam (e mai chipeș decât soțul, își zice Lauren, dar, într-adevăr, e greu să pari arătos când a) cazi sau b) zaci în chinuri la baza unei scări.

— Nu, răspunde Maryam, eu sunt vecina, dar, Lauren, vrei să te duci tu cu ambulanța? Sau vrei să mă duc eu și să ne vedem la spital?

— Da, așa, zice Lauren.

— Se descurcă de minune, îi spune Maryam, pe un ton calm și încurajator.

Se uită la soț, care a fost deja urcat în ambulanță. Da. Bine.

— A, zice Toby când ambulanța pleacă, chem eu un Uber.

— Da. Cred că o să urc să beau ceaiul mai întâi? Am nevoie de câteva momente de liniște.

Ceaiul e călâi, dar Lauren îl bea oricum. Scara e trasă pe jumătate și a ieșit de pe șinele pe care urcă și coboară.

Ce dezastru!

— Vrei să fac altul? o întreabă Toby.

— Ce anume?

Arată spre cana de ceai.

— Nu. O să-l beau pe ăsta.

Toby e agitat, neliniștit.

— Stai jos, îi zice, ești în stare de șoc. Maryam o să se asigure că au grijă de el.

Are nevoie să fie consolat, așa că o consolează pe ea.

— Da.

Lauren încearcă să-și dea seama cât de îngrijorată e. E cu siguranță *agitată*, e cu siguranță

surprinsă. Dar oare e neliniștită? Își face griji pentru soț?

Ia o gură de ceai. Ar trebui să se ducă la spital. În schimb, se uită în sufragerie și analizează ce e în jurul ei. Tavanul e galben, la fel și pereții. Au o canapea mare, în formă de L, care de-abia încape în cameră. Un cactus gonflabil, aproape la fel de mare ca Amicul ei dispărut, zace aprins într-un colț, ca și cum situația nu ar fi deja destul de ciudată. E încălțată cu papuci murdari de afară. Se descalță, stă în continuare în picioare și simte covorul moale sub tălpi. Ar trebui să-și pună șosete, nu?

Toby așteaptă, agitat.

— Poți să cauți tu un termos în bucătărie? Poate într-un dulap, îi sugerează Lauren și îi întinde cana cu ceai.

Nu știe dacă au vreun termos, dar asta măcar o să-l țină ocupat câteva minute. Găsește niște șosete în dormitor și un pat care, asemenea canapelei, e prea mare și e acoperit cu perne. Pantofii sunt în pantofarul de pe hol.

Portofelul soțului. Un încărcător. O carte deschisă în sufragerie.

— Am găsit doar cana asta termică, anunță Toby, ridicând-o.

— Merge, spune Lauren și începe să caute o pereche de pantaloni. A, da, și cheamă o mașină.

Găsește o pungă de la Tesco.

Pantaloni și o pereche de chiloți, o cămașă, probabil o să vrea să se schimbe, nu?

— Ajunge în patru minute. Ești sigură că nu vrei să mai fac un ceai? o întreabă Toby când Lauren intră în bucătărie.

A scos o pâlnie și a vărsat ceaiul în cana termică.

— E cam rece.

— Da, răspunde Lauren, neatentă.

O periuță de dinți? Dar iar apare eterna întrebare: care e a lui?

Ar fi trebuit să rămână cu tipul căruia îi plăcea să o apuce de glezne.

---

[8] Site imobiliar (*N.t.*).

Capitolul 40

Soțul stătea în picioare și se mișca, deci teoretic n-are cum să fie așa de grav. Toby o liniștește în taxi, dar Lauren nu îl bagă în seamă, ceea ce e bine, pentru că e greu ca un bărbat care ține o cană goală și udă într-o mână și o cană termică în cealaltă să liniștească pe cineva.

Când ajung la spital, se duc la recepție.

— Soțul meu a fost adus aici cu ambulanța. A căzut din pod.

— Sigur, zice femeia. Cum îl cheamă?

Bună întrebare.

— Imediat, spune și ia portofelul.

— Zac Efron, îngaimă Toby, lângă ea, însă pare puțin probabil.

Dar Lauren deschide portofelul și... ah.

— Nu ca pe actor, continuă Toby, confirmând ce scrie și pe cardul pe care Lauren îl scoate din portofel. Z-A-C-H E-P-H-R-O-N.

— OK, tocmai a fost consultat, le comunică doamna de la recepție. Ar trebui să puteți intra la el curând. Luați loc.

— Ceai? o întreabă Toby cât timp așteaptă și toarnă din cana termică în cea de ceramică.

Surprinzător, a rămas exact la temperatura camerei.

— Mersi. Poți să pleci, dacă vrei, îi spune Lauren. O să fiu bine. El o să fie bine.

— Nu mă deranjează să stau cu tine.

Merge la toaletă și îl caută pe Google, în timp ce termină ceaiul rece, dar e greu să afli ceva despre un soț pe care îl cheamă Zach Ephron: telefonul presupune că se referă la actor și chiar și când Lauren insistă că nu e așa, dă de niște

oameni care chiar se referă la actor, dar care nu știu să scrie.

Sala de așteptare e deopotrivă plictisitoare și înfricoșătoare: rude îngrijorate, un bărbat care plânge încet, o adolescentă singură, cu părul lung și negru, capul pe brațe și brațele pe genunchi. Cineva care vorbește la telefon zice: „Nu, e bine, o să fie bine, are nevoie doar de câteva copci".

Toby nu-și găsește locul, se duce după colț și se întoarce cu un pachet de jeleuri. Le deschide și le aranjează pe culori.

— Cum te simți? îl întreabă Lauren, în timp ce Toby începe să aranjeze jeleurile roșii.

— Bine. Maryam zice că totul e sub control.

Lauren încearcă în continuare să împace cele două versiuni ale lui Maryam: Maryam cea mereu distrată și Maryam doctorița, care a existat mereu, dar pe care nu a văzut-o niciodată în acțiune. Se întreabă dacă există o versiune a lumii în care are o meserie la fel de impresionantă. Poate există o lume în care e și ea medic? Sau om de știință? Sau un politician care reușește să unească orașul împotriva foametei?

Toby a trecut la jeleurile portocalii când o asistentă-sau-doctoriță strigă din ușă:

— Cu cine a venit Zach Ephron?

Toby adună jeleurile, le pune în buzunar și se ridică amândoi.

— Puteți să intrați să-l vedeți, zice femeia. L-am mutat din camera de gardă la secția de traumatisme și leziuni ale coloanei vertebrale.

Leziuni ale coloanei vertebrale? Lauren tocmai visa cu ochii deschiși că e un om de știință care a descoperit niște panouri solare noi sau mai eficiente, ce se pot fabrica din coajă de mere. Nu e pregătită pentru leziuni ale coloanei vertebrale.

— A suferit o fractură, explică femeia, dar nu vreau să vă sperii, nu e atât de rău precum v-ați putea gândi când auziți „spate fracturat". Va

trebui să fie operat, probabil de dimineață, și o să mai stea aici o săptămână sau două. Dar e o fractură curată, așa că cel mai probabil își va reveni complet.

O săptămână sau două! Și asta doar până când o să iasă din spital!

— I-am dat niște analgezice și doarme acum, adaugă femeia. Așa că o să vă duc să-l vedeți, dar ar fi mai bine să nu-l treziți.

— OK, zice Lauren.

Se gândește, încearcă să nu se panicheze.

— Cred că nu e nevoie să-l văd chiar acum. Cred că o să mă duc acasă, o să mă culc puțin și o să mă întorc de dimineață?

— Sigur, răspunde femeia și zâmbește încurajator. Pare o idee bună.

Ajunge acasă de-abia pe la ora două dimineața. Se întorc toți trei cu taxiul. Toby o întreabă dacă vrea un ceai, dar, din fericire, Maryam spune:

— Las-o să doarmă, poți să-mi faci mie niște ceai, dacă vrei.

Pe hol scara e în continuare trasă, scoasă de pe șine, strâmbă. O împinge, dar nu se strânge.

Se întinde pe patul mult prea mare pentru camera asta. Relația cu Bohai nu e chiar ca înainte, dar cu cine altcineva ar putea să vorbească? După câteva minute, îi dă un mesaj. Probabil e miezul zilei la el.

Sunt căsătorită cu Zach Ephron, îi scrie și, chiar dacă probabil ăsta nu este cel mai important detaliu, nu vrea să se gândească la leziuni acum.

DOAMNE! răspunde el. *Seamănă vreun pic?*

Nuuu, îi scrie. *Mă rog, e caucazian și are părul șaten. E la spital acum, așa că nu cred că e în cea mai bună formă.*

Ceeee??? Ți-ai mai drogat ȘI ALT soț, lol, am mai vorbit despre asta.

A căzut din pod, îi răspunde ea.

!!!! e ok

Nu știu, îi scrie, dar se mai gândește la întrebare și nu adoarme, nu poate adormi, până când, în cele din urmă, o fură somnul.

Zach e extrem de popular. În următoarele zece zile, prietenii lui vin să-l viziteze la spital, și prietenii ei merg să-l vadă, și mama lui sosește și îl mângâie pe cap, în timp ce cutiile de ciocolată se tot adună lângă patul lui, până și mama ei trimite la spital un urs de pluș gigantic (e galben și pe inima pe care o ține în brațe e brodat PAȘTE FERICIT, iar mama ei îi spune că era la reduceri, dar chiar și așa). Vine și Nat, o ține pe Magda în picioare pe pat, cât să dea din mâini rugător și să gângurească numele lui Zach. A fost mutat într-o rezervă privată, după ce a devenit clar că a) va primi în continuare atât de multe vizite, încât sigur va deveni enervant pentru ceilalți pacienți, b) va fi dispus să-și împartă rezerva de ciocolată cu angajații din spital și c) nu există niciun risc să se rănească. Se pare că multe leziuni la nivelul coloanei vertebrale apar în urma tentativelor de suicid și Lauren încearcă să nu se gândească la asta de fiecare dată când intră în rezervă.

Are voie să asiste la vizitele medicale și se gândește să-l țină de mână, ca o soție iubitoare, dar până la urmă doar ia notițe.

Primește câteva zile libere de la serviciu și colegii ei, care îl știu și îl adoră pe Zach, îi sugerează ce să-i ducă și o întreabă de programul de vizite. Zarah îi dă o căciulă de la mama ei.

— În caz că se face frig în spital.

— E vară, spune Lauren.

— Dar aerul condiționat poate să bată prea tare.

Lauren nu înțelege. Zach pare foarte drăguț, dar grija asta universală pare să depășească orice limite.

Ce-ți face băiatul îi scrie Bohai. Până și Bohai își face griji pentru el, se gândește Lauren enervată și închide mesajul fără să răspundă.

Din câte își dă seama, Zach nu are gânduri prea profunde. Poate ăsta e efectul analgezicelor. Clipește, e bucuros să-și vadă prietenii, e zâmbitor când îi aduce Lauren tot felul de lucruri, obosește repede. Răspunde la stimuli. E șocant de relaxat când vine vorba de spatele lui fracturat.

— Mi-au zis că o să fie bine!

Cei din familia lui sunt la fel drăguți și au ochii la fel de veseli ca ai lui, dar sunt și la fel de plictisitori.

După zece zile vine acasă, dar și aici e anost. Zace pe canapeaua mare, urinează într-un recipient pe care i-l întinde lui Lauren cu o privire stânjenită și pe care ea îl golește. Trebuie să stea pe spate cât de mult poate, cel puțin în următoarele săptămâni, așa că Toby îl ajută să monteze un iPad deasupra capului, cât să se poată uita la televizor fără să trebuiască să se miște.

De ce e așa de iubit? Nu face nimic, e banal, ascultă podcasturi și mănâncă sendvișuri pe care i le face ea. Când Lauren lucrează de la birou, lasă ușa de la apartament descuiată, ca Toby să poată veni să vadă ce mai face Zach și să mai stea de vorbă cu el la prânz, iar Lauren ar trebui să fie recunoscătoare că are ajutor, în schimb e teribil de iritată. Nat vine din nou în vizită, la câteva zile după ce Zach ajunge acasă; de data asta îl aduce pe Caleb, care nu zice nimic, e timorat și e mai liniștit decât l-a văzut Lauren vreodată. Îi dă lui Zach o felicitare pe care i-a făcut-o și pe care scrie „Însănătoșire grabnică!", unde a desenat mai multe siluete și sub fiecare scrie UNCHIUL ZACH cu litere mari: Zach într-un balon cu aer cald, Zach pe un elefant, Zach zburând prin aer cu o pelerină roșie. Și, ca și cum asta nu ar fi suficient, Nat nu mai contenește să-i dea sfaturi: cum să

aibă grijă de o persoană care se recuperează în urma unui accident traumatic, ce mâncare să-i gătească pentru recuperare și întărirea oaselor.

În prima săptămână, Lauren îl spală cu un prosop în fiecare seară: prima ei experiență cu corpul lui gol, șterge cu buretele corsetul impermeabil, ia alt prosop pentru zona genitală, îi șterge fundul, apoi ridică încet penisul. Într-o noapte pare să răspundă, dar imediat redevine flasc.

— Ai nevoie să... știi tu? întreabă Lauren și face un gest, ca și cum l-ar masturba.

— Nu, zice el. Încă n-am simțit nevoia. Dar mulțumesc că ai întrebat!

E așa de recunoscător.

— Mulțumesc foarte mult, îi spune, aproape constant. Te iubesc, nu-mi vine să cred câte faci pentru mine, nu-mi vine să cred că am căzut, sunt așa un idiot.

Lauren și-ar dori ca măcar o zi să fie și el morocănos și supărat. În schimb, e atât de recunoscător pentru toată atenția, încât e aproape demn de milă, o roagă mereu să iasă în oraș și să se distreze și cel mai tare o enervează că e asaltată de musafiri cărora trebuie să le dea cafea și biscuiți; trebuie să găsească un loc în frigider pentru caserolele de lasagna aduse cu atât de multă grijă, trebuie să găsească pahare de bere și borcane de gem pentru florile care sunt acum îngrămădite pe fiecare raft.

Cheamă un tip să repare scara din pod și până și el ajunge să stea pe fotoliul din sufragerie, la povești cu Zach, în timp ce-i arată tot felul de mișcări pe care le poate face când o să se simtă mai bine. Măcar scara e reparată. O trage iar și nu se mai poticnește la mijloc; Lauren se suie pe scară și întinde o mână în pod, ca să se asigure că becul pâlpâie în continuare.

Zach ascultă cărți în format audio. Doarme la prânz. Se uită la seriale de comedie, uneori reia un serial pe care tocmai l-a terminat.

— E genial, îi zice.

Mai târziu, începe să se uite la toate filmele cu Zac Efron.

— Nu le-am mai văzut, dar simt că e timpul. E bestial, zice și arată spre ecran, unde e o imagine din *High School Musical 2* cu niște dansatori pe un teren de baseball.

Ia codeină forte și tratamentul o să mai dureze cel puțin trei luni sau, nu, de fapt n-o să mai dureze atât, pentru că imediat cum e suficient de mobil cât să poată urca înapoi în pod, Lauren o să-l schimbe.

Nu că ar fi un soț rău! E destul de drăguț acum, că nu mai zace în propriile fluide, e clar că are mulți prieteni, familia lui pare să se înțeleagă chiar bine. Lauren continuă să se vadă mai des cu Toby și cu Maryam, deși ar trebui să-și strângă lucrurile, nu să râdă la glumele anoste ale lui Zach și să-i spună cum mai merg lucrurile cu noul apartament.

— Ne interesează apartamentul ăla care e la jumătatea distanței până la spital și arată bine, îi zice Toby lui Zach într-o după-amiază. Deci n-o să fim prea departe de voi.

Pe ea ar trebui s-o liniștească, pe ea ar trebui s-o vrea Toby aproape, ca să poată să vină oricând s-o salute.

Elena refuză de obicei să se deplaseze atât de departe în sudul Londrei, dar până și ea vine și aduce un platou mare cu biscuiți cu migdale.

— A fost un coșmar în tren, zice, nu a fost greu să le aduc, dar oamenii mă tot întrebau dacă pot să ia și ei unul: *o, lasă-mă să te ajut, o, ai adus destui pentru toată lumea*? Urăsc sudul Londrei. Oamenii din nord nu se bagă în seamă așa.

— Dacă voiau biscuiți, ar fi trebuit să-și fractureze și ei spatele, zice soțul.
— Exact! Mai bine le spuneam asta.

Zach nu e deloc genul lui Lauren, nu e nici înalt și slab, nici scund și bine făcut, nu e nici încrezător, nici stresat, nu are nici vreun hobby misterios. Lauren își petrece din ce în ce mai mult timp în dormitor și le lasă sufrageria lui și musafirilor. Timp de zece zile îi golește recipientele cu urină, până când are în sfârșit voie să se ridice și să se miște ușor și începe să și le golească singur; sau mai degrabă spune că o și le golească singur, dar le bagă sub canapea și-și cere scuze două zile mai târziu, când sunt pline și tot ea trebuie să le golească.

Lauren se duce la birou aproape în fiecare zi și lucrează până târziu, ca să poată să stea puțin singură, mai ales că la ora cinci după-masă toată lumea pleacă acasă. Uneori se duce până în cartierul Elenei și merg împreună la niște cursuri de dans groaznice, în niște containere vechi, și încearcă să nu strângă din dinți când Elena întreabă ce mai face Zach sau îi dă câte o carte din partea lui Rob.

— E a treia oară când vii săptămâna asta, zice Elena. Ar trebui să te muți în zonă. Nu poți să locuiești în Norwood Junction pentru totdeauna doar pentru că bunica ta a locuit acolo. Apartamentul de sub noi e de vânzare, ar trebui să vii să-l vezi. Imaginează-ți cum ar fi să stai pe linia de metrou Victoria! Și stația de tren spre Liverpool Street e la cincisprezece minute distanță!

Lauren își zice că ăsta e principalul lucru pe care îl fac cei care locuiesc în suburbii: enumeră toate modurile prin care poți ajunge în oraș.

— Dar acum fac douăsprezece minute cu trenul până la London Bridge, ripostează, în apărarea cartierului ei.

Drumul până acasă e destul de enervant, mai ales luând în calcul că și apartamentul Elenei și al ei sunt, teoretic, foarte bine conectate la centrul orașului. Dar se gândește la sugestia Elenei. Vânzarea apartamentului ar rupe ciclul vieților infinite, dacă măcar ar fi sigură că nu și-ar mai droga alt soț ca să-l forțeze să intre în fosta ei locuință.

Dar n-are de gând să se oprească la Zach.

Încearcă să observe măcar un lucru distinctiv la fiecare soț, să-i diferențieze cumva, să accepte că sunt oameni pe care i-a iubit și care au iubit-o pe ea. Dar singurul lucru la care se gândește când vine vorba de Zach sunt recipientele cu urină. O, și sentimentul constant de vină, bineînțeles. Toată situația asta e cu siguranță din vina ei, își zice.

Capitolul 41

Un lucru devine clar pe măsură ce Zach își revine și începe să se miște mai mult prin apartament: căzătura l-a șocat. E mult mai supărat decât lasă să se vadă.

E speriat.

Și acum nu vrea să mai urce în pod.

În alte circumstanțe ar inventa o inundație sau o rană, ar sta în capătul scării și ar striga după ajutor. Dar soțul ăsta se înțelege atât de bine cu Toby și cu Maryam, încât i-ar suna pe ei și ei ar veni imediat sus, gata să-și ajute prietenul. Ea a fost mai întâi prietena lor! Pe ea ar trebui s-o ajute! Zach e prieten și cu o familie de vizavi, unii care par să facă parte dintr-un cult religios, și cu tipul care locuiește trei case mai încolo, care cheamă mereu gunoierii, așa că n-ar ajuta-o cu nimic nici dacă ar aștepta să se mute Toby și Maryam.

N-are încotro, trebuie să-i acorde timp. Nu poate să-i facă ce i-a făcut lui Amos, în primul rând din principiu, și în al doilea rând din cauza codeinei.

Bohai vine pe la ea; e în Londra câteva săptămâni, în vacanță cu femeia-cu-care-nu-e-încă-însurat-pentru-că-teoretic-e-căsătorit-cu-altcineva. O cheamă Laurel, ceea ce pare o lovitură sub centură.

— Lauren, zice Laurel când se întâlnesc. Simt că suntem deja prietene, numele tău apare mereu pe cănile mele de cafea.

Lauren nu e tocmai sigură dacă gluma e încântătoare sau enervantă. Poate ambiguitatea o face o parteneră potrivită pentru Bohai.

— Cum v-ați cunoscut? întreabă Zach când se așază toți patru în grădină, sub cerul întunecat.

De-abia a început să iasă din casă, are în continuare corset, merge atent și încet pe scări, mai stă în picioare în grădină sau merge până în capătul străzii și înapoi.

— Locuiam în Londra atunci, povestește Bohai. Am cunoscut-o pe Lauren prin intermediul partenerului meu de atunci.

Laurel e foarte manierată. Nu își verifică telefonul deloc. Are coafura impecabilă. Vorbește cu propoziții întregi, îngrijit, nici urmă de *ăăă*, de *păi* sau de *mda*. Se înțelege bine cu Zach.

— Soțul tău pare grozav, îi zice Bohai lui Lauren când se duc împreună în bucătărie să mai aducă biscuiți și ceai. Mă rog, e cam plictisitor, dar e genul tău, nu?

— Și iubita ta pare grozavă, îi spune ea, deși nu e convinsă.

— Da, chiar e. O să avem o nuntă uriașă. Vii, nu? O să ții și un discurs? O să mai dureze, mai întâi trebuie să finalizez divorțul, poate în vara anului viitor. N-o să-ți placă deloc în Sydney, e plin de lilieci uriași.

— Uite ce e, începe Lauren, vărsând biscuiții de pe farfurie și apucându-se să-i aranjeze din nou. Îmi place tipa, dar oare chiar e mai bună decât ceilalți 600 de parteneri? E atât de bună încât merită să divorțezi și să începi o nouă viață de la zero?

Bohai ridică din umeri.

— Nu știu. Poate? Una dintre ele trebuie să fie cea mai bună, de ce nu ea?

Bohai cotrobăie prin dulapuri.

— E ciudat să te văd cu un soț nou, niciodată nu merg în fostele mele case.

— Haide, zice Lauren. Trebuie să existe un motiv.

Au petrecut atât de mult timp scriind pe post-ituri! Cum poate să se oprească dintr-un capriciu

la cineva cu care nici măcar nu e căsătorit?

Bohai tace și pare că încearcă din răsputeri să găsească un răspuns.

— OK. E... știi tu. Observi ceva și te face să te simți fericit, te face să te simți norocos.

— Ca de exemplu? La ce te referi?

— Cu Laurel? Ăăă, OK, primele trei lucruri. Trei: are gusturi foarte proaste în materie de muzică și nu-i e jenă cu asta. E ceva cumplit. N-am idee de ce îmi place asta, dar aia e. Așa era și Jack, am ajuns odată acasă și asculta pe YouTube melodii din reclame din anii 1970. Poate are de-a face cu, nu știu, încrederea în sine? Habar n-am.

— Gusturi proaste în materie de muzică. OK.

— OK. Doi: face scrimă și nu știu dacă ai văzut vreodată pe cineva bun la scrimă când își scoate masca și de-abia mai respiră și are părul încâlcit? Ăăă, sincer, mi se pare că oamenii n-ar trebui să facă asta în public.

Nici măcar nu trecuse *hobbyuri* pe post-ituri.

— Și unu: își dă seama când îmi vine o idee proastă. Și da, evident, nu trebuie s-o zici cu voce tare, se întâmplă aproape mereu.

— Știi ceva? Pun pariu că n-ai mai fi așa de interesat de ea dacă ai fi apărut brusc dintr-o cămară, în viața ei. Detaliile te atrag.

— Da, poate. Dar chiar contează?

Lauren scutură din cap, încearcă să schimbe subiectul.

— Scuze, sunt oribilă, nu?

— Nu știu. Puțin?

Lauren își ia inima în dinți. S-a tot gândit că poate Bohai nu era în vacanță când l-a sunat în legătură cu Amos, ci că pur și simplu nu voia să părăsească lumea în care se afla, s-o părăsească pe Laurel.

— Chiar erai la trei ore de casă? îl întreabă. Când te-am sunat atunci. E în regulă dacă nu.

— Ah! Când încercai să-l convingi pe tipul ăla să urce în pod? Da, chiar eram. Eram la plajă. Dar îți înțeleg întrebarea, cred.

Bohai se uită pe fereastră, în grădină. Laurel și Zach vorbesc în continuare.

— N-are rost să mă prefac că n-am răsuflat ușurat că am avut o scuză. Eram la început, dar deja o plăceam mult.

Preț de câteva clipe, nimeni nu mai scoate o vorbă.

— Mă bucur că ai găsit pe cineva, spune Lauren în cele din urmă. Ar trebui să ne întoarcem. Vrei să deschid o sticlă de vin?

— Ăăă, nu. E cam devreme să spunem cuiva, dar la naiba! Am promis că n-o să beau dacă nu bea și ea și...

— Ce? Poftim? Serios?

Bohai zâmbește larg, stânjenit, dar și mândru în același timp.

— Știu. N-am făcut-o special, dar am zis că, dacă tot s-a întâmplat, de ce nu?

— Bohai! Dar asta înseamnă că n-o să te saturi de ea și că n-o să mai sari într-un dulap ca să vii aici la o cafea!

Lauren tot nu crede că o să se așeze la casa lui.

— E în regulă, zice el, e foarte bogată, ea și fostul ei iubit au inventat un fel de cască VR care surprinde și mirosuri. Au vândut compania celor de la Google, am călătorit până aici la business class, o să vin mereu în vizită.

— Uau! Uau! Ai aruncat dulapul?

— Era o ladă pentru pături. A fost chiar greu să ies de-acolo. Încă o am. Dar o s-o desfac și o s-o arunc când ne întoarcem. Dacă am un copil, ne jucăm de-a v-ați ascunselea, iar el se bagă acolo și are... alți părinți? Nu știu, nu cred că e bine să riști să ai o ladă pentru pături cu puteri magice când ai un copil mic. Dacă o să ne despărțim vreodată, va trebui să facem ce fac toți ceilalți oameni.

— Dar n-o să vă despărțiți, nu? Doamne, ești atât de fericit, e aproape revoltător.
— Și eu te iubesc, îi zice Bohai și o strânge tare în brațe.

Într-un târziu, ea și Zach ajung să doarmă în același pat și Zach întinde o mână spre ea.
A golit aproape toate recipientele, i-a făcut sendvișuri pe care să le poată mânca întins, i-a lăsat lui sufrageria, i-a șters corpul transpirat și astea sunt lucruri pe care un partener le va face pentru celălalt mai devreme sau mai târziu, își zice Lauren, dacă rămân împreună suficient timp, dar de obicei nu așa *începe* o relație. Nu-i place să fie îngrijită când e bolnavă, vrea să fie lăsată în pace, să se simtă rău singură, dar Zach nu e așa, el e încrezător și are ochii mari, acceptă ajutor și atenție, ca și cum ar fi dreptul persoanei bolnave.
Lauren își amintește că, în definitiv, și-a fracturat spatele coborând dintr-un pod în care ea l-a adus.
Potrivit doctorului, acum e mai scund cu un centimetru, din cauza căzăturii.
— M-ai mai iubi, o întreabă el serios într-o dimineață, dacă aș avea doar cinci centimetri? Un bărbat minuscul. Dacă ți-aș ajunge până la glezne.
— Te-aș iubi la fel de mult ca acum, îi răspunde, ceea ce nu e o minciună, deși a renunțat de mult la ideea că nimeni n-ar trebui să mintă când vine vorba de dragoste: și-a declarat afecțiunea mincinoasă în fața multor soți, ce mai contează încă unul?
Zach îi zâmbește, recunoscător.
— Ar trebui să te urci înapoi în pod. Să-ți înfrângi teama. Altfel s-ar putea să nu mai ai niciodată curajul.
— Ăăă, nu prea am voie să depun efort. Dar, când o să mă simt mai bine, sigur.

A început din nou să lucreze, de acasă, i-au amenajat un birou și Lauren simte că are un capibara în spațiul ei, docil și amabil, dar inert. Uneori pune câte un obiect pe el, așa cum fac unii în videoclipurile cu capibara, ceva de mâncare pe care invariabil o mănâncă, o telecomandă, o carte pe care el o lasă acolo câteva minute înainte s-o așeze pe măsuța de cafea. Măsuța de cafea e plină cu tot felul de lucruri; Lauren face ordine în fiecare zi.

— Te iubesc așa de mult, îi zice el, uitându-se la ea.

Lauren îl bate pe umăr.

— Ești amețit de la codeină. Te uiți la *Din nou la 17 ani* pentru a patra oară.

— Mă bucur așa de mult că suntem căsătoriți.

Ar fi așa de ușor dacă l-ar iubi și ea. El nu știe că ea e de vină pentru căzătură. Din punctul lui de vedere, Lauren e o soție extraordinar de grijulie.

Dar soțul ăsta amețit și încântător nu e potrivit pentru ea.

Aduce din nou vorba de pod.

— Mda, îi răspunde el. Nu cred că vreau să fac asta.

— Nu e grabă. Am citit un articol în care scria că ți-ar prinde bine. Din punct de vedere psihologic.

— Poate săptămâna viitoare.

Săptămâna următoare Lauren coboară scara, încercând din instinct s-o mute mai la stânga, chiar dacă acum se trage fără probleme, își pune cea mai provocatoare lenjerie și îl cheamă, cât de seducător poate.

— De ce nu urcăm? îl întreabă. Să ne reobișnuim unul cu celălalt.

— Știu și eu? În pod?

— E întuneric acolo. Și misterios.

— Încă mi se pare puțin ciudat. Nu vrei mai degrabă să ne uităm la un film?

Doamne!

— Bine, zice Lauren, pe jumătate dezbrăcată în hol, stai liniștit, încercăm când o să te simți tu mai bine.

Vorbește cu Elena despre asta, poate îi vin niște idei, dar bineînțeles că nu poate să-i explice de ce e așa de important.

— Dacă n-o să mai urce niciodată? Și podul ăsta o să-l bântuie mereu?

— Nu știu, zice Elena. Așteaptă și tu până o să fiți bogați și o să renovați mansarda, cât s-o transformați într-o cameră de oaspeți.

Doamne, cum ar fi? Atunci n-ar mai scăpa niciodată de el.

Toby și Maryam aproape au terminat de împachetat și Lauren nu suportă ideea că restul clădirii va fi gol, că vor rămâne doar ea și bărbatul ăsta plictisitor. Încearcă să toarne o găleată de apă în pod, în timp ce lumina pâlpâie deasupra ei, apoi pleacă de acasă, astfel încât Zach să găsească o pată pe tavan și o baltă de apă pe jos; însă el cheamă un instalator, care dă din umeri și zice că nu știe ce s-a întâmplat.

— Ah, îi zice Zach, uite, nu știu cum să te întreb, dar chestia aia cu apa din pod... Tu ai vărsat-o? Tipul a spus că pare că cineva a dus o găleată de apă sus și a vărsat-o.

— Nu. Cum adică? Despre ce apă vorbești?

— Apa despre care ți-am spus. Cea care s-a scurs prin tavan.

— Logic că n-am fost eu.

— Nu știu, pare că vrei neapărat să urc în pod, comentează el. Mă gândeam că poate ar fi bine să vorbești cu cineva. Sigur a fost traumatizant și pentru tine să mă vezi căzând. Și după tot ce ai făcut pentru mine, lucru pentru care sunt așa de recunoscător...

— Sunt bine, zice Lauren. Nu-mi pasă dacă te duci în pod.

— OK. Dacă ești sigură.

Doamne! Ce soț enervant!

N-ai putea să zici că a rămas o pisică blocată acolo? sugerează Bohai. *Spune-i că e un pisoiaș drăguț acolo care are nevoie de ajutor să coboare.* Dar, așa cum s-a întâmplat și cu apa, Zach ar suna pe cineva să-l ajute.

Va trebui să ia măsuri mai ferme.

Capitolul 42

A doua zi își ia liber și cumpără un bilet de tren spre satul lângă care stă Felix. Casa lui e la o oră de gară, dar pe Lauren nu o deranjează, simte nevoia să-și limpezească gândurile.

Are un plan. Poate s-o facă.

Intră pe poarta din spate, trece de piscină, merge pe lângă zidul roșu și traversează livada. O parte din ea speră să nu mai funcționeze codul de la ușa serei și să fie nevoită să găsească altă soluție. Dar *uite zeci de bărbați în camera de sus, delfin* și se deschide.

Trebuie să se miște repede — nu e ca data trecută, când doar a pășit înăuntru și a ieșit — și nu știe când cineva ar putea să verifice camerele.

Traversează sera, care arată diferit și trece prin camera cu jocuri, care e și ea schimbată. Actuala soție și-a făcut simțită prezența mai mult decât Lauren.

Face ce trebuie. Pe Zach îl doare în continuare spatele. Se tot plânge că a pierdut acel centimetru — o să i-l dea înapoi.

Intră în camera lui Vardon. Se uită în șifonier, apoi pe birou (unde vede o cutie de alice, pe care o ia), pe urmă încearcă să deschidă cufărul de la capul patului. În sfârșit, pușca cu aer comprimat. Nu vede nimic în care ar putea s-o care: ia o față de pernă și bagă pușca în ea. Capătul însă rămâne la vedere.

I se pare ciudat să aibă în mână o pușcă-oarecum-falsă-dar-nu-chiar.

OK, coboară scările, cât de repede poate, dar pușca e mult prea evidentă. Odată ajunsă afară, ia o greblă din magazie și o ține lângă pușcă. Bate

mai puțin la ochi? Arată mai bine? Nu, e mult, mult mai rău, așa că pune grebla jos.

Dar vede sala de sport și se gândește că ar putea să găsească acolo ceva folositor. Tastează codul și intră în prima cameră. Da: o paletă de badminton băgată într-o husă. Scoate paleta și îndeasă pușca aproape complet.

Ia un halat și tocmai îl înfășoară în jurul capătului descoperit, când aude un zgomot.

Ridică privirea.

Ușa dinspre piscină se deschide. O femeie cu părul negru, strâns în coadă, în costum de baie.

Ah, își zice Lauren. E noua ea.

— Sunt de la curățenie, zice Lauren repede.

— Cei de la curățenie vin marțea, ripostează femeia, fără să se miște.

Lauren se întoarce și fuge, se chinuie să deschidă ușa, reușește, aleargă pe alee, nu se uită înapoi, pentru că trebuie să se miște cât de repede poate, dar nu aude nimic, așa că riscă și aruncă o privire în spate. Femeia nu vine după ea; probabil l-a sunat deja pe Felix sau a anunțat poliția ori poate firma de pază; în orice caz, nu există niciun risc s-o urmărească cineva în costum de baie, să se arunce asupra ei și să-i ia pușca; dar problema constă în a ieși de aici, din casă, din oraș. În loc să se repeadă spre poartă, aleargă de-a lungul unui zid, unul dintre acelea cu viță-de-vie, pe care poate să se cațăre. Aruncă husa peste zid și începe să urce, alunecă o dată sau de două ori când vița se depărtează de zid, dar e în regulă, o să reușească. Zidul e mai înalt decât ar fi vrut și, deși reușește să coboare pe partea cealaltă, când aterizează își sucește glezna și i se taie respirația, dar apucă să se întrebe *cât de grav e* înainte să fie răpusă de durere. Nu e deloc bine.

OK, își zice, trebuie să le ia pe rând. Pușca, halatul. Le are pe ambele.

O cărare duce spre un gard și apoi spre un alt câmp și după aceea n-o să mai fie în raza casei lui Felix. Și poate să se sprijine de zid. Măcar pe câmp sunt oi, nu vaci, așa că ar fi putut să fie și mai rău.

Și gardul o s-o ajute; odată ajunsă acolo, va putea să se oprească puțin și să-și tragă sufletul. Și chiar reușește să ajungă, își strânge glezna cu cordonul de la halat, improvizând un fel de bandaj și dă să verifice mersul trenurilor când...

Ah. Nu și-a luat telefonul.

Asta nu e bine deloc. Bănuiește că l-a scăpat în sala de sport și că noua soție l-a găsit; poliția poate să-l deblocheze și o să-i afle numele.

Așa deci. Atunci ar fi bine să plece fără întârziere.

Drumul până la gară e lent și extrem de dureros. În dreptul caselor de la marginea orașului, își desface părul și își dă jos jacheta, pentru eventualitatea că cineva o caută. Când ajunge în stație, se așază la capătul unui rând lung de bănci, o alegere nu foarte inspirată, pentru că trenul oprește în celălalt capăt, așa că trebuie să șchiopăteze cât poate de repede pe peron, cu paleta de badminton/pușca cu aer pe post de cârjă.

Și călătoria cu trenul pare că nu se mai termină. Trenul înaintează încet, oprește în stații de care nu a auzit niciodată, Little Tarpington, Pubbles. Oare cei de la poliția din Sussex o s-o caute personal sau o să sune la poliția din Norwood Junction? Fără telefon, nu poate să verifice cum decurge o arestare.

În final, ajunge la destinație. Probabil a plouat în Londra cât era ea la țară: asfaltul e ud și alunecos și biletul ei era băgat în husa telefonului, așa că nu poate să-l scaneze la ieșire, trebuie să aștepte să deschidă cineva ușile mari pentru persoane cu dizabilități și se grăbește să se

strecoare afară înainte ca acestea să se închidă. Apoi o ia ușor. E așa de aproape.

Ajunge acasă.

Trebuie să urce scările încet.

— Bună, scumpule, îi zice lui Zach când se apropie de ușă.

— Te-ai întors mai devreme.

— Da, a fost o pană de curent, ne-au trimis acasă.

Lauren intră în baie, ascunde după ușă paleta de badminton/pușca cu aer înfășurată în halat și se duce în sufragerie să-și ia laptopul.

— Cred că o să fac o baie, îl anunță pe Zach, uitându-se în camera de oaspeți, unde lucrează el. Ai nevoie la toaletă?

— Sunt bine. Pot oricând să folosesc un recipient din ăla, dacă am nevoie.

De-abia așteaptă să scape de el.

Încuie ușa de la baie, dă drumul la apă. În timp ce apa curge, își masează glezna și se uită la un videoclip în care un bărbat de 50 de ani explică amănunțit cum se încarcă modelul ăsta de pușcă. Și-ar dori ca pușca ei să semene mai mult cu una clasică de vânătoare, ar fi mai puțin ciudat, dar are tot felul de mânere și chiulase și e neagră cu verde. Încearcă s-o ridice, apoi s-o coboare. Pune un deget lângă trăgaci, apoi se forțează să-l atingă, icnește, aproape că trage și piedica. Nu voia să facă asta chiar acum, dar nu știe dacă soția în costum de baie i-a găsit telefonul, dacă cineva o să sune imediat la ușă să pună tot felul de întrebări.

Se uită de două ori la videoclip, timp în care cada s-a umplut, mai că dă pe afară și Lauren știe că n-ar trebui să mai piardă timpul, dar are nevoie să se adune puțin. Doar un moment. Așa că se dezbracă, se bagă în cadă și se scufundă lent în apa fierbinte care îi mângâie corpul.

Stă acolo preț de două minute, după care iese și se îmbracă din nou cu hainele pe care le purta, pentru că nu s-a gândit să-și aducă altele; miros a

oaie, dar nu poate să iasă din baie goală, cu o pușcă în mână.

E așa de lungă, așa de întunecată! Nu-i place s-o atingă. Se gândește să-i dea un mesaj lui Bohai, pentru sprijin moral, dar apoi își zice: știi ceva, poate n-ar susține deloc acțiunea asta.

— Mai ai mult? îl aude pe Zach, de dincolo de ușă.

— Nu.

A venit momentul. Înfășoară din nou pușca în halat, deschide ușa, îi zâmbește lui Zach, care îi zâmbește la rândul lui. Iese din baie, încercând să calce cât mai ușor pe gleznă, cu pușca înfășurată în brațe; Zach trece pe lângă ea, intră în baie și închide ușa.

După ce el intră, Lauren trage scara și scoate pușca din halat. Se așază în pragul ușii de la sufragerie. Se uită spre scară, în partea cealaltă e ușa de la baie, iar mai în spate, scările. Nu vrea să-i dea lui Zach șansa să fugă spre ea și să se poată sprijini de tocul ușii.

O să fie foarte clar. În ultimele zile a citit multe despre puștile cu aer comprimat și regulile de siguranță și urmează să le încalce aproape pe toate, dar nu crede că există riscul să-l rănească grav pe Zach, dacă nu se află aproape de el. Acum e suficient de departe, la câțiva metri, dar tot are o rază de acțiune bună. E în regulă. O tactică potrivită.

Ușa de la baie se deschide. Zach iese. O observă, se oprește o clipă, apoi se încruntă.

— Stai acolo, te rog, îi zice Lauren.

— Uau, pistoalele cu apă arată din ce în ce mai realist, nu? De unde îl ai?

Intră în bucătărie, în afara razei ei de acțiune.

Îhh. Lauren se proptește în tocul ușii și așteaptă. Zach iese cu o cutie de cola.

— Nu e un pistol cu apă, îl anunță Lauren. E o pușcă. Dar nu te speria, nu o să te împușc dacă nu

trebuie. Vreau doar să urci în pod și totul va fi bine.

— Pune-o jos, nu te mai prosti. Nu e amuzant.

Haide, Zach!

— Nu mă prostesc. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, dar totul o să fie bine peste câteva minute.

— Lauren, încetează, nu mai ține chestia aia ațintită spre mine.

O să trebuiască să-i demonstreze că vorbește serios. Știa că există riscul ăsta. Dacă un soț ar amenința-o cu o pușcă, ea s-ar sui în pod îngrozită, așa cum i s-a spus, dar Zach e prea calm, prea relaxat, prea plin de codeină. Pușca are două alice; poate să tragă cu una într-o parte, asta o să-l convingă, dar n-o să-l pună în pericol și o să urce.

— OK, zice Lauren, deloc panicată, calmează-te, rămâi pe loc, da? Ai grijă, adaugă și îndepărtează țeava de soț, apoi apasă pe trăgaci o dată și nu știe cât de tare trebuie să apese, dar se pare că nu foarte tare, pentru că aude un zgomot, mai puțin puternic decât se aștepta, și ceva se întâmplă repede, iar alica lovește sticla de la o poză atârnată pe perete. Sticla se crapă. Doamne, probabil e mai periculos decât credea, poate a fost o idee foarte proastă.

Dar nu mai poate da înapoi acum. Zach se uită la ea, îngrozit, iar Lauren îndreaptă din nou pușca spre el.

— Te rog să urci în pod. Promit că, după ce faci asta, o să las pușca jos și putem să chemăm poliția.

— Lauren, Lauren, zice el cu mâinile întinse în față, e o nebunie, nu poți... nu poți să mă amenință cu o pușcă.

A mers prea departe, o să se întoarcă împotriva ei.

— Nu e o pușcă adevărată.

Ar fi trebuit să-i zică asta de la început, suficient cât să conteze ca amenințare, dar nu cât

să-l scoată din minți.
— E... tocmai ai tras!
— E o pușcă cu aer comprimat. E doar o pușcă cu aer. Dar tot te-aș răni grav dacă aș trage în tine, tocmai ți-ai fracturat spatele și nu cred că e o idee bună să fii împușcat, prin urmare nu vreau să fiu nevoită să te împușc. Așa că trebuie să urci în pod. După ce faci asta, o să las pușca jos. Promit.
Se aude un zgomot. E ușa de la capătul scărilor.
Zach se uită la ea, cu mâinile în continuare întinse în față.
— E Toby. Își golesc frigiderul și mai au niște cârnați vegetarieni și sos de paste și m-a întrebat dacă nu le vrem noi. I-am zis să le aducă sus. Ar... ar fi bine să lași pușca și putem să vorbim după ce pleacă el, bine?
E îngrozitor de frustrant, e cel mai rău lucru de până acum. Toby era prietenul *ei* și brusc apare să-i strice planul, aducându-i mâncare soțului teribil de enervant. Chiar nu poate să treacă nici măcar o zi fără să verifice cum se simte Zach și să-i facă mici favoruri? Sincer, n-are nicio limită?
— Pleacă! țipă Lauren, când Toby urcă și se uită la ea.
Nici el nu înțelege că e o amenințare reală, se uită la scara dinspre pod, la ea și la pușcă, la Zach cu mâinile întinse și se încruntă, ca și cum ar fi picat în mijlocul unui joc.
Lauren face un pas înapoi, cât să-i aibă pe amândoi în vizor.
Piciorul ei nimerește pe halatul aruncat pe podea și glezna sucită îi cedează din nou.
Cade.
Când aterizează pe spate, pușca se declanșează, trimițând alica printre labele picioarelor ei, dar nu chiar printre ele, pentru că îi ciupește degetul mare, încă ud, și imediat un val de sânge țâșnește din el, roșu și umed. E *degetul ei*. Se ridică în fund, apoi în genunchi, ia pușca din nou — ei nu știu că

nu mai are alice —, dar amândoi au început să țipe, sigur a auzit cineva, rahat!

Se uită la Zach, e mai palid decât oricând, iar Toby s-a retras spre capătul scărilor; pe covor sunt urme de sos care se prelinge din caserolă, cârnații congelați se rostogolesc, iar el se ține de picior, cu sângele șiroindu-i printre degete. Lauren se gândește o clipă că sângele e de la rana ei, că a ajuns cumva până în hol, dar Toby ridică privirea și Lauren îi vede fața și... ah, nu!

— M-ai *împușcat*, rostește el, sprijinindu-se în celălalt picior și de peretele din spatele lui.

— Nu e un glonț adevărat! îi zice Lauren și încearcă să țină pușca dreaptă.

Fața lui, degetele însângerate.

Există o singură cale de scăpare, aceeași ca întotdeauna.

— Lauren, zice Toby, m-ai împușcat, piciorul meu, m-ai împușcat. Ce... Lauren, te rog, Lauren, lasă pușca jos! Nu știu ce se întâmplă, dar o să găsim o soluție. Putem să bem o cană de ceai și să vorbim.

— O s-o las. O s-o las jos. Imediat ce Zach urcă în pod.

Se așază mai bine, în genunchi, în dreptul ușii și se uită la ei.

Zach plânge. O să se simtă mult mai bine peste un minut. Lauren crede că a început și ea să plângă: simte mucii sub nas, lacrimile fierbinți, apoi reci, care i se preling pe față.

— Putem să discutăm despre asta, continuă Toby. Dacă ai nevoie de ceva din pod, pot să mă duc eu, e OK. Te rog, Lauren, te rog.

Degetul o doare tare, vede piciorul lui Toby, fața palidă a lui Zach, cu gura pe jumătate deschisă.

— Nu. Uite. Zach. Te rog. Promit că totul va fi bine dacă urci. Am nevoie să te duci chiar acum.

Bine? O să las pușca și n-o s-o mai îndrept spre voi cât timp urci. Bine?

Zach pășește șovăitor înainte.

— Așa. Te descurci de minune. Poți s-o faci. O mână pe scară, așa. Apoi cealaltă.

Lauren s-a dat mai în spate, în sufragerie, cât să-i facă loc, are pușca în mână, dar îndreptată spre podea. Te rog să funcționezi, își zice, te rog să funcționezi, te rog să funcționezi.

Zach urcă.

Mai întâi bagă capul în pod.

Apoi corpul.

Picioarele.

Lauren nu poate să se uite; își mută privirea. Și brusc își dă seama că cineva se mișcă în preajma ei, e Toby, nu? Aleargă spre ea, se împleticește cumva, idiotul naibii, cum se face că tocmai acum s-a gândit să acționeze, în loc să stea acolo și să ofere căni de ceai? Dar e prea târziu, e în regulă, piciorul lui Zach dispare și Lauren mai are nevoie doar de jumătate de secundă, așa că ridică pușca atunci când Toby se repede spre ea, din instinct, nu altceva, mai are nevoie doar de *un moment*, apoi o lasă jos ca pe o bâtă, în timp ce cade iar pe spate. Aterizează pe podea, iar pușca dispare.

Lumea s-a schimbat.

Capitolul 43

E în regulă.

E în regulă. Degetul de la picior e din nou întreg. Zace pe covor, cu picioarele sub ea, dar degetul și glezna îi sunt bine, durerea a încetat brusc și nu mai are nimic în mână. Halatul mototolit pe care l-a furat de la Felix a dispărut, Toby nu mai vine îngrozit spre ea, alergând cu greu într-un singur picior, cu sângele șiroindu-i din celălalt, nu se mai aud plânsete din pod. Doar pașii unui soț normal, care face ceva acolo; orice face un soț normal.

A funcționat.

Lauren are nevoie de aer. Odată cu schimbarea lumii, toți hormonii s-au liniștit, adrenalina, panica, dar acum reapar, știe foarte bine cum merg lucrurile, a mai trăit asta de atâtea ori; are fața curată, dar simte cum ochii i se umplu din nou de lacrimi și reușește să se salte în genunchi înainte să vomite un lichid galben — covorul chiar o duce rău azi. Se ridică și fuge în hol, apoi coboară scările. Se oprește în grădina din spate. Vede niște scaune de plastic și se sprijină de unul dintre ele, îi e rău și e amețită; aude pe cineva în grădina de alături și ridică privirea.

E Toby.

— Salut, zice el, vesel.

Apoi, după o clipă, când Lauren icnește iar, dar nu iese nimic, o întreabă:

— Ești bine?

— Doamne! Nu.

Scutură din cap, încearcă să se liniștească, să respire. Se uită din nou la el, îl analizează atent și nu vede nimic pe fața lui care să sugereze ceva

despre trânta lor ridicolă sau despre sângele de pe covor.

Ce ciudat, își zice, că ea știe cum ar reacționa Toby dacă l-ar împușca, dar el habar n-are.

— Vrei o cană de ceai? o întreabă. Am mai lăsat doar ibricul afară.

Lauren îngenunchează pe iarba udă, lângă scaun, râde și plânge și-și șterge noile lacrimi de pe față.

— Da. Te rog, fă-mi o cană de ceai.

Stă întinsă pe spate, pe iarbă, cu cana goală în mâini, când aude pe cineva venind dinspre casă.

Bărbatul se apropie de ea și se uită în jos.

O față cunoscută apare.

— Bună, Amos, zice Lauren.

— Ce faci aici? Ai lăsat ușa deschisă.

— Scuze.

— Ai vomitat cumva? Și ai venit aici? Știai că tocmai am pus la încălzit niște supă pe aragaz.

A, da, își zice Lauren: supa lui Amos, cu dovleac și linte. Probabil au mâncat la prânz. Asta explică de ce voma ei a fost galben-portocalie.

— Tot o mai faci, nu? Pui prea multă scorțișoară.

— Și de-asta ai lăsat ușa larg deschisă și aragazul pornit?

Nu are putere să se certe cu el.

— Am uitat. Îmi pare rău. Urc în zece minute, bine?

Soarele a ieșit din nori și strălucește deasupra ei, uscând iarba încă udă; pe o ramură puțin cam prea subțire, vede un porumbel care dă întruna din cap. E desculță și are picioarele reci și ude și poate chiar tremură puțin, dar măcar degetele îi sunt tefere.

Amos se încruntă.

— Ai de gând să mă lași pe mine să curăț voma?

— O s-o curăț eu. Lasă-mă zece minute doar. Te rog.

Se uită la ea.
— Te rog, repetă Lauren.
— Deci ar trebui să-mi mănânc supa lângă voma ta.
— Da, probabil.
Amos nu pare să știe cum să reacționeze.
— Pleacă, te rog, îi zice Lauren.
După câteva clipe, el intră în sfârșit în casă.
E din nou singură.
Doar câteva dintre frunzele de deasupra ei au început să se îngălbenească sau să devină arămii, dar Lauren își dă seama că nu mai e mult, vede culorile care iau locul verdelui, simte aerul rece în lumina soarelui. Vara s-a terminat, o altă vară, pe care și-a petrecut-o având grijă de Zach, mergând cu Adamm în puburi și urându-și prietenii pe motiv că-l plac pe soțul ei atât de mult, a, da, și împușcându-și vecinul. Lunile au trecut și se face iar frig și e căsătorită cu Amos.
Trebuie să se oprească.
Dă să-și scoată telefonul din buzunar, ca să ia notițe sau să-l sune pe Bohai sau pe Nat ori pe Elena, dar nu-l găsește. Probabil e în casă, nu lângă o piscină din Sussex. În schimb, găsește un permis de bibliotecă, un pliculeț de zahăr și un card de fidelitate pe jumătate completat de la o cafenea pe care nu o știe.
A avut atât de multe vieți, unele groaznice, dar multe bune, și poate nu există un singur drum perfect pe care trebuie să-l descopere.
Grădina e complet neîngrijită, dar vede un pâlc de flori galbene, cu multe petale, despre care presupune că sunt buruieni scăpate de sub control. Se ridică în patru labe și se uită cu atenție la flori, întrebându-se care e cea mai potrivită, apoi se oprește; nu poate să se gândească prea mult la asta, n-o să rezolve nimic. Apucă cea mai mare și cea mai colorată floare, își înfige unghiile în tulpină și trage.

Smulge o petală: *încă un soț.*

Smulge alta: *sau mă opresc aici.*

Nu mai poate să aibă încredere în ea însăși. Nu mai poate continua să schimbe soți. Nu mai suportă să vadă cum merg lucrurile, să nu se hotărască niciodată, să facă lucruri cu oameni la care ține, doar ca să șteargă totul cu buretele câteva zile mai târziu. Asta înseamnă că are doar două variante.

Poate să oprească totul acum. Să se ducă sus, să se despartă de Amos și probabil va fi mai degrabă groaznic, nu mulțumitor, dar o să treacă peste asta, la fel și el, și va urca să-i aducă ea lucrurile din pod, să completeze toate actele și să-și vadă de viață. Orice s-ar întâmpla, va trebui să aibă încredere că Lauren din viitor se va descurca, fără niciun pod cu puteri magice care s-o ajute.

Sau ar putea să joace încă o rundă, să mai învârtă roata o dată.

Toți soții sunt bărbați pe care i-a ales și de care a fost aleasă. Oricine ar fi cel care ar veni după Amos, e capabilă să-l iubească. Viața pe care o vor trăi va fi cea pe care și-a dorit-o.

O să se asigure că Nat, Magda și Caleb sunt bine, că păstrează legătura cu prietenii ei, că e pricepută în meseria sa, ba chiar și că n-o să aibă datorii exorbitante sau un perete acoperit cu tapet texturat cu pene și, dacă viața trece testele astea, oricine ar fi soțul, o să-l întâmpine cu maximă speranță. Fără post-ituri: o să aibă încredere că Lauren din trecut a luat o decizie bună.

Mai smulge o petală.

Încă un soț. Mă opresc aici. Încă un soț.

Apoi ezită, pentru că a început cu *încă un soț,* ceea ce înseamnă că speră să termine la fel.

Începe mereu cu răspunsul pe care îl vrei, i-a spus Jason.

Dacă există un răspuns pe care și-l dorește, ar trebui pur și simplu să ia decizia respectivă. Nu-i

cazul să-și lase destinul în seama unei flori. Gata cu trucurile, gata cu fuga: vrea ceva și va trebui să recunoască asta.

Se ridică, amețită, cu hainele ude, se duce spre intrare, cu floarea pe jumătate jumulită în buzunar. Urcă scările, ezită preț de o clipă când ajunge în locul unde mai devreme erau urme de sânge și de sos de paste. Se încalță, își ia o geantă și telefonul — nu există nicio garanție că le va mai avea când se va schimba lumea, dar nu strică să le ia, pentru orice eventualitate.

Se pare că Amos i-a curățat până la urmă voma și, pentru o clipă, îi e drag de el — poate nu e chiar așa de rău —, dar el o privește de pe canapea și zice:

— Am lăsat cartea deschisă la rețeta de supă, în bucătărie.

— Poftim?

— La supa de dovleac. Am verificat. Am pus exact câtă scorțișoară scrie în rețetă.

— OK, răspunde Lauren. Atunci înseamnă că am greșit eu și de fapt îmi place.

Lauren dă să iasă din cameră, apoi se oprește.

— Amos, mulțumesc că ai curățat. Nu-mi place supa ta, dar mă bucur că ție îți place. Știu că ai vrut să mergi la Alton Towers atunci, în loc să te muți cu mine, și apreciez că nu ai făcut-o.

— Poftim? Cum...

— Și, deși nu știu dacă sfatul ăsta o să te ajute cu ceva sau dacă o să-l mai ții minte, cred că ar trebui să te gândești să te muți în Noua Zeelandă.

— Locuim aici. Nici măcar la Berlin n-ai vrut să ne mutăm.

— O, iubitule, nu ți-ar fi plăcut acolo, te-ai fi întors la Londra în șase luni, te asigur. Dar în Noua Zeelandă s-ar putea să-ți fie mai bine.

— Vrei să-ți iei temperatura? Nu pari prea...

Lauren continuă să vorbească.

— S-ar putea să întâlnești o femeie pe nume Katy, nu știu prea multe despre asta. Și da, cred că ai dreptate, nu mi-e bine. O să mă duc să mă culc puțin. Am o pătură în pod, ai putea să urci să mi-o aduci?

Și fix asta face. Bombăne puțin și pare în continuare confuz, dar urcă.

Cât timp Amos e în pod, Lauren fuge. Nu mai suportă să-și vadă următorul soț coborând, nu mai are forță să încerce să-l placă, nu mai are energie să verifice dacă bifează toate criteriile de pe lista ei lungă, pentru că, dacă începe cu asta, o s-o ia de la capăt, o să păstreze un soț două zile, altul tot două și tot așa și prietenii ei vor uita tot ce au făcut împreună și va avea mereu un alt soț, o altă variantă de rezervă. Așa că, înainte să apuce el să coboare, Lauren iese din casă, merge pe stradă, traversează la semafor fără să aștepte să se schimbe culoarea și intră în pub.

Se așază într-un loc ferit, ca nu cumva soțul s-o zărească dacă trece pe acolo, și-și deschide telefonul. Mereu află cine e soțul din mesaje ca *Poți să iei niște lapte* sau *Întârzii cinci minute scuze.* Îl găsește repede și nu poate să nu observe poza din dreptul numelui: un porumbel. Pe soț îl cheamă Sam. OK. Sam să fie.

Îi trimite un mesaj: *M-a chemat Nat de urgență să am grijă de copii, scuze, mă întorc peste câteva ore.*

Simte deja tentația de a se răzgândi: dacă și-ar mai acorda zece soți din care să aleagă? Dacă ar petrece doar câteva ore cu Sam, să fie sigură?

Dar nu poate s-o facă. Chiar și o astfel de dorință e dovada clară că nu are suficient autocontrol ca să facă asta în mod responsabil. Poate să acționeze chiar acum, mânată de vină și de amintirea sângelui ei și al lui Toby pe covor, de amintirea lui Zach plângând, de amintirea unui dezastru de care a fost atât de aproape. Dar, dacă

nu închide podul azi, o să-l țină deschis pentru totdeauna.

Ia o gură de bere, caută doar informațiile strict necesare. Unde lucrează: din nou la consiliu și, sincer, ar putea fi mai rău. O să aibă o pensie, ajută oamenii și, în plus, toți angajații pleacă la 17:30 în fiecare zi. Toby și Maryam: o conversație de grup cu poze cu obiecte pe care nu mai au chef să le ia cu ei, *Vreți o friteuză?*, un răspuns de la soț și de la poza lui cu porumbel, *O luăm noi pe a voastră dacă o luați voi pe a noastră.*

Numărul lui Bohai nu s-a mai schimbat de luni întregi, dar Lauren nu-l știe pe dinafară și nici nu e salvat în telefonul ei. Probabil doarme și nu e ca și cum el ar putea să-i zică ceva despre viața ei de zi cu zi. Dar chiar și așa, îi trimite un e-mail pe adresa lui obișnuită: un link către un articol despre o specie de crabi australieni cărora le place să poarte bureți-de-mare pe post de pălării. *Nu știu de ce citeam asta, dar poate te interesează. Dă-mi un mesaj când te trezești, s-ar putea să am vești.*

Cel mai recent mesaj de la Elena: *DOUĂSPREZECE TIPURI DE BRÂNZĂ, LAUREN, DOUĂSPREZECE TIPURI DE BRÂNZĂ*. Începe să se uite prin mesajele mai vechi, trece prin ultimul an, până găsește poza pe care Elena i-a trimis-o, cea cu ele două, din prima noapte, cu descrierea pe care și-o amintește, *Ce greu trebuie să le fie tuturor când noi suntem așa de frumoase.* Poza nu e foarte reușită, dar o copiază și i-o trimite înapoi: *Uite ce fețe aveam.*

Câteva minute mai târziu, primește un răspuns: *MAGNIFICE*, împreună cu o poză nouă cu ele două, la coadă la un burger truck, din câte își dă seama Lauren. Ea poartă o jachetă cu paiete, poate e o poză de la propria petrecere a burlăcițelor sau poate e dintr-o seară petrecută împreună, dar par să se fi distrat.

De-abia s-a atins de bere; mai ia o gură, o sună pe Nat. A găsit deja o poză cu Caleb, care o ține în brațe pe Magda. Caleb zâmbește, dar Magda se încruntă, cu o căciulă de lână trasă pe ochi, așa că totul pare bine.

— Ce e? o întreabă Nat când răspunde. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu cred. Poți să vorbești un minut?

— Nu prea, sunt la magazin.

— Bine, nu te țin mult. Ce face Adele?

— Poftim? E bine.

— OK. A, și încă ceva. Cum e viața mea? Dacă ar trebui să schimb un lucru major, care ar fi?

Nat tace pentru câteva clipe înainte de a răspunde.

— Ultima dată când am încercat să vorbim despre asta, nici n-ai vrut s-auzi.

— Dar vreau acum.

— Bine. Cred că ar fi trebuit să încerci să obții promovarea aia. Dar acum e prea târziu să-mi ceri părerea, așa că nu prea știu ce să-ți spun. Măcar ai apucat să te uiți peste linkul ăla cu sfaturi de organizare pe care ți l-am trimis? Îți trimit câte un e-mail pe zi și-ți dau un singur lucru de făcut, niciodată nu ia mai mult de cinci minute, dar chiar ajută. Cred că, dacă te-ai înscrie câteva luni, ai fi foarte mulțumită pe termen lung. Odată ce aranjezi tot, e mult mai ușor să menții ordinea.

— OK, zice Lauren, o să verific.

— Și nu cred că băuturile alea pe care le prepară Sam îți fac bine sau cel puțin nu sunt bune pentru dinți, nu crezi? Sunt practic doar oțet și zahăr. Dar, dacă te duci la control regulat, bănuiesc că poți să bei ce vrei.

— Mersi. Altceva?

— Doamne, încerc să găsesc niște lipii congelate și trebuie să plătesc tot și să mă duc acasă, Lauren, nu că n-aș vrea să te ajut, dar e un moment foarte prost. Putem să vorbim diseară?

— E perfect. Succes cu lipiile.

Se lasă pe spate. Mai ia o gură de bere. Oricum ar fi Sam, ea l-a ales pe el, el a ales-o pe ea, sunt împreună și poate va fi o greșeală, dar, dacă ar ieși în oraș și ar întâlni un străin și ar ajunge să-l cunoască în timp, poate și asta ar fi o greșeală, nu? Și, în plus, ultimul an i-a arătat că nu ia mereu cele mai inspirate decizii și nici nu judecă bărbații prea bine. Cine spune că s-ar descurca mai grozav acum decât atunci când s-a căsătorit cu tipul ăsta?

Ea și-a ales soțul. Nu l-a cunoscut, dar l-a ales.

Și, dacă nu e potrivit pentru ea, poate să scape prin metoda clasică: o grămadă de corvezi juridice care o s-o obosească câteva luni și dorința de a păstra o relație amiabilă, care se va duce pe apa sâmbetei din cauza unei vaze lipsă, o metaforă pe care o să ajungă amândoi s-o folosească obsesiv ca să discute despre eșecurile lor.

Se întoarce la apartament și se ascunde în curtea din spate, în dreptul ferestrei de la bucătăria lui Toby și a lui Maryam; acolo n-o vede nimeni din apartamentul de sus, își zice Lauren. Probabil a plouat iar cât era la pub, deși n-a observat; pământul e aproape ud.

Un zgomot: Toby, în spatele ei, deschide fereastra de la bucătărie.

— Bună, îi zice, ești...

— Sunt bine. Sunt bine. Nu vreau o cană de ceai.

L-a împușcat recent, așa că n-ar trebui să fie enervată, dar nu se poate abține.

— A, bun. Ibricul e în dubă, așa că oricum nu cred că aș putea să-ți fac.

— Scuze. Dar da, sunt bine. De fapt, stai puțin.

Când te ascunzi în grădină nu prea ești în măsură să iei decizii importante, dar Toby a fost prima persoană cu care a vorbit despre soți și asta e ultima ei șansă să afle mai multe.

— Tu și Maryam sunteți bine? În general, mă refer, nu azi. Știu că e groaznic să te muți.
— Ce? Da?
— OK, perfect. Nu ți-a dat de înțeles că ar vrea să fiți swingeri?
Toby se încruntă.
— Scuze, zice Lauren, nu contează, nu e treaba mea, atâta vreme cât voi sunteți fericiți. Mai am o întrebare.
Sam are hobbyuri? Are barbă? Care e cel mai enervant lucru pe care-l face zilnic? Ce fel de accent are? Care e cel mai urât tricou pe care-l poartă? Unde l-a cunoscut? Cine a cerut pe cine în căsătorie? Ce cântec au ales pentru primul dans?
— Eu și Sam? Și noi suntem bine?
— Ăăă, așa cred.
Bun.
— OK. Mersi. Voiam doar să fiu sigură.
Toby se uită la ea.
— Asta... asta e tot?
— Da.
Apoi adaugă:
— Mult noroc cu mutarea. O să-mi fie dor de voi. M-am simțit bine cu voi aici.
— N-o să fim departe, zice el și închide fereastra.

Următorul pas: trebuie să-l scoată pe soț din casă. *Bună*, îi scrie, *scuze, dar ai putea să te duci la magazin înainte să închidă și să iei niște praf de copt? Am nevoie pentru ceva.*
E un ultim test, fiindcă poate el o să răspundă că n-are cum, poate o să se prefacă că n-a văzut mesajul sau poate o să accepte să se ducă, însă n-o să apuce și niciuna dintre variante nu ar fi de condamnat; dar, dacă se întâmplă așa, ea n-o să mai poată duce planul la îndeplinire.
Se apropie de colțul clădirii, de unde vede mai bine, prin spațiul îngust dintre clădirea lor și cea de alături: dincolo de pubele, pe stradă. Mirosul

de ploaie și cel de mâncare aproape stricată se luptă pentru dominație.

Un răspuns rapid: *sigur.*

Zece minute mai târziu, aude ceea ce probabil e ușa din față. Încearcă să nu se uite la soț când pleacă, dar nu se poate abține să-i privească silueta, e îmbrăcat cu blugi și o geacă, are o pungă într-o mână. Lauren aruncă doar o privire. Bărbatul are părul negru. Mai mult nu vede. E soțul ei.

Așteaptă până când el ajunge în capătul străzii, apoi se duce la ușa de la intrare.

Ezită. O descuie. Se uită în sus.

Scările acoperite cu mochetă. Holul, de data asta pereții sunt verde-deschis. Interesantă alegere.

Bucătăria: destul de curată. Camera de oaspeți: o canapea extensibilă, un birou lung. Baia: se vede în oglindă, părul de lungime potrivită, același rid pe frunte, un coș pe bărbie, dar probabil o să-i treacă.

În casă nu e ordine, dar nici nu e prea rău. Planta ei enormă e în sufragerie și a cumpărat-o de atât de multe ori și a așezat-o în casă în atât de multe versiuni ale vieții ei, încât îi ia puțin să realizeze: a cumpărat-o deja *în viața asta.* Ce chestie: îi place foarte mult și a cărat-o de la magazin foarte des, aceeași achiziție neinspirată la nesfârșit, același efort fizic, dar aici deja a fost adusă în casă.

Ce chestie, da. Dar și ce moment prost.

— O, Amice, îi zice și-i atinge frunzele neîngrijite. Îmi pare tare rău.

Nu are mult timp la dispoziție. Deschide sertarele, dulapurile, scoate orice pare important. Un dosar cu pașapoarte, laptopul ei, alt laptop, probabil al soțului. O cutie cu carduri și poze. Le pune pe masa din hol. Se mai uită în jur: ia doar câteva lucruri, își zice. Cine știe ce contează și ce nu? O cană pe care nu a mai văzut-o și pe care

scrie: COVENTRY: CAPITALA DISTRACȚIEI. Un dosar în camera de oaspeți pe care cineva, soțul, a scris PODNHNNTH sau, își dă seama după ce se uită mai atent, DOCUMENTE; a mai aflat ceva despre el, scrie foarte urât. O pernă în formă de bufniță care probabil are valoare sentimentală, pentru că prea frumoasă sigur nu e, și niște farfurii extraordinar de urâte puse la uscat, le adună și pe ele dacă tot le-a văzut. O carte cu paginile îndoite, care stă pe măsuța de cafea.

Apoi ia micul ei cactus și două pungi mari, în care să arunce tot. În ultimul moment, deschide frigiderul și vede niște sticle pe ușă, roșii, mov și roz, unele cu ierburi și fructe înăuntru. Probabil astea sunt băuturile cu oțet despre care vorbea Nat. Sigur, de ce nu? Ia una.

Pune toate lucrurile pe masă, gata să le înhațe și să fugă.

Trage scara.

Lumina de deasupra începe să pâlpâie când intră.

Mai urcă puțin, apoi se așază pe marginea trapei, cu picioarele atârnate afară, în aerul rece din hol, ca și cum ar fi iar în piscina lui Felix. Podul e întunecat, dar ochii i se adaptează la lumina care începe să crească în intensitate și vede tot felul de forme în jurul ei, rafturile, cutiile, scaunele, perdelele împachetate, beteală, valize.

Își trage picioarele sus și se lasă pe spate. Stă întinsă, se uită la tavan.

Bâzâitul începe să răsune în jurul ei. Într-un colț zărește o ghirlandă de beculețe care au început și ele să lumineze, mai tare, mai slab, iar mai tare, roz și roșii, și galbene, și verzi, și albastre.

Întoarce capul. Un radiator, pe care l-au adus probabil aici pe timp de vară, huruie, apoi se oprește.

E ultima dată când se află aici, își zice și se ridică. Ultima dată când cineva o să se mai afle

aici. Obișnuia să se ascundă în pod când era mică, atunci când Nat îi spunea povești înfricoșătoare, amândouă au pus cutiile cu lucrurile bunicii în colț, zicând c-o să se ocupe mai târziu de ele, dar n-au mai apucat, haina ei de iarnă a fost mâncată de molii după ce a lăsat-o să zacă într-un sac cinci sau șase ani. A trimis aici atât de mulți soți, cu tot felul de treburi inventate.

Deschide o cutie, apoi alta, doar se uită, își zice.

Un radio cu ceas, care sigur e aici de când trăia bunica ei, revine la viață, arată 00:00, apoi bâzâie. O altă cutie: un ventilator care deja se învârte, încet, apoi din ce în ce mai repede, cu praful împrăștiindu-se de pe elice. Radiatorul pornește din nou și de data asta nu se mai oprește.

Se uită în spatele unui raft și găsește un monitor vechi pe podea. Ecranul e plin de dâre roz și verzi, se stinge și se aprinde, dreptunghiuri gri, strâmbe coboară în cascadă pe ecran, apoi calculatorul bâzâie și formele devin albastre și galbene.

Beculețele încep să se spargă, unul câte unul, cioburi sar în toate direcțiile și becurile se sting, dar acum strălucește firul și izolația se topește. Artificiile dintr-o cutie de pe un raft se aprind, plasticul transparent se topește din cauza căldurii și a scânteilor.

Și miroase a fum.

Nu știe cât va dura până va lua totul foc, dar funcționează. Pentru ultima dată, podul face ce a tot făcut în ultimul an.

Capitolul 44

Sam găsește raionul cu praf de copt, apoi ia și niște suc de portocale, niște somon la reducere și un Kit Kat. Se așază la coadă la casele automate. Se uită pe telefon cât timp așteaptă.

Peste drum de magazin s-a deschis o brutărie nouă și pe panoul mare de la intrare scrie: CE PÂINE! Sam nu-i convins că-i place numele, dar e bine să mai vezi și afaceri care se deschid în zonă. Ar fi trebuit să intre înainte să vină la magazin, așa ar fi putut să-și ia și o cafea și să se relaxeze puțin. Dar acum trebuie să pună somonul la frigider. O negresă măcar. Și un rulou cu scorțișoară pentru Lauren.

Trece pe lângă magazinul de covoare închis. Pe lângă stația de autobuz. Pe lângă copacul tăiat.

Păsările gălăgioase acoperă zgomotul traficului și un tren scârțâie, apoi aude vocile oamenilor din fața pubului, claxonul unui camion care dă cu spatele și sirenele unei mașini de pompieri care trece pe lângă el, țipetele copiilor care stau în fața benzinăriei.

Cotește și intră pe strada lor, vede fum, ceea ce e ciudat; niște vecini au hornuri, dar nu e frig deocamdată și sigur nu vine de la vreun grătar, pentru că miroase diferit și e gros; un fum cenușiu și gros pe cerul întunecat, prea mult, o mașină de pompieri e parcată pe stradă, cu sirenele luminând ca într-o discotecă prin ceață; în primă fază nu-și dă seama de unde vine fumul, dar parcă ar veni de la ei, așa că grăbește pasul și își zice că nu se poate, n-are cum, o să constate că totul e bine, o să vadă imediat că e doar vreun foc într-o pubelă sau o grămadă de compost care a luat foc

în grădina cuiva; dar cu fiecare pas pe care îl face, devine din ce în ce mai clar că fumul se ridică din acoperișul lui, că jeturile de apă care se ridică încearcă să stingă flăcările din acoperișul lui.

Flăcările de-abia se văd; portocalii, strălucitoare.

Și fumul. Atât de mult fum.

— Ce se întâmplă? strigă, ca și cum ar putea fi o neînțelegere. Ce se întâmplă?

— Nu vă apropiați, vă rog, îl oprește un pompier, vă rog să nu vă apropiați.

Copiii de vizavi sunt aliniați în spatele zidului, unii doar se uită, alții filmează. Și adulții au ieșit în prag, înjură, se uită, tușesc. Mirosul. Păsările agitate în copacii lor.

Lauren nu e înăuntru, nu? N-are cum să se fi întors în cele zece minute cât a fost el plecat, probabil e tot la Nat, are grijă de copii, nu? Își scoate telefonul și o sună.

Cuierul pe care l-a montat în trei ore și jumătate. Pătura pe care mama lui i-a croșetat-o lui Lauren, pe care de-abia o scosese din pod, pentru zilele mai reci. Punga de plastic alb cu negru de la un magazin din Danemarca, pe care scrie NETTO NETTO NETTO. Rahat, laptopul lui, al lui Lauren. Pașapoartele lor. Toate lucrurile lor. Agitația, felul în care rotocoalele de fum se ridică, luând forma valurilor, identice.

Lauren n-a răspuns.

Sam face un pas înapoi, spre duba de mutări care nu se vedea din cauza mașinii de pompieri și îl zărește pe Toby, care stă lângă o grămadă de cutii și se uită la clădire.

— A izbucnit un incendiu, zice.

— Da, răspunde Sam.

Încearcă s-o sune din nou pe Lauren. Nu se lasă cuprins de panică nici a doua oară când ea nu răspunde: probabil i-a luat telefonul Caleb, care se uită la niște videoclipuri, sau Magda, care l-a

aruncat la gunoi, ori poate Lauren i-a dus la locul de joacă. Dar e sigur bine. E bine.

În fine, nu e *bine*, apartamentul a luat foc. Cana lui în formă de ananas a fost așa de scumpă, și-a dorit-o doi ani și până la urmă a decis că nu are nevoie de o cană în formă de ananas, dar Lauren i-a luat-o cadou de nuntă și e din ceramică, nu? Poate o să reziste? Ceramica rezistă la temperaturi foarte ridicate, nu?

Stai, *de ce* a izbucnit incendiul? A lăsat aragazul aprins? O baterie la încărcat? E vina lui, el a făcut-o?

— Știi ce s-a întâmplat? îl întreabă pe Toby.

— A izbucnit din pod.

Pare să fie în stare de șoc.

— Rahat! Am fost acolo mai devreme.

Însă doar a luat o pătură. N-ai cum să pornești un incendiu dacă iei o pătură, nu?

— Maryam e bine, nu?

— Da, răspunde Toby, e la apartamentul nou.

Sam încearcă din nou s-o sune pe Lauren. Nu răspunde. Încă o dată. De data asta îi lasă un mesaj vocal, lucru pe care crede că nu l-a mai făcut din 2015. „Bună, unde ești, sună-mă cum primești mesajul. Ăăă, a izbucnit un incendiu la apartament. Spune-mi că nu ești aici." Își dă seama din tonul propriei voci că nu e atât de sigur de asta pe cât i-ar plăcea.

— O, zice Toby, e și Lauren aici.

— Poftim? E la Nat.

Cum adică e aici? E în apartament?

— Nu, e undeva pe acolo, îi explică Toby, arătând spre casă. Era în apartament, zice că a pornit alarma de fum. Ea a chemat pompierii.

Lui Sam îi dispare nodul din gât o secundă, apoi îl simte iar, dar de data asta de la fum, firește că nu respiră cum trebuie. Ocolește mașina de pompieri, o caută în lumina groaznic de intensă. Apoi o vede, stă pe trotuar, poartă jacheta cu

paiete, are picioarele întinse pe asfalt și două pungi de plastic pline lângă ea; planta ei uriașă, cât el de înaltă, zace în șanț.

— Rahat! zice și fuge spre ea. Lauren!

Se uită în sus cu ochi goi, apoi își concentrează privirea asupra lui.

— Bună.

Tace câteva clipe, după care adaugă:

— Sam.

— Credeam că ești la Nat.

Sam se lasă în genunchi în șanț, s-o ia în brațe.

— M-am întors.

Pare absentă, confuză, parcă și ea e făcută din fum.

— Ești bine? Te-a consultat cineva? Erai înăuntru, ai inhalat fum?

Lui Lauren nu-i place deloc să fie dădăcită, dar tocmai a scăpat dintr-un incendiu, oare n-ar trebui s-o verifice unul dintre pompieri?

— Sunt bine. Nu, sincer, sunt bine. Mă bucur doar că am fost acolo să dau alarma.

Se uită la el; îl mângâie pe obraz, apoi pe nas, apoi își trece mâna prin părul lui, trage ușor, după care îl trage încet de eșarfă, ca și cum vrea să se asigure că e încă aici.

— Cred că o să fie destul de rău. La început am crezut că doar podul a luat foc, dar acum se pare că și o mare parte din apartament. Știi tu, așa e focul. Dar poate ar trebui să ne mutăm oricum, nu? Ce zici de Walthamstow? Sydney? Berlin? Am înțeles că în Bordeaux e frumos.

Sam se ridică din poziția lui ciudată în care o ținea în brațe și se așază lângă ea pe bordură, uitându-se la casă. Simte asfaltul aspru prin pantaloni și își zice că probabil sunt singurii pantaloni pe care îi mai are acum — nu mai are cu ce să se schimbe, asta e tot, poartă toate hainele pe care le are.

— Nu trebuia...

Se uită la lucrurile pe care le-a adus, acte, asigurări, laptopurile lor și, firește, *firește* că n-ar fi trebuit să piardă timp să adune obiecte în mijlocul unui incendiu, dar, în același timp, e și bucuros să vadă că măcar câteva dintre lucrurile lor au scăpat, apoi e șocat când își dă seama că asta e tot, asta e tot ce mai au.

Îi trec prin minte tot felul de gânduri noi, de semnificații noi.

— Nat o să fie groaznică, îi zice.

— Rahat, așa e, nu? Nici măcar nu mă gândisem la asta.

Lauren își pune capul pe umărul lui, Sam încearcă să înțeleagă tot.

Trebuie să înceapă cu lucrurile mici. Punga lui de cumpărături. N-o să mai gătească azi somonul luat la reducere.

Dar scoate prăjiturile.

— Vrei un rulou cu scorțișoară?

— A, zice Lauren. Mersi.

Îl ia și începe deodată să plângă cu suspine, să plângă și să tușească, dar Sam o ia în brațe și îi spune:

— N-are rost să-ți murdărești prăjitura cu muci. Sunt doar niște obiecte. Nu pot să cred că ai reușit să scoți planta asta uriașă și ciudată, în mod clar e cel mai important lucru pe care-l avem.

— Am luat și pașapoartele, zice Lauren, printre lacrimi. Și laptopurile. Și cana pe care scrie „Coventry: Capitala distracției", dacă te ajută cu ceva.

— E bine atunci.

Lauren se mai liniștește, dar el simte că abilitatea lui de a se preface că totul e în regulă începe să scadă, începe să dispară, așa că se întinde pe spate și acum singura lui jachetă e și ea udă. Se uită pe cer și e rândul lui să plângă.

— Nu pot să cred că ne-a luat foc *casa*.

Simte cum se așază și ea lângă el și cum îl ia de mână. Are mâna transpirată, poate el, poate ea, poate amândoi.

— Cred că o plouă iar, zice Lauren. Poate o să ajute.

Mereu e prima care simte picăturile de ploaie. Sam se uită, cu capul în jos, la o coțofană de pe un burlan.

— Rahat, zice când își aduce aminte de tot felul de obiecte, de măruntișurile vieții lor. Periuțe de dinți. Încărcător. Rochia ta de mireasă. Tabela de scor de când te-am bătut la scrabble.

Lauren râde.

— Da, ce dezastru!

Sunetele de pe șosea, apa, Toby pe fundal. Copiii de la benzinărie care au venit de pe drumul principal și sunt șocați, încântați, îngroziți.

— Gemul de piersici pe care l-am luat de la piața aia de fițe, adaugă el.

Nici nu i-a prea plăcut, dar de-abia îl deschisese.

— O, Doamne, Gabby n-o să fie prea încântată.

Simte cum Lauren se încordează lângă el.

— Gabby, repetă ea.

Fusese o greșeală să lase mierla să-și dea seama că Sam poate s-o vadă din bucătărie. Uneori vrei doar să-ți faci o cafea fără să-ți bată o pasăre enervantă în geam până când îi dai stafide.

— O să fie bine, încearcă el s-o liniștească pe Lauren, o să se întoarcă la mâncat viermi, probabil e chiar mai bine pentru ea.

Dar nu se poate abține să nu se gândească la micuța mierlă care încearcă să zboare deasupra unei ferestre făcute scrum și care bate în geam, *toc toc toc*, însă nu e nimeni acolo s-o vadă. Și tocmai deschisese o pungă nouă de stafide. Și farfuriuța unde le punea mereu, pe care frații lui i-au cumpărat-o de la magazinul de chilipiruri când s-a

mutat și pe care n-a folosit-o niciodată până când mierla aia tembelă a început să vină în vizită.

Închide ochii, dar nu poate ignora zgomotele, țipetele, apa, zăngănitul, pârâitul. Încearcă să se concentreze pe fiecare parte a corpului, pe degetele de la picioare, pe gambe, pe genunchi care formează un triunghi în fața lui, pe spatele acoperit de un tricou care începe să se umezească pe măsură ce apa trece prin geacă. Lauren e lângă el și ar fi putut să fie mult mai rău.

Mirosul. Greu de crezut că e mirosul tuturor lucrurilor lor care ard.

Are mâinile ude și murdare, nici măcar nu poate să se șteargă pe față.

— Mă bucur că ești bine. M-am speriat așa de tare când nu ai răspuns la telefon.

— Ah, da, răspunde ea, plângând în continuare. Scuze, nu pot să cred că am făcut asta, dar l-am lăsat în apartament. Cine are nevoie de un telefon când ai — se ridică o clipă și scoate ceva dintr-o pungă — când ai o cană în formă de ananas?

— Cana mea!

Se întinde s-o ia în timp ce Lauren o flutură prin aer. A salvat-o. Normal c-a salvat-o.

— Deci... îți place cana? întreabă ea, în timp ce Sam o pune la loc în pungă, și râde, luându-l în brațe.

Sam găsește un prosop de bucătărie în pungă și se șterge pe față, apoi i-l întinde și ei.

Apartamentul e mistuit de flăcări în fața lor. Sam se lasă din nou pe spate, ca să nu mai vadă; Lauren se întoarce și se uită la el o clipă, apoi îl strânge de genunchi și se lasă și ea pe spate.

— Ce-ai prefera: să fim căsătoriți și să avem un pod în flăcări sau să nu ne fi cunoscut niciodată, dar să ai toate lucrurile?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Una ipotetică.

— Nu se poate o lume în care suntem împreună și podul nostru n-a luat foc?

Nu mai deosebește fumul de deasupra lui de nori.

Lauren îl strânge de mână.

— Știu că nu pare drept, dar, nu, nu se poate.

— Atunci o să aleg asta, zice el după un moment.

Rămân amândoi nemișcați pe trotuar.

— OK, zice Lauren. Ce noroc! Pentru că asta e tot ce avem.

Mulțumiri

De fiecare dată când ajung la sfârșitul unei cărți, citesc mulțumirile și mă gândesc: *Nu știu, nu se poate să fie nevoie de atât de mulți oameni pentru a face o carte, nu?*

Dar acum trebuie să scriu propriile mulțumiri și se pare că, ah, m-am înșelat, chiar e nevoie de atât de mulți oameni.

Hai s-o luăm cronologic. Mulțumesc în primul rând unor grupuri de scriitori care m-au forțat să mă apuc de scris. Kaho Abe, Helen Kwok, Chad Toprak și alți membri ocazionali ai acelui grup care m-a făcut să mă țin de treabă în 2021; grupul WIP Game Pube; Rowan Hisayo Buchanan și studenții de la cursul ei de literatură, primii oameni care au citit ceva din carte și a căror bunăvoință față de primele capitole mi-a dat impulsul de a merge mai departe.

Mulțumesc, de asemenea, cafenelelor din Adelaide, în care a fost scrisă o mare parte din prima versiune, în special celor de la in dot („indot“? „in.“? Ciudat nume, dar au niște brioșe grozave) și cafenelei St Louis din Hyde Park.

Mulțumiri primilor cititori, pentru entuziasm, corecturi, sugestii și pentru recomandări de poveste: Katrina Bell, v. buckenham și Kerry Lambeth, pe vremea când cartea era mai lungă cu douăzeci de mii de cuvinte și avea trei finaluri; apoi le mulțumesc lui Gabrielle de la Puente, lui Josh Hadley, Halimei Hassan, lui Harjeet Mander, lui Casey Middaugh, lui Jinghua Qian și lui Sophie Sampson. Îi cer scuze lui Sophie pentru că i-a dat apartamentul ei lui Lauren și lui Josh pentru că i-a dat leziunea de la spate lui Zach.

Le mai mulțumesc și uimitoarei mele agente din Marea Britanie, Veronique Baxter (care, mi-a explicat cu blândețe că manuscrisul cu mai multe finaluri nu era neapărat cea mai bună versiune a cărții), și altor persoane de la David Higham Associates: Sara Langham, Nicky Lund, Lola Olutola, Laney Gibbons, alături de echipa de traducători: Alice Howe, Margaux Vialleron și Ilaria Albani. Mulțumirile mele merg și către minunata Gráinne Fox, de la UTA din Statele Unite.

Le mulțumesc și incredibililor mei editori, Becky Hardie, Lee Boudreaux și Melanie Tutino, care au observat atât de multe hibe și contradicții, confuzii și relații ce nu aveau sens și glume ce ar fi putut fi creionate mai bine și care au analizat totul cu o precizie incredibilă, la care au adăugat un entuziasm încurajator perfect. Îi mulțumesc și directorului meu de producție, Leah Boulton, pentru eficiența ei și editorului Karen Whitlock, care le știe pe toate, inclusiv că narvalii au un colț, nu un corn; și celor care m-au încurajat de la început.

Când scriu aceste rânduri, la cartea mea încă lucrează echipe de designeri de coperte, traducători, corectori, oameni specializați în vânzări și în marketing: le mulțumesc și acestor oameni, și minunatelor texte de prezentare.

Și, știți voi, prietenilor și familiei. Mamei mele, care m-a dus la fiecare bibliotecă din apropierea casei, când eram mică. Lui Terry, care m-a ascultat citind cartea asta cu voce tare după ce a fost aproape gata, câte un capitol pe seară, și care a zis că ar trebui să fac părțile stresante și mai stresante. Le mulțumesc tuturor prietenilor care au intrat pe aplicații de întâlniri și care mi-au arătat câteva dintre variantele lor și s-au plâns. Le mulțumesc tuturor străinilor cu care am schimbat vreodată o

privire ce m-a făcut să mă gândesc, doar pentru o clipă, la o altă viață în care ei sunt prietenii mei.